Духовно-просвітницький журнал

Євангельська нива

Христос воістину воскрес!

Видання у 1997 році засноване

Один Господь, одна віра, одне хрищення

1.2006
виходить 4 рази на рік

25 з'їзд Всеукраїнського Союзу Об'єднань євангельських християн-баптистів

10-13 травня 2006 року

м. Київ, церква «Дім Євангелія»

вул. Щекавицька, 2/8

Тема з'їзду:

«Живіть згідно з Христовою Євангелією...»

(Фил. 1:27)

Жити згідно з Христовою Євангелією це:

1. Повсякденно стверджувати євангельський спосіб життя;
2. Систематично та послідовно вивчати Біблію, а також все більше і більше перебувати в Слові Божому (Кол. 3:16);
3. Активізувати молитви як особисті, так і церковні за наше Братство, за майбутній З'їзд, щоб «стояти в однім дусі, борючись однодушно за віру євангельську» (Фил. 1:27).

Просимо церкви молитися про підготовку та проведення 25-го з'їзду Братства

Улюблені брати та сестри у Христі!

У день Святого Христового Воскресіння сердечно вітаю усіх вас:

Христос Воскрес!
Христос Воскрес!
Христос Воскрес!

«І на світанку дня першого в тижні, як сходило сонце, до гробу вони прибули» (Мр. 16:2)

Так записав євангеліст Марк про жінок «мироносиць», що шукали можливості ще хоч раз послужити Христу. Та юнак, що був одягнений у білу одежу й сидів у порожньому гробі, сказав: *«Не жахайтесь! Ви шукаєте Розп'ятого, Ісуса Назарянина. Він воскрес, нема Його тут! Ось місце, де Його поховали були»* (Мр. 16:6).

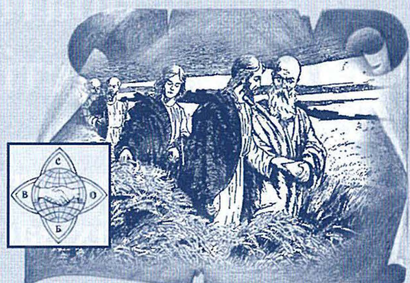
Був «світанок» і в нашому житті, коли ми по-особливому зрозуміли любов Божу до нас. Христос став живим, реальним Спасителем. Він забрав із нашого життя страх і сумнів, турботи й хвилювання, *«просвітив очі вашого серця, щоб ви зрозуміли, до якої надії Він вас закликає, і який багатий Його славний спадок у святих, і яка безмірна велич Його сили в нас, що віруємо за виявленням потужної сили Його, яку виявив Він у Христі, воскресивши із мертвих Його, і посадивши на небі праворуч Себе»* (Еф. 1:18–20).

Воскресіння Ісуса Христа, Його заступництво перед Отцем Небесним за нас: *«Діточки мої, це пишу я до вас, щоб ви не грішили! А коли хто згрішить, то маємо Заступника перед Отцем, Ісуса Христа, Праведного. Він ублагання за наші гріхи, і не тільки за наші, але й за гріхи всього світу»* (1 Ін. 2:1–2) вселяє в наші серця живу надію та радість прощення гріхів нашого минулого. *«Бо існує майбутнє, і надія твоя не загине»* (Прип. 23:18).

Нехай Воскреслий Господь збереже та благословить вас, підбадьорить і проведе аж до Вічності, до славної зустрічі з Ним!

Ваш брат у Христі,
Григорій Комендант

ЄВАНГЕЛЬСЬКА НИВА

Духовно-просвітницький журнал Всеукраїнського Союзу Об'єднань євангельських християн-баптистів

Адреса редакції:
вул. Л. Толстого, 3-Б,
Київ-4, 01004, Україна
тел. (044) 235-36-13
E-mail: evniva@i.com.ua
Адреса в Інтернеті: www.parusiya.org

Видання здійснюється на добровільні пожертвування

Журнал виходить чотири рази на рік

Видання зареєстроване Міністерством України у справах преси та інформації Свідоцтво КВ №2245 від 16.10.1996 р.

«Evangelical fields» magazine of All-Ukrainian Union of Assosiations of Evangelical Christians-Baptists

Надруковано з готових фотоформ релігійним товариством «Місійна книжкова фабрика «Християнське життя», вул. В. Стуса, 3, м. Луцьк, 43006, Україна, тел./факс (0332) 71-95-96

Один Господь, одна віра, одне хрищення (Еф. 4:5)

№1 (37) 2006

У номері:

стор. 4

стор. 10

стор. 17

стор. 29

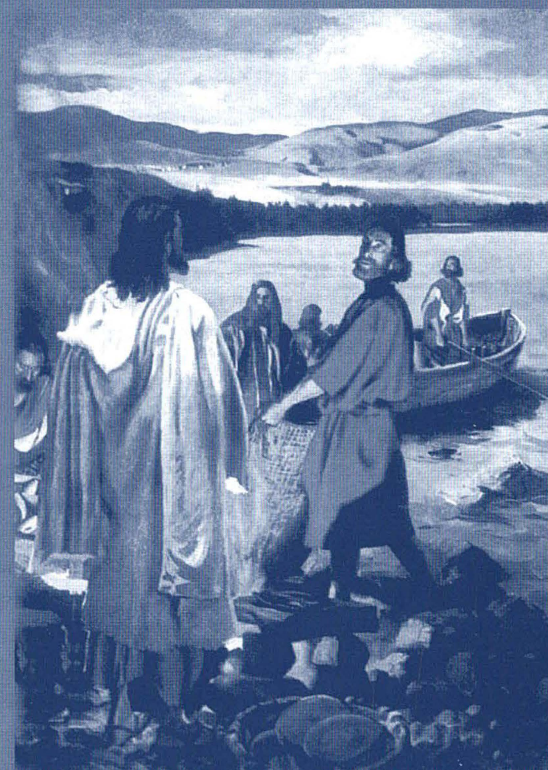
стор. 34

Ісус з'являється знову

Божа любов до Свого творіння, людини, безмежна. Він завжди хоче відкритися якнайбільше у Своїй величі, щоб була зрозумілою Його воля щодо нас, людей, взагалі, а також щодо кожного зокрема.

У Посланні до євреїв сказано: «Багато разів і багатьма способами Бог говорив колись до батьків наших через пророків» (Євр. 1:1). І справді, скільки разів, і якими тільки способами Він не відкривався для євреїв! Аж нарешті «в останні ці дні промовляв Він до нас через Сина...» (Євр. 1:2).

Бог з'явився у тілі людини, щоб вністю відкритися і розповісти о план спасіння людей. Христос обирає дванадцятьох. Він ходить з ними, навчає їх, відкриває їм майбутнє, підтверджує Свою божественність надприродними чудами — годуючи тисячі людей лише кількома хлібами і рибками, зцілюючи хворих і навіть воскрешаючи мертвих... Він попереджає Своїх учнів, і не раз, про смерть та воскресіння: «Син Людський мусить багато постраждати, і відцураються Його старійшини, первосвященики та книжники, і вб'ють Його, але третього дня Він воскресне» (Лк. 9:22). «Ось ми входимо в Єрусалим, і все, що писали пророки ро Сина Людського здійсниться. видадуть Його язичникам і осміють Його, і зневажать, і оплюють Його, але третього дня Він воскресне» (Лк. 18:31-33).

«Після цього з'явився Ісус знов Своїм учням над морем Тіверіадським... Це вже втретє з'явився Ісус Своїм учням, як із мертвих воскрес»
(Ін. 21:1, 14)

Але, незважаючи на неодноразові попередження про Його воскресіння, учні чомусь не повірили. Хтось вирушив в Еммаус, хтось переховувався, бо боявся всіх і вся...

І ось Ісус вперше після воскресіння з'являється Своїм учням: «Нарешті, Він з'явився одинадцятьом, як сиділи вони при столі, і докоряв їм за невірство їхнє та твердосердя, що вони не йняли віри тим, хто воскреслого бачив Його. І сказав Він до них: «Ідіть по цілому світові, та всьому створінню Євангелію проповідуйте!» (Мр. 16:14-15)

Коли Ісус з'явився вперше, і навіть підтвердив, що Він не дух (бо вони так подумали), Він їв «кусника риби печеної та стільника медового» (Лк. 24:42) і дав їм доручення — ідіть та проповідуйте. Після такої зустрічі з воскреслим Ісусом, здавалося б, не можна сидіти вдома, тим більше отримавши наказ іти. Але ми бачимо, що через вісім днів Він з'являється їм знову, а вони сидять при зачинених дверях: «За вісім же день знов удома були Його учні, а з ними й Хома. І, як замкнені двері були, прийшов Ісус, і став посередині та й сказав: «Мир вам!» (Мт. 20:26).

Ще за життя Христос говорив Своїм учням: «Ідіть за Мною, — Я зроблю вас ловцями людей!» Але навіть після двох Його з'явлень після воскресіння учні замість того, щоб ловити людей для Царства Божого, пішли ловити рибу. Вони промучилися цілу ніч, так нічого і не впіймавши. Мабуть після безсонної ночі, та ще й безрезультатної праці, настрій був сумний, дух пригнічений.

Ісус втретє з'являється учням та й каже: «Закиньте невода праворуч від човна, та й знайдете!» (Ін. 21:6). Цим чудовим уловом після невдалої нічної праці Христос показав учням різницю між працею під Божим керівництвом і без Нього. Можливо, Христос хотів нагадати їм, що їхня справа, як апостолів, не рибу ловити, а душі для спасіння. А приготованим сніданком Христос їм натякав, що матеріальні потреби не повинні перешкоджати в духовній праці — Господь їх бере на Себе.

Коли Петро писав про те, щоб покладати на Господа всі турботи, бо Він піклується про нас (1 Пет. 5:7), то, напевне, писав уже з власного досвіду.

Скільки разів і якими способами Господу доводилося спускатися в наші серця, щоб ми нарешті сказали так само як Хома: «Господь мій і Бог мій!» Скільки ще разів Бог має постукати в наші серця, щоб ми сказали як Ісая: «Ось я, — пошли Ти мене»?

Наш воскреслий Спаситель достойний, щоб з першого поклику ми прийняли Його, з першого поклику пішли на Його побілілу ниву. ЄН

***В'ячеслав Нестерук** — заступник Голови Всеукраїнського Союзу Об'єднань ЄХБ*

Місіонерська поїздка у Забайкалля — це бажання нашої церкви брати участь у задумі Божому: йти до краю землі й проповідувати Євангелію! Зараз ми можемо сказати: Києво-Святошинська церква працює для Бога не лише в Україні, а й за її межами

Святошинці у Забайкаллі

(Літо 2005)

Святошинська молодь з натхненням сприйняла цю ідею і молитовно підтримала підготовку до поїздки. Спочатку передбачалося, що поїдуть шестеро людей, але з часом, як у війську Гедеона, нас стало менше. Багато хотіли поїхати в Забайкалля, та з різних причин не змогли. Нарешті чотири брати, отримавши зібрані на поїздку кошти, вирушили за маршрутом: Київ — Москва — Кіров — Читинська область — Республіка Бурятія — Київ. Загальна довжина маршруту — близько двадцяти тисяч кілометрів.

У Кірові звершує пасторське служіння Сергій Коваль. Колись він був у числі святошинської молоді. Одружився й переїхав у Кіров на початку дев'яностих. Коли ми відвідали його сім'ю, Сергій розповів, яким нелегким був початок його служіння, повіз нас у селище Слобідське, куди протягом кількох років він їздив проводити біблійні уроки в місцевому клубі. Повертаючись із Слобідського у Кіров, ми дорогою молилися про пробудження в кожному селищі. У неділю ми були на трьох служіннях у двох церквах. Це було добрим початком, багато людей молилися про щасливе продовження нашої подорожі.

У Забайкаллі до нас приєдналися дві сестри: Наталя Добжанська і Світлана Борчук, які приїхали туди на тиждень раніше з інших українських церков. Однією командою ми проводили служіння, зустрічі й бесіди. Часто лише після опівночі ми йшли відпочивати. Зазвичай місіонери приїздять, кілька років працюють, та рано чи пізно від'їжджають. Ми приїхали на ще коротший час і тому намагалися присвятити себе людям: одних — підбадьорюючи у вірі, іншим вперше свідкуючи. У селищі Черновські, біля Чити, од[illegible] сестрі-циганці хтось з віруючих, сум[illegible]ючи, говорив: «Ось, Галю, Костя поїхав, Славко поїхав, Михайло поїхав...» Галя, подумавши, оптимістично відповіла: «Та Бог же не поїхав!» Як чудово, що наш Господь Ісус Христос завжди й усюди з нами! Він не такий, як бурятські божки, яких можна, загорнувши в простирадло, принести й віднести, поставити в кімнаті або на подвір'ї. Нашого Господа не можна вкрасти чи зламати, Його не потрібно ремонтувати чи фарбувати, Йому не потрібно бризкати горілкою на перевалі, щоб задобрити, він не потребує «висот» і священних бурятських дерев, завішаних ганчір'ям... Усе це ми бачили і молилися про пробудження бурятсько[illegible] народу. Жителі тих місць, люди різн[illegible] національностей, вважають, що ці землі належать бурятським богам, тому приїздять на поклоніння до язичницьких храмів і «священних» місць. Слава Господу, що в Бурятії є християни, а також місіонери, в тому числі й з України, які разом з іншими місіонерами і місцевими братами і сестрами, вже багато років «орють, сіють, поливають» Божу ниву в Забайкаллі. Сподіваємося, що й наша поїздка була «краплиною» благодаті Божої на спраглу землю.

На в'їзді в Киренський район, недалеко від селища Тарбальджей, дві молоді сестри та брат (в їхньому селі 8 віруючих) на сопці виклали з білої цегли триметровими літерами: «БОГ Є ЛЮБОВ». Якби сопка не вважалася шаманською, то алкоголіки вже дав[illegible] розтягли б цеглу, а так бояться [illegible]ходити до того місця й дивуються, що ті, хто «потурбували» цю сопку, продовжують спокійно жити.

Пастор з Чити запропонував мені провести хрещення в селищі Мангуті. Матір тих двох сестер прийняла хрещення у річці Онон, біля монгольського кордону. Наша група з України була учасницею цього свята.

У містах Борзі, Петровськ-Забайкальському, селищі Даурія ми спілкувалися з братами та сестрами з молодих церков, у тайговому селищі Шабур — з місіонером з України. Колись Олег Баскаков поїхав із Ніжина на БАМ , там увірував і працює зараз разом з сім'єю на Забайкальській [illegible]млі. В селищі кілька вулиць мають [illegible]овідне радіо, й Олегу дозволили використовувати його для трансляцій християнських програм. Ми звернулися до жителів селища з короткою проповіддю.

В одному з маленьких селищ, де немає віруючих, бабуся, яка одного разу гостинно прийняла гедеонівців, дуже плакала і говорила, що ніхто з рідних її не відвідує: «Буду вам гроші за проїзд платити, тільки приїжджайте!»

Незабутнє враження залишив Дім інвалідів у селищі Баянгол. Тут Роман, Світлана і Булат розповідали нам про свою віру в Христа.

Після радісного спілкування з церквою в Улан-Уде — дорога на [illegible]айкал. В Усть-Баргузині, що на [illegible]резі озера Байкал, проходив християнський молодіжний табір. Тут для нашої групи настав час попрацювати щосили — з повною фізичною, духовною та емоційною віддачею. З ранку до вечора у нас не було часу для себе. Всі члени нашої групи стали наставниками молоді (в більшості — невіруючої). Коротка проповідь перед ранішньою молитвою для обслуговуючого персоналу і для наставників, вдень — заняття «Біблійна панорама подій», спочатку для обслуговуючого персоналу, потім для наставників, що звільнилися на одну годину, ввечері — проповідь на служінні. Тиждень ми жили в такому режимі. Були задоволені, та, звісно, дуже втомилися.

Протягом усієї поїздки ми отримували СМС-ки про те, що Святошинська церква не перестає молитися про нас, на кожному служінні линуть молитви за нашу групу. Бог щедро турбувався й благословляв нас. В Усть-Баргузині три людини приєдналися до церкви через хрещення. Ми всім табором підійшли до берега Байкалу й співали християнські пісні. Спочатку там крім тих, хто хрестилися, й пастора нікого не було, тому участь табору додала святковості цій події.

Поверталися ми потягом. Перші дві доби відсипалися й приходили до тями. Потім Олексій Гасперський запропонував зібрати дітей нашого вагону й провести з ними уроки. Разом з Наталею Добжанською з Житомирської області вони протягом двох днів проводили Біблійні уроки для дітей.

Група жінок їхала з Бурятії в Москву для навчання у якомусь закладі, після чого вони сподіваються керувати долями людей. Розговорившись із ними, я був до глибини душі вражений силою їхнього переконання в мудрованій єресі, яка захопила цих освічених людей. У Москві на одній з вулиць група послідовників «усвідомлення Крішни» співала пісні й роздавала літературу. Ми живемо в останній час, коли єресі й лжевчення поширюються. Та Господар Жнив ще дає нам шанс попрацювати для Нього наприкінці дня. Що ми встигнемо зробити для Нього, чи зрозуміємо Його сподівання, чи візьмемо участь у Його задумі євангелізації світу?

Для здійснення цієї поїздки Бог поєднав молитви й кошти багатьох віруючих: це Святошинська церква, християни-підприємці, одна з Кіровських церков, місіонерський центр «Євангелія народам», наші віруючі друзі та знайомі.

Можливо це буде добрим прикладом для церков розвивати у себе таке служіння короткострокових місіонерських поїздок за межі України.

Сьогодні єресі та лжевчення прокладають собі нові стежки, досягають важкодоступних місць нашої планети, щоб напоїти отрутою народи. Люди дуже потребують, щоб хтось зміг пояснити їм простий зміст Євангелії. Нехай Бог удостоїть вас честі, й поряд з нужденними опинитеся ви. Навіть якщо для цього доведеться дійти до краю Землі... Дерзайте для Господа Ісуса Христа, Він достойний найвищого напруження наших сил і здібностей для поширення Його Царства!

Михайло Медяник

НАСТАВ ЧАС НАВЧАТИСЯ

Для підготовки служителів українських церков у Португалії вже потрібна семінарія!..

Серед 200000 українців-заробітчан у Португалії вже відкрито 14 баптистських церков. Безпосередню участь в їхній організації беруть місіонери від ВСО ЄХБ Юрій Боданчук та Олег Буковський

Португалія — невелика країна на самому заході Європи з населенням 9 млн. Вона одна з перших прийняла українців, надавши їм можливість легально заробляти. Але не одного хліба насущного потребує людина. І Бог чудово потурбувався про наших земляків, що були закинуті нуждою на чужину. Про те, як там розпочиналося євангелізаційне служіння, про труднощі та перші перемоги постійні читачі «Євангельської ниви» вже знають з нашого інтерв'ю з О. Буковським у № 4 за 2002 р. У той час в Португалії регулярно збиралося лише кілька невеликих груп, а сьогодні в наявності рух, що набирає силу. Засновано 14 церков!

Успішний ріст баптистських церков української діаспори в Португалії привів до необхідності професійної підготовки служителів. З цією метою там побували заступник ВСО ЄХБ Віктор Кульбич та ректор Західно-Української богословської семінарії Іван Романюк. Відбулися зустрічі з керівництвом Союзу баптистів Португалії. Результатом стало рішення про те, що Лісабонська баптистська семінарія буде надавати приміщення для проведення двох сесій (зимової та літньої) студентів курсу Західно-Української богословської семінарії «Бакалавр служіння». Юрія Боданчука призначено адміністратором навчання, Олега Буковського — студентським деканом. Академічним деканом програми призначено Олександра Романюка. Він, перебуваючи в Португалії вже кілька років, активно допомагає нашим місіонерам.

Із створенням цього факультету пов'язані великі надії на розвиток п[...] дальшого служіння в Португалії. Брати-служителі просять молитися про те, щоб розвиток церков привів до створення в Португалії українського об'єднання церков, тому що Божа нива там широка: тисячі українських заробітчан гинуть без Спасителя Христа.

Віктор Кульбич

На занятті малої групи Юрія Боданчука

Відлуння з'їзду

Об'єднання Слов'янських Євангельських християн-баптистів Тихоокеанського Узбережжя (ТОС ЄХБ)

«Чому нам потрібно молитися?» — такою була тема 68-го з'їзду ТОС ЄХБ, що проходив 28–30 жовтня 2005 р. у м. Сакраменто (США, Каліфорнія). Для цієї зустрічі було вибрано біблійний текст: «Пильнуйте і моліться, щоб не впасти в спокусу...» (Мт. 26:41).

На з'їзд були запрошені представники багатьох країн і народів — Росії, України, Білорусі, Молдови, Казахстану, Прибалтики, Кавказу, Сибіру, Середньої Азії, а також багатьох інших регіонів.

Делегати багатьох союзів, серед яких Російсько-Український Союз Церков східного узбережжя США, Об'єднання Церков ЄХБ Східної частини США, Об'єднання євангельських християн-баптистів Центральної Америки, Південної Баптистської Конвенції зазначали в своїх виступах, що віра й служіння церков, які входять у склад ТОС ЄХБ (якому, до речі, цього року виповниться 78 років), відомі в усьому світі.

Український Союз ЄХБ представляв заступник Президента ВСО ЄХБ д-р В.К. Кульбич. Він розповів про ті зміни, які переживає Україна. З тих пір, як країна у 1991 р. отримала незалежність, було відкрито понад 1700 нових церков, церкви поповнилися більше ніж 17000 новими членами. Слово Боже відкрито проповідується в багатьох місцях, у тому числі в державних установах та місцях позбавлення волі. Дійсно, здійснюється молитовне прохання Христа: «Щоб світ увірував, що Т[и] послав Мене» (Ін. 17:21).

Ю. Долматова-Агафонова

Барометр християнського життя

1. Значення молитви за Писанням

У процесі свого історичного розвитку Церква часто захоплювалася різними планами, формами і методами, які часом підміняли собою Божественну силу, даровану згори. Подібне відбувається і в наші дні, тільки в більшому масштабі. На ранньому етапі свого існування — в період мо[...]ного росту і розквіту життєвої [...]и — Церква цілком покладалася саме на ті джерела життєдіяльності, що були даровані їй Самим Господом. Одним із таких джерел є молитва (Дії 2:42).

У наш час окремим віруючим і цілим церквам необхідно заново відкрити для себе зі Слова Божого важливість та призначення молитви, а потім благословенно використовувати в житті й служінні це невичерпне Божественне джерело духовного розвитку.

Хтось справедливо зауважив, що «молитва є барометром християнського життя». Цей барометр показує, [щ]о молитовний стан Церкви на теперішній час не можна назвати цілком задовільним. Та, оскільки Бог діє лише спільно зі Своєю Церквою і тільки у відповідь на її молитви, віруючі повинні постійно прагнути до глибших особистих стосунків із Богом.

Джон Ф. Мак-Артур, описуючи зброю Божу, також підкреслював, що «молитва — це не просто ще одна зброя Божественного арсеналу, наскільки б ця зброя не була важливою сама по собі... Молитва — це *духовне повітря*, яким дихає воїн Христа».

Найбільш місткe визначення молитви, яке враховує як богословські, так і практичні аспекти, знаходимо в англійського проповідника й письменника Джона Буньяна: «Молитва є щире, свідоме й довірче звірення серця, або душі, Богу, яке звершується через Христа в силі Святого Духа і з Його допомогою підноситься; це благання про те, що Бог обіцяв, що узгоджується з Його Словом і що приводить до блага церкви; це звірення серця, що з вірою передає себе волі Божій».

Засновник Слов'янського Євангельського Товариства Петро Наумович Дейнека, великий муж молитви, з жалем зазначав, що «є чимало християн, які залежать від переживань, освіти, роботи, зусиль, активності, програм, але занедбують найголовнішу особливість християнського життя — молитву».

Християнський письменник С. Гордон також справедливо зауважив, що християнин нічим не зможе замінити молитву в своєму житті: «Найбільша справа, яку ми можемо звершувати для Бога і для людини, — це молитва. Молитва, звісно, ще не все, але вона — головне в нашому житті...»

Та найбільш ясно необхідність і важливість молитви видно з прямих повелінь Слова Божого:

- «Покликуй до Мене і тобі відповім, і тобі розповім про велике та незрозуміле, чого ти не знаєш!» (Єр. 33:3);
- «І Я вам кажу: просіть, і буде вам дано, шукайте і знайдете, стукайте і відчинять вам!» (Лк. 11:9);
- «Усякою молитвою й благанням кожного часу моліться духом, а для того пильнуйте з повною витривалістю та молитвою за всіх святих» (Еф. 6:18).

Саме через молитву:

- грішник у каятті вперше звертається до Творця (Іс. 45:22);
- дитя Боже з відвагою приступає до престолу благодаті (Євр. 4:16);
- Церква бере участь у виконанні волі Божої на землі (Мт. 6:10).

Розважаючи про силу й важливість молитви, Н.І. Салов-Астахов писав: «Молитва ... необхідна людині як єдиний засіб її особистого спасіння... Молитва необхідна віруючим, спасенним Богом людям, які живуть у цьому світі, знаходяться на ворожій території, як сполучна ланка з їхньою родиною, з їхнім Отцем Богом... Молитва необхідна Богові, адже лише молитва представників світу про втручання Бога в справи світу відкриває для Нього двері в цьому світі для Його діяльності, створює для цього моральне право».

Вищим зразком життя в молитві є життя Самого Господа, адже віра в необхідність молитви ґрунтується не на логіці, а на Його прикладі та Його вченні. Якщо будь-яке життя могло обійтися без молитви, то це було б саме життя безгрішного Сина Людського. Та все навпаки: вона володіла Його життям, вона була суттєвою складовою Його вчення. Молитва відкривала перед Ним Його шлях. У молитві Він черпав силу

виконувати й здійснювати досконалу, але таку, що вимагала від Нього всього, волю Отця Його (Мт. 6:10; Мк. 14:36; Ін. 17). Як зазначив професор Рохлін Різонер, «якщо Ісус відчував необхідність молитися, то наскільки ж більшу цю необхідність повинні відчувати ми!»

Нашим ворогом у молитві є сатана. Він — ворог Бога і Його народу. Він прагне знищити справу Божу й самих дітей Божих. Християнин повинен «спротивлятися» сатані (Як. 4:7; 1 Пет. 5:9). Заповідь протистояти йому передбачає наявність боротьби, протидії противника, конфлікт. Особливість цього конфлікту полягає у наступному:

> *«...Молитва — це духовне повітря, яким дихає воїн Христа»*
>
> *Джон Ф. Мак-Артур*

- Описання духовної боротьби ми знаходимо в Еф. 6:10–20.
- Сторонами, які воюють, є Господь і диявол.
- Наша сила в Господі, а не в знаннях і досвіді. Диявол — небезпечний і могутній ворог, який має безліч «тенет», тобто всіляких хитрощів. Абсолютною зброєю в цьому конфлікті є молитва (в. 18–20).
- Дуже важливо, щоб Дух Святий спрямовував і надихав нашу молитву, адже тільки Він знає всі диявольські тенета та засоби їх переборювання.
- Внаслідок сатанинського протистояння відповідь на молитву може затримуватися, що видно на прикладі молитви Даниїла — Дан. 10:1–13.

Це дозволяє зробити наступні висновки:

- Протистояння, з яким зустрічаються християни в своєму житті й служінні, має сатанинське походження.
- Молитва завдає руйнівних ударів сатані й розладжує його задуми. Тому він робить усе можливе, щоб «відвести християн від молитви або зробити його молитву неефективною».
- Під час протистояння сатані християнинові дуже важливо визначити ворога, пильнувати й бути тверезим, невідступним у молитві.

2. Поради Писання щодо дієвості молитви

Священне Писання відкриває нам Господа як Бога, Який бажає мати спілкування зі Своїм творивом. Акт спілкування має на увазі, що сторони, які беруть участь у спілкуванні, чують одне одного і відповідають одне одному. Одначе, ні для кого не секрет, що деякі молитви християн, якщо можна так сказати, не підіймаються вище стелі молитовної кімнати. Що ж Писання радить щодо дієвості молитви? Які якості вона повинна мати, щоб бути почутою біля Престолу Благодаті?

1) Щирість

На сторінках Старого Завіту Господь обіцяв завжди чути прохання «від усього серця»: «І ви кликатимете до Мене, і підете, і будете молитися Мені, а Я буду прислуховуватися до вас. І будете шукати Мене, і знайдете, коли шукатимете Мене всім своїм серцем» (Єр. 29:12–13).

Ісус, засуджуючи багатослів'я лицемірної молитви, також показав важливість коротких, але щирих прохань (Мт. 6:5–6).

2) Визначеність

Дуже важливо, щоб потреби в молитві були висловлені цілком чітко. Пісняр Ізраїлю міг сказати: «Одного прошу я від Господа, буду жадати того, щоб...» (Пс. 26:4).

Християнський письменник П. Комб зауважив з цього питання: «Часто трапляється, що ми висловлюємо лише загальні положення, навіть вчасно відкриваючи дуже дорогоцінні істини, які, проте, не є ані проханнями, ані подяками... Яка духовна свіжість, коли в молитві містяться точні, справжні, відчуті потреби!»

3) Невідступність

Принцип невідступності в молитві Ісус докладно відкрив у притчі про настирливого друга (Лк. 11:5–10). Ісус підкреслює, що людина, яка прийшла серед ночі до свого друга просити хліба для прийому гостя, цілком могла сподіватися на позитивну відповідь. Далі Ісус говорить Своїм учням: «Просіть, — і буде вам дано, шукайте — і знайдете, стукайте — і відчинять вам!» (Лк. 11:9). Бог-Отець бажає відповідати на наші молитви і закликає нас до невідступності в молитві — не заради того, щоб домогтися від Бога зміни Його рішення, а для того, щоб отримати за справжньою своєю потребою.

4) Віра

Біблія неодноразово стверджу[illegible] що ми повинні молитися з вірою, якщо хочемо бути почутими: «І все, чого ви в молитві попросите з вірою, — то одержите» (Мт. 21:22).

Здається цілком очевидним: хто хоче молитися Богу, той повинен вірити, причому вірити, як говорить Слово Боже, «без жодного сумніву» (Як. 1:6–7). Бог не вимагає від нас великої віри. Він чекає від нас віри у великого Бога. Віра — це активна довіра Богу, яка проявляється в покладанні на Його обітниці та діях за Його принципами, даними нам у Божественному Об'явленні. Знаючи, що наші потреби повністю відомі Богу і що Він настільки всемогутній, щоб здійснити незрівнян[illegible]но більше того, що ми просимо чи п[illegible] що думаємо, у нас є безумовні підстави бути довірливими і спокійними.

Сутність віри — прийти до Христа. Саме так робили люди, які приходили до Ісуса і яким Він говорив: «Віра твоя спасла тебе». Якщо ми в нашій безпорадності звертаємося до Ісуса, нашої віри достатньо. Віра може бути і невеличкою, але вона має бути істинною, мати в собі життя. У цьому полягає принцип «гірчичного зернятка» (Лк. 17:6).

5) Постійність

Господь навчав Своїх послідовників, що «треба молитися завжди, і не занепадати духом» (Лк. 18:1). Ап. Павло писав солунянам: «Безперестанку моліться» (1 Сол. 5:17). Петр[illegible] Дейнека так прокоментував заклик [illegible] постійної молитви: «Коли наш розум зайнятий молитвою, ми маємо постійне, близьке спілкування з Богом, маємо розум Христів і знаємо волю Божу для кожної обставини життя».

Повеління про постійну молитву — це не лише відповідальність, покладена на нас Богом, але й наш привілей, радість і благословіння. Постійність у молитві сприяє нашому духовному зростанню, успіху завершуваного служіння, а також допомагає «не впасти у спокусу» (Лк. 22:40).

6) Молитва з постом

Багато прикладів Старого й Нового Завітів показують взаємозв'язок мо[illegible]тви й посту. Грецьке дієслово «пости[illegible]» означає утримуватися від їжі й пиття протягом певного часу. Відповідне єврейське слово означає смиренний сум душі перед святим Богом. Піст означає добровільне, цілеспрямоване утримання від деяких життєвих потреб (їжі, питва, відпочинку, спілкування з людьми, інтимних стосунків тощо), а також розваг. Сенс цього утримання — на час припинити зв'язки, які прив'язують нас до матеріального світу й нашого оточення, щоб таким чином зосередити всі сили душі на невидимому й вічному.

Піст вказує, що ми збираємося приступити до молитви з особливою завзятістю. Він дуже важливий у період особливих спокус, перед серйозними [illegible]ішеннями, в період підготовки й вико[illegible]ання надскладних завдань, у період великого напруження духовних сил, при переживанні скрути і скорботи.

7) Молитва по волі Божій

Дуже важливо, щоб молитва відповідала волі Божій: «І оце та відвага, що ми маємо до Нього, — що коли чого просимо згідно волі Його, то Він слухає» (1 Ін. 5:14).

Воля Божа відкривається в результаті дослідження Писання. Велике значення має готовність того, хто молиться, прийняти майбутню відповідь. Абсолютним прикладом для нас є Господь, Який закінчив молитву в Гефсиманії словами: «Не як Я хочу, а як Ти» (Мт. 26:39).

Та виникає питання: якщо Бог су[illegible]веренний і має вічну й незмінну волю [illegible]. 46:9–11; Дії 15:18), то навіщо ж просити Його про те, що Він і так обов'язково зробить? Чи змінює молитва Божі наміри?

Заступництво Мойсея за Ізраїльський народ (Вих. 32:9–14) після того, як він вклонявся золотому теляті, часто ставиться у приклад як результат посиленої молитви праведної і вірної людини, що змінила Божий намір. Однак згадки про те, що Бог «розкаявся» або «передумав» — це антропопатизми (тобто вислови, які зображують Бога за допомогою понять, що зазвичай використовуються щодо людських емоцій), оскільки, згідно біблійного вчення, Бог не передумує (Чис. 23:19) і не розкаюється (1 Цар. 15:29). Тому неможливо говорити про те, що своєю молитвою Мойсей примусив Бога змінити рішення про долю Ізраїлю. Навпаки, він тільки сприяв його здійсненню, адже на даний момент він, як ніколи, розділяв розум, любов і цілі Божі. Тому можна стверджувати, що Бог установив молитву як засіб здійснення деяких аспектів Своєї волі.

3. Молитовне служіння віруючих наших днів

Помісні церкви відрізняються одна від одної віком, кількістю членів, кількістю й ходом богослужінь, церковними заходами протягом тижня та іншими показниками. Одні приділяють більше уваги братському спілкуванню, інші — євангелізації. І це закономірно.

Проте є деякі загальні тенденції як у стані членів церков, так і в їхньому молитовному житті. Багато членів церков захоплені турботами, які не дають їм спокою ані вдень, ані вночі, або стоять перед лицем складних ситуацій у своєму житті. Багато не мають роботи, а інших обтяжує робота, яку вони бояться не виконати через брак часу й сил. Багато віруючих потрапляють у фінансові труднощі або хвилюються через проблеми виховання й освіти своїх дітей. Мають місце й турботи, пов'язані з хворобою, старістю і багатьма іншими проблемами.

Рішення всіх цих життєвих проблем багато в чому залежить від особистих стосунків віруючої людини з Господом. Віруючі, які ведуть молитовне життя й перебувають у Слові Божому, зі спокійним духом і довірою усвідомлюють, що всі ці турботи й переживання допущені люблячим Господом. Деякі ж впадають у смуток. Молитовний стан віруючих досить різний.

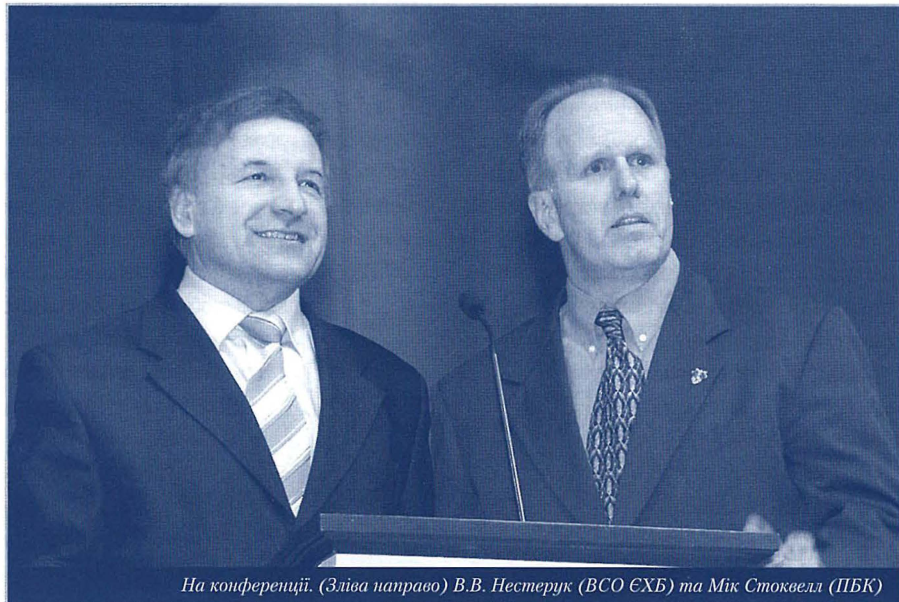
Проте, можна визначити кілька загальних закономірностей, що характеризують молитовний стан сучасної Церкви:

- Молитовний стан Церкви не можна назвати цілком задовільним. У молитовному житті віруючих є певні недоліки, що свідчать про недооцінку важливості молитви.
- Щодо молитви, як і в питаннях служіння, члени Церкви поділяються на «активних» і «пасивних».
- До числа тих, хто проводить активне молитовне життя, належать брати й сестри різного віку, але більше сестер.
- Віруючі, які регулярно і цілеспрямовано спілкуються з Богом, випереджають решту в своєму духовному зростанні.
- Молитовні зібрання серед тижня часто проводяться регулярно, та відвідують їх небагато членів помісних церков.
- За будь-якими духовними благословіннями в помісних церквах стоять молитовні зусилля окремих віруючих чи молитовних груп. ЄН

Геннадій Пилипенко

Геннадій Пилипенко, пастор Харківської центральної церкви ЄХБ «Преображення», бакалавр пасторського служіння

Співпраця триває...

На конференції. (Зліва направо) В.В. Нестерук (ВСО ЄХБ) та Мік Стоквелл (ПБК)

В Україні триває співпраця Південної баптистської конвенції (ПБК) та Всеукраїнського Союзу Об'єднань ЄХБ. На початку цього року був зроблений ще один важливий крок у розвитку цього партнерства: 23–24 січня у штаті Алабама (США) відбулася конференція євангелізму, на якій була укладена Партнерська угода між Баптистами Алабами, командами ПБК та ВСО ЄХБ. Український Союз баптистів представляли заступник Президента ВСО ЄХБ В. Нестерук та ректор Одеської богословської семінарії В. Шемчишин, ПБК – стратегічний координатор в Україні Мік Стоквелл.

Мета цієї співпраці – допомагати командам ПБК в Україні, церквам ВСО ЄХБ та національному керівництву у проголошенні Євангелії всім людям, що мешкають в Україні, сприяти зростанню нових помісних церков, розвивати бачення й зміцнювати стратегію ВСО ЄХБ.

Серед основних цілей партнерства можна виділити такі:

- Надання українцям можливостей вільно почути добру вістку Євангелії, щоб кожен мав змогу зробити крок до Ісуса Христа, стати членом помісної церкви.
- Створення сприятливих умов для навчання та забезпечення церков всім необхідним для ефективного благовістя.
- Допомога керівництву ВСО ЄХБ у розвитку помісних церков.

Партнерська угода передбачає наступний план дій:

- Розвиток партнерської стратегії спільних проектів з керівництвом ПБК в Україні та керівництвом ВСО ЄХБ.
- Надання необхідної інформації, забезпечення матеріально-технічної підтримки.
- Набір, навчання та формування команд для реалізації проектів, затверджених ПБК в Україні, на запит персоналу ПБК та керівництва ВСО ЄХБ.
- Підтримка відкритого спілкування та процесів підзвітності з метою подальшого розвитку проектів.

Партнерська угода охоплюватиме наступні галузі спільної діяльності ВСО ЄХБ та ПБК:

1. Організація нових церков, особливо в районних центрах.
2. Будівництво молитовних домів.
3. Сприяння в різних видах євангелізацій.
4. Проведення масових євангелізацій.
5. Підтримка і співпраця з християнськими навчальними закладами.
6. Проведення християнських таборів.
7. Забезпечення інформаційного служіння (зокрема на телебаченні).

Ю. Долматова-Агафонова

Підписання Партнерської угоди. (Зліва направо) Реджінальд Квимбі (Баптисти Алабами) та В.П. Шемчишин (ВСО ЄХБ)

Любов'ю Господа нашого Ісуса Христа вітаю тебе, «Євангельська ниво», зичу твоїм служителям рясних Божих благословінь!

Кілька слів про себе. Я вчителька-пенсіонерка. В моєму світському житті були дуже прикрі випадки. В народі кажуть: «Як тривога — то до Бога». Хоч у той час боролися за формування науково-матеріалістичного світогляду, моя надія була тільки на Бога, і у Нього я просила допомоги... Але серця мого Дух Святий торкнувся лише в 1993 р. через обласну радіопередачу «Голос вічної любові». Я слухала передачі, відповідала на запитання Духовного лекторію. Хоч це часто було механічно, але я читала Біблію. Так продовжувалося до 1995 р., поки я не пішла з цікавості (тоді я так думала) на відкриття Молитовного будинку ЄХБ в нашому місті. Слава Богу, що Він відкрив мої духовні очі й вуха! Я покаялася, і в 1996 р. прийняла святе водне хрещення...

Надсилаю Вам свої вірші. Дух Святий надихає нас прославити Його за милість, а людям розповісти, «що з тобою зробив Бог». Вони як і моє свідчення.

«Вхід у слова Твої світило дає, недосвідчених мудрими робить» (Пс. 119:130)

Довго ходила я дорогами безвір'я...
Та милосердний Бог не обминув мого подвір'я.
Він побажав зустрітися зі мною,
Щоб не жила я в серці з сатаною.

Іще я по стежках оманливих блукала —
А вже біля воріт мене Його любов чекала.
Хоч я сприйняти істини Його ще не була готова,
Він дав мені у руки Своє Слово.

І побажав мене Господь навчити
У світлі, а не в темряві ходити.
А щоб мені про Божі істини дізнатись,
Закликав Він мене від Слова Божого навчатись.

Він говорив мені про Свою сутність,
Про Свою велич, про Свою могутність,
І про любов,
Що світ весь обнімає.

Яку, щоб люди не жили в гріха імлі
У Своїм Сині явив Він на землі,
Якого Він послав до нас із неба,
Коли у досконалій жертві виникла потреба.

Його Він воплотив у людське тіло,
Яке щеміло сильно і боліло,
Коли Його безжально катували
І на Хресті те Тіло розпинали.

За нас Господь, розп'ятий на хресті,
Муки терпів й приниження гіркі...
Він переміг в двобої з сатаною і спас
Від вічної загибелі всіх нас.

І від гріха омита кровію святою,
Схиляюсь низько я, Господь, перед Тобою,
І дякую, що Ти відкрив мої духовні вуха й очі,
Щоб зрозуміла я Твої слова пророчі,

Що Ти навчаєш мене в світлі жити,
З гріхом і темрявою більше не дружити.
Бо той, хто прагне інших від диявола спасати,
Спочатку Твоїм учнем сам повинен стати.

Надія Поведа
м. Полонне Хмельницької обл.

«Вони повернулися!» — такими словами розпочинається текст рекламного оголошення, що запрошує відвідати курси вивчення англійської мови. Вже протягом декількох років продовжує здійснювати євангелізаційну працю в Україні невтомний Божий служитель Майкл Готт. Коли у нього запитують звідки він, він відповідає: «Взагалі я з Техасу, та буваю там рідко, оскільки я — євангеліст Христа, мандрую світом». Минулого року, коли Майкл і його дружина Джен провели курси англійської мови в Києві, вони пообіцяли повернутися. І виконали свою обіцянку!

«Ми повернулися!»

Великою кількістю людей церкву «Дім Євангелія», яка налічує близько двох тисяч членів, не здивуєш. У ній часто відбуваються багатолюдні заходи. Однак, програму, що проходила з 23 січня по 3 лютого 2006 р., можна без перебільшення назвати унікальною. Близько семисот людей щодня протягом двох тижнів, незважаючи на мороз, приходили сюди для вивчення розмовної англійської. «У чому ж унікальність?», — запитаєте ви. У тому, що четверо з кожних п'яти студентів цієї школи — люди, які раніше ніколи не відвідували церкву.

Як вдалося команді американських братів і сестер запросити до церкви таку велику кількість невіруючих молодих людей?

Розповідає Майкл Готт:

— Ми використовуємо курси вивчення англійської мови, щоб показати, як християни можуть довести практичну зацікавленість у житті людей. Коли Ісус Христос зустрічався з людьми, Він запитував: «Що ти хочеш, щоб Я зробив для тебе?» Христос завжди був зацікавлений у людях. Добре, привітне ставлення, запитання «Чим я можу тобі допомогти?» — це найкращий практичний метод досягнення сердець людей Доброю Новиною.

Джен Готт, вірна помічниця Майкла у його служінні, додає:

— Коли ми рекламуємо нашу програму задовго до її початку, то говоримо людям, що вони зможуть навчатися на курсах інтенсивного вивчення англійської мови. Так воно і є. Протягом двох тижнів студенти, визначивши спершу рівень знання мови, вивчають нові слова, фрази, навіть проходять граматику, а головне — спілкуються англійською з носіями мови. Але ми також говоримо, що маємо для них щось особливе — дружбу, любов, розповідаємо людям Добру Новину Христа.

Як виникла ідея такого служіння? Коли і де була вперше проведена така школа? Джен Готт розповідає:

— Я проводила школи з вивчення Біблії, які організовувалися в дитячих і молодіжних таборах під час канікул. Так я працювала близько 20 років. Працюючи у Польщі, я помітила, що на 30-хвилинний урок англійської мови приходили не тільки діти, а й їхні батьки, знайомі, навіть сусіди. Я простими, зрозумілими словами ділилася з ними Євангелією. Тоді Майкла осяйнула ідея: «Джен, а чому б нам не організовувати табори з вивчення англійської, і в той самий час розповідати людям про Бога?!» І наш перший такий табір відбувся в Польщі в 1990 р. Дуже багато студентів відвідали той табір, і феномен був ось у чому: після закінчення уроку англійської студенти були відкриті слухати Слово Боже. Після цього табору велика кількість людей прийняли Христа як особистого Спасителя і почали відвідувати церкву. Так ми відкрили метод проведення нашого нового служіння: давати студентам щось практичне для їхнього життя, але обов'язково й духовну їжу для їхніх сердець.

Сьогодні Майкл і Джен навіть не пам'ятають, скільки країн вже відвідали зі своєю програмою. Були в Румунії, Молдові, на Кубі, у Польщі, Білорусі, Марокко... До речі, у Марокко проведення євангелізаційних курсів пов'язане з небезпекою, оскільки там ненавидять християн. Але Майкл і Джен достатньо сміливі, щоб говорити людям про надію в Ісусі Христі навіть у цій країні.

За яких обставин була вперше проведена школа англійської мови в Україні? Говорить Майкл Готт:

— Насправді в Україні ми побували набагато раніше, ніж ви можете подумати. Вперше ми відвідали вашу країну як туристи у 1967 р., а потім у 1971 р. Уже тоді ми вболівали за Україну, молилися, щоб Бог відчинив нам двері. І Господь це зробив. Коли почалася перебудова, я сказав: «Я поїду в Україну». Спочатку був Львів. Саме там відбулися наші перші в Україні уроки англійської мови.

Після першої євангелізаційної поїздки Майкл і Джен знову і знову поверталися в Україну і продовжували здійснювати свою працю. Їх уже можна називати українцями.

— Я з великим задоволенням оселилася б тут, — посміхається Джен. — Дуже люблю українців. Ви маєте надзвичайно багату історію та культуру. Але щойно я вирішила, що основне своє служіння звершуватиму саме тут, як Бог поклав у моє серце бажання ще попрацювати у Марокко. Тому, хоч я щиро люблю Україну та її народ, але маю турбуватися про те, аби люди різних народів, країн і культур почули Добру Новину про спасіння».

Чи не могли б ви детальніше розповісти про методи, які використовуєте у своїй роботі? Джен Готт:

— Наші вчителі дуже добре викладають практичний курс англійської мови. Дехто з наших студентів ніколи раніше не мали нагоди спілкуватися з американцями. Тому під час занять часто бувають дискусії. В кінці кожного уроку ми дозволяємо студентам ставити нам запитання. І відповідаємо їм: «Ми віримо в Ісуса Христа, Якого ви теж можете пізнати особисто, щоб змінити своє життя».

Чи студенти справді відкриті до свідчення про Ісуса Христа?

— Дуже відкриті. Тому що багато з них шукають Бога. Вони знають, що в житті є набагато важливіші речі, ніж просто знайти роботу, отримати освіту чи створити сім'ю. Люди втомилися без спокою і радості. Вони всі потребують любові, яку їм пропонує Бог, але не знають, як її здобути».

Як самі студенти відгукуються про школу? Їхні враження окреслимо одним словом — захоплення.

Світлана, 22 роки, студентка: «Про школу я почула від своєї сестри, а їй розповів одногрупник. Мені цікаво було поспілкуватися з носіями мови. Напевно, це перша причина, з якої я прийшла сюди. Але я просто в захопленні від атмосфери, що тут панувала. Спочатку студенти почувалися дещо скуто, але після того, як познайомилися і подружилися, то зараз, коли доводиться прощатися, всі ледь не плачуть».

На запитання, чи повернеться вона наступного року, Світлана відповіла цілком по-християнськи: «Якщо Бог дозволить, я обов'язково прийду знову».

Цікаве наступне свідчення. Микола, 55 років, колишній офіцер:

«Насправді я на курсах не навчався, а приходив за десять хвилин до закінчення занять, щоб зустріти дружину. Одного разу я зайшов і почув, як Майкл говорив, що кожній людині слід відчинити двері Христові. Мене дуже вразили ці слова. За радянських часів офіцерам прищеплювали недовіру до церкви та віруючим. Але коли я вперше відвідав Молитовний дім, то побачив, що там чудові люди. Мене захопили відкритість і доброта, з якою мене зустріли. Я прийняв Христа як особистого Спасителя».

Наталя, 25 років, філолог, редактор газети: «Я дуже багато взяла для себе у вивченні розмовної мови. Це те, чого не прочитаєш у підручниках. Ці

курси додали мені також духовної наснаги. Я отримала радість, провівши багато приємних хвилин спілкування з людьми, які приїхали з Америки не лише сухо викласти мову, а щоб передати людям свою любов. Любов, яка йде не просто від них, а тому що ці люди вірять в Ісуса Христа».

Гадаємо, це саме той результат, якого очікували у своїй праці американські друзі. Студенти виграють від навчання на курсах, а викладачі — від викладання та спілкування з людьми. Розповідає Сью Реймонд:

— Працюючи зі студентами, я сама відновлююся. Спілкування з цими чудовими людьми, свідчення їм про Христа відновлює вогонь любові до Бога у моєму серці. І студенти, і я взаємно збагачуємося, коли ми разом.

Майкл Готт та його дружина отримали запрошення відвідати зі своєю програмою інші міста України: Одесу, Дніпропетровськ, Хмельницький, Кіровоград тощо. Вони вирішили приїжджати настільки часто, наскільки буде можливо. Нехай Бог благословить їх, пошле здоров'я та духовної наснаги. І тоді вони скажуть: «Ми повернулися!»

Олеся Василенко

Молитви Давида, сина Єссеєвого

1. ПСАЛТИР ТА ЙОГО ЗНАЧЕННЯ

Sepher Tehillim (євр. — «Книга Хвалінь») — напевне, найвідоміша з поетичних книг Біблії. Російськомовний читач знає цю книгу як «Псалтир» (грецька назва струнного інструмента, що вперше зустрічається в юдейського філософа Філона Олександрійського). Ту ж назву книга має в Олександрійському кодексі Біблії (V ст. після Р.Х.). У Ватиканському кодексі (IV ст. після Р.Х.) ця книга визначається як «Псалми» (з підзаголовком «Книга Псалмів»).

Чи слід говорити, що в релігійному житті як юдеїв, так і християн псалми відіграють абсолютно виключну роль? «Мойсей дав Ізраїлю п'ять книг Хвалінь» («Midrash»). «Сказав Святий, нехай буде благословенний Він, Давидові: Один день твого вчення означає для мене більше тисяч жертвоприношень, призначених Соломоном для Мого вівтаря!» (Shabbos 30b; Maccos 10a). Ці висловлювання адресовані одному з найбільш фундаментальних юдейських видань «Tehillim». Від себе видавці додають: «Тора і псалми. Мойсей і Давид. Розум і серце. У радості й печалі, в подяці й молитві і єврей звертається до своїх псалмів. Там знайде він усі емоції, усі наміри й відкриття, всі негаразди. Він ковтає слова псалмів разом зі слізьми радості й болю, і через ці слова він змагається з їхнім автором, Найсолодшим Псалмоспівцем Ізраїлю, «...котрий наситив Творця піснями хвали» (Berachos, 10a).

Наскільки шанованою була Книга Хвалінь у євангельські часи говорить те, що апостоли й Сам Ісус Христос найчастіше цитують псалми. Навіть останні слова Христа на хресті — «Боже Мій, Боже Мій, нащо Мене Ти покинув?» (Мт. 27:46) та «Отче, у руки Твої віддаю Свого духа!» (Лк. 23:46) — це рядки псалмів (відповідно Пс. 21:2 та Пс. 30:6).

Чудові слова про Псалтир можна знайти у вчителів християнської церкви. Афанасій Великий писав, що у Псалтирі охоплене все людське життя, будь-який стан душі та рух думки. Слово Василя Великого про Псалтир розпочинає численні видання й рукописи Книги Хвалінь. Учитель Східної Церкви пише, що жодна зі священних книг не прославляє Бога так, як Псалтир: «Чому не навчишся із псалмів? Чи не пізнаєш звідси велич мужності, суворість справедливості, чесність непорочності, довершеність розсудливості, образ покаяння в усяке з благ, яке не назвеш?». Багато зворушливих слів про псалми Давида у Блаженного Августина. Він згадує про ті псалми, які так любила його мати-християнка. Блаженний Августин залишив фундаментальну працю — тлумачення Псалтиря.

У своїй передмові до Псалтиря Мартін Лютер писав, що псалми дозволяють зазирнути в душі всіх святих кілька разів — вперше як у веселий райський сад, вдруге — як у пітьму, в смерть, воістину в пекло! Мартін Лютер, автор класичного перекладу Біблії на німецьку мову, неодноразово використовував псалми при написанні власних віршованих гімнів, цінуючи кожне слово Книги Хвалінь. І мав усі підстави сказати, що «...найкращі з цих слів — до Бога й про Бога».

«Псалом» — слово грецького походження й означає буквально «брязкання по струнах». «Tehillim» — слово незвичайне, це чоловіча форма традиційно вживаного слова «tehillah». Його корінь — «hill» — означає «вихваляти».

Книга Хвалінь, згідно давньої рабиністичної традиції, входить до третьої частини єврейської Біблії — «Кетувім» (Писання, грец. — «hagiographia»). Відносно пізно сформований єврейський канон (XII ст. після Р.Х.) ставить Псалтир на перше місце в Писаннях. І хоча в більш ранніх рукописах порядок книг буває іншим, та авторитет Нового Завіту свідчить, що Псалтир не лише очолив третю частину юдейського канону, а й дав їй назву. Христос говорить: «...Потрібно, щоб виконалось усе, що про Мене в Законі Мойсеєвім, та в Пророків, і в Псалмах написане» (Лк. 24:44).

2. СКЛАД І КЛАСИФІКАЦІЯ ПСАЛМІВ

У Книзі Хвалінь у її сучасному вигляді міститься сто п'ятдесят псалмів. У багатьох давніх єврейських манускриптах це число менше, зазвичай — 147 (наприклад, у Палестинському Талмуді). При цьому об'єднуються псалми 1 і 2, 9 і 10, 113 і 114.

Псалтир — найоб'ємніша з книг Старого Завіту. Та все ж це не «повне зібрання» давньоєврейських гімнів і молитов: ще кілька релігійних поетичних текстів є в інших книгах Біблії, як, наприклад, молитва пророка Йони, пісня Девори, пісня плачу з приводу загибелі Саула. Є подібні псалмам тексти і в Новому Завіті: наприклад, пісня Марії: «Величає душа моя Господа...» (Лк. 1:46) або молитва старця Симона: «Нині відпускаєш раба Свого, Владико...» (Лк. 2:39).

Певна кількість псалмів лишилася за межами біблійного канону. Це, перш за все, псевдоепіграфічні «псалми Соломона»; на загальну думку вони належать перу поета-фарисея, що жив у середині І ст. до Р. Х., а можливо, й пізніше. Єврейський оригінал цих текстів не зберігся. Проте грецький текст несе явний відбиток єврейського оригіналу. Більше того, багато «темних місць» легко пояснюється невірним розумінням деяких давньоєврейських слів.

Приклад тексту, що нагадує за структурою псалом, наводить Барнес (1931). Це «Похвала Отцям давніх часів». Вочевидь, що він опинився поза каноном, бо вихваляє не Господа, а людей.

«О, дайте мені вас, доброчинці, Від Всевишнього — слава ваша, царствені володарі, Порадники мудрістю навчені, Правителі поганів, що мудро розважають у писаннях, Що встановили міру псалмам, Мужі доблесні та владні, Вас шанують сучасники, Родовиті, Хто не залишив пам'яті — ніби й не було їх, Та ті, хто чинили добро, благоденствує сім'я їхнє, Їхня пам'ять — усім поколінням, У мирі вони відійшли до отців, Вивчає община їхню мудрість, Прославити зараз вас, отці, в поколіннях ваших прославлені ви від давнини, могутні мужі! всевидючі пророки! Проникливі володарі, господарі сховищ учення! Ви записали вислови! Безстрашні в оселях! Прославлені в роки їх. Затверджені в їхньому спадку. Зникли, пропали пропадом, і діти їхні — слідом за ними. Їхня надія не обманула, їхній спадок — дітям дітей. Не викреслять праведності їхньої. Але їхні імена — навіки. Їхню хвалу сповіщають у зібранні!»

Цей давній спів на честь тих, хто складав і записував псалми й притчі, нагадує відому давньоєгипетську «Похвалу писцям» і є найкращим епіграфом до Псалтиря. Орієнтовний час його написання — 200 років до Різдва Христового.

Згадування про «п'ять книг псалмів» нашому читачеві може здатися дивним. Та у давній юдейській традиції Книга Хвалінь складається з п'яти частин, кожна з яких закінчується славослов'ям. Такий поділ дозволяв місточно співвіднести Псалтир і Закон, серце й розум. П'ятикнижжя Мойсеєве звернене від Бога до людей, проголошує юдейський афоризм, а Книга Хвалінь — від людей до Бога. Святий Григорій Богослов пов'язує п'ять книг Псалтиря з п'ятьма ступінями морального вдосконалення (за F. Delitzch, 1894).

Поділ Псалтиря на книги багато в чому умовний, принаймні, наявність псалмів не є відгуком на конкретні книги Тори. Більшість російських видань Біблії ігнорує структуру Книги Хвалінь. При цьому славослов'я-благословіння, що завершують кожну з книг, механічно поєднуються з попереднім псалмом. Зрозуміло, що подібна практика помилкова. Кожна з п'яти книг Псалтиря, безумовно, має свої індивідуальні особливості. І аналіз цих особливостей дозволяє краще зрозуміти історію збирання й редагування релігійних поетичних текстів.

Які основні аргументи на користь того, що Книга Хвалінь у її нинішньому вигляді являє собою компіляцію з кількох збірників давньоєврейської літургійної поезії? Перш за все, про це свідчить повторення одних і тих самих псалмів у різних книгах — повністю і фрагментарно. Друга книга закінчується словами: «Закінчилися молитви Давида, сина Єссеєва». Та в третій і п'ятій книгах також знаходимо псалми з надписаним: «Давида». У різних книгах з різною частотою зустрічаються різні імена Божі. В першій, четвертій і п'ятій частіше зустрічається слово «Господь» («Адонай»). У другій та третій — «Бог» («Елохім»). Правда, ця особливість може пояснюватися редакторською роботою. Таке пояснення здається особливо правдоподібним, якщо порівняти тексти практично ідентичних 13-го та 54-го псалмів, які опинилися в різних книгах. Слово «Господь» у тексті 54-го псалму замінюється словом «Бог». Очевидно, редактор другої і третьої книг усіляко уникав вживання імені Божого.

Та існують і стилістичні відмінності між книгами. Рефрени як поетична форма практично не зустрічаються в псалмах першої книги, проте дуже часті у другій. Специфічне слово «халлелуйя» («алілуя»), що прославляє Бога, також з'являється лише в останніх книгах Псалтиря. Можливо, псалми входили в окремий збірник гімнів. Так само надпис «начальнику хора» (керівнику), можливо, має відношення до збірника гімнів із такою назвою. Певна стилістична єдність притаманна коротким «пісням сходження», які йдуть одна за одною.

(Далі буде)

Борис Херсонський
Сергій Санніков

ПСАЛОМ 99

Псалом подяки

Земле Божа, поклигуймо Господу ми
Та служімо із радістю Богу!
Перед ликом святим славте Божу дорогу,
Пам'ятайте: Він Бог над людьми.

Всі племена — Його: нас Господь учинив.
Ми Його пасовиська отара.
Увійдіть в Його храм, заспівайте там гарно
Шанобливих пісень — хай лунають вони!

Наславляйте ім'я Його, благословіть,
Бо нам добрий Господь,
Його милість навіки...

Будьте ж вірні Йому — ви і ваші домівки
З роду в рід. І живіть!
І живіть!

(Переспів Миколи Карпенка)

Молодіжне служіння — одне з найцікавіших служінь у церкві. Адже в жодному іншому служінні не можна побачити стільки енергії, сили, ентузіазму. І ці якості потрібно використовувати ефективно. Наша мета в цьому служінні — завойовувати молодих людей для Христа і зміцнювати їх у бажанні служити Богові.

рів, підготовка навчальних посібників та матеріалів для лідерів. Відповідальний за цю роботу Андрій Талько (керівник молоді по Житомирській області).

Благовістя серед молоді. Основний акцент у цій роботі приділяється проведенню євангелізаційних заходів, а також розробці нових методів євангелізації, серед яких — молодіжні та дитячі клуби, велопробіги, тижні Євангелії та ін. Відповідальний за благовістя серед молоді — Олександр Самрук (керівник молоді по Волинській області) та Віталій Папушой (керівник молоді по Миколаївській області).

Музичне служіння серед молоді. За цей напрямок молодіжного служіння відповідають Денис Наконечний (м. Київ) та Сергій Білокінь (м. Київ). Їхнє завдання — допомога областям у створенні музичних програм для оформлення різних заходів, організація семінарів та тренінгів для обміну досвідом, піснями в євангелізаційному служінні.

Проведення молодіжних заходів. За цю роботу відповідальні керівники молоді Олександр Каспров (Хмельницька область) і Арсен Малець (Київська область). Вони будуть організовувати всеукраїнські конференції, конгреси, фестивалі, допомагати у проведенні таких заходів на місцевому рівні.

Інформаційне служіння. Його мета — доносити інформацію про молодіжну роботу та заходи, які відбуваються або плануються в Україні. Для цього створено Інтернет-сайт www.cyouth.info, на якому розміщено інформацію про молодіжну роботу в кожній області. Також його завданням на майбутнє є випуск всеукраїнського молодіжного журналу. Відповідальний за це служіння Михайло Балога (керівник молоді по Закарпатській області).

Молитовне служіння спрямоване на розвиток та поширення молитовного руху в Україні. Сюди входить проведення загальних молитовних зустрічей, організація молитовних груп у різних областях. Для розвитку цього служіння планується випуск всеукраїнського молитовного вісника.

«Народ, що знає свого Бога, зміцніє та діятиме»

Під таким гаслом 16 — 18 грудня 2005 р. у м. Києві пройшла Всеукраїнська конференція керівників молоді

Координація правильної роботи серед молоді є відповідальністю лідерів. Саме з метою виховання та підготовки лідерів відбулася всеукраїнська конференція керівників молоді, що проходила в санаторії «Журавушка» під Києвом. Вона зібрала молодіжних керівників з усіх областей України. Мета конференції — разом прославити Господа, підбити підсумки 2005 р. та 10-го Конгресу християнської молоді, спланувати заходи на 2006 р. тощо.

Духовна програма Конференції не залишила байдужим жодного лідера. На конференцію були запрошені заступник голови ВСО ЄХБ В.В. Нестерук, керівник євангелізаційного відділу ВСО ЄХБ С.С. Грунтковський, ректор КХУ В.В. Козубовський, керівник місії «Відродження» в Україні М.М. Наконечний та пастор центральної київської церкви «Дім Євангелія» В.В. Козубовський (старший). Своїм досвідом у розвитку інформаційного служіння поділився П.А. Павлюк, ректор ХГЕУ (м. Одеса).

Роботу молодіжного служіння організовує і координує Молодіжний комітет ВСО ЄХБ, який очолює Павло Унгурян. Молодіжне служіння відбувається за такими основними шістьма напрямками:

Підготовка лідерів. Основний напрямок діяльності — це навчання керівників молоді, проведення конференцій, семіна-

Відповідає за цей напрямок молодіжного служіння Сергій Сологуб (м. Київ).

Під час конференції молодіжні лідери мали можливість у секціях обговорювати кожен напрямок служіння окремо, розробляти стратегію та бачення майбутньої роботи, порушити нагальні питання. Усі теми, що обговорювалися під час пленарних засідань та роботи в секціях, були актуальними й корисними для кожного молодіжного лідера.

«Для мене конференція стала великим підбадьоренням та міцним фундаментом для нового служіння. Ще раз переконався у тому, що служіння нашому Творцеві в сотні разів важливіше за інші справи». Андрій Підберезняк (м. Миколаїв)

«Конференція для мене стала не тільки своєрідним духовним каталізатором, але й стимулювала до професійного покращення інформаційного служіння в області. У мене було суб'єктивне уявлення і бачення цього служіння. Та через конференцію Бог мені відкрив нові ідеї, нові плани, нову стратегію». Віталій Журик (Чернівецька область)

Бажаємо натхнення кожному молодому лідеру в Україні, і нехай Бог благословить молодіжне служіння по всій країні!

Михайло Балога

БЛАГОВІСТЯ СЕРЕД МОЛОДІ В СУЧАСНИХ УМОВАХ

Нинішній час характеризується як період докорінних змін в українському суспільстві. Особливим чином ці зміни відбилися на молоді, що зростала в період різкої зміни суспільного і політичного устрою країни, зміни цінностей та ідеалів.

Відбулася деградація суспільних інститутів, що раніше хоча б поверхово підтримували мораль і етику. Суспільство заполонив масмедійний продукт, що несе руйнування та деградацію психіки, що пропагує аморальні стандарти поведінки.

Важка економічна ситуація в країні змушує батьків більшу частину часу витрачати на боротьбу за існування, через що діти віддані самі собі, а точніше сказати тому, що нав'язує культура суспільства. Школа так само втратила потенціал для формування здорового способу життя. Деякою спробою зміни цієї ситуації з боку держави є рішення міністерства освіти і науки про читання альтернативних факультативів етики на основі християнських принципів. Це значний прогрес з погляду формування в молоді прихильності до християнського вчення, що несе стандарти життя протилежні стандартам, що нав'язуються сучасною культурою. Однак розраховувати, що це дасть основу для створення протидії всьому негативному, що сьогодні заполонило суспільство, можна тільки в контексті майбутнього, оскільки величезна кількість молоді вже подорослішала в умовах повної відсутності здорових орієнтирів.

Сучасний світ набув нових рис і характеристик, що були відсутні раніше. Перенасиченість понад будь-яку міру життєвого простору товарами, послугами та нав'язливою рекламою, розвагами, різноманітною інформацією, в тому числі й релігійною, стало причиною масового прояву елементів так званої культури постмодернізму. Яскраві риси цієї культури можна описати як стан свідомості людини в кольорі напівмороку, руху лабіринтом, прийняття неясності навколишнього без пошуку змісту. В такому стані істина не шукається, а пояснюється молодими людьми на основі емоцій та інтуїції, що зводяться в ранг основного принципу етики. В такому лабіринті людей, речей, ідей, думок, релігій молодь стає недовірливою, підозрілою і далекою до всього того, що не вписується в ідеали суспільства, які нав'язуються через усі механізми суспільної комунікації.

У контексті благовістя ця ситуація виглядає таким чином: євангельська вістка і свідчення віруючих самі по собі не сприймаються сучасною молоддю як авторитетне джерело інформації, а сприймаються лише в контексті їхнього емоційного сприйняття життя і спілкування віруючих як альтернативи тієї форми проводження часу, яку пропонує сучасне суспільство.

В якому світлі, з яким змістом у цій культурі може позиціонуватися Церква Божа у свідомості молодого покоління України? Відповідь практично однозначна — як маловідомий елемент цієї культури, що

губиться в списку інших релігій та вчень. Можна говорити про те, що сучасна молодь практично не бачить Церкву і євангельську вістку, не сприймає її як важливий фактор свого життя, а отже, євангельська проповідь все менше і менше доходить до сердець молодих людей, що підтверджується щорічним зменшенням охрещених.

> *«Коли дому Господь не будує, даремно працюють його будівничі при ньому! Коли міста Господь не пильнує, даремно сторожа чуває!»*
>
> ***(Пс. 126)***

З іншого боку, агресивність, що підсилюється, і аморальність суспільства на тлі безлічі свобод несе певну небезпеку і для самої віруючої молоді. Різка розбіжність культурних стандартів Церкви і суспільства є причиною хитання віруючої молоді, коли є бажання як зберігати святість, так і бути сучасними, бути причетниками сучасної культури. Ситуація, коли форми спілкування, прославляння, служіння віруючих, особливо молоді, залишаються старими на тлі різкої зміни культури суспільства в цілому, негативно впливає на віруючу молодь, послабляючи її ревність у служінні, тому що невіруюча молодь, що її оточує, говорить іншою мовою.

Проте, християнська віра та молодіжне служіння як загальнохристиянське поклоніння і служіння Богу залишається практично єдиною альтернативою грішному суспільству, що вводить на сьогодні десятки мільйонів молодих людей України в грішне життя. З кожним днем важливість молодіжного служіння, що звершується сьогодні, буде зростати, бо лише на сьогоднішній день третина населення — це молодь від 14 до 30 років. З кожним роком кількість людей, які виросли в умовах нової культури, буде збільшуватися. А це означає, що ефективність служіння благовістя завтра буде результатом правильно організованого християнського молодіжного служіння сьогодні.

Якими б не були зміни у суспільстві, якими б не були зміни культури суспільства, що трохи змінюють форми служіння та поклоніння, незмінним залишається Слово Боже, а також історія української євангельського братства. Це означає, що духовний аспект служіння був і залишається на першому місці. Як написано в 126-му псалмі: «Коли дому Господь не будує, даремно працюють його будівничі при ньому! Коли міста Господь не пильнує, даремно сторожа чуває!» Як би ми не змінювали форми служіння та поклоніння, як би професійно не підходили до служіння, без Божого благословіння і Божої допомоги результатів не досягти. Тому кожен з учасників молодіжного служіння має розуміти свою особливу відповідальність перед Господом за людей, з якими він працює. Постійна молитва за молодь, участь молитовних груп і безумовний авторитет Священного Писання мають завжди знаходитися в центрі молодіжного служіння. Тільки на основі, якою є Ісус Христос і Його Слово, можна побудувати сучасну й ефективну організаційну структуру молодіжного служіння, що враховує особливості сучасної культури.

На сьогоднішній день ми бачимо організаційну структуру молодіжного служіння таким чином:

- Молодіжна рада України. Центральний офіс молодіжного служіння.
- Регіональні молодіжні ради. Регіональні офіси молодіжного служіння.
- Обласні молодіжні ради. Обласні офіси молодіжного служіння.
- Молодіжне служіння в помісних церквах.
- Християнські молодіжні організації, місіонерські союзи й інші організації.

У цілому така організаційна структура збігається з існуючою структурою ВСО ЄХБ. Новим елементом є поява християнських молодіжних організацій, які найчастіше є частиною молодіжного служіння помісних церков, у яких ініціативна християнська молодь, виконуючи заповідь Божу, створює нові форми служіння, спілкування і поклоніння, щоб стати якнайближче до розуміння сучасної молоді і щоб Слово Боже торкалося сердець тих, хто сьогодні навіть і не замислюється про необхідність спасіння та прощення гріхів.

Серед основних методів ефективного досягнення мети благовістя можна виділити такі елементи: створення молодіжних клубів, проведення музичних вечорів та євангелізацій серед студентів. Досвід таких організацій, як «Альфа й Омега», показує, що ефективним методом є бесіди за чаєм, чи, як їх називають, «Перехрестя». Дуже багато студентів відвідують такі спілкування, особливо якщо у них беруть участь їхні однокурсники. Ефективними є літні молодіжні табори. В умовах, коли спілкування обмежене програмою табору і немає впливу світу, з якого Господь веде невіруючих молодих людей, створюється особлива атмосфера, коли життя віруючих, їхній приклад, присутність Божа і Його Слово особливо торкаються душ молодих людей, приводячи їх до віри та покаяння.

Особливо треба відзначити важливість служіння малих груп і служіння душеопікунства. Професійний і красивий, духовно наповнений музичний вечір або інший захід може не принести результату, якщо молодь, що навернулася або йде до Господа, не знайде для себе кола спілкування з віруючими. Занадто різким є перехід від того грішного світу, з якого їх виводить Господь, до життя у святості. Для інших відсутність віруючих друзів і розбору Слова Божого в групах може стати причиною охолодження їхньої зацікавленості та відходу назад у світ. Таким чином, служіння малих груп і душеопікунства набувають дуже великого значення у справі благовістя серед молоді. Однак, поряд з високим значенням цього служіння, в справі його організації виникають певні складнощі. Кожна група — це не механічне утворення, це група людей, що має свого лідера, його помічників і душеопікунів. Ця група має свою програму розвитку і служіння, проходять щотижневі основні та робочі зустрічі керівника і помічників. Групи повинні координуватися і мати загальні цілі служіння. Для цього необхідне виховання керівників уже багатьох груп. Усе це неможливо організувати без виховання лідерів. Та й усе зазначене вище неможливо зробити без виховання благочестивих помічників, що, насамперед, цінують відносини з Господом. Без виявлення і виховання таких лідерів християнське молодіжне служіння не може бути професійним, а отже, ефективним. Тут доречно процитувати відомого молодіжного пастора з церкви Седделбек (Каліфорнія, США) Дага Філдса: «Я зволів би одного благочестивого добровільного помічника десятьом досвідченим помічникам, що не покладаються на Бога. Сила Божа, що діє в житті керівників — це основа здорового стану молодіжного служіння». Для цього необхідно проводити систематичні конференції та навчальні семінари для молодіжних керівників на обласному, регіональному і центральному рівнях.

Надзвичайно важливим елементом молодіжного служіння є проведення спілкування християнської молоді на найрізноманітніших рівнях. Ці заходи найбільш цікаві для молоді, бо є прекрасною можливістю для спілкування з друзями. І що найбільш важливо, проведення таких заходів як конгреси, музичні фестивалі і з'їзди молоді є основою для зростання відваги у вірі та бажання віддатися служінню у справі благовістя. Цьому є яскравим підтвердженням 10-й конгрес християнської молоді України, що пройшов 22–27 серпня під девізом «Зберігати віру за будь-яких обставин».

Підсумки по Конгресу

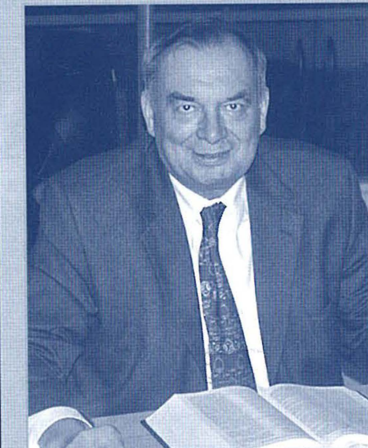
Підбиваючи підсумок, можна виділити такі принципи християнського молодіжного служіння:

1. Основа — виключно Слово Боже. Велике значення має історія українського євангельського братства.
2. Цілеспрямованість, чіткі цілі й завдання, зрозумілі кожному служителю.
3. Продумана стратегія, систематичність та висока організованість.
4. Професійність. Лідерами молодіжного служіння є брати і сестри, які покликані Господом на це служіння, підготовлені до нього і насамперед люблять молодь.
5. Сучасність і відповідність, зрозумілість і доступність для своєї аудиторії.
6. Відкритість для кожного.
7. Молодіжне служіння повинно відбуватися за умов тісного співробітництва з церквами та Братством.

Павло Унгурян,
Юрій Старчевський

Вітаємо ювіляра!

6 січня 2006 р. Голові ВСО ЄХБ Г.І. Коменданту виповнилося 60 років

Вельмишановний і улюблений брате Григорію Івановичу!

Щиро вітаємо Вас із знаменною датою у Вашому житті — днем Вашого 60-річчя!

Разом з Вами ми дякуємо нашому Спасителю, що Він з юності покликав Вас до праці на Його ниві і всі ці роки постійно супроводжував Вас.

Ми знаємо, що Ви самовіддано звершуєте служіння проповіді Євангелії, а також робите вагомий внесок у справу духовного виховання як церков Братства, так і окремих душ, які потребують необхідної пасторської опіки.

Усе Ваше життя — це посвячене Богу служіння, від дияконського у рідній сільській церкві до найвищого в нашому братстві — старшого пресвітера ЄХБ по Україні. На кожній ділянці праці, де Ви звершували Богом дане Вам служіння, завжди панувала атмосфера злагодженості, взаєморозуміння, взаємоповаги, взаємодовіри і, безумовно, високої відповідальності.

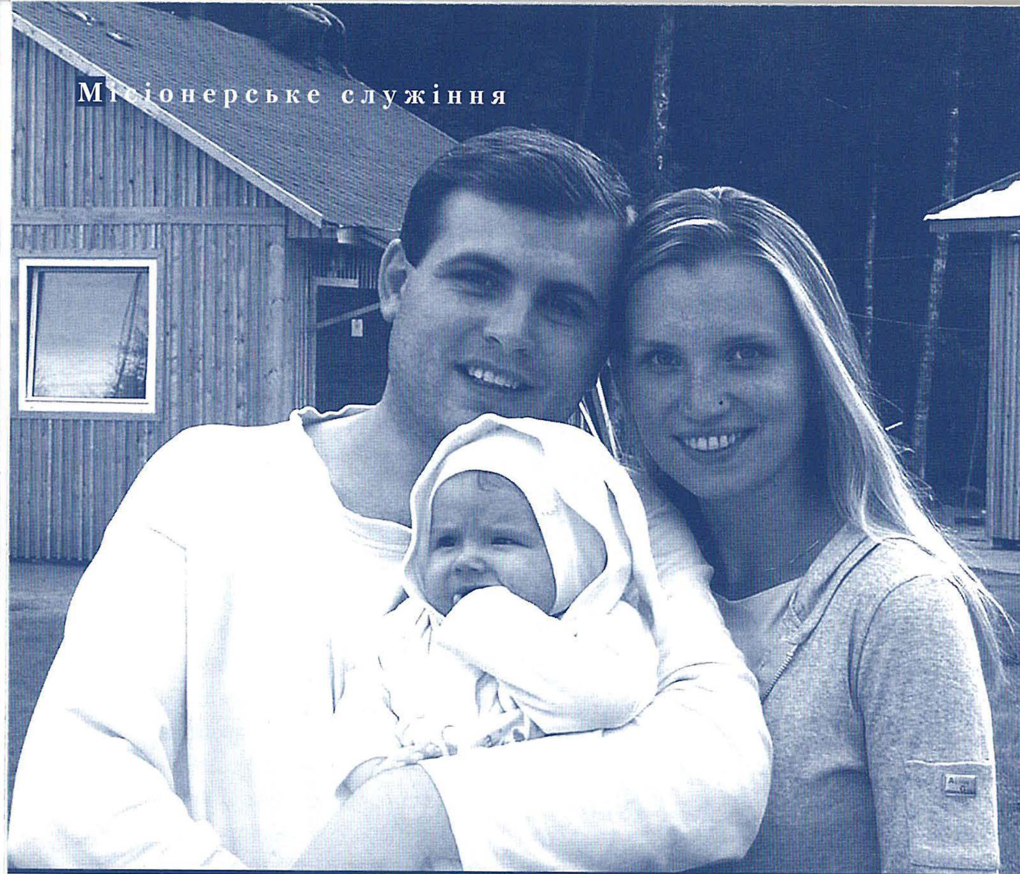
Особливо хочеться відзначити останні дванадцять років. Це благословенні роки, коли за штурвалом такого великого корабля, як наше братство, незмінно стоїте Ви, Григорію Івановичу, і за цей час взятий Братством курс ніколи не зазнавав змін. Це велике Боже благословіння!

Тепер Ви вступаєте у новий період свого життя. Ми щиро бажаємо Вам, Григорію Івановичу, щоб подальші роки Вашого служіння воістину були роками ще більш ревного служіння нашому Господу, роками ще більшої віддачі себе, всіх своїх сил і здібностей для слави нашого Господа.

У молитві про Вас до Господа ми залишаємо Вам на пам'ять слова Священного Писання: «Духом палайте, служіть Господеві» (Рим. 12:11).

З любов'ю — ваші брати та сестри, співпрацівники на Божій ниві

Латвія: служіння українських місіонерів

Віталій Шелемба, його дружина Анна та дочка Анна-Марія — родина, яка звершує місіонерське служіння в м. Рига близько 5 років. Таке служіння — це чудовий результат співпраці ВСО ЄХБ і Союзу баптистів Латвії

— Скажіть, Віталію, чому ви вирішили стати місіонером?

— Я можу впевнено відповісти словами апостола Павла: «Коли ж Бог, що вибрав мене від утроби матері моєї і покликав благодаттю Своєю, уподобав виявити мною Сина Свого, щоб благовістив я Його між поганами, — я не радився зараз із тілом та кров'ю» (Гал. 1:15–16). У 1993 р. у моїй помісній церкві було велике пробудження. Я покаявся, прийняв хрещення й почав проповідувати, коли мені було лише 14 років. У 15 років я вже брав участь у 2 місіонерських подорожах, і тоді вже ясно усвідомив, що Бог кличе мене на місіонерське служіння. Бог дивним чином готував мене на це служіння: 3 роки я навчався у Київському Християнському Університеті, 2,5 роки був молодіжним пастором у м. Кременець (Тернопільська обл.). І ось уже 5 років я в Латвії, і це — під Божим керівництвом.

— Чому ви зупинили свій вибір саме на Латвії?

— Коли я молився про нове служіння, то сказав своєму Небесному Отцю: «Боже! Якщо є на те воля Твоя, дай мені нове служіння. Якщо будуть пропозиції з різних місць, то я оберу найвіддаленіше». Цікаво, що буквально в один день я отримав два запрошення: одне — до Чернігівській області, а друге — до Латвії. Спочатку проявилася моя людська сутність — я злякався їхати в Латвію. Для мене це була чужа, незнайома країна. Та потім я згадав, що обіцяв Богу поїхати в найбільш віддалене місце... Отже, Латвія.

— Як склалося ваше життя в Латвії? Чи важко було адаптуватися до іншої країни, до її звичаїв, культури, мови?

— Коли я їхав у Латвію, в мене було мінімум інформації про цю країну, про умови, в яких житиму, про церкву. Та й про саме служіння я знав лише те, що буду молодіжним пастором. Та я розумів, що місіонер — це воїн Ісуса Христа, тому він повинен бути готовий до будь-яких несподіванок і мати силу, щоб усе подолати. Проблеми були в усіх сферах — побутовій, психологічній, духовній. Та в цьому й полягає вся принада життя, в якому все долається з Божою допомогою. Перші 8 місяців я жив у шкільному класі, спав на матраці... Незважаючи на те, що Латвія, як і Україна, — пострадянська країна, менталітет людей відрізняється від нашого. А рівень духовності навіть не варто порівнювати з Україною — він набагато нижчий.

— Який же духовний стан Латвії?

— Латвія прихильно ставиться до всіх віросповідань і не перешкоджає жодній релігійній діяльності. Там є державні релігії: православ'я, католицизм, лютеранство, старообрядництво, баптизм, юдаїзм та іслам.

У баптистському Союзі Латвії — 83 церкви, з них 20 — російськомовні. Євангелізаційна, місіонерська діяльність і організація нових церков тільки розвиваються. Гостро відчувається нестача нових служителів.

— У чому саме полягає ваше служіння?

— Перші 2 роки я був молодіжним пастором у невеликій російськомовній церкві. Три роки тому наша церква почала молитися про нове служіння. Бог нам указав район на окраїні Риги, де мешкає близько 20 тис. людей. Із них приблизно 70 % — російськомовні. Там немає жодної протестантської церкви. Ми молилися про цей район, проводили там євангелізації. Півтора роки тому провели перше богослужіння. Зараз орендуємо там приміщення і щонеділі проводимо богослужіння, на яких буває близько 20 людей. Цього літа прийняли хрещення перші 6 осіб.

На даний момент я є пастором церкви «Віфанія» (близько 70 чол.) і веду групу в новому районі, яка росте і, впевнений, скоро стане церквою.

Одночасно я директор Ризького міжнародного біблійного інституту. Ми працюємо там разом із дружиною, і ця робота фінансово забезпечує наше перебування і служіння в Латвії.

— Будь ласка, розкажіть про цей інститут.

— Інституту вже 14 років. У ньому навчалося дуже багато віруючих Латвії. Багато випускників інституту є пасторами церков. Я дуже радий тому, що інститут розвивається. Зараз у нас близько 120 активних студентів. Для Латвії це досить високий показник.

— У чому полягає успіх цього інституту?

— У першу чергу, успіх залежить не від нас, а від Бога. Ми просто посіли те місце, яке Бог запропонував нам. Є чимало переваг перед іншими навчальними закладами: навчання безкоштовне, вечірня форма навчання дозволяє навчатися і тим, хто працює, вільний графік навчання — студент сам обирає і предмети, і час свого навчання. Крім того викладачі себе добре зарекомендували. У нас практично немає ніякої реклами, абітурієнти приходять до нас по запрошеннях студентів і випускників.

Та найголовніше, що навчання в інституті дає реальні результати: наші студенти зростають, стають служителями, і справа Божа росте. Слава Богу!

— Чи можна дізнатися про ваш план роботи на майбутнє чи хоча б на цей рік?

— Важко відповісти на це запитання коротко, та я спробую. Найголовнішим завданням для мене є благовістя і створення нових церков. Це моє покликання. Минулого року Бог відкрив для нас нове служіння — «Розвиток церкви через дитяче служіння». Є багато цікавих ідей. Якщо буде можливість, то в майбутньому розповім про результати цього служіння.

Друге моє завдання — виховання лідерів. У мене мало помічників у церкві, а тому трапляються труднощі. Загалом це проблема більшості церков, та в нас вона відчувається особливо гостро. Тому, якщо хтось із читачів зацікавився, — уклінно просимо до нас у Ригу.

— Які ваші найяскравіші переживання минулого року?

— У мене було дві події, які залишили незабутні враження.

Перше — це народження доньки Анни-Марії. Її поява в нашій сім'ї повністю змінила життя. Причому жодним чином не послабило нашого служіння.

Друге — це євангелізація для дітей, яка відбулася на осінніх канікулах. Ми запросили дітей на денний табір «АВАНА». Що вражає: ми роздали лише 50 запрошень, та першого дня прийшло 75 дітей, а другого й третього — по 85. Нам допомагали люди, які мали досвід роботи з дітьми за цією програмою в Україні, і вони сказали, що ніколи не бачили настільки зацікавлених дітей. Стільки в дітей було ентузіазму й бажання прийти! Одне лише засмучує, що ми не змогли продовжити ці зустрічі через відсутність приміщення для оренди. Та ми продовжуємо молитися про це, і просимо вас молитися, щоб ці двері відкрилися, тому що діти й їхні родини потребують Ісуса Христа.

— Ви згадали людей, які допомагали вам в «АВАНА» — вони з України. Чи багато там українців?

— Коли я приїхав у Латвію, то здивувався, дізнавшись, як багато українців у Латвії. Всі вони потрапили туди ще в часи Радянського Союзу, і зараз більшість пасторів російськомовних церков — українці. Та є місіонери-українці, які приїхали туди зовсім недавно. За останні 5 років ВСО ЄХБ направив 9 місіонерів, 7 із них працюють в Латвії й сьогодні. Я знаю, що готуються приїхати нові місіонери.

— Що ви побажаєте читачам «Євангельської ниви»?

— Звичайно, у першу чергу, рясних Божих благословінь. А по-друге, обов'язково знайти свою євангельську ниву, своє поле для служіння. Моя нива сьогодні в Латвії. А де ваша? Хто знає, може вона знаходиться в Латвії...

Якщо вас зацікавило наше служіння — надсилайте свої листи електронною поштою за адресою: shelemba@bible.lv

Інтерв'ю провела
Юлія Долматова-Агафонова

Духовна допомога захисникам Батьківщини

Уперше в стосунках між українською церквою та українською армією відбулася ця визначна подія: 22 грудня минулого року Міністр оборони України Анатолій Гриценко провів офіційну зустріч з провідними представниками українських християнських церков, а саме: православних та католицьких, євангельських християн-баптистів та громадської організації «Об'єднання християн-військовослужбовців України».

— Давно вже настав час для зближення церкви й армії з метою духовного виховання військовослужбовців, — з такими словами розпочав обговорення головної теми зустрічі Міністр. — Відвічні цінності, які ревно зберігає церква, повинні стати більш доступними для сьогоднішніх захисників Батьківщини.

У результаті зустрічі була розроблена така концепція.

1. Духовно-просвітницька робота та задоволення релігійних потреб віруючих військовослужбовців є важливою ділянкою стосунків Міністерства оборони та церков України.
2. Для координування діяльності між Міністерством оборони та церквами України засновується постійно діюча Координаційна рада (КР) з питань воєнно-церковного співробітництва.
3. До складу КР включити по два представники від кожної церкви, які займаються душепастирською опікою військовослужбовців, та представників від Департаменту гуманітарної політики Міністерства оборони України та Головного управління з гуманітарних питань та соціального захисту Збройних Сил України.

Уже на першому засіданні КР буде розглянуто проекти Положення про діяльність КР та Меморандуму церков і релігійних організацій щодо задоволення релігійних потреб військовослужбовців Збройних Сил України. Серед пріоритетних завдань КР — розробка типових програм духовно-моральної тематики для офіцерського складу, військовослужбовців строкової служби та служби за контрактом. Такі програми, як зазначалося під час зустрічі, будуть затверджуватися Міністром оборони України.

Голова Об'єднання християн-військовослужбовців України Василь Хіміч презентує Міністру оборони України Анатолію Гриценку газету ОХВУ «Час 'Ч'» та календар-плакат на 2006 р.

Учасники зустрічі прощалися з сердечними побажаннями один одному добра та благословінь.

За матеріалами газети «Час 'Ч'»

Чи знайомі вам роздуми подібного змісту: «Пора щось починати. Треба терміново змінювати. Якщо так піде й далі, на нас чекає біда: потече дах, завалиться паркан, треба буде робити операцію, зруйнується сім'я» тощо? Гадаю, такі думки часто бувають не тільки в мене, а й у будь-якої розсудливої людини, якщо та турбується про свою сім'ю, суспільство, в якому живе, про церкву, яку любить

Незмінний Бог закликає до ЗМІН

Та скажіть, чи легко зважитися щось почати, щось змінити? Чи легко вирішити зробити ремонт у квартирі, почати по-справжньому турбуватися про своє здоров'я, попросити прощення, щоб примирилася сім'я? Ой, як важко! Десь усередині ми всі опираємося змінам, іноді вони навіть лякають нас, і ми воліємо залишити все як є — може якось вирішиться, обмине... А потім буває вже дуже пізно щось починати. Потім, буває, потрібно заплатити дуже велику ціну, щоб виправити ситуацію.

Подібне ставлення до змін я спостерігаю не тільки на побутовому рівні чи в житті нашого суспільства, а й, на жаль, у житті церков. Поряд з позитивними сторонами життя нашого братства є й те, що нас не може не хвилювати. Хіба може нас задовольнити сьогоднішнє зростання церков і кількість людей, що приходять до Бога? У багатьох місцях вже навіть не доводиться й говорити про зростання, скоріше про уповільнення зросту падіння. Хіба не болить серце, коли спостерігаєш відсутність миру та взаємоповаги між братами і сестрами, коли атмосфера в церкві не радісна та підбадьорлива, куди люди прагнуть попасти, а скоріше пригнічено сумна, від якої всі тікають.

У цій статті я хотів би порозмірковувати про те, що зміни, які не виступають за рамки біблійного вчення, не тільки можна робити, а й треба. Наш Господь не лише допускає зміни, а я вірю, Він закликає нас до змін, іноді навіть радикальних. Зміни можуть бути нашими друзями.

Так що ж заважає нам товаришувати з прогресом, який немислимий без змін?

Неправильне розуміння Бога і Його природи

Часто слова про Бога «В Нього нема переміни чи тіні відміни» (Як. 1:17) або «Ісус Христос учора, і сьогодні, і навіки Той Самий» (Євр. 13:8) розуміють як факт, що Бог проти будь-яких змін. Це не так. Ані найближчий контекст, ані інші місця Священного Писання не стверджують цього. Наш Господь справді незмінний у Своїх природі та характері. Та прагнення до творчості, покращення і змін яскраво виявляється в ділах Божих. Подивіться, як Він творив наш світ. Кожний день творіння приносив величезні зміни і закінчувався Його словами «добре» чи «вельми добре». Наш Господь спланував якісні, великі зміни у Своєму плані спасіння людства, що гине. Умови Нового Завіту принесли можливості для спасіння та духовного зростання людей набагато кращі, ніж умови Старого Завіту. «А тепер одержав Він краще служіння, поскільки Він посередник і кращого заповіту, який на кращих обітницях був узаконений» (Євр. 8:6). Ісус Сам сказав, що для Його послідовників краще, щоб Він вознісся до Небесного Отця. Тоді Дух Святий зійде на землю, щоб відроджувати, повчати людей і перебувати в них (Ін. 14:16-17; 16:7-13).

Ісус Христос прийшов до Свого народу, в релігійне середовище, і перше, що Він почав робити, — закликати людей до змін, і не просто змін, а найрадикальніших змін: «Покайтеся, бо наблизилось Царство Небесне» (Мт. 4:17).

Та як таке могло статися, що ті, хто вважали себе охоронцями Божих істин і установ, виявилися затятими супротивниками Ісуса Христа і Його вчення? Чи не тому, що своїм головним завданням вони поставили охорону незмінності традицій та установ людських, які відображають зовнішню форму благочестя і випустили сам зміст Божого послання людям? Христос присвятив значну частину Свого вчення викриванню охоронців «передання старців» (Мт. 15). У нас сьогодні також є небезпека повторити помилку книжників і фарисеїв часів Ісуса Христа. У них також спочатку були добрі наміри і прагнення святості. Вони лише забули дві головні речі: перше — берегти і виконувати з точністю Слово Боже, а не традиції, що вигадані людьми; друге — вчення торкається не закостенілих зовнішніх форм святості, а стану душі: характеру, мислення і вірувань людини. Практична святість виявляється у стосунках, що відображають любов Бога, а не у зовнішньому вигляді благочестя.

Неправильне розуміння практичної святості

Слова «Не любіть світу, ані того, що в світі» (1 Ін. 2:15) часто використовують, щоб поставити знак рівняння між сучасністю та світом. Та це також не відповідає контексту. Під словом «світ» чи «світський» завжди припускається «гріх» чи «гріховний». І доказом є те, що ні Христос, ні апостоли жодного разу не виступали проти сучасності та її культури. Навпаки, Христос і Його послідовники використовували сучасну їм культуру для донесення Євангелії людям зрозумілою їм мовою. Лише подумайте, Біблія не засудила тогочасні стилі музики, форму одягу, засоби пересування, архітектуру будівель та ін. То чому ж сьогодні наполегливо звучать голоси про обов'язковість «нашої субкультури»? Відокремившись від сучасної культури, ми тим самим позбавляємо себе можливості впливати на цей світ, втрачаємо здібність бути зрозумілими й актуальними для людей, серед яких живемо. Звичайно, як говорилося вище, ми повинні сказати рішуче «ні!» культурі там, де починається гріх, та, на жаль, часто ми відмітаємо ту частину життя, де наша присутність могла б бути корисною для справи Божої. Апостол Павло був готовим до змін заради досягнення людей Євангелією: «Для юдеїв я був, як юдей, щоб юдеїв придбати; для підзаконних був, як підзаконний, хоч сам підзаконним не бувши, щоб придбати підзаконних. Для тих, хто без Закону, я був беззаконний, не бувши беззаконний Богові, а законний Христові, щоб придбати беззаконних. Для слабих, як слабий, щоб придбати слабих. Для всіх я був усе, щоб спасти бодай деяких. А це я роблю для Євангелії, щоб стати її спільником» (1 Кор. 9:20-23).

А чим готові пожертвувати заради Євангелії ми? Чи є в нас розуміння того, що ми свідомо і навмисно створюємо атмосферу, в якій невіруюча людина побачить, що тут на неї чекали, вона настільки важлива для нас, що до її приходу готувалися і постаралися передати Божу істину таким чином, щоб вона зрозуміла її й прийняла?

Багато хто зараз здивуються, тому що раніше не замислювалися над цим, та світським (гріховним) апостол Павло як раз називав легалізм людей, що обмежує свободу людей у Христі: «Отож, як ви вмерли з Христом для стихій світу, то чого ви, немов ті, хто в світі живе, пристаєте на постанови: не доторкайся, ані їж, ані рухай..?» (Кол. 2:20-21). То хто ж в очах Божих світський? Чи той, хто носить сучасний одяг і зачіску, намагається донести Євангелію молоді сучасним стилем музики, чи той, хто підносить людям віру в живого Бога, як список правил для виконання? Сподіваюся, це змінить у багатьох уявлення про істинну святість.

Ми хочемо бачити наші церкви і наше братство зростаючими і процвітаючими, але це станеться тоді, коли ми зрозуміємо, що Бог закликає нас бути ефективними свідками у сучасному світі. Один пастор сказав, що скоро ми почнемо брати гроші за вхід у церкву, тому що люди будуть приходити туди як у музей старожитностей.

Якось мені довелося відвідати унікальну країну, Сінгапур. Найбільше мене вразила там не природа і суперсучасний мегаполіс, а величезна черга молоді з Біблями в руках, що чекала декілька годин початку богослужіння в одному з центральних торгових центрів. Так, це була сучасна молодь у сучасному одязі, яка на богослужінні прославляла Бога сучасною музикою. А хто сказав, що має бути по-іншому? Тоді мені так захотілося побачити щось подібне у себе на батьківщині. Я вірю, що Бог може це зробити і в нас. Він вже це робить там, де люди готові до змін, щоб прибрати непотрібні перешкоди на шляху Доброї Новини. Причому потрібно створити умови для росту на постійній основі. Не можна задовольнятися спалахами успіху середини 90-х років, на які припадає пік росту нашого Братства. Готовність до змін, до постійного пошуку більш ефективних методів і стилів служіння створить добру атмосферу для постійного росту церков.

Звичайно, я чудово розумію, що покладатися у нашому служінні ми повинні не лише на свої здібності, методи й підходи до служіння, а перш за все на Всемогутнього Бога. Та чи не повинні ми вчитися у нашого Бога Його любові, творчості й готовності пожертвувати багато чим для досягнення людей, що гинуть? Гадаю, відповідь однозначна — звичайно, повинні. І чим скоріше, тим краще!

Одного разу друзі хворого розібрали стелю, щоб спустити його до Ісуса. Це було не традиційно, але Христу це сподобалося. Зараз наш час діяти!

Напишіть в редакцію журналу про те, яких змін ви очікуєте у вашій церкві або у нашому братстві. Будемо раді дізнатися вашу думку.

Костянтин Гончаров

Сильна помісна церква — сильне Братство

ЗВІТ ГОЛОВИ ВСО ЄХБ про роботу Правління та Ради ВСО ЄХБ за 2002–2006 рр.

Улюблені брати та сестри, щиросердечно вітаю вас від імені Правління та Ради ВСО ЄХБ! Слава Ісусу Христу! Мир Вам!

З'їзди, що регулярно проводяться кожні чотири роки, є тими віхами в історії Братства, які найкраще і найповніше підсумовують усе зроблене за кожен міжз'їздівський період та спонукують задуматися також і про те, що і чому не було зроблено. Слід зауважити, що крім з'їздів у нашому Братстві кожні чотири роки відбувалися також і духовно-збудовуючі Конгреси. А це означає, що кожні два роки ми проводили всеукраїнські пасторські зустрічі, на яких особливо дякували Богові за Його благословіння, напрацьовували спільні плани на майбутнє, аналізували нашу працю, враховуючи і недоліки, що були допущені у нашому служінні. Такі братерські спілкування сприяли зміцненню єдності, взаєморозумінню та плідній праці.

Як ми вже говорили, кожен наш з'їзд є певною віхою у нашій історії, тож сьогодні буде доречним провести короткий історичний екскурс за останні 12 років.

Отже, у 1994 р. відбувся XXII з'їзд під гаслом «Хай з любов'ю все робиться у вас» –1 Кор. 16:14. Чим же знаменний для нас цей з'їзд? По-перше, в умовах дарованої Богом незалежності та свободи організація нашого служіння вимагала нових підходів, що й окреслило основний напрям роботи з'їзду. Тож були прийняті важливі рішення щодо структури Братства, вироблено та затверджено новий Статут і відновлено історичну назву нашого Братства — ВСО ЄХБ. Враховуючи ситуацію в країні, що характеризувалася духовним вакуумом, створеним за попередні роки атеїстичною ідеологією, з'їзд визначив пріоритетні напрямки праці на наступний міжз'їздівський період, а це: євангелізація, відкриття нових церков та організація духовної освіти.

Наступний XXIII З'їзд відбувся 24–27 березня 1998 р. під гаслом «Ісус Христос учора, і сьогодні, і навіки Той Самий!» — Євр. 13:8. З'їзд визначив високу і достойну мету — подвоєння церков Братства до 2000 р. і підвищення духовності кожного члена зокрема і церков в цілому.

XXIV з'їзд ВСО ЄХБ відбувся у травні 2002 р. під гаслом «Приготуйся до зустрічі Бога твого!» — Ам. 4:12 і проходив у піднесеній святковій атмосфері. Братство відзначало свій 150-річний ювілей.

На з'їзді було внесено зміни до Статуту Союзу, а також відбулися зміни у його керівному складі — влилися нові молоді брати. І цього разу з'їзд підтвердив пріоритети в служінні: євангелізація та організація нових церков.

Зазвичай свобода сприяє не тільки доброму, але й різним негативним явищам. Це стосується також і церковного життя. Тож для збереження чистоти євангельського вчення необхідно міцно триматися саме євангельських засад, на що й було звернено увагу на з'їзді, а одним з головних завдань, поставленим перед Братством, було підвищення та зміцнення духовності.

Окрім трьох з'їздів у Братстві відбулися ще три конгреси. Перший Конгрес проходив у 1996 р. у м. Вінниця. Під одним дахом він зібрав понад десять тисяч учасників з усіх регіонів України та з-за кордону. Це було свято великої баптистської родини і лейтмотивом цього свята постійно лунали слова: «Господу, Богу нашому будемо служити й голосу Його будемо слухатися!» — Іс. Нав. 24:24.

Другий Конгрес відбувся у місті Києві, в Палаці спорту у 2000 р. Це був ювілейний рік Різдва Христового і темою його були слова: «Ісус Христос — надія світу!» Ця подія ще раз засвідчила торжество віри євангельської, її силу і нездоланність.

Третій Конгрес відбувся у 2004 р. в Києві. Першого дня було спілкування пасторів та їх дружин, другого дня — студентів і місіонерів, третій день був присвячений нашій християнській молоді. Атмосфера, що панувала протягом цих трьох днів абсолютно відповідала словам Священного Писання, які були темою Когресу: «Зберігаючи єдність духа в союзі миру» — Еф.4:3. А натхненні проповіді президента ВСБ Біллі Кіма сприяли цьому.

Ось ми з вами ще раз пройшли відтинок шляху в 12 років. Чи всі накази з'їздів виконувалися вчасно й успішно? Чи всі ділянки праці були охоплені за цей час? Чи зростало Братство кількісно і чи міцніло духовно? Чи досягалися ті цілі, які ставилися перед нами?

Проведення з'їздів та конгресів, теми, які були озвучені на них, говорять про те, що ми були відкриті і робили все можливе, щоб Братство було єдине, щоб церкви жили повноцінним духовним життям і щоб вплив Братства на суспільство був позитивним.

Коли ми подивимося на статистику за останні 12 років нашої спільної праці, то побачимо, що був час, коли Господь по-особливому благословляв наше Братство. Також були роки, над якими ми повинні замислитися. Ми повинні бути реалістами і звичайно ж самокритичними.

Отже, на 01.01.1994 р., коли ми розпочали наше спільне служіння, у Братстві було зареєстровано 1 252 церкви і 49 (всього 1301) місіонерських груп з кількістю 105 807 членів.

На 01.01.2006 р. зареєстровано 2 399 церков і 428 груп (всього 2827) з кількістю 136 811 членів.

Всього за 12 років через хрещення прийнято 102 912 душ.

У Братстві звершують служіння 1 921 пресвітер, в тому числі 327 нерукопокладених. Найбільша кількість нерукопокладених пресвітерів у Миколаївській, Одеській, Кіровоградській, Чернігівській і Вінницькій областях. Слід сказати, що буває й так, коли один пастор звершує служіння в декількох церквах. Так, сьогодні це питання, яке не знайшло ще свого вирішення. Здавалося б, кількість студентів, що навчаються у наших духовних навчальних закладах протягом останнього десятиліття, мала б задовольнити потреби церков у служителях, але ми знаємо що, не завжди випускники цих навчальних закладів стають служителями в наших церквах. Можливо, для успішного вирішення цієї проблеми нам потрібно перебудувати нашу систему духовної освіти так, щоб уже при наборі студентів визначатися щодо їхнього подальшого служіння там, де є у цьому необхідність. Одночасно з цим будемо молити Господаря жнив, щоб вислав працівників на Свою ниву.

Ще слід зазначити, що у Братстві є церкви, чисельність яких не перевищує 10 членів. Старшим пресвітерам і Радам обласних об'єднань необхідно звернути на ці церкви серйозну увагу, щоб відвести загрозу припинення їх існування. І ще один важливий момент щодо служителів. На сьогодні з 1 921 пресвітерів 209 братів, яким уже за 70 років, а 36 служителів — за 80. Це стосується Донецької, Хмельницької, Черкаської та Київської областей. Ми цінуємо досвід, знання наших старших братів, але вони вже мають слабке здоров'я, що не дозволяє ефективно звершувати служіння. Тому нам потрібно в страху Господньому вирішувати питання заміни служителів старшого віку. Варто заздалегідь готувати «Тимофіїв», яким згодом передавати відповідальне служіння, а потім уже «підтримувати їм руки». І все ж таки сьогодні ми з радістю відзначаємо, що ряди служителів Господніх поповнюються новими, молодими, освіченими працівниками на ниві Божій.

Пасторське служіння характерне особливим посвяченням, жертовністю, та пастори також потребують духовної підтримки. Тому за останні чотири роки було проведено 25 обласних пасторських конференцій на тему: «Двадцять біблійних якостей пресвітера». Пастори мали можливість не тільки прослухати виклад цієї теми, а й поспілкуватися, поділитися досвідом, разом помолитися. Одночасно також відбувалися і спілкування сестер — дружин пасторів.

За цей період було проведено всеукраїнська та регіональні конференції з євангелізму на тему: «Методи євангелізації у нашому Братстві». Сьогодні особливо відзначається активність у служінні серед нашої молоді. Нею проведено чотирнадцять тематичних конференцій. Слава Богу, що наша молодь стоїть на здорових позиціях.

З метою зміцнення нашого Братства, а також більш ефективної координації праці в обласних об'єднаннях у 2004 р. було започатковано програму «Тиждень Союзу в області». Майже щомісяця працівники канцелярії Союзу на тиждень виїжджають в обласне об'єднання. Головне завдання цієї поїздки – відвідати якомога більше місцевих церков. Протягом останнього року відвідано понад 800 церков і проведено понад 50 регіональних конференцій. Це те, що стосується внутрішньої місії.

Не менш активно у Братстві звершує працю і зовнішня місія. Сьогодні в Україні працюють понад 80 місій та християнських організацій, які допомагають в служінні церквам ВСО ЄХБ в різних напрямках. Завдяки праці зовнішньої місії ВСО ЄХБ наші українські місіонери, а їх понад 450, працюють у 14 країнах світу: Латвії, Литві, Польщі, Болгарії, Боснії та Герцеговині, Португалії, Азербайджані, Казахстані, Киргизстані, Росії, Іспанії, Італії, Австралії, на Близькому Сході.

Великі благословіння приносить партнерство Союзів та церков-побратимів — це Північна Кароліна, Місісіпі, а зараз і Алабама.

Тема цього з'їзду «Тільки живіть згідно Євангелії Христової» (Фил. 1:27) говорить про те, що життя згідно Слова Божого має велике значення та великий вплив на людей, яким ми свідчимо про любов Божу. Люди, що спостерігали за життям патріарха Ісака, свого часу говорили: «Ми бачимо справді, що з тобою Господь» (Бут. 26:28). А про перших християн говорили, що вони, хоч і не вчені й прості, але ясно видно, що вони були з Ісусом (Дії 4:13). Наше життя згідно Євангелії має велике значення, тому і на цьому з'їзді ми будемо наголошувати на цьому.

Для покращення служіння в Братстві, сьогодні потрібно думати про підсилення ролі помісної церкви. Тільки коли місцеві церкви будуть сильними, вірно навчені євангельським принципам і дотримуватися їх, коли більші церкви допомагатимуть меншим, а сильніші — слабшим, тоді кожен член церкви матиме особисту відповідальність та певне становище у Тілі Христовому. «Як бо тіло одно, а членів має багато, всі ж члени одного тіла, хоч багато їх, а одно тіло, так і Христос» (1 Кор. 12:12).

Церква Христова покликана продовжувати місію Ісуса Христа на землі. Вона піклується про духовне життя через проповідь Євангелії. Як живий духовний організм вона також потребує постійного духовного оновлення, освячення, духовного зростання і єдності в Ісусі Христі.

Усе, що здійснюється сьогодні і здійснюватиметься у Братстві завтра, спрямоване на поширення Царства Божого в нашій країні, на розвиток та утвердження духовності в наших церквах. Ми чудово розуміємо, що кількість без якості, тобто без належної духовності, втрачає свій зміст. Церкви мають зростати на міцних біблійних засадах, з наших церковних кафедр має лунати живе Слово Боже, і центром нашого життя має бути тільки Христос.

Активізація служіння в церкві, сильні проповіді, вірне навчання та координація співпраці церков з обласними об'єднаннями й Союзом мають дати позитивні результати.

Духовний центр Братства зі свого боку повинен:

1. Надавати якісну інформацію про діяльність та плани канцелярії й Союзу.
2. Сприяти спілкуванню та розвитку відносин між церквами та об'єднаннями у єдності й любові в рамках біблійного кола віровчення.
3. Виявляти постійну турботу про основних служителів.
4. Мати план підготовки кваліфікованих кадрів для стретегічно важливих служінь, а також план подальшого працевлаштування кадрів.
5. Всіляко допомагати церквам ефективніше звершувати служіння. Для цього постійно аналізувати й переосмислювати служіння, робити висновки та надавати пропозиції щодо підвищення їх якості.
6. Виробляти якісні, біблійно обгрунтовані матеріали для потреб служителів і церков відповідно до ситуацій, що виникають у церквах або суспільстві.
7. Виконувати представницько-юридичні функції перед світською владою та суспільством, захищаючи інтереси церков.
8. Оперативно реагувати на важливі події у світі та нашому суспільстві для надання пропозицій з принципових позицій, які може або має зайняти церква.

Нашому Братству не байдужа доля українського народу, нашої держави. Члени церков беруть активну участь у суспільному житті країни. Здійснюються широкомасштабні соціальні програми — це праця в школах-інтернатах, дитячих притулках, будинках престарілих, лікарнях, праця з безпритульними дітьми, наркозалежними тощо. Проводиться велика робота з відродження духовно-морального обличчя нашого суспільства. Будемо молитися за мир і злагоду в Україні, за духовне відродження нашого народу, яке є запорукою добробуту й зміцнення державності.

Нехай Господь поблагословить наше Братство, щоб справа нашого Господа продовжувалася для Його слави і для спасіння багатьох людей.

(Звіт подано у скороченому викладі. Докладніше буде надруковано у матеріалах з'їзду)

***Григорій Комендант** – Голова Всеукраїнського Союзу Об'єднань євангельських християн-баптистів*

Українські баптисти і національне питання

У 2005 р. виповнилося 80 років з часу проведення Четвертого з'їзду українських баптистів, на якому було схвалено рішення про створення окремого Всеукраїнського союзу об'єднань баптистів, правонаступниками якого є усі євангельсько-баптистські об`єднання, що існують сьогодні в Україні. Міркування над місцем цієї події в історії вітчизняного євангельського руху, безумовно, приводять нас до надзвичайно актуального питання, а саме до проблеми самоусвідомлення вітчизняних євангельських віруючих себе як частини української нації та їхнього ставлення до національного питання.

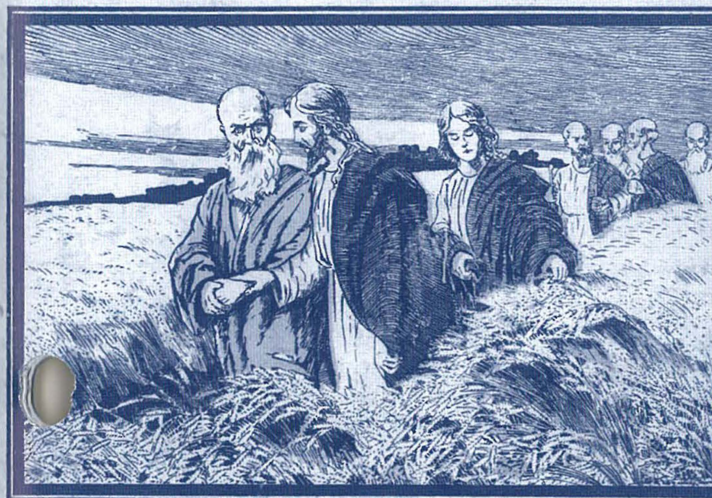
Насамперед необхідно зазначити, що український євангельський рух сформувався за умов існування Російської імперії, а отже, під впливом відомої національної політики російської самодержавної влади, особливо щодо України. Нагадаємо, що вже в 1692 р. на Московському православному соборі було заборонено майже всю українську богословську та церковно-богослужбову літературу. У 1720 р. Петро І забороняє книгодрукування духовної літератури «особливим наріччям» (тобто українською мовою) [Історія православної церкви в Україні: Збірка наукових праць. — К.: Четверта хвиля, 1997. — С. 168]. Указ Петра І став зразком для сотень указів, циркулярів, інструкцій російських державних органів щодо книгодрукування в Україні аж до початку XX ст., що наочно свідчать про незмінність протягом століть русифікаторської політики царизму щодо національної культури України.

Розвиток українского національного руху на початку 60-х років XIX ст. призвів до вкрай негативної реакції самодержавної влади на все українське, до ототожнення природного бажання українського народу — читати, писати та вчитися рідною мовою — з бунтівними ідеями. Показовим є циркуляр російського міністра внутрішніх справ Валуєва 1863 р., в якому сказано, що «не було, нема й бути не може ніякої української мови» і яким накладено заборону наукових, релігійних і педагогічних публікацій українською мовою. Друкувати «малоросійським наріччям» дозволялося лише художні твори [Там само. — С. 224. Субтельний О. Україна: історія / Пер. з англ. — 3-тє вид. — К.: Либідь, 1993. — С. 351]. В тому ж дусі був виданий і так званий Емський указ 1876 р., що забороняв ввезення і публікацію українських книжок, використання української мови у театральних виставах, викладання українською мовою в початкових школах та передбачав вилучення зі шкільних бібліотек українських книжок. У 1870 р. попечитель Київського навчального округу зазначав: «Закон Божий і російська мова — два головні важелі у справі обрусіння краю і культурного закріплення його за російською народністю» [Історія релігії в Україні: У 10-ти т. // Редкол.: А.Колодний (голова) та ін. — Т. 3. Православ'я в Україні. — К.: Український центр духовної культури, 1999. — С. 283].

Поширення російського перекладу Священного Писання у XIX ст. на теренах Російської імперії слушно вважається однією з передумов євангельського пробудження, наслідком чого стало виникнення вітчизняного євангельського руху. Водночас підкреслимо, що в тогочасних умовах мова йшла про поширення виключно російського, а не українського перекладу, в тому числі серед євангельських віруючих. А це, крім духовного пробудження мало, на жаль, й інші наслідки. М.С. Грушевський розглядає як негативне явище те, що євангельський рух «увесь час проходив у формах московських». Причину цього він вбачає в тому, що «німці-проповідники... даючи своїм українським прозелітам Священне Писання на московській мові і московські ж співаники та інші різні побожні писання, щиро були переконані, що дають їм літературу на їх рідній мові». Внаслідок цього «українські баптисти... заховали московську мову в богослужінні і московське Святе Письмо...» [Грушевський М.С. Духовна Україна. — К., 1994. — 124]. Також і сучасний баптистський історик В.Г. Домашовець зазначає: «Дошкульною проблемою була недостача української духовної літератури — Святого Письма, співаників і богословських підручників» [Домашовець В. Євангельсько-баптистський рух в Україні // Євангельська нива. — 1997. — № 1. — С. 14]. Дійсно, поширення саме російськомовної релігійної літератури, особливо Біблії та співаників, в українському євангельському середовищі призвело до виникнення своєрідної російськомовної церковної субкультури в євангельських церквах, навіть у районах, де для повсякденного спілкування, в тому числі і членами євангельських церков, використовується українська або інша неросійська національна мова.

З іншого боку, необхідно зазначити, що з різних причин, національне питання не стояло серед пріоритетних для українського євангельського руху на початку його існування. Водночас процеси, пов'язані з падінням Російської імперії 1917 р., формуванням української державності, вплинули й на українських баптистів. Так, з першого по восьме жовтня 1918 р. у Києві відбувся перший всеукраїнський з'їзд баптистів, на якому було покладено початок організації Союзу баптистів України. Було прийнято рішення почати друк журналу «Український баптист».

Свого формального завершення цей процес набув у 1921 р. на Другому всеукраїнському з'їзді баптистів у Єлисаветграді, на якому було проголошено створення Всеукраїнського союзу баптистів.

Проте на Третьому з'їзді, який відбувся в Києві в 1922 р., було вирішено приєднати Всеукраїнський союз до Всеросійського союзу баптистів. Якщо пригадати, що 1922 р. був роком створення СРСР, то рішення Третього всеукраїнського з'їзду про приєднання ще раз підтверджує думку, що віруючі не можуть бути вільними від тих процесів, які відбуваються у суспільстві. З іншого боку, воно наочно свідчить про те, що ідеї творення української державності, самоусвідомлення себе українцями, принаймні на той час, ще не набули свого поширення у вітчизняному баптизмі.

Перебування у складі Всеросійського союзу мало для нашого братства не тільки позитивні наслідки, але й негативні, пов'язані з неможливістю оперативного керівництва українськими громадами з московського центру. Тому українські баптисти знову повернулися до ідеї створення власного союзу зі своїм центром, що дозволяло більш оперативно реагувати на процеси, що відбувались у житті громад, та ефективно коректувати їх діяльність. Це питання було офіційно закріплено Четвертим всеукраїнським з'їздом баптистів, який відбувся 12–17 травня 1925 р. у Харкові (тодішній столиці України) за домовленістю з Пленумом Ради Всеросійського союзу баптистів, на якому було вирішено заснувати Всеукраїнський союз об'єднань баптистів, зберігаючи при цьому «повну єдність духу в союзі миру» з усім братством баптистів Радянського Союзу [Четвертый всеукраинский съезд баптистов в Харькове // Баптист. — 1925. — № 4-5. — С. 1-5]. Тобто мова не йшла про сепаратистські тенденції, але поява українського союзу була відгуком на потреби громад в ефективній взаємодопомозі. Водночас можемо припустити, що на усвідомлення українськими баптистами необхідності власного союзу могли вплинути й тогочасні процеси українізації, особливо з огляду на те, що частина впливових українських баптистських діячів, серед них Іван Кмета-Єфимович, займала виразну патріотичну позицію. Водночас необхідно зазначити, що бажання українських баптистів мати свій союз далеко не всіма було позитивно сприйнято у Московському братському центрі [М.Тимошенко. Согласованность работы // Баптист. — 1925. — № 6-7. — С. 29]. У лютому 1926 р. вийшов з друку перший примірник журналу «Баптист України», редактором якого спочатку був О.Г. Альохин, потім П.Я. Дацко, а потім І. Кмета-Єфимович.

Зазначимо, що українізація не обмежилася лише формальним створенням союзу, але торкнулася і видання духовної літератури, і мовної політики журналу «Баптист України». Програма трьохрічних курсів для проповідників, які планувалося відкрити у Харкові, включала в себе вивчення української мови. В 1928 р. у Харкові відбувся П'ятий всеукраїнський з'їзд баптистів, на якому була прийнята резолюція з мовного питання. Згідно з нею, молоді проповідники повинні були вивчати українську мову, а ті, хто володіє, — проповідувати нею. Водночас зазначалося, що «по громадах, що на місцях, проповідникам не слід утруднювати один одного з приводу національних питань, але в однодушності проповідувати та співати російською, українською та іншими мовами, хто якою володіє та в якій є потреба» [О. Нагірняк. До історії наших з'їздів // Євангельська нива. — 1998. — № 1. — С. 46].

На жаль, умови радянського режиму не сприяли як існуванню національного українського союзу баптистів, так і діяльності баптистів в країні в цілому. Вже у 1929 р. український союз через репресії припинив своє існування, а через лічені місяці його долю розділив і Федеративний союз баптистів СРСР. Водночас усвідомлення своїх національних коренів навіть в ці часи жило в душах принаймні частини євангельських віруючих в Україні. Так, незважаючи на несприятливі умови радянського періоду, ще у 80-ті роки XX ст. видатний діяч українського баптистського братства Я.К. Духонченко почав переговори з одновірцями у канадській діаспорі щодо перекладу Біблії українською мовою. На початку 90-х, ще до проголошення незалежності України, він же виступив одним з ініціаторів створення Українського біблійного товариства, пріоритетним завданням якого саме і став переклад та поширення Святого Письма українською мовою.

Процеси, що почались в радянській країні на початку 90-х років минулого століття, національне відродження і утворення з СРСР незалежних держав істотно вплинули на процеси в Союзі євангельських християн-баптистів. У 1990 р. на 21-му з'їзді євангельських християн-баптистів України, було проголошено створення самостійного Союзу євангельських християн-баптистів України.

Українські баптисти позитивно сприйняли розбудову української державності. Як зазначав Голова Всеукраїнського Союзу Об'єднань ЄХБ Г.І. Комендант: «Ми навчаємо членів наших церков любити Бога та бути свідомими громадянами нашої України. Члени наших церков докладають усіх зусиль для відбудови незалежної держави, для того, щоб Україна посіла гідне місце у світовому співтоваристві вільних держав» [Баптизм в світі й Україні // Релігійна панорама. — 2001. — № 2. — С. 66]. Водночас на порядку денному стоїть усвідомлення нами своїх самобутньо-українських витоків, своєї національної духовності. Кроком уперед у цьому питанні є українізація богослужінь у наших церквах. Рада ВСО ЄХБ неодноразово підтверджувала курс Братства на українізацію всього релігійного життя церков: богослужіння, навчання у недільній школі тощо.

Але значною мірою український баптизм поки що залишається русифікованим, чому сприяє й значне поширення в євангельському середовищі російського синодального перекладу Біблії, переважання друку російськомовної богословської літератури (що є, фактично, частиною загальної проблеми розвитку української книги), російськомовне навчання у більшості українських баптистських навчальних закладів тощо. Водночас в євангельському середовищі існує і доволі значна частина національно свідомих віруючих [Див.: В.Матвіїв. Національна свідомість апостола Павла // Волинь християнська. — 2004. — № 4. — С. 4-12]. Разом з тим сьогодні Братству доводиться відстоювати свою національну самобутність й перед впливом Заходу, пов'язаним із величезним обсягом контактів наших церков із західними побратимами. Якщо раніше національна самобутність українських баптистських церков виявлялася, зокрема, у святкуванні Хрещення, Стрітення, Преображення, то останнім часом значна кількість церков, особливо нових, переходить до святкування практично лише Різдва, Великодня та Трійці, уподібнюючись у цьому закордонним баптистським церквам.

Необхідно зазначити, що минулорічні події Помаранчевої революції викликали значне зростання національної свідомості серед частини українських євангельських віруючих, усвідомлення ними себе саме як громадян України, відповідальних за її долю, що вплинуло на мову богослужінь, духовного співу, проповідування та молитов.

Усвідомлення вітчизняних баптистів себе саме як українців і громадян суверенної України певним чином впливає й на перспективи поширення баптизму в Україні, на його місце у релігійній мережі держави. Як зауважував ще М.С. Грушевський, аналізуючи причини, що стали на перешкоді більш значного поширення євангельського руху в українському суспільстві: «Велике негативне значення мав (та й має) не національний характер євангельського руху... Це московство відривало євангельський рух від українського життя і українського Відродження дуже некорисно» [Грушевський М.С. Духовна Україна. — К., 1994. — С. 124].

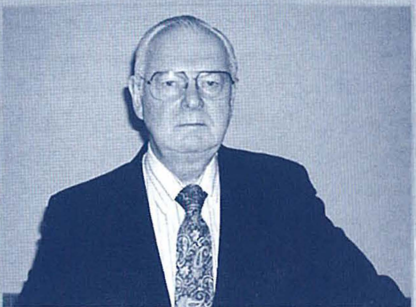
Отже, для українських баптистів нагальним залишається, в першу чергу, внутрішнє, індивідуальне, особистісне усвідомлення своєї належності до української нації і відповідальності за її, в тому числі духовну, розбудову, подібно до глибокого Павлового усвідомлення свого еврейства, і відповідно подальше формування нашого церковного життя з орієнтацією не на закордон, а на вітчизняну духовність.

Юрій Решетніков

Господь то частина спадку мого та чаші моєї, Ти долю мою підпираєш! Частки припали для мене в хороших місцях, і гарна для мене спадщина моя!
(Пс. 15:5-6)

Вельмишановний і улюблений брате Володимире Григоровичу!

Щиро вітаємо Вас з ювілейною датою — Вашим 80-річчям!

Ваш ювілей є ще однією ознакою щедрого Божого благословення Вас і Вашого служіння. Оглядаючись на пройдений життєвий шлях, хоча шлях цей був не завжди легкий, ще і ще переконуємося у безмежній Господній любові та багатстві Його благодаті.

Господь рясно наділив Вас обдаруваннями, і жодне з них не залишилося незатребуваним — Ваше служіння велике і багатогранне. Богослов і історик, письменник і поет, педагог і дослідник — усе це поєдналося у Вашій багатій творчій особистості.

Ваша любов до рідного краю стала взірцем справжнього патріотизму. Мости, які зводилися з Вашою допомогою між Америкою та Україною, сьогодні стоять на міцних опорах любові, взаєморозуміння і взаємодопомоги.

Ваша творча спадщина — це натхненні та полум'яні сторінки нашої історії.

Бажаємо Вам, Володимире Григоровичу, і Вашій родині здоров'я, наснаги, радості та утіхи в нашому Господі Ісусі Христі!

Від імені всіх братів і сестер України
З любов'ю та пошаною —
Голова ВСО ЄХБ
Г.І. Комендант

А що це за дитя?

Погляд на Ісуса від Леонардо да Вінчі

Був у Леонардо да Вінчі секрет... Та завдяки неймовірно популярному роману Дена Брауна «Код да Вінчі» це вже ніякий не секрет...

Від часу публікації у квітні 2003 р. і по сьогодні книга «Код да Вінчі» все ще займає друге місце в престижному «Списку бестселерів художніх творів» газети «Нью-Йорк Таймс». Минулої осені російський переклад зайняв верхню сходинку бестселерів російськомовного книжкового ринку.

Жвава детективна історія із хвацькими поворотами на кожній сторінці, «Код да Вінчі» немовби створений для «великого екрану», тож не дивина, що вже у травні побачить світ кінокартина за мотивами цього твору.

Гаразд, але чому ця книга, що з'явилася саме зараз, коли християнський світ тільки відсвяткував ювілейне 2000-те Різдво Немовляти з віфлеємських ясел, виникла в богословській статті? Не тому, що стала неймовірно популярною, а християни мають знати, що відбувається навколо них. Почасти відповідь на це питання дає така фраза з Інтернету про цей роман: «Убивство в Луврі та картини да Вінчі ведуть до розкриття релігійної таємниці, яку зберігала секретна спільнота протягом двох тисяч років — таємниці, що струсить підвалини християнства».

Отже, що ж то за сенсація? Під «потрясінням підвалин християнства» тут мають на увазі головну ідею роману, а саме: що історичний Ісус одружився з Марією Магдалиною, в них народилася донька, потім вони перебралися з Палестини на південь Франції та заснували королівську династію Меровингів. А церква, яка нині носить ім'я Ісуса Христа, — традиційне християнство — насправді є вигадкою жінконенависників та лицемірів, що сховали істину про реального Ісуса, про «божественність жіночої природи» та про сексуальну свободу. То ж вони, оті жінконенависники й лицеміри, й вигадали, що начебто Він був Богом у людському тілі, що Його смерть стала викупом за гріхи світу, що Він воскрес і колись повернеться в славі тощо. А ще ці погані люди були дуже впливовими, тому змогли втримати за собою право на проголошення істини про Ісуса, відтак сфабрикували та канонізували чотири Євангелії та інші документи християнства. Вони повели успішну пропагандистську війну проти тих, хто говорив про Ісуса інакше... Така «істина» про християнство відкривається в романі професору Гарвардського університету під час розслідування, і він, навипередки із захоплюючими поворотами сюжету, спокійно розповідає її своїм слухачам, як щось, уже давним-давно відоме вченим.

Звичайно, «таємниця» да Вінчі, м'яко кажучи, не збігається з тим, що написано в Новому Завіті. То й що? Хіба це перша атака на засади християнства? Так, але є дві речі, які привернули до «Коду да Вінчі» особливу увагу християнських апологетів (вже вийшло друком понад десяти книжок, які стверджують, що відчинили, зламали чи декодували «Кода да Вінчі»). Це, по-перше, величезна кількість читачів, що захопили-

ся цим Ісусом через майстерність автора та широку рекламу майбутнього фільму. По-друге: його Ісус виглядає по-науковому переконливо. Автор, Ден Браун, охоче погоджується, що його книга — художній твір (тобто містить вигадку), але він також ревно захищає наукове обґрунтування заяв свого головного героя-професора.

Як і в інших подібних книгах, таких, як «Життя Ісуса» Е. Ренана (1853) чи «Фольклор у Старому Завіті» (1923) та «Золота гілка» (1911–1915) Дж. Фрейзера (книги, які стали при нагоді марксистам, щоб виставити християнство наївною казкою, а Ісуса — ким завгодно, тільки не Боголюдиною), так само відкриття в «Коді да Вінчі» серйозно претендують на право зватися «науковими». Але не все так просто, як видається, особливо в залах академій, де нерідко марнославство рядиться у благородство та високоінтелектуальність. Фальш науковості Ренана викрив А. Швейцер у праці «Пошук історичного Ісуса» (1906), дійшовши висновку, що той «зазирнув у колодязь і побачив лише своє віддзеркалення». А оксфордський учений Н. Снейс в «Особливих ідеях Старого Завіту» (1941) на конкретних прикладах вказав на антинауковість підходів Фрейзера (однак Фрейзера, наскільки мені відомо, й досі регулярно вивчають принаймні в одному з головних університетів України). То нехай таке саме випробування детальним дослідженням пройдуть і претензії на науковість «Коду да Вінчі».

Наукові коріння «Коду да Вінчі»

У цій книзі описується теорія походження християнства, що її запропонував У. Бауер у своїй праці «Ортодоксія та єресь у Ранньому християнстві» (1934). Заперечуючи традиційній думці, що спочатку було апостольське вчення Апостольського періоду (1 ст.), а пізніше в результаті викривлення істини виникли єресі (буквально «інші думки»), Бауер заявив, що все було цілком інакше, а саме — навпаки. Насправді все, мовляв, почалося з того, що було багато різних думок про Ісуса, котрі боролися одна з одною за визнання. Зрештою «думка», відома нам сьогодні, як ортодоксальна (підтримувана сьогодні католиками, православними та протестантами), що оголошувала Ісуса Сином Божим, Чия смерть була унікальною та мала рятівне значення та Чиє тілесне воскресіння з мертвих послужило доказом Його особистості та місії, — така думка узяла верх над іншими. Їй, переконує Бауер, повезло перемогти всі інші. А тоді вже її прибічники на правах переможців написали свою історію (вона ж, як відомо, завжди пишеться переможцями), заклеймили всіх своїх ворогів, а праці спалили. Усе, що вціліло з тих пір, — це відомі праці переможної сторони: Отців Церкви типу Іустина Мученика, Іринея та Тертулліана.

Одною з гнаних думок про Ісуса було гностичне вчення, яке й відстоюється в «Коді да Вінчі». Лише відкриття наприкінці 1950-х давньоєгипетської бібліотеки в Наг Хаммаді, що містить здебільшого гностичні праці, збудило нові симпатії до гностиків, начебто постраждалих від рук «лютих» переможців. Вони — перші з довгої череди інакодумців, яких переслідувало войовниче невігластво та нетерпимість християнства, зведене в ранг закону. Перші, хто отримав, нарешті, можливість говорити від власного імені.

Помилка да Вінчі: Новий Завіт

Заяви гностиків, що вони, мовляв, представляють більш раннє й відмінне від усталеного тлумачення ролі Ісуса Христа, могли б заслуговувати на увагу, якщо б не 39 документів: книг Старого Завіту. Тому розгляньмо спочатку, що говорить Старий Завіт.

У його світлі гностичний Ісус, з «Коду да Вінчі», виглядає чітко неправдивим. Так, гностики дійсно були ранніми послідовниками якогось Ісуса і так само називали себе християнами. Але ці давні єретики разом із своїми сучасними прибічниками випустили з уваги, що хоча новозавітний Ісус і є центром християнської історії, однак Він не є її початком! Початок же її закладено в Новому Завіті. Більш того, пророки Старого Завіту розповідають, що старозавітна історія має закінчитися новим завітом у взаєминах між людиною та Богом-Творцем. Саме на ґрунті Старого Завіту всі ці ісуси з бібліотеки Наг Хаммаді та від Леонардо да Вінчі втрачають свою переконливість або, як сказав один коментатор, стають «забутими християнствами».

Старий Завіт розпочинає історія про те, як Бог створював наш світ, щоб благословити його. Її описано в перших двох главах. У третій главі, після того, як творіння було заплямовано гріхом і відокремлено від спілкування з Богом, детально розповідається про Боже бажання та намір відновити відносини зі Своїм грішним творінням (Бут. 3:15). Потім іде серія завітів, починаючи із завіту з Авраамом (тоді ще Аврамом, Бут. 12:1–2), які відбивають природу цього відновлення. Останній завіт, що його передрекли головним чином Ісая, Єремія та Єзекіїль (наприклад, Іс. 42:6; Іер. 31:31–34; Єз. 36:26–28), звіщає прихід такого часу, коли (1) Святий Дух буде перебувати в людському серці й (2) даватиме йому внутрішній божественний поштовх знати Божу волю та коритися їй, тому (3) більше не знадобиться жодного посередництва для спілкування з Самим Богом, через що радикально зміниться дія Закону Ізраїлевого та значення пов'язаного з ним Храму.

До Нового Завіту переходять усі головні обітниці для етнічного народу Авраама (євреїв), включаючи успадкування землі. Головне ж, що Новий Завіт буде мати щось таке благодатне й божественне проти гріха, чого раніше ніколи не було. У Єремії сказано: «...Їхню провину прощу і не буду вже згадувати їм гріха!» (31:34). Яким же чином уможливиться прощення гріхів? У Пісні слуги Ісаї (глави 42, 49, 50, 52 та 53) описано вихідця з роду Давида, котрий понесе гріхи людства. Не лише Ізраїля, але й інших людей — «злочинців» (Іс. 53:12). Виникають конкретні риси Нового Завіту, засобів його заснування та широкої сфери його дії, яка виходить далеко за межі ізраїльської нації.

За допомогою цього, і тільки цього, засобу від гріха і здійсниться Боже бажання бути зі Своїм народом. Саме заради створення народу, чиїм Богом буде Яхве, потрібно було вирішити проблему гріха. Саме це й було програмою Завіту спочатку.

Кінець історії: Новий Завіт чи гностичні Євангелія?

На підході до ери християнства зустрічається багато спроб пояснити явно скрутне становище людства та запропонувати шляхи з безвиході. Це — всі грецькі школи філософії (стоїки, циніки, платоники тощо), містичні релігії, а також угрупування всередині юдаїзму. Та з усіх них лише одне об'єднання однодумців розглядало своє вчення як продовження вчення Нового Завіту та здійснення Нового. Лише одне — Апостольська церква Нового Завіту.

Термін «Новий Завіт» зустрічається в Євангеліях та Посланнях не часто, але завжди у вирішальну мить (Остання вечеря, Лк. 22:20; Мр. 14:24; Мт. 26:28). Крім того, він відіграє найважливішу роль у служінні головних осіб Апостольської церкви — Ісуса та Павла.

Ісус, проповідник Божого Царства, закликає Ізраїля повернутися до витоків Завіту їхнього прабатька Авраама з Богом. У згоді з Новим Завітом Ісус в Євангеліях хрестить Свій народ Святим Духом, створюючи нові серця, які можуть насолоджуватися спілкуванням з Богом без застарілого посередництва Закону та Храму. Його хрест несе те саме новозавітне «прощення гріхів», яке передрікав Старий Завіт.

Павло, «служитель Нового Завіту» (2 Кор. 3:16; 4:1) говорить про таємницю Христа розп'ятого. У ній — остаточне вирішення проблеми гріха і в ній же продовження обітниць Завіту з Ізраїлем (Рим. 11:27). У своєму вченні про Святий Дух Апостол наслідує Господа, Який обіцяв послати «іншого Утішителя», Котрий став для Церкви постійним проводирем та помічником. Важливою частиною Павлова свідоцтва про Ісуса є нове серце, необхідне для нових стосунків з Богом.

Коротко кажучи, як Ісус, так і Павло наслідують істину, започатковану в Старому Завіті, й обґрунтовують свої права її законних спадкоємців — у Новому.

Отже, який же зв'язок Ісуса з «Коду да Вінчі» зі Старим та Новим Завітами? — Тільки не чекайте знайти відповідь на це питання в книзі — дарма! Узагалі, ставлення гностицизму до Старого Завіту завжди виражалося в тому, щоб відкинути, викривити та покепкувати. Яхве в працях гностиків — це другорядний бог Деміург, котрий відповідав за нижчий, створений і злий світ (фізичний світ для гностиків є злом). Пізніше він уклав договір з Авраамом та його народом, євреями, про те, що допоможе їм підкорити всі народи. Пророки Ізраїлю, за винятком тих, котрі проповідували Софію (як у Псалмах та Приповістях), — це ошукані розповсюджувачі злого задуму Яхве.

Очевидно, що гностична оповідь цілком не схожа на Новозавітну. Її можна підсумувати в кількох реченнях. (1) На твердження, що Бог дає нове серце, гностик відповість: «А нащо воно? Адже головне — знання, просвіта. Не віра спасає, а знання». (2) Як щодо заступницької жертви за гріх? — «Знову ні. Ісус — ніякий не Агнець Божий, а звичайний верховний учитель. Його хрест був нічим іншим, як печальним повторенням проблеми, котру можна було вирішити за допомогою одного лише гнозису. (3) А як щодо надії відновлення Ізраїлю, благословіння для всіх людей та надії для майбутнього? Знову ж таки гностик говорить «ні». Він оголосив анафему матеріальному світу та його володарю Деміургу, Яхве. Справжній гностик візьме на глузи ідею, що Христос, духовна сутність, став тілесним і прийняв смерть. Краще, на що сподівається гностик — утеча до «вищого царства чистого духу».

Ісус від да Вінчі — дещо інше розуміння Дитяти, народженого у віфлеємському хліву

Що ж, оцей Ісус від да Вінчі — дещо інше розуміння Дитя, народженого у віфлеємському хліву, чи не так? Але не хвилюйтеся, справжній задум подібних сенсацій не в тому, щоб утвердити свого Ісуса. Сучасні єретики й самі не вірять ані в Деміурга та його злу змову з Авраамом, ані в Софію, ні в тридцять з гаком перетворень тощо. Ні, справжня турбота «вченості да Вінчі» лише одна: переконати, що Немовля у яслах — хто завгодно, тільки не Бог в тілі. Звичайний селянин, пророк, проповідник, котрий одружився й мав дитину, потрапив до Франції — хто завгодно; тільки не Син Божий. Чому? Тому що, коли Ісус — Боголюдина, як про це говорять Старий і Новий Завіти, тоді Він являє Собою загрозу, оскільки може добре сколихнути упевненість нинішнього суспільства в тому, що «абсолютної істини немає, а до Бога зрештою приведуть всі дороги, — якщо вже вам хочеться в Нього вірити».

Тому містер Бобер з фільму «Хроніки Нарнії» був правий, коли сказав дівчинці Люсі, що Лев Аслан (образ-іносказання Ісуса Христа), є «небезпечним». Авжеж «небезпечний». Небезпечний для «всякого звеличування, що повстає проти пізнання Бога» (2 Кор. 10:5), а не лише для сучасних вільнодумців.

Справді, Ісус з Нового Завіту ставить усіх нас у незручне становище, бо заявляє, що має права на наше життя, що ми повинні залишити все і йти за Ним. А найгірше — визнати, що наші уявлення про життя, яких ми набули в нелегкій життєвій боротьбі, невірні, і що правий хтось інший. Ось тут-таки Ісус від да Вінчі та інші подібні вигадки різко відхиляються від істини: надто вже вони безпечні! Вони не загрожують і не кидають виклику нашим вигаданим уявленням про реальність. Вони не підкреслюють нашого гріховного надимання над Творцем (див. Рим. 1:23–25). Вони не закликають нас зміритися перед розп'ятим Ісусом із Назарета і вклонитися Йому як воскреслому Господу неба і землі.

Та коли ми віддамося під владу Ісуса, Лева з коліна Юдиного, тоді пізнаємо значення наступних слів містера Бобра: «Він небезпечний. Але він ласкавий...» Ісус з «Коду да Вінчі» не являє собою жодної небезпеки. І так само — він і не ласкавий!

Марк Сосі

Служіння незрячим

Мета української місії «Служіння незрячим» — досягти Євангелією 65 тис. інвалідів по зору. Працівники місії щоденно відправляють десятки посилок з аудіокасетами. Це Нові Завіти, проповіді, псалмоспіви, драматичні постановки, що розкривають сутність Євангелії. З моменту заснування цього служіння інваліди, які жили в інформаційному вакуумі, ніби вдихнули свіжого повітря.

Ми відповідаємо на кожне прохання, на кожен лист, адже нам пишуть люди, які переживають важкі фізичні та емоційні страждання. Наші записи часто стають єдиним благовісником для цих страждених душ. Ось кілька листів на адресу місії.

«Пише вам Ірина з Чернівців. Господь подарував мені нагоду познайомитися з дівчиною на ім'я Віка. Протягом семи років вона нічого не бачить. В її житті були надзвичайно важкі моменти. Іноді їй здавалося, що серце від болю стане. Саме в такі хвилини Вікторія пообіцяла Господу шукати Його. І вона дійсно дуже близька до Нього. Але, як ми знаємо, «віра від слухання, а слухання від слова Божого». Саме Слова їй і не вистачає. Тому звертаюся до вас із проханням: вишліть, будь ласка, цій незрячій дівчині касети із записом Слова Божого. Вікторія Майкут з Чернівців отримала Новий Завіт і проповіді, що закликають до покаяння. Зараз вона вже з Господом.

Місія опікується не лише незрячими, але й інвалідами інших категорій. Все частіше до нас звертаються хворі на церебральний параліч, а також люди з важкими фізичними травмами.

«Допоможіть, якщо можете! Я інвалід 1 групи з дитинства по зору. А з 1999 р. мене паралізувало, ходити до церкви не можу. Вже п'ять років я прикутий до ліжка. Дуже хочу вивчати Слово Боже, вишліть, будь ласка, озвучену Біблію. Дуже чекаю і надіюся на Божу ласку та на вашу допомогу». *Віктор Кугай, м. Димитрів Донецької області.*

Важливо зазначити: аудіозаписи, що призначені для інвалідів, стали бла-

говісниками і для здорових людей, які опікуються хворими. Господь використовує служіння незрячим, аби відкрити духовні очі людям, котрі вважають себе зрячими. Згадуються рядки зі Священного Писання: «Немічне світу Бог вибрав, щоб засоромити сильне» (1 Кор. 1:27).

«Звертається до вас інвалід по зору Ростислав. Я не бачу вже 16 років, та Бог відкрив мені духовні очі, і зараз у мене з'явилася мета в житті. По Божій милості я спілкуюся з багатьма незрячими, розповідаю їм про Христа». *Ростислав Ципан, Рівненська обл.*

Окрім духовної їжі, інваліди гостро потребують хліба насущного, адже саме ці люди живуть у великій бідності. Слово Господнє повчає нас: «Коли ж брат чи сестра будуть нагі, і позбавлені денного покорму, а хто-небудь із вас до них скаже: Ідіть з миром, грійтесь та їжте, та не дасть їм потрібного тілу, що ж то поможе?» (Як. 2:15).

Відгуком на Господній поклик стало соціальне служіння місії. Незрячим надається гуманітарна допомога, закуповуються продукти. Нещодавно місія «Служіння незрячим» отримала гуманітарну допомогу від Слов'янської баптистської церкви «Церква на Горі» в м. Спокен (США), пастором якої є Олександр Сіпко. Активну участь у служінні місії бере українська баптистська церква м. Сакраменто (США), пастор Володимир Вільчиця, а також церква із Лос-Анджелеса (США), пастор Йосип Бондаренко.

Висловлюємо щиру подяку всім, хто проявив любов до ближнього у такий спосіб. Ми вдячні Богові, що можемо бути «вашими руками» в Україні і надавати допомогу тим, хто особливо її потребує. Протягом поточного та наступного років плануємо провести п'ять регіональних конференцій з підготовки служителів серед незрячих. Виявивши нових людей, котрі стануть місіонерами серед незря-

чих, ми хочемо розвинути та підсилити динаміку служіння по всій Україні.

Ми потребуємо ваших молитов, аби Господь показував нам Своїх людей, яких приготував до співпраці з нами. 21–22 жовтня запланована перша регіональна конференція «Щоб ніхто не загинув», на яку запрошені служителі з п'яти східних областей України та самі незрячі, які зацікавлені в цьому служінні. Мета конференції — виявити й направити служителів для організації біблійних груп та соціального служіння серед незрячих у східному регіоні України. Актуальність цього напрямку служіння підтверджують численні листи:

«Пише вам з Івано-Франківщини брат Дмитро, інвалід дитинства, незрячий з 9 років. Сердечно дякую за чудові проповіді, які я отримую від вашої місії. Дякую за те, що ви для нас, незрячих, намагаєтеся донести Слово Боже. Через аудіо-касети я прийшов до живого Бога, нашого Спасителя Ісуса Христа. І зараз я молюся, аби через ваше служіння ширилося Слово Боже для незрячих на спасіння вірою в Ісуса Христа кожного інваліда» *Д. Півтора, с. Велика Кам'янка.*

«Дорогі брати і сестри! Прийміть подяку, що йде з мого серця. Дякую Богу за те, що через ваше служіння я можу слухати Слово Боже, сповнюватися, жити ним та радіти. Нехай благословить вас Господь рясно та щедро. А вся слава нехай буде Йому!» *Валентина Лебедева, м. Кривий Ріг.*

«Пише вам Бабенко Микола, пастор церкви «Воскресіння Христове» м. Лисичанська Луганської області. Я хочу бути учасником конференції служіння незрячим. Ваш лист із запрошенням отримав дуже вчасно. У нашому місті є Товариство сліпих. Незрячі живуть в окремому мікрорайоні, працюють на спеціалізованому підприємстві, і саме цей район міста, на жаль, не охоплений євангелізаційною роботою. У нас немає спеціальних програм, які допомогли б євангелізувати цю частину населення Лисичанська. Я вважаю, що ваші конференції зможуть дати поштовх і сприяти розвитку служіння сліпим у нашому місті».

«Від усієї душі вдячний Вам за духовну їжу, яку ви прислали. Слухаю та вивчаю Слово Боже кожну вільну хвилину. Істинно Божа благодать відкривається нам через глибоке вивчення Писання!» *В.А. Лупир, м. Керч*

Гість минулої конференції «Почути ближнього» (15–16 квітня 2005 р., Коростень) Андрій Горбачов ділився з нами своїми враженнями:

— Ця зустріч дала мені наснаги сміливо сповіщати людям Євангелію і не комплексувати через свою сліпоту. Бог знайшов мене саме тоді, коли я втратив зір. То був важкий час. Я не знав Господа і раптом опинився в подвійній пітьмі. Я не хотів жити. Але коли через сестру Альбіну (котра згодом стала моєю дружиною) почув Добру Новину і вперше помолився — чорна пелена впала, і мені захотілося жити. Христос подарував мені нове життя! Саме тому я поспішаю благовістити і відкривати духовні очі своїм «товаришам у нещасті».

Щомісяця місія розповсюджує близько тисячі касет. Місіонерське товариство «Служіння незрячим» може безперебійно працювати завдяки співпраці з Фондом «Hope for the blind» («З милосердям до сліпих»), плідній роботі якого докладає багато зусиль Петро Стародуб та його команда із Сакраменто. Від усіх незрячих України висловлюємо щиру подяку за їхню участь у великій справі — донесенні Живого Слова тим, хто досі живе у духовній та фізичній темряві.

На жаль, поки що ми не маємо можливості задовольнити потребу в магнітофонах чи плеєрах для сліпих та паралізованих, тому шукаємо контактів із організаціями, які займаються таким служінням. Будемо вдячні всім, хто допоможе нам отримати координати цих організацій. У цьому році ми плануємо значно розширити соціальне служіння. Всіх, хто хоче проявити свою любов до ближнього, запрошуємо до співпраці.

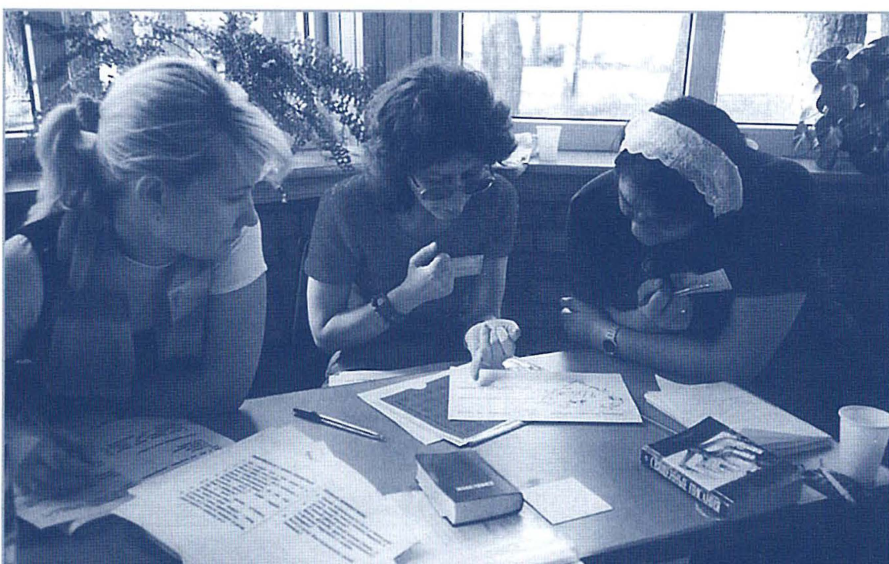
Ігор Мельничук

15 РОКІВ ПРАЦІ СЕСТЕР

Цим заголовком я не намагаюся обмежити служіння сестер у нашому Союзі. Ні! Господь знає, що від часу утворення церков в Україні сестри брали активну участь у свідоцтві про Ісуса та Його спасаючу любов, у справах милосердя, у вихованні дітей у покорі Господеві

Християнський табір для дітей з невіруючих родин. с. Майданець Черкаської обл.

Під час семінарських занять за курсом «Дім мого життя». м. Ірпінь

Ще в 20–30-ті роки сестри навчалися і навчали грамоті інших жінок, проповідували, організовували гуртки милосердя, допомагали бідним, годували сиріт, відкривали артілі з пошиття одягу та взуття. Потім комуністичний режим заборонив діяльність християнок, а згодом засудив і відправив у заслання багатьох пасторів церков. А сестри в ті важкі роки під страхом бути висланими підтримували служіння в церквах Словом проповіді, передаючи велику віру своїм дітям, і церкви вижили. Але тоталітарний атеїзм усе більше набував сили, тож активність сестер була обмежена стінами молитовних домів. Усе ж мудрі жінки продовжували молитися за дітей, за служіння і за тих, хто знущався над їхньою вірою. І молитва матерів була почута Господом. Уже 70-ті роки принесли послаблення для жінок-християнок.

У 1991 р.,1 та 2 березня, сестри України з'їхалися на першу установчу конференцію, яка відбулася в м. Києві у приміщенні Святошинської церкви. Їх було понад сто. Після великої «перерви» Бог знову подарував можливість працювати разом.

Цього ж року був створений жіночий відділ у Союзі євангельських християн-баптистів. Відповідальною за його роботу було обрано сестру Надію Комендант.

Для підтримки і єдності в молитві всіх сестер було прийнято рішення, що кожне 24 число місяця — піст і молитва всіх сестер України.

Конференція вдів, соп[...] организатор О. Краснопівцев. Святошинська церква, м. Київ

Першими закордонними гостями в Україні були сестри з Канади — Мері П'ятоха, Марта Сковородько та інші. Згодом з Америки приїхали Віра Кушнір, Любов Дехтяренко, Рут Шаленко, Аніта Дейнека. Вони були добрими порадницями — старшими сестрами. Господь допомагав нам, навчав і керував, тому сестри взяли вірний напрямок — підтримувати в служінні братів, слідувати за ними, жертвувати.

У незалежній Україні сестри отримали особливу волю. Одна за одною проходили духовно-навчальні конференції за участю сестер Мії Огліч, Евеліни Крайстенсон, Лінди Діллоу, Мірни Александер, Катерини Шмідт, Рут Хайль, Дани Сейлен.

Відкривалися духовні навчальні заклади. Сестри з великим бажанням стали навчатися. Ті, хто не мав змоги навчатися поза домом, пройшли різні просвітницькі програми: «Знай свою Біблію» Дженет Хенді (Англія); «Індуктивний метод вивчення Біблії» Кей Артур (США).

Молитовне служіння охопило всі церкви України. Посилилися молитви за дітей. Життя підказало нові способи об'єднуватися в молитві. Так з'явилися «молитовні ланцюжки», добові молитви, молитви SOS, програми «Моліться за своїх чоловіків», «Дотик маминої молитви», «Шануй батька та матір». Сестри України активно беруть участь у Всесвітніх днях молитви першого понеділка листопада та першої п'ятниці березня.

Розпочалося служіння сестер поза стінами церков. Уже на другій конференції сестер, у серпні 1991 р., ми виявили труднощі в праці з слабочуючими людьми, — майже немає християн-сурдоперекладачів. У сердечній однодушній молитві всі сестри з конференції кликали до Господа, щоб була можливість навчатися сурдоперекладу. Хочеться, щоб ті, хто про це молилися, ніколи не забували, як скоро відповів Господь. Спочатку в семінарії м. Ірпінь був відкритий факультет сурдоперекладачів, а потім і в інших християнських навчальних закладах. Подяка Богу!

Перші сестринські закордонні стосунки були налагоджені з Північною Кароліною (США), президент Анна Сміт. Завдяки їм при жіночому відділі було відкрито відділ недільних шкіл для дітей. Згодом це стало прерогативою духовних семінарій!

Завдяки фінансовій допомозі з Північної Кароліни жіночий відділ видав книгу Рут Паксон «Життя в дусі», книги Е. Модерзона «Жінки Старого Завіту» і «Жінки Нового Завіту».

Сестри України з кожним роком розпочинали все нові й нові види служіння: виїзні бібліотеки, замовлення духовної літератури по телефону, пересувна виставка картин на духовну тематику. Для незрячих діток купували аудіокасети «Біблія для малят». Дорослим незрячим — Слово Боже шрифтом Брайля, аудіокасети «Новий Завіт».

Надія Комендант — відповідальна за жіноче служіння в Україні

Особливу цінність мали проекти для сиріт — підтримка та літній відпочинок, а також підтримка діток з фізичними вадами. Сестри підтримують вдів, які виховують діток, проводять літні табори для вдів та християнських родин.

Особливої подяки заслуговують побратими зі штату Мінесота, які за підтримки керівництва Союзу допомагали організовувати щорічні семінари для відповідальних сестер, проект «ковдри любові» для вдів та сиріт, сімейні семінари.

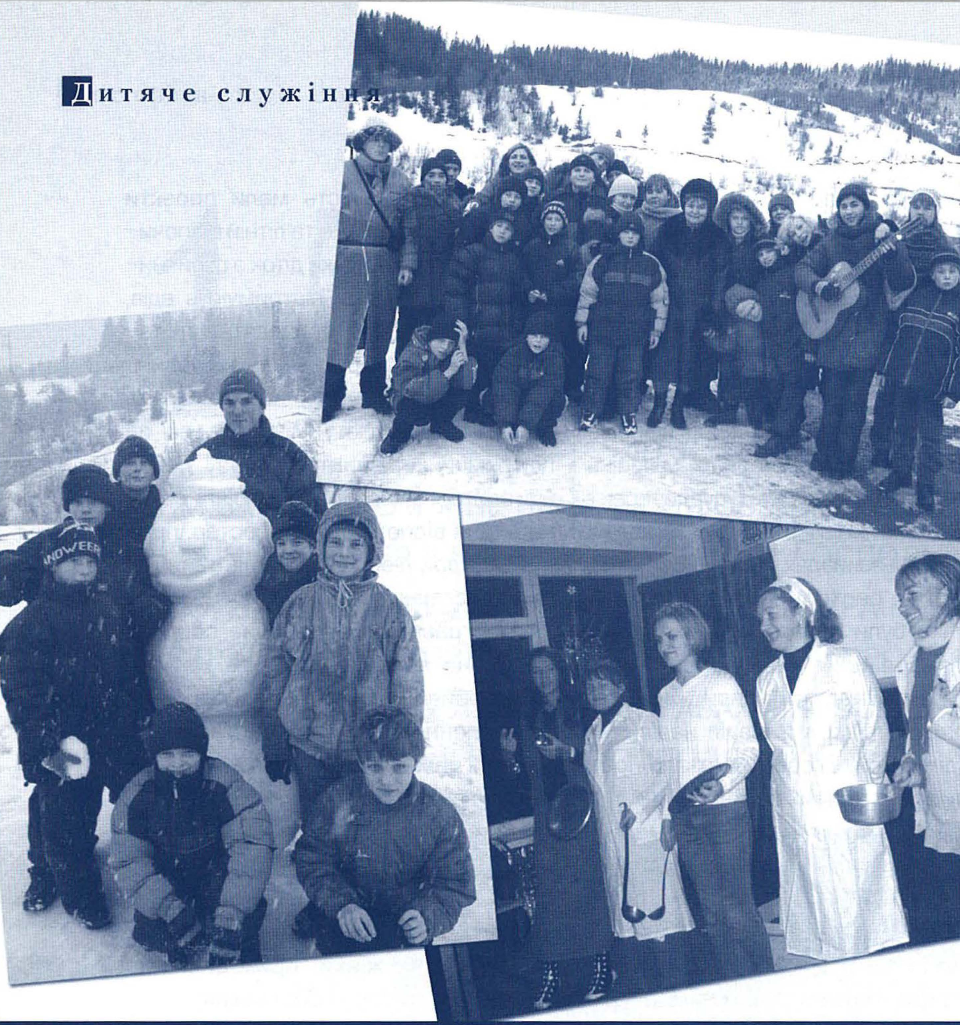
Програма «Исцеляющие сердца» дає шанс жінкам, які ще за життя у гріху робили аборти, знайти прощення і зцілення у ніг Ісуса Христа.

Програма «Глобал вумен» допомагає донести вістку про Христа обманутим, відкинутим жінкам, які стали «товаром».

Сестри прагнуть у служінні до того, щоб

- невіруючі жінки приходили до Христа, як свого Спасителя;
- жінки з душевним болем знаходили підтримку та любов;
- незрілі люди зростали у Христі;
- самотні знаходили друзів;
- люди, що мають потреби, одержували допомогу;
- жінки служили Христу віддано і щиро;
- дружини пізнавали Божий задум щодо шлюбу;
- жінки навчалися ревної молитви;
- матері вчилися виховувати дітей у Дусі Божому;
- церкви зростали!

Так, сьогодні служіння сестер зайняло чільне місце в багатогранній праці нашого братства. Редакція журналу вітає відділ сестринського служіння з 15-ю річницею невтомної, посвяченої праці. Бажаємо нашим сестрам Божої наснаги, щедрих благословінь на безкраїй євангельській ниві!

ДЖЕРЕЛО НАДІЇ

У 1992 р. відбувся перший християнський табір місії «Добра Воля». В таборі відпочивало 30 дітей-сиріт. Я була їхнім вихователем. Хотілося передати їм свою любов і показати, хто такі християни. Господь навчав мене через Віктора Козубовського, Григорія Ступака, Олександра Чуєва та ін. і готував до особливого служіння.

У 1994 р. я організувала фонд «Струмок». Три роки служіння з дітьми-сиротами, безсонні ночі... У 1997 р. Господь відкриває Свою волю через слово: «Усім робімо добро, а найбільш одновірним!» і ставить мене директором табору «Діти Євангелії» від центральної київської церкви «Дім Євангелія». Були перешкоди, бо сатана не спить, лютує. Але сотні невіруючих дітей почули про Господа!

Скоро виникла ідея організувати дитячий фонд для роботи з невіруючими дітьми. Мета фонду — благовістя про Ісуса. Народжується й назва фонду — «Джерело надії».

Щоліта у християнському таборі «Джерело надії» протягом 5 заїздів, кожен з яких триває 15 днів, духовно й фізично оздоровлюється від 800 до 1000 дітей. Це діти-сироти, діти з неблагополучних та малозабезпечених сімей, діти служителів і членів церков. Кожного заїзду 50–70% дітей вперше чують про Господа.

Дякую Богові за хорошу команду, яку Бог виростив у таборі: координаторів програми Олену Музику, Віктора Михайлика, Олександра Ведернікова, Віктора Хадзинського, керівника театру Тетяну Гусєву, адміністратора Олександра Силіна, спорткоманду, обслуговуючий персонал.

Для кожного заїзду координатори розробляють нові програми, наприклад: «Ісус відкрив шлях на небо», «Дім Отця мого», «Біблійні герої і твоє спасіння» тощо.

Успіх нашого служіння вимірюється життям тих, хто прийняв Христа у таборі, а це тисячі дітей і сотні дорослих. Господь творить чудеса! Дорослі, які не знали Господа, слухали про Нього в таборі й відкривали свої серця. Приходять сотні свідоцтв і листів від дітей. Уже в 2005 р. половина співробітників табору — це колишні «проблемні» підлітки, діти-сироти або дорослі, яких Господь знайшов саме в таборі й закликав на служіння.

«Я приїхала в табір поваром, в таборі покаялася, з помісною церквою міста Скадовська прийняла хрещення під час табору в 1998 р.». Людмила Кузьменко

«Шістнадцять років я молився за свою дружину Людмилу, і лише, потрапивши до християнського табору «Джерело надії» в 2005 р., дружина покаялася. Я щасливий, слава Богу». Степан Смолій

«У «Джерелі надії» за багато років склалася благословенна атмосфера. Там потрапляєш у світ любові й дружби, а неприємності, з якими стикаєшся, існують лише для того, щоб відрізнити любов Божу від тенет лукавого. Саме у «Джерелі надії» я по-особливому відчуваю над собою Вищий контроль щохвилини. Мені приємно працювати в християнському таборі «Джерело надії», тому що саме тут я зустрілася з Ісусом». Ірина Клевицька, лікар табору, доктор інституту нейрохірургії

«Я дуже вдячна Господу за чудову зустріч із «Джерелом надії» в 1998 р., яка триває й досі. З кожним приїздом у табір я переображуюсь, радію, тому що Господь зціляє мої душевні рани. Спасибі Вам, Тетяно Яківно, за величезну роботу, за терпіння й мудрість, з якою Ви керуєте фондом. Сподіваюся продовжити служіння Господу». Ірина Требушна

«Мені дуже сподобався цей табір. Найбільше сподобалися зустрічі з прекрасним, ігри, які проводили спортінструктори. Спасибі кухарям за смачні страви. Я дуже рада, що приїхала в табір «Джерело надії», тому що в таборі я покаялася. А ще я вдячна за чудову вихователька Алевтину Михайлівну, за вас, шановна Тетяно Яківно». Леся Седько, учасниця табору

Узимку 2006 р. Бог особливо благословив нас. 30 дітей-сиріт запросили у родини з християнської громади Ерольцгайм (Німеччина) на святкування Різдва. Вперше ці діти відчули сімейний затишок і материнську любов, а найголовніше, що вони почули про Господа і реально побачили Його любов до себе. А команда «Джерело» провела чудовий евангелізаційний табір у Карпатах з 3 по 15 січня 2006 р., де було 78 дітей і 24 співробітники. Половина дітей — це сироти, безпритульні. Наприкінці табору майже всі вони покаялися перед Ісусом, Він став їхнім Спасителем.

> «...Поки маємо час, усім робімо добро»
> **(Гал. 6:10)**

У БО дитячого фонду «Джерело надії» немає спонсора. Через брак фінансів ми не можемо взяти в табір дуже нужденних дітей-сиріт, реалізувати всю підготовану духовну програму, театральне служіння, видання нових програм. Без Божої допомоги і фінансової підтримки організацій, церков і окремих людей дуже важко надавати повноцінну допомогу сиротам і малозабезпеченим. У вас є чудова можливість послужити Господу своїми пожертвуваннями для дітей, які потребують духовного і фізичного оздоровлення. Свої пожертви надсилайте на банківський рахунок:

Р/Р 26004004267001
(українська гривня)
Р/Р 26003004267001
(валюта)
ВАТ «Укрінбанк»
МФО 300142
Код 25639884
або поштовим переказом:
БОДФ «Джерело Надії»,
м. Київ, вул. Щекавицька, 2/8.

Тетяна Силіна

І РАДІСТЬ, І ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ

«З юного віку нехай діти навчаться займатися переважно тим, що безпосередньо веде до Бога: читанням Слова Божого, участю в богослужінні і зовнішніх добрих справах». Ці слова видатного педагога Яна Амоса Коменського, людини віруючої, ще раз нагадують нам, що серця та розум дітей спроможні осягнути і вивчати Слово Боже. І чим раніше це робиться у їхньому житті, тим краще

Господь Ісус ставився до дітей з великою любов'ю й увагою, називаючи їх «громадянами неба»: «Ісус сказав: Залишіть дітей і не бороніть їм приходити до Мене, бо Царство Небесне є для них» (Мт. 19:14). Бог також покладає на кожного з нас велику відповідальність — нести істину Слова Божого без перекручувань, не сіяти спокуси, не бути каменем спотикання (Мт. 18:6–11).

Відомо, що відповідальні за виховання дитини передусім батьки. Про це ми читаємо у Священному Писанні: «І пильно навчиш цього синів твоїх...» (Повт. Зак. 6:4–9). Багато хто може впливати на дитину, проте фундамент виховання — це батьківська настанова і приклад життя батьків.

Допомогти батькам виконати справу виховання і допомогти дітям стати утвердженими християнами — таку мету ставить перед собою Недільна школа. Ми, працівники дитячого служіння, прагнемо, аби діти якомога раніше дізналися і зрозуміли своє місце в цьому світі та місце Бога в своєму житті.

Особливий внесок у цю справу можуть зробити ті з нас, хто народився в родинах, де сповідується християнство протягом багатьох поколінь. Ми володіємо духовним багатством, яке маємо передати дітям!

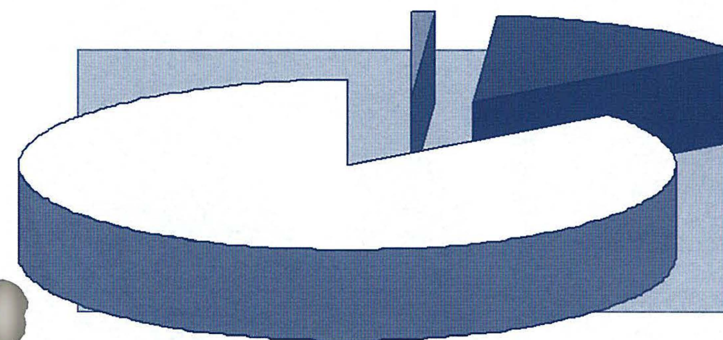
Праця вчителя недільної школи на перший погляд непомітна, але важка і кропітка. Не кожен може бути вчителем. Діти — дуже різні, тому й універсального методу виховання не існує. А щоб стати хорошим, обізнаним вчителем, окрім любові до дитини і терпіння, потрібні спеціальні знання.

За останні 15 років у нашому братстві багато чого змінилося як щодо ставлення до дитячого служіння, так і в самому служінні. Насамперед подяка Богу, що протягом цих років триває можливість вільно проповідувати Слово Боже дітям. Недільні школи при церквах, дитячі садки, ясла працюють абсолютно легально, є навіть класи для батьків.

Усього в Україні працює понад 1500 недільних шкіл, які відвідують 70 тис. дітей, де з ними працюють близько 4 тис. кваліфікованих вчителів. Професійна підготовка вчителів ведеться у кількох напрямках: по-перше — стаціонарне навчання у семінаріях, університетах, коледжах; по-друге — проведення тижневих навчальних семінарів.

Статистична довідка:

Якщо у 1992 р. лише 51 вчитель мав спеціальну підготовку для проведення Біблійних уроків, а в 1996 р. 548 вчителів, то у 2005 р. — близько 3500 кваліфікованих вчителів.

Проводяться різні служіння та дитячі фестивалі для євангелізації дітей. Плідно працює в цьому напрямку «Товариство євангелізації дітей». Його місіонери благовістять на відкритих дитячих майданчиках, організовують та проводять домашні гуртки «Добра новина», тижневі міські євангелізаційні табори при церквах.

Особливе і непросте служіння — літні дитячі християнські табори. Доброю ознакою є те, що відтепер їх можуть відвідувати діти-сироти, діти, позбавлені батьківської опіки, а також діти-інваліди. Раніше ми навіть не могли про це і мріяти!..

Ще одним напрямком є клуби «Авана» і «Майбутнє України», які допомагають пізнати Бога дітям, котрі ще ніколи не були в церкві чи недільній школі.

Євангелізаційна робота серед дітей та підлітків ведеться і з допомогою листування. Для цього у багатьох областях України відкрито поштові дитячі відділи під назвою «Друг у листуванні». Які тільки питання не розв'язуються через таке листування! Багатьом дітям, які потребували допомоги, вона надійшла саме через таке служіння.

З 1998 р. працює програма «Алло, друже». Це євангелізація за телефоном.

Хочеться відзначити і такий напрямок у роботі, як «Християнський ляльковий театр». Лялькові театри мають свої спеціальні програми і проводять виступи не тільки в своїх церквах, але й відвідують дитячі садочки, інтернати, школи...

Одним з аспектів розвитку нашого служіння є видавнича справа. Ми маємо нині від Бога унікальну можливість вільно видавати необхідні для вчителів методичні посібники, біблійні карти, словники та художню християнську літературу для дітей.

Останні сім років ознаменувалися проведенням спеціалізованих виставок оздоблення Недільних шкіл, де також презентуються нові методичні матеріали.

Сьогодні ми потребуємо вашої молитовної підтримки, щоб Господь рясно благословив усім необхідним дитяче служіння в Україні, за нових вчителів, які посвятять себе на служіння дітям, щоб ще багато дітей змогли почути про Христа і прийняти Його в свої серця. Адже Велике Доручення Христа «Ідіть і вчіть усі народи» (Мт. 28:19–20) має на увазі й дітей. Тож будемо дорожити часом і мудро використовувати його!

Надія Купрійонок — керівник дитячого служіння ЄХБ в Україні

Навчання і виховання дітей у дусі Божому — це водночас велика відповідальність і джерело великої радості

Сьогодні, як ніколи раніше, ми спостерігаємо шалений тиск на сім'ю. Здається, що в сучасному суспільстві робиться все для того, щоб знищити моральні цінності, які зміцнюють, охороняють сім'ю, що вся сучасна культура має своєю метою зруйнування шлюбу. Телепередачі, кінофільми, естрада, реклама, газети, журнали і навіть театр — що вони пропонують нам з вами?

Незабутній час удвох — це «Сімейне свято»

Наслідки дуже сумні: в середньому на одне одруження в Україні тепер припадає два розлучення. Що вже говорити про прогресуючу статистику «громадянських» шлюбів; про безпритульних, або залишених в інтернатах при живих батьках дітей; про підлітків, що, не маючи над собою здорового батьківського авторитету, ніким не керовані йдуть в нікуди...

Ще років 20 тому ми впевнено говорили, що серед християн не буває розлучень. Нині, на жаль, і тут ситуація змінилася. Але ж шлюб має віддзеркалювати Божий задум, прославляти нашого Творця! Що ж робити, як цього домогтися?

«Успішний шлюб — це будинок, який слід будувати щодня», — такий вислів відомого французького письменника Андре Моруа ви побачите на запрошеннях, що розповсюджуємо ми, співпрацівники місії «Україна для Христа». Ці запрошення є візитною карткою нашої нової програми «Сімейне свято для всієї родини», що спрямована на відродження сім'ї в нашій країні, а також є євангелізаційною. Отже, наша цільова аудиторія — невіруючі; проте, християни, які відвідали наше «Свято», говорять, що і для них це було дуже корисно.

У рамках програми ми тісно співпрацюємо з помісними церквами, члени яких допомагають нам розповсюджувати запрошення, вирішувати адміністративні питання, беруть активну участь у ході самого «Свята» та у подальшому проводять малі сімейні групи.

Що ж таке «Сімейне свято»?

Воно складається з двох частин: перша (творча) триває близько 1 години і включає музику, сценки, конкурси і призи для дітей та дорослих; під час другої діти переглядають фільм «Ісус очима дитини», а дорослі слухають лекцію на тему: «Спілкування — перший секрет щасливого шлюбу». Чим більше і краще спілкується подружжя, тим щасливішим стає шлюб. Звичайно, для цього потрібен час і довіра, щире бажання знайти порозуміння. Як правило, Бог поєднує двох дуже різних людей, поведінка і стиль спілкування яких зовсім несхожі. Секрет у тому, щоб навчитися слухати одне одного, а свої думки, почуття, потреби висловлювати таким чином, щоб дійти єдності, а не відчуження. Як цього навчитися ми і розповідаємо нашим слухачам, висвітлюючи для них біблійні істини справжньої любові до ближнього.

Після лекції пропонується практичне завдання — всі присутні розбиваються на малі групи, визначаються з ведучим і проводять 20-хвилинне спілкування, обговорюючи чотири запитання:

1. Як і де ви познайомилися зі своєю «половинкою», що думали про цю людину при першій зустрічі?
2. Що найбільше ви цінуєте у своєму чоловікові чи дружині?
3. Як те, про що ви дізналися з лекції, допоможе вам покращити взаємини одне з одним?
4. Як ви ставитеся до того, щоб регулярно проводити час удвох (побачення)?

Як правило, в кожній такій групі є віруючий, який допомагає провести обговорення. Спочатку людям буває важко розкритися, але через декілька хвилин спілкування бар'єри зникають, люди почуваються комфортно... Це спілкування є невеличкою моделлю груп «Домобудівничі», взяти участь в яких ми пропонуємо їм у майбутньому.

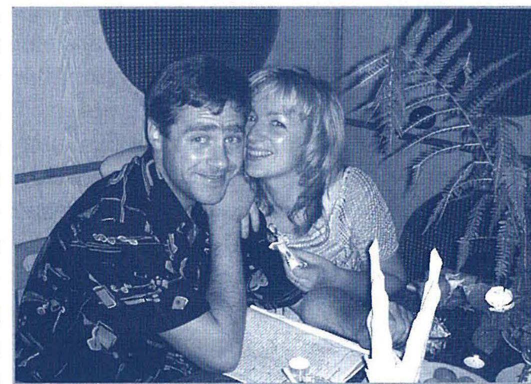
Група «Домобудівничі» — це чудове спілкування між сімейними парами, яке допомагає дізнатися більше про життя в шлюбі, налагодити добрі стосунки в сім'ї, знайти друзів, що так само як і ви намагаються дійти єдності в своєму шлюбі, жити в гармонії з Божим задумом.

«Сімейні свята» вже були проведені у Житомирі та Рівному.

Наприкінці січня цього року «Свято» пройшло в Одесі. «Бог дає надію, і про це ми маємо розповісти людям», — з таким переконанням ми звернулися до помісних церков приморського міста. Діти Божі відгукнулися. Протягом трьох днів щовечора в десяти залах міста (кінотеатрах, будинках культури та ін.) проводилася наша програма, в якій взяло участь близько 3 тис. дорослих та дітей. Багато з них залишили в анкетах теплі відгуки, зазначили, що їм сподобалося спілкування в групах, чудові лектори, творча програма.

Після закінчення «Свята» ми пропонуємо всім дорослим відвідати «Сімейну конференцію» і «Романтичний вечір», які проводяться через тиждень (в Одесі до нас прийшли більше 140 пар).

На «Сімейній конференції» розглядаються такі теми як «Божий задум для шлюбу», «Вирішення конфліктів», «Подружня близькість», «Перешкоди до єдності»», а потім найприємніше — «Романтичний вечір». Перепусткою на цей вечір є лист кохання, який чоловік дружині, а дружина чоловікові читають у приємній та затишній атмосфері за чашкою чаю чи кави під звуки чудової музики і обов'язково при свічках. Незабутні враження залишаються на довгий час.

Після закінчення вечора ми запрошуємо бажаючих приєднуватися до груп «Домобудівничі».

У Рівному і зараз продовжують працювати такі групи. Нещодавно ми поцікавилися, як працює одна з таких груп в містечку Млинів, що на Рівненщині. Місцевий пастор Сергій Олександрович розповів, що п'ять сімейних пар постійно ходять у групу, чотири з них уже почали ходити до церкви. Подружні пари, які почали відвідувати такі малі групи, запрошують своїх знайомих, які згодом також приєднуються до групи. Бог через Своє слово змінює серця людей і робить чудо, відновлює втрачені стосунки, збудовує і зміцнює сім'ї.

Одна жінка написала співпрацівникам сімейного служіння нашої місії, що група «Домобудівничі» виявилася інструментом відновлення стосунків, які, на її переконання, були «втрачені назавжди». Вони з чоловіком розлучилися після тридцяти років у шлюбі. «Нашого спільного життя більше не існувало, — писала вона. — Ми не спілкувалися, хіба що «гарчали» одне на одного. Я закрила своє серце для нього, а він закрив від мене свою душу». Намагаючись позбавитися болю та спогадів, ця жінка переїхала в інше місто. Там вона почала ходити до церкви, де вперше зрозуміла суть Євангелії, де вірою присвятила своє життя Христу. Через деякий час вона почала відвідувати заняття групи «Домобудівничі». «Вперше за тридцять років я зрозуміла, чого бракувало нашому шлюбу: ми не мали особистих взаємин з Ісусом Христом», — писала вона. Вона відправила листа своєму колишньому чоловікові і поділилася з ним своїми відкриттями. На її подив, він зателефонував їй. Вперше вони говорили про те, чого Бог хотів би досягти в їхньому подружньому житті. Наступного тижня він приїхав до неї саме для того, щоб побувати на зустрічі групи «Домобудівничі». Вони разом читали Біблію і намагалися відповісти на всі запитання з посібника. На наступних вихідних він віддав своє серце Ісусу Христу... Коли після цього він запитав у неї, чи готова вона знову вийти за нього заміж, вона відповіла: «Так!»

Міцна сім'я, яка віддзеркалює задум Божий, є благословінням для церкви і звичайно ж для нашого суспільства. Місія «Україна для Христа» через програму «Сімейне свято», проведення конференції і подальшу роботу груп «Домобудівничі» допомагає помісним церквам привести невіруючих до Христа, сприяє відродженню українських сімей. Коли у вашому місті працюватиме цей проект, скористайтеся можливістю співпрацювати з нами.

Діна Бутенко

НОВІ РУБЕЖІ СЛУЖІННЯ

Стрімко летить час. Серце славить Бога за чудові та рясні благословіння в служінні, які переживала Біблійна місія останні п'ять років. Ми щиро вдячні всім церквам, братам і сестрам, які весь цей час молилися за наше служіння та підтримували його. Завдяки цьому Біблійна місія змогла розширити працю на Божій ниві, а також розпочала нові напрямки служіння. Про це й хотілося б розповісти

БІБЛІЙНЕ НАВЧАННЯ

Ці роки принесли чудові благословіння в роботі Заочної Біблійної школи (ЗБШ) місії. Ми дякуємо Богові за 2539 студентів, що навчалися в нашій школі. Навчання було для них не просто процесом, а часом особливих стосунків з Богом, процесом духовного зростання та збагачення. Наші студенти не тільки дізналися багато цікавих і корисних істин, але й успішно втілили їх у життя. Багато з них активно включилися в служіння церкви Серед них уже є пастори, диякони, молодіжні керівники, вчителі недільних шкіл, місіонери... Ми дуже раді, що ЗБШ змогла допомогти їм у цьому.

Було розроблено кілька нових видів навчання для людей, що проводять багато часу за комп'ютером — на роботі, у навчанні та вдома, а тому для них зручним є навчання за електронними книгами або через Інтернет.

Щоб залучити до навчання цих людей у 2004 р. співпрацівниками місії було створено електронний навчальний курс на CD — «Життя Ісуса Христа», а також розпочала роботу Біблійна Інтернет-школа. Нові та ефективні методи навчання принесли свої плоди, менше ніж за два роки 764 людини змогли пройти курс «Життя Ісуса Христа». Всі ці студенти, особливо молодь, дуже дякували за таку зручну форму навчання.

Наприкінці 2005 р. у співпраці з Європейською місією "GEM" було розпочато ще один важливий проект — «Євангелізаційні комп'ютерні класи для церков». У таких класах всі бажаючі можуть не тільки навчитися користуватися комп'ютером, а паралельно із вивченням програм будуть проходити різні Біблійні та євангелізаційні курси. Завдяки цьому до церков прийде чимало молоді та підлітків, які зможуть там почути про Бога та навернутися до Нього. Служителі церков також зможуть навчитися працювати на комп'ютері.

ЄВАНГЕЛІЗАЦІЯ

Всі ці роки Біблійна місія вела активну євангелізаційну діяльність. Вона брала участь у десятках великих євангелізаційних проектів сама проводила євангелізації в містах та селах, розповсюдила сотні тисяч екземплярів християнської літератури: Євангелій, християнських книг, брошур, буклетів. Ми молимося, щоб тисячі людей таким чином дізналися про Бога та змогли навернутися до Нього.

Велику євангелізаційну роботу проводить також музичний гурт Біблійної місії «Ковчег» із Донецька. За його участю в Україні, Росії та Казахстані відбулися сотні різноманітних євангелізаційних програм. Десятки тисяч людей почули про Бога і ті, кого Бог покликав, прийшли до Нього.

Всі проекти місії спрямовані на євангелізацію, тому кожний напрям служіння приносить свої чудові плоди для Царства Божого.

ДОПОМОГА ДІТЯМ-СИРОТАМ

По особливому Господь благословив роботу з дітьми, розпочату в 1999 р. Тоді Біблійна місія почала допомагати 108 дітям-сиротам та інтернату для дітей, вражених церебральним паралічем, в с. Потіївка Житомирської обл.

Це були дуже тяжкі часи для знедолених дітей. Адже держава виділяла на їх утримання мізерні кошти, всього кілька гривень на день. В інтернатах їм доводилось харчуватися лише кашею, а м'ясо, молоко, сир та сметану вони бачили рідко, хіба що на великі свята. Побачивши цю тяжку ситуацію, співпрацівники місії почали шукати можливість допомогти цим нещасним діткам. Тоді й народився «Дитячий проект», спрямований на допомогу дітям-сиротам та напівсиротам. Через цю допомогу ми хотіли не тільки підтримати знедолених дітей, але й засвідчити їм про Божу любов. Тому наші молитви і за цих дітей.

За ці роки кількість дітей, яким допомагає місія, зросла зі 108 у 1999 р. до 1437 сьогодні. Діти регулярно отримують продукти, а також одяг, взуття, ліки. Співпрацівники місії часто спілкуються з дітьми, розповідають їм про Бога та запрошують до недільних шкіл у помісні церкви. На християнські свята для них готують євангелізаційні програми та подарунки. Господь робить свою справу, і ми радіємо, що сьогодні вже 389 дітей ходять до недільної школи. Частина з них покаялися, деякі прийняли хрещення і зараз співають у хорі, допомагають в недільній школі та несуть інші служіння.

Розвиваючи цей вид служіння, Біблійна місія за ці роки надає допомогу 8 дитячим інтернатам, у двох із них перебувають діти, вражені церебральним паралічем. Більшість з інтернатів у вкрай тяжкому стані, ремонт там не робився десятиліттями, меблі поламані, навіть опалення немає. В таких важких умовах змушені жити нещасні діти — холод, взуття та одяг зношені, тож і не зігрівають особливо... Тому, відвідуючи дітей, ми привозимо їм одяг та взуття.

Всі сили місія спрямувала на допомогу цим інтернатам. У частині з них ми зробили ремонт спальних та навчальних корпусів, їдалень, замінили системи опалення, вставили вікна, замінили меблі, створили підсобні господарства.

Наше серце радіє та дякує Богові за все, що Він дарував зробити для всіх нещасних діток. Але попереду ще багато праці, адже цього літа ми плануємо робити ремонти ще в декількох інтернатах, в інших ще потрібно замінити старі, поламані меблі і т.д. Моліться за це та за знедолених діток, яким ми допомагаємо, а особливо за їх відкриті серця, щоб в них оселилися вічні Добро, Любов, Милосердя.

ДОПОМОГА ЦЕРКВАМ

Важливою в роботі місії є допомога церквам, адже мета Біблійної місії — тісна співпраця з церквами для допомоги їм у служінні. За ці роки Господь дав можливість роздати церквам понад 100 тонн гуманітарної допомоги, десятки тисяч нужденних братів та сестер отримали одяг, взуття та ін.

Церкви отримали християнську літературу — Євангелії, різноманітні християнські книги, брошури, буклети. Ми раді, що змогли надіслати в церкви братства 150 тисяч календарів місії. Ці календарі стали підбадьоренням для братів і сестер, спонукуючи їх до молитви за потреби служіння протягом року. Біблійна місія допомогла також багатьом церквам організувати бібліотечки християнських книг. Співробітники місії відвідали багато церков та підбадьорили їх у служінні.

У цій короткій статті ми не змогли розповісти про всі благословіння, що Господь дарував за ці роки, але найголовніше, що все, що робить Біблійна місія — є виконанням доручення нашого Господа — свідчити Євангелію. Це приносить плоди для Царства Божого. Звичайно ж хочеться ще більше розширювати служіння, але це можливо тільки за вашої участі, дорогі брати та сестри. Тому просимо вас молитися за наше служіння та приєднуватися до нього.

Телефонуйте нам: 457-70-76, факс: 497-97-09
Пишіть нам: *Біблійна місія, вул. Кар'єрна, 53, м. Київ, Україна, 03061*
Наш сайт та електронна пошта:
WWW.BM-IBS.ORG; E-mail: bm@i.kiev.ua

Михайло Атаманський — директор Біблійної місії

Кілька слів про природу Бога в організації «Свідків Єгови»

«Кричи на все горло, не стримуйсь, свій голос повищ, мов у сурму, й об'яви ти народові Моєму про їхній переступ, а домові Якова їхні гріхи!» Іс. 58:1

У наші дні існує багато різноманітних видань, що викривають діяльність та доктрини Організації Свідків Єгови (ОСЄ). Та чи актуальна ця література? На жаль, більшість того, що видається сьогодні християнами в країнах колишнього «радянського табору» щодо діяльності цієї Організації через якийсь дивний збіг обставин описує переважно ті доктрини та вчення, котрих Організація дотримувалася 150-200 років тому. Повторюю, такої літератури про цих «ловців людей» більшість.

Уявіть собі, що ви йдете мисливським угіддям, на якому вже понад 200 років браконьєри ставлять усілякі тенета та капкани. По цьому угіддю ви йдете зі своїми близькими, друзями та родичами. Але через якусь незрозумілу причину попереджаєте їх лише про покинуті, застарілі та давно поламані 200-річні капкани, в той час як у лісі повно сучасних пасток та лабетів, виготовлених «за останнім словом техніки». Чи здатне таке попередження зберегти близьких нам людей від нових тенет, що розставляються Організацією нині? Від старих — так, але від нових не вкоріненим у християнській вірі душам така інформація навряд чи допоможе.

Будуючи Церкву, Господь, як і в часи давнього Ізраїлю, поставив сторожів — проповідників, вчителів, пастирів, «щоб більш не були ми малолітками, що хитаються й захоплюються від усякого вітру науки за людською оманою та за лукавством до хитрого блуду» (Еф. 4:11-14). До обов'язків сторожів Господь поклав не тільки духовне опікування отарою Христовою, але й, як сказав апостол Павло, «на оборону Євангелії» (Фил. 1:16) і не лише «навчати в здоровій науці», але й «переконувати противних» (Титу 1:9).

Сторож покликаний не спати — від нього залежить життя інших людей. Сторожі біля міських брам стежили за тим, щоб у місто не прокралися злодії та ворожі розвідники, а на міських стінах — щоб до міста не підступив непомітно ворог і не почав його безкарно штурмувати. Священики та левіти мали стежити за тим, щоб Ізраїль знав Господа Бога Свого та Його закон і не відступав від Бога Ізраїлевого.

Церква покликана попереджати суспільство про соціальну та духовну небезпеку, що виходить від різних релігійних культів та організацій: «А ти, сину людський, Я дав тебе вартовим для Ізраїлевого дому, і ти почуєш з уст Моїх слово, й остережеш їх від Мене. Коли б Я сказав до безбожного: Безбожнику, ти конче помреш!, а ти не говорив би, щоб остерегти безбожного від дороги його, то він, несправедливий, помре за свій гріх, а його кров Я вимагатиму з твоєї руки. А ти, коли остережеш несправедливого від дороги його, щоб вернувся з неї, і він не вернеться з своєї дороги, він помре за гріх свій, а ти душу свою врятував» (Єз. 33:7-9).

Ми повинні знати і бути готовими допомогти іншим людям побачити, де, як і які капкани, тенета ОСЄ розставила на людей сьогодні. Ті душі, які заблукали й не були застережені сьогодні, вірогідно, завтра можуть перетворитися на рабів та слуг Організації. І допомогти людям знайти вихід має Церква. Тому нам слід знати про ті капкани, що Організація розставляє на людей сьогодні.

Досить лише одного уважного погляду на публікації Організації СЄ, щоб виявити дивну гру світла й тіні. Усе, що ілюструє життя та вчення Організації, зображено в яскравих, насичених і радісних тонах, і навпаки, все, що ілюструє життя поза нею зображується у відштовхуючих агресивних тонах. Смерть, убивства, неправда та лицемірство поза Організацією — і квітуче благополуччя, спокій та радість в Організації. Ці публікації дуже схожі на рекламу: «Приєднуйся до Організації, і ти будеш жити так само!» Центральна ідея орієнтована не на покаяння людини у своїх гріхах та індивідуальне примирення з Богом. Центральна ідея усіх публікацій — блаженство за умови, що ви долучитеся до Організації. Ось як ОСЄ супроводжує текстом одну з таких ілюстрацій Раю на Землі.

ТВЕРДЖЕННЯ ОСЄ. «Подивіться на сцену, яка ілюструється в цій брошурі. Які почуття викликає вона у вас? Хіба ваше серце не відчуває бажання миру, щастя та благополуччя, котрі ми бачимо на цьому малюнку? Звичайно, що так, однак, чи це лише мрія, чи фантазія — вірити, що такі обставини колись будуть на землі?

Більшість людей, вірогідно, думає, що це неможливо. Реальністю сьогодення є війни, злочини, голод, хвороби, старіння, і це лише деякі з них. Однак, дивлячись у майбутнє, ми маємо причину сподіватися. Біблія говорить, що «ми, за обітницею його, очікуємо нових небес і нової землі, на котрих буде мешкати праведність» — 2 Пет. 3:13, НС, Іс. 65:17» («Життя в спокійному Новому Світі», Watch Tower Bible and Tract Society of Pennsylvania, 1988, стор. 1).

Багатство соковитих апетитних плодів на сторінках публікацій Організації повинно, мабуть, збуджувати у читачів певні відчуття. Подібний принцип навернення в свою віру людей більше схожий на спокушення Адама та Єви в Едемському саду, ніж на благу проповідь спасіння («І побачила жінка, що дерево добре на їжу, і принадне для очей, і пожадане дерево, щоб набути знання. І взяла з його плоду, та й з'їла, і разом дала теж чоловікові своєму, і він з'їв» — Бут. 3:6).

Арсенал усіляких принад для затягування в капкан людей в ОСЄ дуже великий. Що ж можемо зробити ми, християни, які стоїмо на сторожі перед Господом?

1. Кликати й молитися до Господа.
2. Розповісти людям про те, до якого «Бога» веде людей організація.
3. Виробляти в наших співгромадян імунітет до принад Організації, висвітлюючи в церквах та засобах масової інформації способи маніпуляції свідомістю людей, до яких вдається сьогодні ОСЄ.
4. Розповісти про те, чого вчить ОСЄ людей сьогодні, а не чого вчила 100 чи 200 років тому.

Відловлюючи людей, Організація потім проводить їх через особливу підготовку, щоб використати вчорашні жертви як «ловців людей». При цьому жодний «свідок Єгови», за винятком особливо підготовлених, не володіє повною інформацією про її доктрини. Працюючи з людиною, Організація пам'ятає, що якщо людину не поставити у психологічну залежність, а відразу відкрити їй усі доктрини Організації, то це може призвести до небажаних наслідків. Сумніваєтесь? Тоді уявіть собі, що до вас прийшов «свідок Єгови» і замість традиційних запитань про Царство, говорить прямо:

1. Бог не всюдисутній.
2. Бог спершу створив таких самих істот, як і Сам, і назвав їх ангелами.
3. Першого ангела Бог створив Сам, а все інше — разом з першим ангелом.
4. Ім'я першого ангела — архангел Михаїл, він же — відвічний Логос і мудрість, він же ангел безодні Аваддон, він же — Ісус Христос.
5. Люципер став сатаною лише спокусивши Адама з Євою в Едемському саду, і спокушуючи потім ангелів, цілком міг спокусити й архангела Михаїла (Ісуса Христа).
6. сус Христос — лише людина.
7. Після фізичної смерті на стовпі Ісус воскрес не в фізичному тілі, котре було знищене Єговою, а в вигляді архангела Михаїла.
8. Невидимий бій між архангелом Михаїлом (Ісусом Христом) і сатаною відбувся на небесах вперше у 1914 р. Саме тоді Ісус Христос (Архангел Михаїл) скинув сатану на землю і з тих пір незримо перебуває на землі, всупереч очікуванням християн Його видимого приходу та ін.

Згідно всіх християнських словників Аваддон — це одне з імен сатани, ангела безодні. Для порівняння пропоную розглянути місця Писання, де згадується це ім'я, і вирішити для себе, чи можна сказати таке про Ісуса Христа: Об. 9:11; Йова 26:6, 28:22, 31:12; Прип. 15:11. Однак, ОСЄ це зовсім не заважає проголошувати «ангела безодні», котрий, згідно Писання, не має мудрості, Ісусом Христом. Вперше робить це Організація в книзі «Об'явлення. Його величний апогей вже поряд!», Watch Tower Bible and Tract Society of Pennsylvania, 1995, 22 розд., стор.148).

Є ще багато інших доктрин, про які не мають жодного уявлення навіть багато з членів Організації. Але головне не в доктринах, а на якому фундаменті та з якого матеріалу будує вона свій «духовний» дім. Для нас важливо вміти обгрунтовано й переконливо показати людям неспроможність, ненадійність цієї будівлі.

Щоб переконатися, чи є божество Організації СЄ біблійним Богом, давайте подивимося, що вона сповідує щодо всюдисутності Бога. Ось, що написано в статті «Чи всюдисутній Бог?» («Пробудитесь!», 8 березня 2005 р., стор. 20 — 21).

ТВЕРДЖЕННЯ 1

«Бог є Дух», — говориться в Священному Писанні (Ін. 4:24). Тому він перебуває в духовній сфері, відділеній від матеріального Всесвіту. Коли в Біблії говориться про те, що Бог перебуває на «небесах», то мається на увазі вищий статус духовної сфери над матеріальним світом, в якому живемо ми».

Подібне догматичне твердження про «Вищого Бога» висували єретики перших століть після Р.Х. — гностики, взявши цю ідею у грецьких та римських язичницьких філософів. Так, зокрема, «божество» гностиків, Деміург, як «чистий дух», «не вражений гріхом та тілесністю», подібно до «божества» Організації СЄ, перебував, на думку гностиків, у вищій сфері, відділеній від матеріального Всесвіту та іменованій «небесами».

ТВЕРДЖЕННЯ 2

«По-перше, він має буквальне перебування і, по-друге, Бог — це особа, а не просто безособова сила, котра існує всюди. Саме тому Ісус учив своїх послідовників молитися «Отче наш, що єси на небесах». Він заохочував їх спрямовувати свої молитви до конкретної особи — до Єгови, котрий перебуває в небесній сфері, яка названа «небесами» (Мт. 6:9; 12:50)».

Цікаво, невже в ОСЄ не знають, що в природі не існує безособової всюдисутньої сили? Усі сили та енергії, що існують у Всесвіті, мають обмежений спектр дії, і тому не можуть бути визнаними всюдисутніми. Християни вірять у Бога як у всемогутню та всюдисутню Особу, і цей погляд не має нічого спільного зі східними уявленнями про Бога, як про «безособовий дух, котрий всюди присутній і все пронизує».

ТВЕРДЖЕННЯ 3

«Куди я від Духа Твого піду, і куди я втечу від Твого лиця?» — запитує псалмоспівець Давид (Пс. 138:7). З цих слів деякі люди роблять помилковий висновок, нібито Бог всюдисутній. Однак, якщо розглядати цей, а також інші вірші в

контексті, стає очевидним, що зі свого конкретного місцеперебування Єгова може у будь-яке місце матеріального всесвіту посилати свою діючу силу — святий дух».

Отже, «божество» Організації СЄ, на відміну від Бога християн, не є всюдисутнім. В Організації вірять, що воно перебуває лише в одному визначеному місці, іменованому «небесами». Всюдисутність мається на увазі лише як здатність посилати в будь-яку точку простору діючу силу, подібно до того, як люди відправляють поштові перекази. Цю діючу силу свого божества свідки Єгови нерідко порівнюють з електричним струмом, що запалює лампочки, і називають «святим духом Єгови».

Наскільки ж це «божество» неповноцінне, як відрізняється від Бога Біблії, християнського Бога! Між ними просто немає нічого спільного! Залишається тільки дивуватися, наскільки члени Організації погано знають Писання, в якому говориться: «А храм, якого я будую, великий, бо Бог наш більший від усіх богів! А хто має силу збудувати Йому храма, коли небо й небеса небес не обіймають Його?» (2 Хр. 2:4–5); «Ось небо та небо небес не обіймають Тебе, що ж тоді храм той, що я збудував?» (3 Цар. 8:27).

І все ж таки Організація стверджує, що Бог знаходиться лише у вищій сфері, на «небесах», не є всюдисутнім і може знаходитися лише в одній точці простору. Що ж, можливо, «божество» Організації СЄ й справді настільки обмежене, але Бог Біблії та християн — Бог всюдисутній, який наповнює землю: «Чи Я Бог тільки зблизька, говорить Господь, а не Бог і здалека? Якщо заховається хто у криївках, то Я не побачу Його? говорить Господь. Чи Я неба й землі не наповнюю? каже Господь» (Єр. 23:23–24).

«Наш Бог — Бог не лише гір, але й долин. Він Бог і землі, і моря... Ви можете молитися на будь-якому місці, можете молитися на роботі, де б ви не працювали, коли хворієте й прикуті до ліжка. Як би далеко ви не були у вигнанні, Бог все одно буде поряд, і до Його престолу можна приходити в будь-який час дня і ночі» (Ч. Сперджен, «Молитва, що досягає успіху»).

Дивуєшся, коли читаєш вищезгадані вислови, що мовляв, «з контексту Пс. 138:7 («Куди я від Духа Твого піду, і куди я втечу від Твого лиця?») одразу стає очевидним», що «Бог не є всюдисутній». Таке може сказати лише людина, яка не тримала в руках Біблії або є психологічно залежною і боїться самостійно мислити, адже в контексті говориться: «Дорогу мою та лежання моє виміряєш, і Ти всі путі мої знаєш, бо ще слова нема на моїм язиці, а вже, Господи, знаєш те все! Оточив Ти мене ззаду й спереду, і руку Свою надо мною поклав. Дивне знання над моє розуміння, високе воно, я його не подолаю! Куди я від Духа Твого піду, і куди я втечу від Твого лиця? Якщо я на небо зійду, то Ти там, або постелюся в шеолі ось Ти! Понесуся на крилах зірниці, спочину я на кінці моря, то рука Твоя й там попровадить мене, і мене буде тримати правиця Твоя! Коли б я сказав: Тільки темрява вкриє мене, і ніч світло для мене, то мене не закриє від Тебе і темрява, і ніч буде світити, як день, і темнота як світло!» (Пс. 138:3–12).

«Чи ж не наказав Я тобі: будь сильний та відважний? Не бійся й не лякайся, бо з тобою Господь, Бог твій, у всьому, де ти будеш ходити» (Іс. Нав. 1:9)

Розповідаючи людям, що потрапили до тенет Організації, про її справжні доктрини, дуже важливо використовувати те, що для них авторитетно, — її власні публікації. Це допоможе вам не бути голослівним, але ставити перед фактом як освічену, так і неосвічену в цьому вченні людину. Тільки показавши реальні суперечності та викривлення істини, ви зможете не лише викликати в людини, яка щиро шукає Бога, сумнів з приводу обраної ним «дороги до Бога», але й показати істинний шлях — шлях прийняття жертви біблійного Бога — Ісуса Христа (1 Ін. 5:20).

Якщо вам до рук потрапить так званий «Переклад Нового Світу», що видається Організацією з 1950 р., не губіться. Пам'ятайте, що він підганявся під доктрини Організації тих років. Багато доктрин, що існують сьогодні, тоді ще не було. Тому навіть власний переклад Організації багато в чому суперечить її ж доктринам. Так, заперечуючи Божественність Христа, ОСЄ сама ж у власному перекладі «Християнських Грецьких Писань. Переклад Нового Світу», у Посланні до колосян називає Ісуса Богом («...чтобы утешились сердца их, чтобы они слились в любви и достигли всех богатств совершенной уверенности в понимании, а также точного знания священной тайны Бога, то есть Христа. В нем сокрыты все сокровища мудрости и знания» — Кол. 2:2–3 (Переклад Нового Світу), а в Євангелії від Івана називає Ісуса Єговою («И я уже не в мире, но они в мире, а я иду к тебе. Отец Святой, оберегай их ради имени твоего, которое ты дал мне, чтобы они были одно, как и мы. Когда я был с ними, то оберегал их ради имени твоего, которое ты дал мне, и я сохранил их...» — Ін. 17:11–12 (Переклад Нового Світу).

Подібно до біблійного пророка Ісаї ми зобов'язані підвищувати свій голос заради спасіння заблудлих душ, котрі Організація довела до оп'яніння неправдивим вченням про Бога та спасіння. Сьогодні, як і сотні років тому Бог закликає нас: «Чи ж не наказав Я тобі: будь сильний та відважний? Не бійся й не лякайся, бо з тобою Господь, Бог твій, у всьому, де ти будеш ходити» (Іс. Нав. 1:9). І пам'ятайте, що Господь ніколи не залишить нас, якщо ми віримо Йому і стоїмо на Його варті.

Сергій Журавльов — представник Апологетичного центру у Львівській області

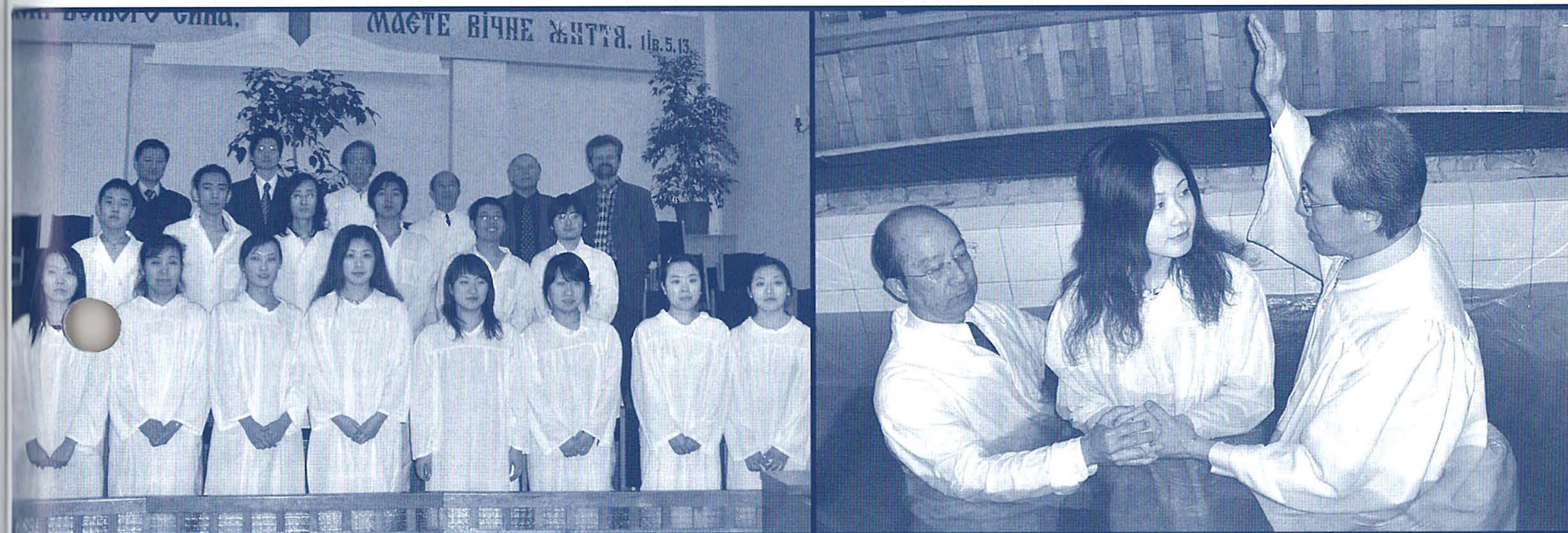
Євангелізація китайців в Україні

На 15 членів поповнилася китайська церква через водне хрещення, що відбулося 8 лютого в київській центральній церкві «Дім Євангелія»

Про служіння серед китайців в Україні розповідає пастор Пітер Тоу:

— Перед Своїм піднесенням Ісус звелів церкві: «Тож ідіть, і навчіть всі народи...» (Мт. 28:19). Вислів «усі народи» при перекладі з грецької означає «всі люди». І наш християнський обов'язок завоювати для Христа всіх людей в усьому світі.

Перші п'ять років (1994–1999) в Україні я працював для українських людей. Та все більше китайців стали приїжджати в Україну на роботу та навчання, і Господь спонукав мене досягати їх для Христа.

Сьогодні в Україні більше 10 тисяч китайців, більшість — студенти. Близько 7 тисяч китайців живуть у Києві.

У серпні 2002 р. місія «Схід-Захід» організувала першу китайську церкву. Служіння відбуваються у центральний київській церкві «Дім Євангелія». Близько 100 людей відвідують недільні богослужіння. Переважна більшість — це студенти київських економічних університетів та київської консерваторії.

Пастор і лідери церкви організували також сім груп із вивчення Біблії, які зустрічаються один раз на тиждень або в університетах, або в китайських ресторанах.

У жовтні 2003 р. організована китайська громада у Сімферополі. Багато членів громади — студенти-медики.

У лютому 2006 р. китайська церква відкрилася в Одесі. Після приїзду в листопаді місяці пастора з Китаю більше 20 людей прийняли Христа як свого Спасителя. 10 лютого цього року 8 китайців прийняли водне хрещення в одеській церкві «Благодать». Багато членів церкви в Одесі — студенти, хоча більшість — бізнесмени, які працюють в Україні. На жаль, величезна кількість китайців, що живуть в Одесі, стали членами організації Свідків Єгови. І хоча вони є супротивниками нашої праці, ми сповнені рішучості нести Ім Євангелію.

За минулі два роки київська китайська церква організувала кілька євангелізаційних зустрічей у Харкові, і як результат — 30 людей прийняли Христа. Новонавернені зустрічаються раз на тиждень для вивчення Біблії.

Мені радісно бачити в Україні китайців, що прийняли Христа. Більшість з них в Китаї ніколи не чули про Євангелію. Багато ніколи не бачили Біблії, доки не приїхали в Україну. І тому не дивно, що багато з них говорять, що найкраще, про що вони дізналися в Україні — це Євангелія.

Слава Богу, що відтоді, як у 2000 р. ми провели перший християнський табір для китайців, щонайменше 300 прийняли Христа, а 284 з них прийняли хрещення. Багато з цих молодих віруючих повернулися в Китай і привели до Христа своїх рідних. Кілька членів наших церков викладають зараз в університетах Китаю і цілком можливо зіграють неабияку роль у тому, щоб привести до Христа своїх близьких і знайомих.

Деякі з наших членів готуються повністю присвятити своє життя Христу. Ще кілька років тому вони були атеїстами, а зараз — палкі служителі Господа.

Ми продовжуємо свою працю в Україні і вдячні українському Союзу баптистів за допомогу, яка надається нам у цій місіонерській праці. Наша молитва про те, щоб якнайбільше китайців навернулися до Христа, і з допомогою українських віруючих ми робимо цю працю більш ефективно.

Карпатський регіональний біблійний коледж

Карпатський регіональний біблійний коледж — середній духовно-освітній заклад, що входить у систему освіти ВСО ЄХБ.

Заснований у 1996 р. в смт Буштино, коледж розпочав свою роботу з двох факультетів: «Церковне служіння» та «Християнська освіта». Тож його перші випускники поповнили ряди проповідників та викладачів недільних шкіл.

У 1998 р. був створений новий факультет — «Диригентське служіння».

У 1999 р. наш коледж переїхав у власне приміщення в м. Мукачеве. Сьогоднішні ми маємо зручний гуртожиток для студентів, їдальню, класні кімнати, бібліотеку та офіс.

Ми співпрацюємо з рядом християнських навчальних закладів і місій України та зарубіжжя.

Зараз у нашому коледжі навчаються 55 студентів. Навчання в КРБК проводиться в очно-заочній формі.

Запрошуємо Вас молитовно зробити свій вибір на один з трьох наших факультетів:

«Церковне служіння»
(10 шестиденних сесій за 2 роки)

«Християнська освіта»
(10 шестиденних сесій за 2 роки)

«Диригентське служіння»
(8 двотижневих сесій за 2 роки)

Факультет «Церковне служіння»

Програма цього факультету пропонується для братів, що бажають удосконалити свою теоретичну та практичну духовну базу для служіння проповідника, диякона чи пресвітера.

У програму входить вивчення таких дисциплін: огляд Старого та Нового Завітів, історія християнства, гомілетика, герменевтика, пастирологія та ін.

Факультет «Християнська освіта»

Якщо ви любите дітей, якщо прагнете, щоб любов Божа відкрилася для кожної дитини і щоб вона була спасенна, якщо бажаєте поширювати Царство Боже серед дітей та молоді Закарпаття, — запрошуємо Вас на факультет Християнської освіти!

У процесі навчання Ви оволодієте методикою викладання Біблії дітям і підліткам, отримаєте знання з психології, дитячої творчості, біблійних доктрин, історії християнства та ін. Навчаючи дітей, Ви торкаєтеся їхнього майбутнього.

Факультет «Диригентське служіння»

Програма цього факультету призначена для братів та сестер, що мають бажання отримати необхідну духовну та музичну освіту для служіння диригента церковного хору та керівника вокально-інструментальної групи. На факультет приймаються музично обдаровані студенти як з музичною освітою, так і без неї.

Навчальна програма включає такі дисципліни: огляд біблійних доктрин, огляд Старого та Нового Завітів, історія християнства, основи музичного служіння, спеціальні дисципліни (теорія музики, сольфеджіо, диригування, вокал, хорознавство, фортепіано).

Перспективи навчання

Студенти, які успішно закінчили коледж, мають можливість вступити на другий курс Ірпінської біблійної семінарії.

Умови прийому

Студентом КРБК може стати брат чи сестра, які є членами церкви ЄХБ не менше одного року і мають закінчену середню освіту.

Якщо Ви бажаєте вступити до нашого коледжу, Вам необхідно до 15 серпня 2006 р. подати такі документи:

- атестат про середню освіту (копія)
- характеристика-рекомендація від пресвітера церкви
- заява на ім'я директора
- письмове свідоцтво про навернення
- медична довідка
- 1 фото 3х4 см.

Вам буде надіслане запрошення.

Зарахування на навчання відбувається на підставі конкурсу документів, результатів тестування на знання Біб[лії] та співбесіди, що проходитимуть з 7 по 9 вересня 2006 р.

Фінансування

Навчання у коледжі безкоштовне. Однак, ми чекаємо, що студент і церква, що його направляє, візьмуть посильну участь в оплаті проживання та харчування студента протягом сесій. Більш детально фінансові питання обговорюються напередодні навчання.

Адреса:
КРБК, вул. Гоголя, 14,
м. Мукачеве Закарпатської обл.;
тел. 031-31-44-933,
ел. пошта: kbc@mk.uz.ua

Дирекція КРБ[К]

Іван Кондор — директор Карпатського регіонального біблійного коледжу

Київський християнський університет

Якщо Ви молода людина і розглядаєте своє майбутнє з перспективи посвяченого служіння Христу, якщо бажаєте впливати на розвиток християнства у своїй країні чи за її межами, то Київський християнський університет (КХУ), мета якого — «готувати лідерів для служіння у сучасному світі» — саме для Вас.

Сьогодення диктує умови стрімкого розвитку процесів у суспільстві. Нам, християнам, необхідно вміти формувати такі засоби, які відповідали б на питання сучасності, складали б базис для завтрашнього дня, а також уміти оперувати цими засобами. Знання Біблії та біблійних наук, уміння захистити свою віру перед світом, застосування теорії на практиці, сучасні методи роботи та служіння, мета яких полягає в тому, щоб показати християнство не як релігію, а як змістовне життя з Богом — це програма Київського християнського університету.

Необхідно підкреслити, що навчання в Університеті проводиться за вузькою спеціалізацією, яка забезпечує вміння для ефективного служіння в помісних церквах, місіях та християнських організаціях.

Сьогодні КХУ пропонує такі освітні програми:

Програма Богослов'я

Акредитована Євро-Азійською акредитаційною асоціацією.

Термін навчання 4 роки (очно). Ступінь: бакалавр. Перспективи навчання:

- базові знання з вивчення Біблії та біблійних наук, застосування богослов'я у церковному служінні;
- підготовка для подальших дослідницьких робіт з розвитку богословської думки.

Програма місіології

Акредитована Євро-Азійською акредитаційною асоціацією.

Термін навчання 3 роки (очно). Ступінь: бакалавр. Перспективи навчання:

- базові знання для тлумачення та застосування Біблії в різноманітних видах місіонерської діяльності церкви;
- дослідження суспільних тенденцій з метою розробки нових методів місіонерства.

Програма пастирології

Акредитована Євро-Азійською акредитаційною асоціацією.

Термін навчання 3 роки (очно). Ступінь: бакалавр. Перспективи навчання:

- базові біблійні знання, навички тлумачення та проповіді Слова Божого, а також практичного пастирського служіння;
- дослідження ролі церкви в суспільстві, її впливу та функціонування.

Біблійний інститут (на базі центральної церкви «Дім Євангелія»)

Термін навчання — 1 рік, вечірня форма. Після закінчення видається сертифікат. Перспективи навчання:

- базові біблійні знання, навички тлумачення та викладання Біблії, оснащення необхідними методами керівництва та організації різноманітних видів служіння, зокрема в малих групах;
- дослідження та розробка нових методів служіння.

Владислав Козубовський — ректор Київського християнського університету

Програма консультування

Термін 1 рік, модульне навчання (3 сесії на рік). Після закінчення видається сертифікат. Перспективи навчання:

- базові біблійні знання та у сфері біблійного консультування для надання духовної допомоги людям, які переживають важкі обставини або конфлікти; оснащення новими методами консультування;
- дослідження соціуму та методи співробітництва і допомоги людям.

Програма менеджменту

Спеціальності:

- менеджер-адміністратор (термін навчання 1 рік);
- менеджер з персоналу (2 роки на базі диплома КХУ чи іншого ВНЗ);
- маркетинг та PR (2 роки на базі диплома КХУ чи іншого ВНЗ).

Навчання за модульним методом. Перспективи:

- базові біблійні знання та застосування біблійних методів для лідерської, організаційної та адміністративної діяльності в служінні церков та християнських організацій, оснащення практичними навичками та оволодіння принципами роботи;
- дослідження ресурсів та можливостей розвитку організацій;
- практичні навички для взаємодії між церквою та іншими організаціями.

За більш детальною інформацією звертайтеся на сайт Університету www.kcu.org.ua або ж за телефонами *8 (044) 550-43-85; 574-40-72.*

Проте, наша порада: краще приїхати та побачити все на власні очі. Ласкаво просимо! Приєднуйтеся до сім'ї Київського християнського університету!

Наша адреса:

КХУ, вул. Сортувальна, 5-А, м. Київ, Україна, 02081

ЛІТЕРАТУРА ДЛЯ ЦЕРКОВ

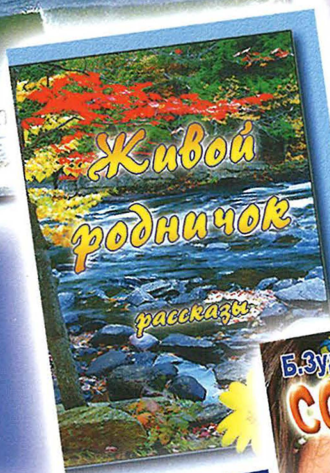
Дорогі брати і сестри, ми вдячні Богові, що Він дарував нам можливість видати в цьому році чудові християнські буклети, брошури та книги для церков. Ми впевнені, що вони допоможуть у вашому євангелізаційному служінні. Біблійна місія буде рада запропонувати таку християнську літературу для ваших церков.

– Чудова та мальовнича дитяча брошура «А ти знаєш?» та збірка розповідей для дітей «Живой родничок».

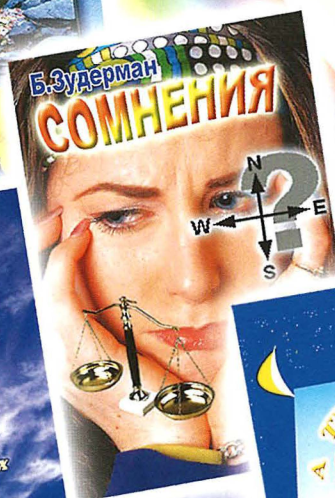
– Актуальні та цікаві молодіжні брошури «Крок до прірви» (про шкоду паління, алкоголю та наркотиків) та «Наркотичне пекло» (про згубний вплив наркотиків).

Також пропонуємо чудове видання «Євангелія від Івана» та буклет Бориса Зудермана «Сомнения».

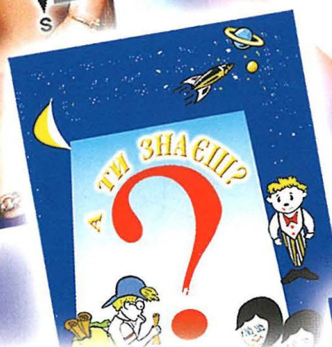
– Збірник уроків для недільної школи з 40 малюнками.

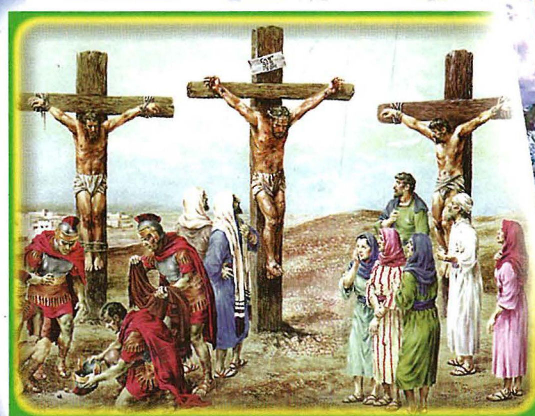
За бажанням ви можете замовити у нас цю літературу, надіславши листа від церкви. Також можете взяти участь у друкуванні християнської літератури. Ваші молитви, добровільні пожертви дадуть можливість ще багатьом людям через Слово Боже пізнати велич і безмежну любов нашого Спасителя Ісуса Христа.

Телефонуйте: 457-70-76
Пишіть: м. Київ – 03061,
вул. Кар'єрна, 53,
Біблійна місія
E-mail: bm@i.kiev.ua

БІБЛІЙНА МІСІЯ

Для отримання ЖУРНАЛУ

надсилайте поштовим переказом добровільні пожертвування в сумі 20 гривень за адресою:
ВСО ЄХБ «Євангельська нива»
вул. Л. Толстого, 3-Б, Київ-4, Україна, 01004
або на

ВСО ЄХБ *р\р 26007031255641*
у Старокиївському відділенні Київської міської філії АКБ «Укрсоцбанк», МФО 322012, код 14357313.
На квитанції зробіть позначку:
«Добровільне пожертвування на журнал ВСО ЄХБ «Євангельська нива».

Вкажіть мову видання *(українську чи російську).*
Свою адресу пишіть, будь ласка, чітко і бажано друкованими літерами.

Редакція журналу «ЄН»
Правління ВСО ЄХБ

Духовно-просветительский журнал

Евангельская нива

Юбилейный
25 съезд ВСО ЕХБ

«Да будут
в Нас едино»

Евангелие — до края
земли, до Чернобыля

...Живите достойно благовествования Христова

Издание основано в 1997 году

Один Господь, одна вера, одно крещение

2·2006
выходит 4 раза в год

ЕВАНГЕЛЬСКАЯ НИВА

Духовно-просветительский журнал Всеукраинского Союза Объединений евангельских христиан-баптистов

*Адрес редакции:
ул. Л. Толстого, 3-Б,
Киев-4, 01004, Украина
тел. (044) 235-36-13
E-mail: evniva@i.com.ua
Адрес в Интернете: www.parusiya.org*

Издание осуществляется на добровольные пожертвования

Журнал выходит четыре раза в год

Издание зарегистрировано Министерством Украины по делам прессы и информации Свидетельство КВ №2245 от 16.10.1996 г.

Рукописи не рецензируются и не возвращаются

«Evangelical fields» magazine of All-Ukrainian Union of Assosiations of Evangelical Christians-Baptists

Напечатано с готовых фотоформ религиозным обществом «Миссионерская книжная фабрика «Христианская жизнь», ул. В. Стуса, 3, г. Луцк, 43006, Украина, тел./факс (0332) 71-95-96

Один Господь, одна вера, одно крещение (Еф. 4:5)

№2 (38) 2006

В номере:

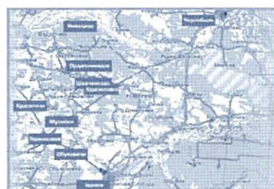
стр. 2

стр. 22

стр. 35

стр. 40

стр. 47

Дорогие братья и сестры!

Определенное время мы живем в свободной демократической стране. Для нас, верующих, этот отрезок времени характерен религиозной свободой и свободой слова. Мы осознаем и верим, что это Божий ответ на молитвы детей Его на протяжении многих лет. Давайте вспомним, а это было не так давно, как мы радовались новым возможностям для проповеди Евангелия. С какой ревностью и готовностью мы откликались на призыв идти с вестью спасения к тем, кто еще не знает Христа как личного Спасителя. Во всех многолюдных местах можно было встретить наших братьев и сестер с Евангелиями и брошюрами в руках. Жаждущие Живого слова, люди с радостью принимали Слово Божье, расспрашивая об истинном пути к Храму.

Это нас вдохновляло и прибавляло новых сил.

Давайте вспомним, с каким трепетом мы брали в руки первое христианское издание!

И впрямь казалось чудом — баптистская газета, напечатанная в государственной типографии!

Мы гордились тем, что после многих десятилетий вынужденного молчания, мы могли свободно делиться Словом Божьим, своими духовными достижениями, опытом церковной жизни и, да еще и на страницах НАШИХ газет и журналов, через радиопрограммы, которые звучали и сегодня звучат уже не из Монако Монте-Карло, а по первому каналу национального радио Украины.

ДОКОЛЕ МОЖНО ГОВОРИТЬ: НЫНЕ!

Мы понимали, что свобода, о которой так мечтали, должна быть использована, а для этого необходимо непосредственное участие каждого в отдельности. Ревность в деле Божьем проявлялась не только в духовном подъеме, но и в жертвенном служении, в том числе и материальной поддержке нашего печатного издания.

Как ни печально, но сегодня ситуация несколько изменилась. Мы быстро привыкаем к любым условиям, особенно к благоприятным. И когда это доброе продолжается определенное время, нам кажется, что так было и будет всегда. Но Слово Божье предупреждает нас: *«Итак, смотрите, поступайте осторожно, не как неразумные, но как мудрые, дорожа временем, потому что дни лукавы»* (Еф. 5:15–16).

Сегодня наш журнал нуждается в особенной вашей поддержке — и духовной, и материальной. В последнее время появилось много разных изданий, к сожалению, и таких, позицию которых наше Братство разделяет не всегда. Они попадают в наши церкви, к тому же часто бесплатно. Но это лишь на первый взгляд. Там вы всегда найдете побуждения поддержать их пожертвованиями.

Братья и сестры! Давайте будем поддерживать, лелеять наше, родное, то, о чем годами мечтали. Пусть наш журнал будет верным другом для верующих как в Украине, так и за ее пределами. Успех нашего издания во многом зависит от вас. Читайте его, интересуйтесь печатным словом, призывайте к этому других! Увеличивайте число подписчиков, молитесь об издательском деле!

Сердечно благодарим всех братьев и сестер, кому наше издание не безразлично, кому оно мило и дорого, кто поддерживает наше родное печатное слово. Также обращаемся и к тем, кто еще не приобщился к этому немаловажному труду, — не оставайтесь в стороне, послужите благословением и для своей церкви, и для других. Поощряйте друг друга.

«Но наставляйте друг друга каждый день, доколе можно говорить: «ныне» (Евр. 3:13).

От имени редакции журнала «Евангельская нива»
главный редактор
Михаил Козубовский

Юбилейный

25 съезд Всеукраинского Союза Объединений евангельских христиан-баптистов

10-13 мая 2006 года

г. Киев, церковь «Дом Евангелия» ул. Щекавицкая, 2/8

С 10 по 13 мая в Центральной киевской церкви ЕХБ «Дом Евангелия» проходил очередной, 25-й съезд Всеукраинского Союза Объединений евангельских христиан-баптистов. В его работе приняли участие 640 делегатов — представителей областных объединений Украины и диаспоры

Репортаж
Юлия Долматова-Агафонова

Со времени основания евангельского баптистского братства в Украине съезды всегда были самыми примечательными и масштабными мероприятиями. Мы еще раз убедились в этом, тем более, что 25-й съезд стал юбилейным, а потому по-особенному торжественным. Все желающие приобщиться к этому знаменательному действу смогли стать свидетелями значительных событий и перемен. Хотя главное направление съезда — в единстве песни и молитвы прославить Господа — не изменилось. И в очередной раз основное направление этого массового мероприятие определила его тема, выраженная в Фил. 1:27: «Живите достойно благовествования Христова...»

10 мая день первый

Торжественное открытие съезда

640 делегатов, в том числе: 420 пасторов, 35 диаконов, 116 других служителей, 54 участника из-за рубежа и 73 гостя

Официальная часть открытия съезда поражала своим величием и торжественностью. Значительную роль в этом сыграло ее музыкальное оформление: христианские гимны в исполнении объединенного хора церквей города Киева и объединенного симфонического оркестра под руководством Стива Бенхама поражали величием и вызывали благоговение.

С приветственным словом к съезду обратился Председатель ВСО ЕХБ Григорий Иванович Комендант. «Мир вам!» — этими словами он начал свое обращение. Когда-то эти слова, сказанные Христом, успокаивали встревоженные сердца учеников, исцеляли их сомнения, восстанавливали гармонию в душах. Такой же эффект они производят и сейчас: взволнованный зал затих, забыв о долгих часах тревожных поездок и перелетов, о бурных встречах, об организационных вопросах. «Мир вам...»

«Мы нуждаемся в нашем Господе Иисусе Христе, поэтому приглашаем Его сейчас сюда разделить наше общение. Чтобы это событие было благословенным, чтобы Дух Святой действовал среди нас. Я хочу, чтобы на протяжении всех этих дней вы переживали благословения Божьи», — таким было пожелание Г.И. Коменданта

Особенное внимание Григорий Иванович уделил теме съезда, подчеркнув, что она будет обуславливать каждый день и каждое его событие, а также отражаться в будущих решениях.

В нашем братстве всегда ценились межсоюзные отношения. Поэтому на съезд были приглашены представители разных стран ближнего и дальнего зарубежья. Братьев и сестер приветствовал Президент русско-украинского союза ЕХБ в США П.П. Плешко. Он также отметил важность темы съезда: «Мы должны жить, мыслить и поступать достойно звания христианина».

Все четыре дня звучал прекрасный гимн съезда «Красота Иисуса, светись во мне». Каждый его куплет отражал стремление и горячее желание братьев и сестер все свои силы направить на служение Господу; каждая строчка сплагалась в пламенную молитву о любви и чистоте в прославление красоты Христовой. Раз за разом голоса сотен христиан сливались в эту мелодичную единую молитву, от которой трепетало сердце...

Съезд приветствовал Председатель Славянского евангельского общества (СЕО) Роберт Провост. Уже многие годы, с 1989 г., продолжается сотрудничество ВСО ЕХБ и СЕО.

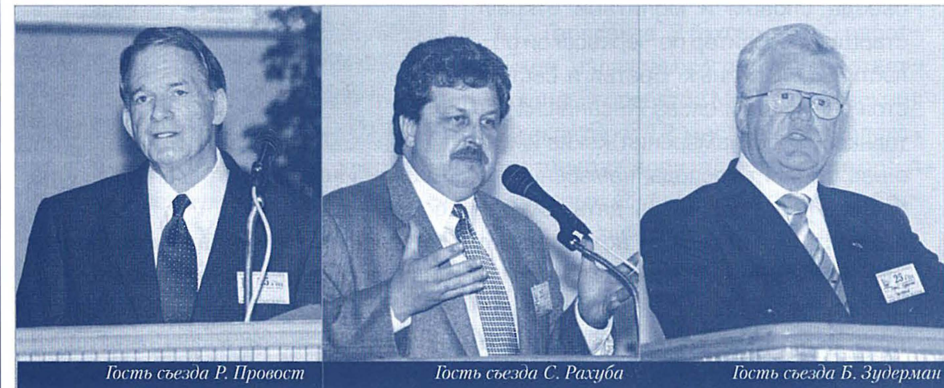
— Приехав в Украину и посетив ваши церкви, я был в восторге от традиционных богослужений, на которых так же, как и здесь сегодня, ощущалось присутствие Духа Святого. Люди каялись, даже когда не было призыва к покаянию. Я никогда не видел таких церквей и никогда не видел такой огромной жатвы. Тогда у меня родилось желание стать миссионером и помогать Украинскому союзу баптистов использовать эти замечательные возможности. И сегодня мы собрались, чтобы отпраздновать то великое дело, которое совершил Господь. Вы вспоминаете многие десятилетия нелегкого труда, я вспоминаю только свои 17 лет служения в Украине. Но какими благословенными были эти 17 лет! Под руководством Григория Ивановича Коменданта и его помощников открывалось большое количество церквей, организовывались все новые и новые духовные учебные заведения. Естественным стало явление, что каждая церковь организовывала новые церкви. Например, эта церковь, где мы сейчас находимся, организовала 14 новых церквей и сегодня продолжает этот труд. Украинские миссионеры трудятся как минимум в 15 странах. Кроме того, баптистское братство в Украине оказывает влияние на все сферы жизни общества, являясь той самой солью, о которой говорил Христос. За 16 лет вы стали ведущим христианским движением в Европе. Д-ра Коменданта знают не только в Украине, но и во многих странах мира, принимая его на высоких государственных уровнях. И Господь почтил вашу верность и ваше служение тем, что обильно вас благословил. Вы единодушно подвизались за веру евангельскую в одном духе, и Бог благословил вас намного больше, чем вы о том помышляли.

Роберт Провост акцентировал внимание слушателей на тех переменах, которые ожидают братство в будущем, заверив, что если служение будет продолжаться в единстве, в вере, в благовествовании, то никакие трудности его не сломают. «Нет причины для обеспокоенности. Вы можете быть уверены, что братья, которых вы изберете на этом съезде руководить Братством, будут достойны благовествования Христова. Но не забывайте, что они будут нуждаться в вашей поддержке, в ваших молитвах и ободрении».

Президент российской миссии «Духовное возрождение» С.Н. Рахуба поблагодарил украинское братство за тех миссионеров, которые в России, за тысячи километров от дома, в морозной Сибири и отрезанной от цивилизации тундре, несут людям слово Евангелия и открывают церкви. «Спасибо вам за то, что вы такие дружные, за ваше желание созидать Царство Божье. Я желаю, чтобы этот съезд стал для Украины действительно знаменательным».

Уже давно полюбились украинскому братству проповеди д-ра Бориса Зудермана. Очевидно, что любовь эта взаимна, потому что он, живя в Германии, стал неизменным гостем съездов ВСО ЕХБ. «Для меня всегда большая радость и большая честь быть среди вас», — признается он.

Борис Зудерман зачитал приветственное письмо 25-му съезду ВСО ЕХБ от немецкого братства, и пожелал дальнейших успехов в служении, мудрости и благословений.

Гость съезда Р. Провост · Гость съезда С. Рахуба · Гость съезда Б. Зудерман

«Господи! возлюбил я обитель дома Твоего и место жилища славы Твоей» (Пс. 25:8) — этим стихом д-р Зудерман начал свою проповедь о славе Господней. Именно в нас, христианах, в жизни каждого из нас, сегодня являет свою славу Господь на земле! Как мы живем, как служим Богу? Являем ли славу Его? Об этом заставила задуматься слушателей проповедь.

Закончилось праздничное служение, и наступило время для общения. В просторных коридорах церкви встречались старые друзья, родственники, братья и сестры из разных городов и стран. Было много радости от братского единства, от ощущения одной дружной семьи. А впереди еще три ответственных и благословенных дня, насыщенных событиями, служениями и работой.

11 мая
день второй

I и II пленарные заседания

Отчет Председателя ВСО ЕХБ Г.И. Комендента

Отчеты заместителей Председателя ВСО ЕХБ

Вечернее богослужение

648 делегатов, 91 гость

Ведущим пленарного заседания был заместитель Председателя ВСО ЕХБ В.Д. Ткачук. Первый рабочий день съезда словом и молитвой открыл старший пресвитер по Черкасской области В.Н. Олийнык. Братья и сестры стоя выслушали слова Писания: «Ибо только Я знаю намерения, какие имею о вас, говорит Господь, намерения во благо, а не на зло, чтобы дать вам будущность и надежду. И воззовете ко Мне, и пойдете и помолитесь Мне, и Я услышу вас; и взыщете Меня и найдете, если взыщете Меня всем сердцем вашим» (Иер. 29:11—13).

На съезде проповедовал Президент Европейской баптистской федерации и президент Союза баптистов Эстонии Хилери Пу. Известный с детских лет каждому христианину золотой стих Библии, Ин. 3:16, в этот день звучал по-особенному свежо.

«Я был перед Богом, и Он спросил меня: "Что ты хочешь сказать в это первое утро съезда?" И я почувствовал, что хочу сказать что-то о любви. Удивительно, что не мы полюбили Бога, а Он первый возлюбил нас. И мы можем выразить свою любовь к Богу в том, если будем любить друг друга. У нас есть прекрасная возможность проявить любовь на протяжении нескольких дней этого съезда»

Были на этом съезде и представители государства. На протяжении многих лет поддерживаются отношения с департаментом по делам религий, который на данный момент возглавляет И.В. Бондарчук. Он поздравил Союз ЕХБ со знаменательным событием — юбилейным съездом. В своем обращении Игорь Владимирович отметил важное значение баптистских общин в развитии духовного общества страны, в возрождении моральных христианских ценностей:

— ВСО ЕХБ — одно из самых авторитетных религиозных обществ в Украине. Из года в год расширяется поле благотворительной деятельности евангельских христиан-баптистов, что является весомой помощью государству в решении острых социальных проблем. Особенно хочется поблагодарить Председателя ВСО ЕХБ Григория Ивановича Комендента, который за годы ответственного служения проявил себя как глубоко верующий человек и авторитетный духовный лидер, что по достоинству оценено государством.

И.В. Бондарчук заверил участников съезда в том, что государство и далее готово сотрудничать с братством и искать эффективные механизмы взаимодействия в интересах всего украинского общества.

Первое пленарное заседание

В начале первого пленарного заседания были избраны рабочие органы съезда, секретариат, утвердили программу и регламент; утвердили редакционную, мандатную, номинационную и уставную комиссии.

Секретарем съезда был назначен В. Антонюк, старший пресвитер по Полтавской области.

В счетную комиссию Совет Союза предложил три кандидатуры: А Кравченко — председатель комиссии, а также В. Савченко и А. Пижевского. Делегаты путем голосования избрали в комиссию следующих братьев: С. Тимченко, А. Козубовского, И. Прокопчука, В. Радомского, А. Резуненко, С. Карпенко, П. Карпива, А. Гаврилюка, О. Овсия.

В номинационную комиссию избрали 10 человек: Г. Комендента, В. Ткачука, В. Куцюрубу, В. Старенка, В. Юхимца, В. Кунца, П. Метленко, В. Олийныка, В. Козубовского, С. Санникова.

Делегаты съезда избрали комиссию по предложениям, в которую вошло 8 человек: П. Метленко, В. Куцюруба, А. Дорошенко, В. Юхимец, С. Карпенко, И. Кондор, В. Шевченко, П. Храпак.

Уставная комиссия была утверждена в таком составе (7 человек): И. Романюк, В. Антонюк, К. Гончаров, В. Чайка, В. Олийнык, С. Туркач, В. Козубовский.

В мандатную комиссию вошло 7 человек: М. Атаманский, М. Андрашко, И. Кондор, М. Ильюк, И. Мазур, П. Дымченко, О. Цикра.

Редакционная комиссия состояла из 6 человек: М. Козубовский, С. Санников, П. Гараджа, А. Прокопчук, В. Товстенюк, П. Унгурян.

Во время голосования все решения по выбору членов комиссий, утверждению программы и регламента съезда были приняты единогласно.

Отчет Председателя ВСО ЕХБ Г.И. Комендента

«Сильная поместная церковь — сильное Братство», — такой была тема отчета Григория Ивановича Комендента. Основная мысль, на которой он сделал ударение — сегодня Господь широко открыл двери для служения именно в поместных церквах, и мы не имеем права упускать эту возможность.

Григорий Иванович привел статистику роста церквей и количества их членов, а также коротко рассказал о всех масштабных мероприятиях, проходивших за годы его служения в братстве. (Статистические данные вы найдете в журнале «ЕН» №1 за 2006 г.)

— Братья и сестры, я благодарен вам за ваше служение, за молитвенную поддержку, за искренность и открытость, за здоровую и конструктивную критику. Благодарю моих заместителей и руководителей отделов. И сегодня я хотел бы сказать так, как некогда сказал апостол Павел: «Но я ни на что не взираю и не дорожу своею жизнью, только бы с радостью совершить поприще мое и служение, которое я принял от Господа Иисуса, проповедать Евангелие благодати Божией» (Деян. 20:24), — такими словами закончил свой отчет Г.И. Комендант.

Отчет первого заместителя В.Д. Ткачука

«Мы молились и продолжаем молиться, чтобы наш съезд был праздником для каждого делегата, а также для всего нашего братства. Служение в духовном центре (канцелярии) ВСО ЕХБ в Киеве совершают: Председатель Г.И. Комендант, 5 его заместителей: В.Д. Ткачук, В.К. Кульбич, С.И. Корнута, В.В. Нестерук и В.Н. Матвиив; помощник по административным вопросам В.В. Бойко; 5 заведующих отделами: Н.Д. Комендант, С.С. Грунтковский, П.И. Трошин, Ю.Н. Королюк, А.С. Тарасенко; 3 бухгалтера; 6 работников издательского отдела (ответственный редактор М.В. Козубовский); 2 секретаря; 12 миссионеров-благовестников; водитель-экспедитор, 4 дежурных, 2 уборщицы, повар, работник по хозяйству.

В Исполнительный комитет входят Председатель ВСО ЕХБ, 5 заместителей, а также 6 региональных заместителей: В.П. Шемчишин, Н.Е. Каспров,

Татьяна Тарасовна Мончаровская, *жена пастора, регент (Севастополь)*

— Большая часть моей христианской жизни прошла во времена гонений церкви. Когда в 1949 г. властям были представлены списки крещаемых, мою фамилию вычеркнули, потому что мне еще не исполнилось 16 лет. Но через месяц мое крещение все же состоялось, только тайно. Пресвитером тогда был Мукомелов.

Церковь собиралась в частном доме у одного брата. Стало очень тесно, Бог положил нам с мужем на сердце (я вышла замуж в 1950 г.) построить молитвенный дом, хотя мы были совсем небогаты. Мы начали в 1953 г. На какие средства? А вот получили зарплату — и отдали все. И смотрим в окно: когда нам Бог пошлет что-нибудь. И хотя было такое, что и ложились, не поужинав, и не всегда обедали, но Бог не оставил нас. Мы испытывали великую радость самоотверженного служения Богу! Помогать нам никто не имел права — ни материально, ни даже физическим трудом. Когда же наш пастор обратился к властям за разрешением переоформить церковь по новому адресу, тогда только они увидели, что их обвели вокруг пальца! Вызвали в исполком... Но жизнь церкви шла своим чередом. С 1958 г. я стала регентом и несла это служение 32 года.

А в 1963 г. дом конфисковали, еще и оштрафовали нас на 5 тысяч — за то, что отдали свой дом баптистам, «а столько офицеров ходят без квартир!» Пришлось собираться в сарае, бывшем коровнике. Со временем уже церковью купили обычный дом на окраине. Потом пресвитером стал мой муж, и мы снова начали строительство (перестройку этого дома). Там богослужения нашей церкви проводятся и сейчас.

Я была почти на всех предыдущих съездах. Раньше они проходили более бурно: были разделения, были выступления отделенных, особенно на первых съездах. А сейчас или проблем меньше в церкви и в Союзе, или недовольные просто ушли. Ну а самим съездом я, конечно, очень довольна, довольна результатами, ходом съезда. Атмосфера — дух любви, свободы, каждому можно было выступить, что-то обсудить.

— *Что бы вы сказали о состоянии современной церкви?*

— По этому поводу у меня есть свое мнение. Размываются берега христианские. Тут и молодым трудно, и нам трудно. По моему мнению, нельзя выходить за рамки. Есть нормы приличия и для длины юбки, и длины рукава, и прозрачности блузки. Я, будучи дирижером, очень строго проверяла свой внешний вид перед выходом. Сейчас же пренебрегается и норма, и стыдливость, и приличие. И смотреть стыдно, и неловко замечание сделать.

Меняется и форма служения. Меняется в сторону «концертности». Например, собрание начинается с музыки, которая действует не на сердце человека, а на эмоции, так что ноги сами приплясывают. А внутри — опустошенность. Я не придираюсь, понимаю молодежь, но чувствую такой... сигнал в сердце. Болит — и куда денешься?

В церкви у меня много друзей, потому что вся жизнь — в церкви. Ездим с мужем на евангелизации. Недавно вот вернулись из Запорожской области. И нас уже ждут в небольшой церкви под Симферополем. Вот такой простой труд — и несовершенный, но во славу Господа.

Пением приветствуют съезд дети

Присвоение братьям почетного звания «Доктор служения»

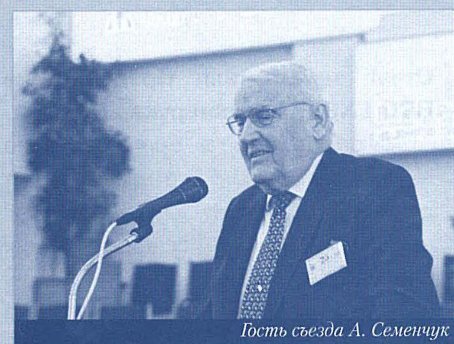
Представление отделов ВСО ЕХБ на съезде

Делегат съезда В. Товстенюк и гость съезда В. Гергель

Гость съезда А. Фирисюк

Гость съезда А. Семенчук

Делегат съезда М. Атаманский

Гость съезда Антонио Мигель Пирес

Гость съезда В. Шредер

Гость съезда Н. Порублев

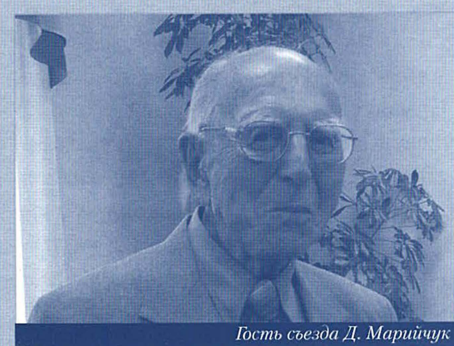
Гость съезда Ю. Апатов

Гость съезда Генеральный секретарь ЕБФ Тони Пек (справа)

Гость съезда И. Ковальчук

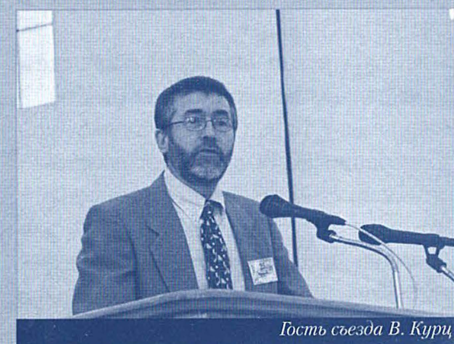
Гость съезда Д. Марийчук

Гость съезда Н. Величко

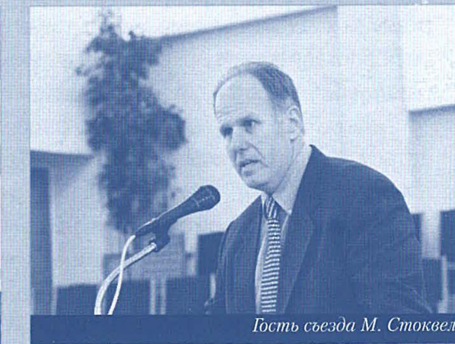
Гость съезда Ден Цена

Гость съезда В. Курц

Гость съезда А. Пихай

Гость съезда М. Стоквелл

И.Н. Романюк, И.А. Малинич, М.М. Андрашко, С.Ф. Карпенко.

Совет нашего Союза состоит из исполнительного комитета и 25 старших пресвитеров по областям.

Всего за отчетный период состоялось 17 советов. Они содействовали повышению эффективности служения: проповеди Евангелия, утверждению в Христовой святости, сохранению единства и чистоты евангельского учения. Мы оказывали помощь церквам, участвовали в избрании старших пресвитеров, пресвитеров и их рукоположении.

Глава Союза и его заместители составляли графики посещения церквей, конференций, освящения домов молитвы, евангелизационных собраний, встреч с миссионерами на много месяцев вперед. При избрании служителей в церквах мы руководствовались Святым Писанием: авторитет служителей церквей должен быть безукоризненным. Мы читаем: «Старайся представить себя Богу достойным, делателем неукоризненным, верно преподающим слово истины» (1 Тим. 4:12). Служитель должен быть образцом в семейной, церковной, общественной жизни. Его слова никогда не должны расходиться с делом.

Последнее, на что я хочу обратить внимание — это наши контакты с церквами и людьми. Сейчас меньше пишут, а больше звонят. Но каждый год мы получали много писем, на которые старались ответить, некоторые отправляли пресвитерам поместных церквей, чтобы они разобрались в ситуации и помогли в решении тех или иных вопросов. Каждый год мы отправляли до 10 тыс. писем, а также квитанции церквам на каждую сумму материальных пожертвований. В канцелярии мы принимали представителей церквей со всей Украины, беседовали по волнующим их вопросам. Нередко приходилось радоваться с радующимися и плакать с плачущими.

За все доброе, что было в нашем служении, пусть будет слава Господу, а за все ошибки пусть Бог простит, и вы простите и не держите на нас зла».

Отчет заместителя Председателя ВСО ЕХБ В.В. Нестерука

«Мое служение в Братстве — это внутренняя миссия. Это значит, что я должен был посещать регионы Украины. Для меня каждое посещение наших церквей было большой радостью и удовольствием. Ваша любовь, дорогие братья и сестры, открытость, внимание, возможность говорить слово были для меня большим благословением. Мое служение состояло в том, чтобы поддерживать и поощрять руководителей отделов, работающих в Украине, вместе с ними составлять планы. За это время мы провели очень много различных конференций, приобщающих нас к делу Божьему.

Мне удалось провести пасторские конференции, за помощь в организации которых я вам очень благодарен. Надежда Даниловна во время этих конференций проводила встречи с сестрами.

«Недели Союза в области» также были для нас большим благословением, поездками, насыщенными радостными событиями.

В последнее время, кроме того, я занимаюсь и отделом христианского образования. По официальным данным в Братстве работает 42 духовных учебных заведения, обучается более 20 тыс. человек. Работают воскресные школы для всех возрастов. То есть в нашем братстве сложились благоприятные условия для всех желающих учиться, независимо от их возраста и образования. Это дает им возможность повышать свой духовный уровень и качество служения».

Отчет заместителя Председателя ВСО ЕХБ В.К. Кульбича

«Дорогие братья и сестры, вы всегда понимали и понимаете тот труд, который мы совершаем как руководство Союза. Без этого понимания наше служение было бы просто невозможно. Благодарю вас за то, что вы не только молились, но и принимали непосредственное участие в нашем служении.

Я отвечаю за международную миссию. Оглянувшись назад, мы увидим начало развития международных отношений между сестринскими церквами. Мы открываем двери, чтобы поднять интерес к нашей стране у братьев и сестер за границей.

Каждый год вместе с Григорием Ивановичем мы принимали участие в заседаниях Европейской баптистской федерации (ЕБФ), в Генеральных советах Всемирного союза баптистов. Г.И. Комендант был Президентом ЕБФ, а я возглавлял комиссию по миссии евангелизма в ЕБФ. Это забирало довольно много времени, но знакомило нас с нашей большой европейской баптистской семьей, а мы знакомили их с нашей страной. Сегодня у нас на съезде присутствуют представители европейских стран. Мы рады сотрудничеству со Шведским Союзом, который поддерживает наших миссионеров в Туркменистане, Азербайджане, Киргизстане. Мы рады, что президент баптистского союза Португалии сегодня среди нас, и он расскажет о служении наших миссионеров в их стране.

Нам приятно, что среди нас находится Федор Райчинец, который в Боснии и Герцеговине получил доверие всего боснийского братства, и его избрали президентом союза баптистов страны. Это большая честь для Украинского братства.

Нам приятно, что с нами сотрудничает 80 миссий, союзов и конвенций. Вместе мы действительно можем сделать очень много. Много работы делают миссионеры «Сенд-Интернешнл» и Южная баптистская конвенция (ЮБК). Мы благодарны всем, кто так усердно помогал нам.

Мне приходилось очень много ездить, посещать миссионеров, поддерживать их, чтобы этот труд продолжался. Даже 271 день в году, проведенный далеко от дома в командировках, были для меня благословением. Я благодарен вам, что вы понимаете миссионерскую работу и поддерживаете ее.

Миссионерское служение за границей — это большое поле для труда, это миссионеры, нуждающиеся в вашей поддержке и молитвах. Они ждут вестей от своих родных церквей. А мы стараемся рассказывать об их служении на страницах нашего журнала «Евангельская нива».

Отчет заместителя Председателя ВСО ЕХБ С.И. Корнуты

«Хочу отметить, что Григорий Иванович никогда не перечил тем планам, которые намечали его заместители.

Чаще всего мне приходилось посещать церкви, в которых возникали какие-то проблемы. Это было нелегким служением, но я совершал его с удовольствием.

Одним из тревожащих вопросов в нашем братстве является вопрос пожертвований. Наша страна в мире уже считается развитой страной. И есть миссии, которые сворачивают свою программу в Украине. Миссионеры остаются без поддержки, а за ними стоят семьи. Поэтому это становится нашей обязанностью. Нам нужно наладить служение церковных пожертвований, чтобы мы могли сами обеспечивать себя: строить новые церкви, поддерживать миссионеров. Некоторые церкви это уже делают.

Я очень рад, что эти 4 года мог работать в такой чудесной сплоченной команде. За это время у нас не было никаких проблем или непонимания. Слава за это Господу».

Василий Андреевич Гергель, *представитель украинской диаспоры:*

Я являюсь членом Первой баптистской церкви Калифорнии. На съезд прибыл по приглашению Г.И. Коменданта и В.К. Кульбича. С 1950 г. я живу в США, до 18 лет жил на Закарпатье. Бог даровал мне уже 85 лет жизни. Несмотря на годы, чувствую себя неплохо.

В Украину приезжаю уже 14-й раз. Мое главное призвание от Господа — нести весть спасения. Это и есть мой духовный дар. Поэтому во время своих визитов я посещаю церкви именно с этой целью — проповедовать, призывая неверующих к покаянию.

Бог позволил мне издать две книги — «Спасіння та служіння» и «Здоров'я духовне й тілесне», которые сейчас готовлю к третьему изданию. Еще меня пригласили в Одесский христианский университет преподавать английский язык на библейском материале, и я уже читаю лекции. Хотел бы остаться в Украине до конца, пока не придет Христос или пока Небесный Отец не заберет меня к Себе.

Отчет председателя ревизионной комиссии В.Я. Кунца

«Мы услышали отчеты руководителей Братства. Но мы все прекрасно понимаем, что такое обширное служение требует определенных финансовых затрат. И мы очень благодарны вам, что вы эти средства нам присылали. А мы, ревизионная комиссия, проверили, как эти средства поступали». *«И делай справедливое и доброе пред очами Господа [Бога твоего], дабы хорошо тебе было...» (Вт. 6:18).*

Председатель комиссии огласил акт, в котором отмечалось, сколько средств поступило за последние годы, и как они были использованы».

В этот день очень много времени было отведено выступлениям делегатов. Поднимались вопросы детского, музыкального, тюремного служения; были высказаны пожелания и новые идеи по улучшению их качества, по планированию евангелизаций и духовных конференций. Было много приветствий от друзей из-за рубежа. Многие обещали и в дальнейшем поддерживать служение ВСО ЕХБ и развивать партнерские отношения.

Вечернее богослужение

Молитвой открыл служение старший пресвитер по Киевской области М.М. Андрашко.

Прекрасные слова из Нового Завета, записанные в Кол. 1:10-23, лег

ли в основу проповеди пастора центральной киевской церкви «Дом Евангелия» В.В. Козубовского, который и вел это служение: «Чтобы поступали достойно Бога, во всем угождая Ему, принося плод во всяком деле благом и возрастая в познании Бога...» (Кол. 1:10).

Пастор ирпенской библейской церкви Константин Гончаров прочитал реферат, главные тезисы которого следующие:

1. Жить достойно благовествования Христова через послушание Слову Божьему.

2. Жить достойно благовествования Христова, отдавая Ему центральное место в своей жизни.

3. Жить достойно благовествования Христова, сохраняя чистоту евангельского учения.

4. Жить достойно благовествования Христова — значит жить в единстве и любви, совершая труд благовестия.

От баптистского братства Молдовы съезд приветствовал его президент Валерий Гелецкий:

— Нам очень приятно быть сегодня среди вас и видеть полный зал служителей, посвятивших свою жизнь служению благовестия. Молдова и Украина находятся в центре Европы и, объединившись, мы можем совершить великое во имя Господа. Мы готовы вместе с вами нести Благую Весть. Мы молимся о вас, и нам не безразлично, что у вас происходит.

Вальдемар Шредер, президент «Библейской миссии», говорил о проблемах:

— Проблемы могут либо удалить нас от Господа, либо приблизить к Нему. Но только полное доверие Богу укажет нам выход из них и сделает нас благословением для других. Мы можем принести пред Господом наши нужды и проблемы и получить даже больше, чем просим. Полное доверие Богу сделает нас способными исполнять волю Божью и призывать к этому других.

Вальдемар Шредер затронул очень волнующую тему, над которой нужно задуматься каждому из нас: «Мы, как христиане, утверждаем, что Иисус Христос — наш высший авторитет. Мы считаем, что Библия — это Слово Божье, и тоже единственный авторитет для нас. В Евангелии от Матфея написано: «Идите, научите все народы, крестя их во имя Отца и Сына и Святаго Духа, уча их соблюдать всё, что Я повелел вам; и се, Я с вами во все дни до скончания века. Аминь» (Мф. 28:19–20). Это не совет, это приказ. Его дал нам высший авторитет, и записан он в авторитетной Библии. Тогда почему через 2000 лет после этого приказа на планете есть люди, которые еще не слышали Слова Божьего?» Что мы можем ответить на этот вопрос?..

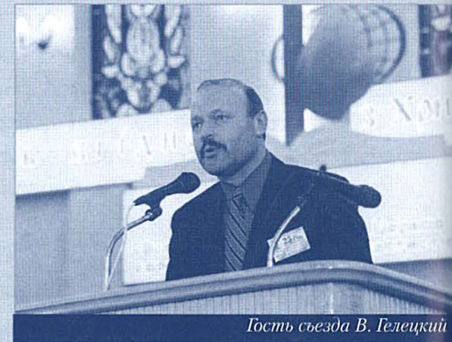
Всегда желанный в Украине гость и всеми любимый известный проповедник и президент миссии «Возрождение» Виктор Гамм также почтил своим присутствием юбилейный съезд. И как всегда от него ждали живой и актуальной проповеди. В этот раз он коснулся вопросов связи поколений и времен.

— Как сохранить преемственность жизни, служения и наследия? Рано или поздно этот вопрос задает себе каждый служитель, каждый брат и сестра. И я нашел ответ на этот вопрос на страницах Священного Писания: «Верою в будущее Исаак благословил Иакова и Исава» (Евр. 11:20). Благословил! Благословение — это то, что связывает поколения. У Исаака были свои слабости, как и у любого мужа Божьего: когда ему угрожала опасность, видимая или мнимая, он также испытывал чувство страха и прятался за хрупкими плечами Ревеки. Когда мы испытываем угрозу нашему статусу, положению, достоинству, мы наполняемся страхом и прячемся, кто как может: за образованием, за опытом, за должностью, за служением... Исаак знал, что рано или поздно ему придется умирать. Когда-то и нас не будет. На 55-м съезде нас не будет! Исаак чувствовал ответственность за будущие поколения; передавая благословение сыновьям, он стал связующим звеном между ними. А насколько мы чувствуем эту ответственность? Готовы ли мы стать связующим звеном с идущими нам на смену молодыми служителями?

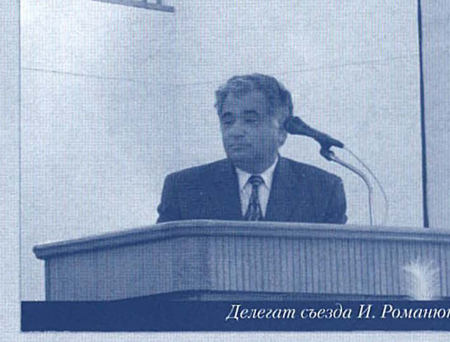

Пастор церкви «Дом Евангелия» В. Козубовский

Делегат съезда К. Гончаров

Делегат съезда М. Вахненко

Гость съезда В. Гелецкий

Гость съезда Виктор Гамм

Делегат съезда И. Романюк

Делегат съезда Н. Леонович

12 мая день третий

III и IV пленарные заседания
Выборы руководства Союза
Вечернее богослужение

«Итак, если есть какое утешение во Христе, если есть какая отрада любви, если есть какое общение духа, если есть какое милосердие и сострадательность, то дополните мою радость: имейте одни мысли, имейте ту же любовь, будьте единодушны и единомысленны; ничего не делайте по любопрению или по тщеславию, но по смиренномудрию почитайте один другого высшим себя. Не о себе только каждый заботься, но каждый и о других. Ибо в вас должны быть те же чувствования, какие и во Христе Иисусе: Он, будучи образом Божиим, не почитал хищением быть равным Богу; но уничижил Себя Самого, приняв образ раба, сделавшись подобным человекам и по виду став как человек; смирил Себя, быв послушным даже до смерти, и смерти крестной. Посему и Бог превознес Его и дал Ему имя выше всякого имени, дабы пред именем Иисуса преклонилось всякое колено небесных, земных и преисподних, и всякий язык исповедал, что Господь Иисус Христос в славу Бога Отца. Итак, возлюбленные мои, как вы всегда были послушны, не только в присутствии моем, но гораздо более ныне во время отсутствия моего, со страхом и трепетом совершайте свое спасение, потому что Бог производит в вас и хотение и действие по Своему благоволению. Все делайте без ропота и сомнения, чтобы вам быть неукоризненными и чистыми, чадами Божиими непорочными среди строптивого и развращенного рода, в котором вы сияете, как светила в мире, 16 содержа слово жизни, к похвале моей в день Христов, что я не тщетно подвизался и не тщетно трудился» (Фил. 2:1-16)

Этими чудесными словами, охватывающими все сферы жизни христианина, открылся третий день работы съезда. Они звучали призывом посвятить жизнь на служение Господу, но при этом не забывать и друг о друге, о тех, кто живет и трудится рядом с нами. Ведь служение Богу — это, прежде всего, служение друг другу.

От имени Союза ЕХБ России, насчитывающего 1300 церквей и более 600 групп, съезд приветствовал его вице-президент П.В. Мицкевич:

«Я благодарен украинским служителям, несущим труд на евангельских полях России. Украинское братство — это миссионерское братство»

III пленарное заседание

Значительная часть времени была посвящена выступлениям делегатов. Г.И. Комендант, председательствующий на заседании, попросил всех желающих «поприветствовать съезд, чтобы мы знали, что вы работаете в Украине, что вы любите нас, а мы вас».

Очень актуальной темы коснулся старший пресвитер по Крыму В.И. Юхимец. «Мы живем в современном мире, но пусть сохранит нас Господь быть современным христианством», — этими словами он выразил обеспокоенность многих верующих поведением и стилем жизни современной христианской молодежи. Спаситель, например пожарник, приходит в ту среду, где погибает человек, но не остается в ней, а уходит из нее вместе с тем, кого он спас.

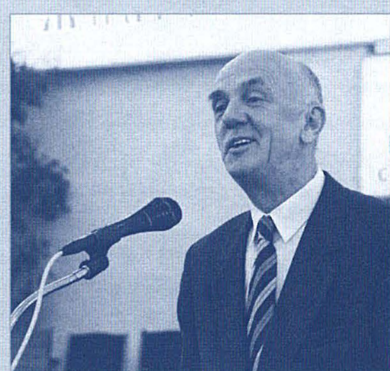
— Мы уже не так часто поем гимн «Страшно бушует житейское море», — продолжил свою мысль В.И. Юхимец, — и возможно нам иногда кажется, что бушующего моря и нет. Но оно есть, и оно все так же бушует. А мы призваны быть не в водах этого моря, а вытаскивать из него гибнущих людей.

Огромную помощь в служении открытия новых церквей оказывает Украине Южная баптистская конвенция. Ее служение в нашей стране продолжается уже 15 лет. Мик Стоквелл, стратегический координатор миссии в Восточной Европе и Средней Азии, выразил благодарность лично Г.И. Коменданту за ту поддержку и понимание, которые он оказывал миссионерам ЮБК:

— Григорий Иванович всегда будет нам примером хорошего служителя. А сегодня он еще и стал примером, как достойно и мудро передать эстафету своего служения другим.

Мик Стоквелл заверил новое руководство ВСО ЕХБ, что ЮБК и в дальнейшем будет сотрудничать с украинским Союзом для его развития и организации новых церквей.

На этом съезде впервые было выделено время для «вопросов-ответов». Были зачитаны все записки, поступившие на протяжении нескольких дней работы съезда; отвечал на них Григорий Иванович. На каждый даже самый сложный вопрос у него был мудрый, основанный на Священном Писании, ответ.

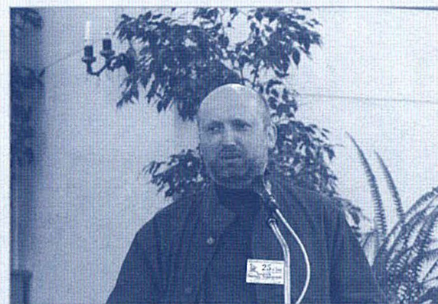

Ответственный редактор «Христианской газеты» в Украине П.В. Гараджа в своем выступлении отметил, что руководство ВСО ЕХБ всегда и всячески поддерживало христианскую прессу. Но кроме этого она нуждается в поддержке каждого отдельного брата и сестры. И моральной, и материальной

IV пленарное заседание

Частый и всегда желанный гость на христианских съездах и форумах известный политик и брат А.В. Турчинов в своем обращении сделал акцент не на политических вопросах, а на том, что гораздо важнее:

— Меняются парламенты, Верховные Рады, члены правительства, президенты, но только наш Господь Бог остается неизменным. Говорят, что

очень престижно быть политиком, но об этом можно поспорить. Многие пытаются занять как можно более высокую должность. Но мы с вами, братья и сестры, являемся детьми Царя царей. И это самый высокий пост, который только существует!

Четвертое пленарное заседание было посвящено выборам нового руководства ВСО ЕХБ. На должность Председателя ВСО ЕХБ было предложено две кандидатуры: Вячеслава Васильевича Нестерука, заместителя Председателя ВСО ЕХБ, и Владимира Павловича Шемчишина, президента Одесской международной богословской семинарии. Голосование было тайным (по бюллетеням).

В голосовании участвовало 640 делегатов. По результатам голосования, оглашенным номинационной комиссией, Председателем ВСО ЕХБ избран В.В. Нестерук. Решением съезда заместителями Председателя избраны: В.П. Шемчишин, С.И. Корнута; Н.Е. Каспров, исполнительным секретарем — В.С. Антонюк.

Над новоизбранным руководством была совершена молитва благословения.

Григорий Иванович Комендант будет продолжать служение. Решением съезда утвердили создание

духовно-консультативного совета, председателем которого избрали Г.И. Коменданта. В новообразованный совет также вошли: В.Д. Ткачук, В.С. Немеш, Е.З. Иванов, С.В. Санников. В.Д. Старенок, Н.И. Дейнека, И.М. Корнийчук.

Вечернее богослужение

В начале богослужения выступил Григорий Иванович Комендант:

— Дорогие братья и сестры, сегодня у нас чудесный день, который войдет в историю нашего братства: 12 мая 2006 г. на 25-м юбилейном съезде избрано новое руководство Союза. Я рад представить вам наших братьев. Брат В.В. Нестерук сегодня избран Старшим пресвитером церквей ЕХБ Украины.

Григорий Иванович представил съезду новых заместителей и их жен и попросил всех служителей молиться о них и поддерживать. В. Н. Гелецкий, Председатель церквей Молдовы, Тони Пек, генеральный секретарь ЕБФ, и Г.И. Комендант совершили молитву благословения служителей на ответственный и нелегкий труд. Молитва прозвучала на трех языках: русском, украинском и английском.

Как пожелание Григорий Иванович оставил братьям стих из Библии: *«И Он поставил одних Апостолами, других пророками, иных Евангелистами, иных пастырями и учителями, к совершению святых, на дело служения, для созидания Тела Христова, дабы мы не были более младенцами, колеблющимися и увлекающимися всяким ветром учения, по лукавству человеков, по хитрому искусству обольщения, но истинною любовью все возращали в Того, Который есть глава Христос» (Евр. 4:11–15).*

— Мы будем молиться, чтобы Бог дал силы и мудрости нашим братьям выполнить это очень почетное и благословенное повеление.

Руслан Козлюк,
самый молодой делегат (церковь "Примирение", Киев)

— Мне 21 год. Я верующий с детства: мои родители верующие. Приехал из Винницкой области, из города Костополь. Окончил Киевский христианский университет и теперь несу служение в той церкви, где проходил практику.

Наша церковь находится в районе поселка Корчеватое. Насчитывает 40 членов. В церкви есть люди разного возраста, молодежи человек 15. Есть воскресная школа. Также в церкви очень хорошо работает программа помощи бездомным детям.

Я начинал в церкви с ведения молитвенной группы. Теперь несу служение координатора программы «Воскресная школа для всех возрастов» по Киевской области. По средам провожу в церкви группу для старшего возраста. Посещаю церкви и провожу показательный урок, чтобы привлечь всю церковь к обучению. И я еще не встретил ни одной церкви, которая не проявила бы интереса.

На съезде я впервые. Мне очень понравилось здесь. Очень хорошие братья, все наше братство.

— *Как вы относитесь к тому, что называют «конфликтом поколений»? Как достигать мира между поколениями?*

— (Задумчво) Думаю, если создавать новую церковь, надо просто придерживаться евангельского учения, истин, которые содержатся в Священном Писании, и подражать жизни апостолов, прислушиваться к назиданиям и советам старших братьев — тогда этих проблем не будет. Общаясь с ними, можно многому научиться и потом избежать ошибок, потому что это люди, которые прожили жизнь, постоянно были в служении. Благодарю Бога за таких людей.

На съезде мне все очень понравилось, особенно хоровое пение, понравилось, как в день открытия играл оркестр, и хор пел прекрасные песни, евангельские.

— *Вы уже почувствовали сердцем, какой у вас духовный дар?*

— Большое мое желание — быть пастором церкви. И очень нравится возвещать Евангелие. Люблю видеть, как Господь изменяет людей.

— *Какие, по-вашему, главные проблемы в наших церквах?*

— Появилось некоторое безразличие. Вот закончилось служение — и все расходятся по домам. Потом, мало кто хочет брать на себя ответственность, мол, пусть кто-то другой сделает: пастор, молодежный руководитель. Вот если бы каждый думал: это именно я должен сделать!

От имени всех новоизбранных братьев молился В.В. Нестерук, выразив общее желание продолжать дело благовестия в Украине: «Господь, мы благодарим Тебя за наших предшественников, шедших Твоим путем даже в самые тяжелые времена. Благодарим за наших братьев, свершавших Твое служение в Украине, которые всегда были для нас наставниками. Благодарим тебя за чудесное единое братство. И сегодня наше основное желание, чтобы это служение продолжалось, и пределы Твоего царства в нашем крае расширялись. Наш народ сегодня живет в страшном, бушующем мире: наркотики, алкоголь, разврат сегодня стали еще страшнее, чем атеизм. Все это разрушает общество, ведет его к деградации. Поэтому мы, Церковь Твоя, наше братство, подсказывая друг другу и поддерживая друг друга, готовы совершать то служение, которого Ты от нас ждешь. Мы благодарны, что Ты и все братья и сестры доверили нам этот труд, и мы будем стремиться оправдать это доверие».

«Избрание на служение — это признание и честь. Но также — и большая ответственность. Поэтому братья, избранные и посвященные сегодня, нуждаются в ваших молитвах, в понимании, чтобы между ними и нами не было никакой стены, никаких противоречий», — отметил В.В. Козубовский.

Киевский мэр Леонид Черновецкий прислал съезду поздравительное письмо, цитату из которого мы приводим: «Сегодняшнее возвышение Церкви, ее авторитет и доброе имя стали закономерным результатом посвященного служения Евангельской истине. Во времена попирания свободы совести людей, долгих лет насилия над Церковью она осталась полноправным участником процесса национального и духовного возрождения...

Деятельность Киевской городской власти направлена на укрепление доверия между государством и Церковью, преодоление тяжелых последствий прошлого и возобновление справедливости к жертвам тоталитарного режима.

За годы независимости Украины сложились принципиально новые основы государственно-церковных отношений, которые можно выразить в лаконичной формуле: «доверие — уважение — сотрудничество».

Мы уверены в том, что 25-й юбилейный съезд ВСО ЕХБ будет содействовать утверждению в обществе моральных ценностей, добра и взаимопонимания. Ведь будущее Украины связано с повышением экономического и духовного уровня народа. Гражданский мир и согласие, консолидация общества, сотрудничество Церкви и государства, всех гражданских и социальных институтов, — это основа национального и духовного возрождения нации. Пусть всем нам дает силы и вдохновение эта великая цель.

Желаю всем участникам съезда плодотворной работы во имя обогащения духовности украинского народа. С большим уважением, Председатель Киевского горсовета Л. Черновецкий».

13 мая день четвертый

Торжественное закрытие съезда

Вел торжественное заключительное служение новоизбранный Председатель ВСО ЕХБ Вячеслав Васильевич Нестерук.

По решению Совета Союза и попечительского совета Одесской международной богословской семинарии в этот день торжественно присвоили почетное звание «Доктор служения» братьям, внесшим значительный вклад в разные виды служения в Украине и России: Б. Кителсон, Р. Стилиха, С. Бенхам, Н. Леонович, А. Семенчук, А. Пихай.

Во время служения состоялась презентация книг Билла Арвана «Библейские принципы даяния» и Сергея Санникова «Подготовка к крещению». Вопросам христианской литературы и церковных библиотек было уделено много времени. Кроме этого, после завершения съезда каждый делегат и гость получил в подарок хорошую подборку христианских книг.

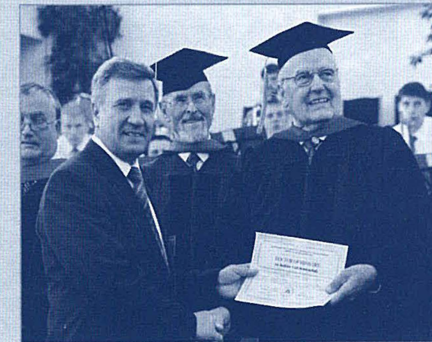
Напоследок В.В. Нестерук выразил благодарность всему бывшему руководству ВСО ЕХБ. К сожалению, В.Н. Матвиив по состоянию здоровья не мог присутствовать на съезде. Но он очень много потрудился на ниве Божьей в составе предыдущего руководства, курируя отдел духовного образования. Кроме этого В.Н. Матвиив написал множество богословских работ, значительная часть которых составляет известную христианскому читателю серию «Библиотечка пастора». Всем бывшим руководителям вручили памятные подарки. Затем выступили новоизбранные руководители.

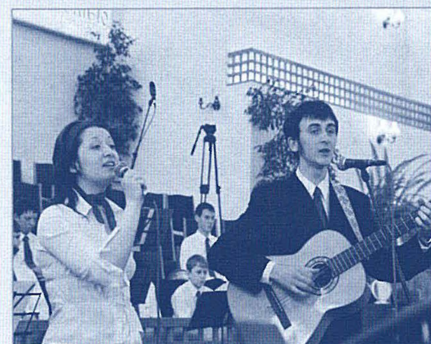
Н.Е. Каспров: «25 лет назад Господь призвал меня на служение. И тогда я очень переживал. Такие же переживания я ощутил и вчера. Я благодарен Господу за прекрасных наставников, через которых Он укреплял нашу веру. Когда было тяжело, мы получали от них прекрасные советы и утешение.

Спасибо за ваши пожелания нам, новому руководству, быть дисципли-

Делегаты съезда Киева и Киевской области

Петр Иванович Павловский,
пастор центральной киевской церкви ЕХБ «Дом Евангелия»

Я был на очень многих съездах. Этот мне понравился больше всех. Он прошел на более демократическом уровне по сравнению с теми, которые были раньше, не чувствовалось никакого напряжения. После прежних порой была какая-то тяжесть на душе. Понятно, что нелегко всем угодить. Мне очень приятно и то, что у меня остановились два американца, гости нашего съезда. Я их встретил, вместе с ними все время был здесь. А еще я встретился со своими друзьями из диаспоры. Им тоже понравился съезд.

Какие проблемы у современной церкви? Когда-то у нас было по 120–130 крещаемых за год, теперь почему-то пошло на спад. И не только у нас, а по всей Украине. Люди стали лучше жить, увлеклись торговлей, бизнесом. И на церковь не обращают уже столько внимания, как раньше. Во времена гонений хотя и были трудности, но духовность была высокой, между верующими была сплоченность. Сейчас ощущается какой-то разлад. Общности такой нет.

Но хорошо, что мы собираемся на молитвы: по средам — молитва общецерковная, по четвергам — пасторская. А в моей жизни что хорошего? — Что смена растет. Вот в Хмельнике внук моей сестры (мой внучатый племянник) строит молитвенный дом. И мне это приятно. Я помню, совсем еще недавно он был маленьким мальчиком, а сейчас уже служитель, пастор церкви. Радостно встречаться с теми, кого крестил, сочетал. Я, конечно, не помню всех, они сами подходят, напоминают о себе.

— Что вы думаете о современной церкви и традиции?

Это вопросы норм поведения. Слово Божье нам говорит «одевайтесь, как прилично святым». Можно ли назвать манеру одеваться церковной традицией? Просто есть отклонения от простоты во Христе, когда мы что-то искусственное придумываем, какой-то особо модный внешний вид — это не христианское. Правда бывает и такое, что человек покупает костюм в магазине — ну куда ему деваться от этого? — а там только модные фасоны. Подумаем и о таком. В первоапостольское время как одевались? — В какое-то полотно завернулся и порядок. Но если бы мы сейчас одевались, как они тогда, мы бы выглядели чудаками. Итак, одеваться, «как прилично святым», хоть и придерживаться этой моды, но не должно быть крайностей. Мы все понимаем, что это значит: так, чтобы не привлекать излишнего внимания окружающих, как это делают женщины в миру. У нас —другие образцы и другие устремления.

нированными, иметь терпение и смирение. Я обещаю, что с Божьей помощью буду работать так, чтобы моя жизнь действительно соответствовала библейскому эталону».

В.С. Антонюк: «Я благодарен нашим братьям, которые совершали этот труд. Теперь нам нужно войти в него. Я знаю, что Бог будет продолжать строить Церковь, и сколько мы будем оставаться в этом мире, столько нам нужно делать Его дело.

Моя просьба, чтобы вы молились за нас. Нам нужно много мудрости, силы и большую жертвенность в деле Божьем. Я уверен, что наше братство будет и дальше возрастать, и Господь свершит те дела, которые предназначил для Украины. Верю, что церковь в Украине будет сильной и влиятельной; что время свободы не расшатает, а расширит благословения на людей в наших церквах. Пусть вся слава будет нашему Господу».

В.П. Шемчишин: «Я заметил, что на всех съездах, конференциях и членских собраниях всегда затрагивается один и тот же вопрос. Часто он звучит по-разному, но все же выразить его можно в двух словах: проблема поколений. Мы говорим об одежде, музыке, поведении, домах молитвы, но все это сводится к одному — к проблеме поколений...

Размышляя над этим вопросом, я пришел к выводу: нет проблемы, есть наше отношение к тому или иному вопросу. Это не проблема — это борьба. В спорте есть два метода ведения борьбы: проактивный и реактивный, то есть нападение и защита.

Дорогие братья и сестры, когда

борьба касается греха, зла, мы должны применять метод нападения. Но когда речь идет о воспитании членов церкви, независимо от того, какое это поколение, здесь мы должны думать о защите.

Каждое поколение находится под покровом того, что было насажено предыдущим поколением. Наши предшественники свои посевы поливали не только слезами, но часто и кровью. Теперь наша очередь что-то сажать и взращивать. И я часто думаю: то, что мы взращиваем сегодня, будет ли хорошим укрытием для следующих поколений? Это укрытие должно защищать от влияния мира, греховного влияния, от зла. Поэтому каждый из нас, стар и млад, давайте будем помнить, что следом за нами идет новое поколение, и они нуждаются в этой защите».

С.И. Корнута: «Я прошу всех братьев и сестер в церквах молиться за наш Союз, чтобы никто не мог остановить то движение, которое возникло в Украине около 150 лет назад. На дорогах для безопасности движения существуют дорожные знаки. На нашем пути жизнь регулирует Библия. Если мы будем нарушать или игнорировать какие-то дорожные правила или знаки, нас остановит либо инспектор, либо мы попадем в аварию, и тоже остановимся. То же самое и в духовной жизни. Сегодня наша задача — продолжать начатый нашими отцами путь, совершать начато ими дело».

В заключение сказал проповедь Председатель ВСО ЕХБ Вячеслав Васильевич Нестерук, которая напечатана в полном объеме на стр. 22 — 24.

Юлия Долматова-Агафонова — корреспондент «ЕН»

Делегаты съезда Черновицкой области

Делегаты съезда Ровенской области

Делегаты съезда Волынской области

Решение 25-го съезда ВСО ЕХБ

По результатам голосования СЧИТАТЬ
- Избранным Председателем ВСО ЕХБ на следующий срок — 4 года — брата Нестерука Вячеслава Васильевича;
- Заместителями — Шемчишина Владимира Павловича, Корнуту Степана Ивановича, Каспрова Николая Евгеньевича;
- Исполнительным секретарем — Антонюка Валерия Степановича.

Нестерук Вячеслав Васильевич родился 25 января 1953 г. на Ривненщине, в семье верующих.
В 1974 г. покаялся и принял святое крещение по вере. Через насколько лет был избран на диаконское служение в Первой баптистской церкви г. Ривне. По решению этой церкви поехал на учебу на ЗБК в Москву.
В 1990 г. рукоположен на пасторское служение в Первой баптистской церкви г. Ривне.
С 90-х гг. работает с программой БИИ. На него возлагают ответственность руководить этой программой в Ривненской обл., а затем в Украине.
В 1994 г. избран заместителем старшего пресвитера по Ривненской обл.
В 1996 г. избран старшим пресвитером по Ривненской обл. В это время заканчивает учебу по программе «Доктор служения». В 2002 г. на 24 съезде ВСО ЕХБ избран заместителем Председателя ВСО ЕХБ.
12 мая 2006 р. на 25 съезде ВСО ЕХБ избран Председателем ВСО ЕХБ. Женат, имеет двух дочерей и сына.

Шемчишин Владимир Павлович родился 2 января 1952 г. в с. Кацмазов Жмеринского р-на Винницкой обл. Покаялся и принял крещение по вере в 1970 г.
В 1986 г. рукоположен на пасторское служение в церкви г. Ильичевска Одесской обл.
В 1994 г. избран старшим пресвитером по Одесской обл.
В 1999 г. избран Президентом Одесской международной богословской семинарии.
В 2006 г. на 25 съезде ВСО ЕХБ избран заместителем Председателя ВСО ЕХБ.
Женат, имеет дочь и двух сыновей.

Корнута Степан Иванович родился 25 октября 1949 г. в с. Угля Тячевского р-на Закарпатской области. Покаялся и принял крещение по вере в 1971 г.
В 1987 г. рукоположен на диаконское служение в церкви г. Никополя.
В 1990 г. рукоположен на служение пастора этой же церкви.
В 1995 г. избран старшим пресвитером по Днепропетровской обл.
В 2002 г. на 24 съезде ВСО ЕХБ избран заместителем Председателя ВСО ЕХБ.
В 2006 г. на 25 съезде ВСО ЕХБ избран заместителем Председателя ВСО ЕХБ на второй срок.
Женат, имеет чотырех сыновей и дочь.

Каспров Николай Евгеньевич родиля 21 октября 1954 г. в с. Довжок Каменец-Подольського р-на в христианской семье.
В 1971 г. покаялся. В 1972 г. заключил завет с Господом через водное крещение.
1972–1974 гг. — служил в армии.
С 1974 г. — руководитель молодежи в церкви.
В 1975 г. избран на диаконское служение.
В 1981 г. избран на пресвитерске служение в церкви г. Каменец-Подольска.
В 1989 г. избран старшим пресвитером по Хмельницкой обл.
В 2006 г. на 25 съезде ВСО ЕХБ избран заместителем Председателя ВСО ЕХБ.
Женат, имеет четырех сыновей и дочь.

Антонюк Валерий Степанович родился 24 июня 1968 г. в с. Кацмазов на Винничине. Духовно сформировался в Рахнянской церкви Винницкой обл. В 16 лет переехал в г. Полтаву, где окончил техническое училище в 1987 г.
1988–1990 гг. — служил в армии.
В 1995 г. окончил Ирпенскую библейскую семинарию по программе «Бакалавр пасторского служения».
С 1994 г. — пастор Полтавской церкви «Возрождение».
В апреле 2000 г. избран старшим пресвитером по Полтавской обл.
В 2002 г. окончил Киевскую богословскую семинарию по программе «Магистр служения».
В 2006 г. на 25 съезде ВСО ЕХБ избран на служение Исполнительного секретаря ВСО ЕХБ. Женат, имеет сына и дочь.

ОБРАЩЕНИЕ
к церквам евангельских христиан-баптистов Украины

Дорогие братья и сестры!

Сообщаем вам, что по милости Божьей с 10 по 13 мая 2006 г. в г. Киеве, в центральной церкви «Дом Евангелия» состоялся 25-й съезд Всеукраинского Союза Объединений евангельских христиан-баптистов.

На съезде присутствовало 768 делегатов и 116 гостей.

Среди почетных гостей съезда были зарубежные представители:

Президент Европейской баптистской федерации (ЕБФ) Хилери Пу, генеральный секретарь ЕБФ Тони Пек, Президент Российско-Украинского Союза ЕХБ США П.П. Плешко, Президент Славянского Евангельского Общества Роберт Провост, руководители Союзов ЕХБ стран СНГ и руководители миссий, активно работающих в Украине.

Лозунгом и темой съезда были слова Священного Писания: «Только живите достойно благовествования Христова» (Фил. 1:27). Сегодня, когда мир старается расшатать евангельские основы, угрожая нашим церквам половинчатым христианством, когда свобода содействует потере навыков практической христианской жизни — эти слова апостола Павла являются чрезвычайно актуальными. Об этом много говорилось в выступлениях делегатов съезда, а также на эту тему был прочитан реферат.

В своем отчетном докладе Г.И. Комендант отметил, что жизнь по Слову Божьему имеет большое значение и влияние на людей, которым мы свидетельствуем о любви Божьей. Люди, наблюдавшие за жизнью патриарха Исаака, в свое время говорили: «Мы ясно увидели, что Господь с тобою» (Быт. 26:28).

Говоря о двенадцатилетней совместной работе, мы видим, что было время, когда Господь по-особенному благословлял наше Братство. Также были годы, над которыми нам стоит задуматься. Мы должны быть реалистами и, конечно же, самокритичными.

На 01. 01. 1994 г. в Братстве было зарегистрировано 1252 церкви и 49 миссионерских групп (всего 1301) с количеством 105807 членов. На 01. 01. 2006 г. зарегистрировано 2399 церквей и 428 групп (всего 2827) с количеством 136811 членов. Всего за 12 лет через крещение присоединено 102912 душ.

Определенные прошлым съездом задачи и сегодня остаются актуальными. Ведь во все времена мы нуждаемся в утверждении евангельского образа жизни, повышении духовности, изучении Слова Божьего, духовном возрастании и укреплении веры, усовершенствовании церковного служения.

25 съезд призывает усилить роль поместной церкви: сильная поместная церковь — сильное Братство! Только когда поместные церкви будут сильны и правильно научены евангельским принципам, когда большие церкви будут помогать меньшим, а сильные — слабым, тогда каждый член церкви будет иметь личную ответственность и определенное положение в Теле Христовом. Церкви должны расти на крепких библейских принципах, с наших церковных кафедр должно звучать живое Слово Божье, и центром нашей жизни должен быть только Христос.

Церковь Христова призвана продолжить миссию Иисуса Христа на земле, сознавая свою ответственность перед Богом и людьми, наши церкви должны активизировать евангелизационную работу для распространения Царства Божьего в нашей стране и за ее пределами.

Если 10 церквей объединят свои усилия для организации на протяжении года одной новой церкви, через 10 лет наш Союз будет насчитывать 7 тысяч церквей. Если четверо членов церкви каждый год будут приводить к Господу одного, как это сделали четверо, принеся расслабленного к Иисусу (Мк. 2:1-12), наше Братство на протяжении 10 лет возрастет до 1,5 млн. верующих. С Божьим благословением это возможно!

На съезде избрано новое руководство: Председатель Всеукраинского Союза Объединений евангельских христиан-баптистов — Нестерук Вячеслав Васильевич; заместители — Шемчишин Владимир Павлович, Корнута Степан Иванович, Каспров Николай Евгеньевич; исполнительный секретарь — Антонюк Валерий Степанович.

Просим вас, дорогие братья и сестры, молиться и всячески поддерживать новоизбранное руководство.

Будем также молиться о нашем украинском Братстве, чтобы нам сохранить единство, чистоту евангельского учения, чтобы жить достойно благовествования Христова. Будем молиться за наш народ, за его духовное возрождение, за мир и согласие в Украине, чтобы свобода, дарованная Богом, продолжалась для проповеди Слова Божьего и укрепления Церкви Христовой.

«Впрочем, братия, радуйтесь, усовершайтесь, утешайтесь, будьте единомысленны, мирны, — и Бог любви и мира будет с вами» *(2 Кор. 13:11).*

12 мая 2006 года, г. Киев
Участники 25 съезда ВСО ЕХБ

«Да будут в нас едино»

«Только живите достойно благовествования Христова, чтобы мне, — приду ли я и увижу вас или не приду, — слышать о вас,что вы стоите в одном духе, подвизаясь единодушно за веру евангельскую» (Фил. 1:27)

Этот прекрасный текст Священного Писания, который стал девизом нашего съезда, каждому из нас нужно выучить наизусть и применять на практике в ежедневной жизни. Достойно благовествования Христова... Есть различные книги, различные конфессии, различные мнения — мы не можем знать все ложные течения или учения. Но мы можем сверять их с Евангелием. В этом тексте указано то направление, по которому мы должны идти. Апостол Павел акцентировал внимание учеников на двух пунктах. Первый — это единство («единодушно»). Для каждого служителя главной задачей является воспитание членов церкви. В своих проповедях я акцентирую внимание на том, что когда Христос шел на страдания, Его первосвященническая молитва была о нашем единстве. Все мы разные. Посещая церкви, я насчитал 20 отличий в совершении Вечери Господней. Но это нас не разделяет. Самое главное — мы вспоминаем страдания нашего Господа Иисуса Христа! Не стоит заострять внимание на второстепенном — оно может разъединить нас: кто-то из одной чаши пьет вино, кто-то из отдельных маленьких; кто-то наливает вино во время служения, а у кого-то оно уже налито заранее; где-то лишь пресвитер совершает хлебопреломление, а где-то помогают диаконы... Но это не имеет никакого принципиального значения! Мы вспоминаем страдания нашего Господа! И именно это нас объединяет, ведь мы — братья в Иисусе Христе.

Как-то я посетил одну церковь, где ко мне подошла сестра и рассказала, что поссорилась с другой сестрой. Почему? «Она спросила, за кого я голосовала, я ответила. А она сказала, что голосовала за другого, и мы поссорились». «Но зачем вы сказали, за кого голосовали? — спросил я ее. — Это же тайна». Но и такие разногласия не должны нас разделять. В Украине разговаривают и на украинском, и на русском языках. Все понимают и тот, и другой язык. Во всех областях, где мне приходилось бывать, я говорил на украинском языке. Только в Черновцах меня попросили говорить на русском, потому что там большое румынское братство. В Украине на 12-ти языках совершаются служения, и это нас не разделяет! Ведь нас объединяет Иисус Христос.

У нас чудесное Братство. И я вас прошу: не разделяйте то, что не делится. Давайте трудиться вместе. Старшие братья должны с уважением относиться к молодым, быть для них примером. Ведь иногда ошибки молодежи бывают из-за того, что они смотрят на нас. Мы должны вести нашу молодежь, говорить им открыто, и тогда они будут слушаться. Возможно когда-то о чем-то они и забудут, но со временем вспомнят и извинятся. Я очень благодарен своему пастору, что он всегда находил время для общения с нами, молодыми. Я получал от него наставления, которые направляли меня, и это имело положительные последствия.

Итак, именно молодежи мы должны уделять внимание, быть с ними на конференциях и в лагерях, давать советы и делать замечания, а возможно что-то и запрещать.

Молодежь, никто вами не пренебрегает. Но будьте образцом в поведении, в одежде, уважайте старших, и тогда не получите никаких замечаний.

Слово Божье призывает нас к единству. Не выискивайте причину, которая разделяла бы нас. Наши предшественники выстрадали наше единство, молились о нем. И в лозунге нашего съезда звучат слова апостола: «...Подвизаясь единодушно за веру евангельскую».

Около 250-ти раз в Слове Божьем говорится о радости. Многие братья из-за рубежа на нашем съезде говорят, что наше братство чудесное, радостное, улыбающееся (раньше они говорили, что мы нахмуренные). Я уверен, что у христианина нет никаких причин для грусти. Бог нас простил! Он ждет нас на небе! Христианин может быть грустным лишь тогда, когда согрешил. Когда мы живем с Богом, в гармонии с Ним, когда мы знаем, что не грешим, — тогда мы радостные и счастливые. Пусть люди этого мира, в котором нет никакой светлой перспективы, смотря на нас, задумаются: «Что происходит с этим человеком? Он весел и счастлив...»

На прошлом съезде Братства было положено начало утренним молитвам. Я знаю, что много молодежи собираются на них, много сестер посвятили себя этому служению. И нужно подумать, как сделать эти встречи более духовными, чтобы больше людей принимали в них участие. Ведь молитва — огромная сила.

> ***Не выискивайте причину, которая разделяла бы нас. Наши предшественники выстрадали наше единство, молились о нем. И в лозунге нашего съезда звучат слова апостола: «...Подвизаясь единодушно за веру евангельскую»***

Молитесь и о нас. Ведь что мы без вашей молитвенной поддержки? Я уверен, что половина присутствующих в этом зале, мудрых, смышленых, могли бы занять руководящие посты в нашем Братстве. Но именно нам выпала эта судьба, хотя мы не мудрее и не духовнее вас. Мы — простые люди, и нуждаемся в вашей молитвенной поддержке. Когда меня спрашивают, о чем молиться, я отвечаю: чтобы Бог дал мудрости и здоровья. Молитесь о новоизбранных братьях.

Второе, о чем говорит апостол Павел — «за ту веру, которая провозглашена в благовестии». Наша главная задача — организовывать новые церкви. Ведь Иисус Христос пришел на землю, чтобы дать спасение всем людям. Чудесно, когда у церкви просторное помещение, красивые стулья, прекрасный хор. И члены церкви теперь только ожидают гостей и чувствуют себя, как на украинской свадьбе, где на столах есть все, и последними блюдами даже начинают перебирать. Насытились. Но есть и голодные люди, нуждающиеся в куске хлеба. И это люди вокруг нас, которые идут в ад. В Украине есть села и города, где даже не видели баптистов.

Что я хочу вам предложить? По сравнению с 1990 г. наше братство утроилось. Если вы хотите, чтобы через 10 лет в каждом населенном пункте появилась церковь нашего братства, нужно, чтобы 4 церкви объединились и организовали одну новую. Есть еще один вариант. Если 10 церквей (приблизительно 500 членов) найдут хотя бы одного миссионера, и для него средства, поддерживая его служение постом и молитвой, за 10 лет у нас будет 7 тысяч церквей (сегодня их 2800). И это реально! Пусть Дух Святой побуждает вас к этому.

Сегодня нас увлекает бизнес, мы живем спокойной, размеренной жизнью. Конечно, хорошо сидеть в своей церкви и наслаждаться чудесным служением. А вы поедьте в деревню, где вас никто не захочет слушать, где местный священник против баптистов, где на ваше приглашение не придет ни один человек. Но это наша судьба! У нас должна быть ревность служить и в таких местах.

Сегодня количество церквей растет, но количество членов в них уменьшается. История уже не работает на нас. Помните, после перестройки: повесишь один плакат — и полный зал, только проповедуй. А сегодня развесишь 100 плакатов, а придет один человек. Сейчас пришло время, когда мы должны идти к людям. Это — Божье повеление. На тему Великого Поручения написано много книг, и каждый богослов прибавляет что-то новое. Но «идти» значит просто ИДТИ.

Когда-то в Капернауме Иисус проповедовал среди многих людей. Но лишь одному пришло в голову, что у Него есть сила, которая исцеляет. И он убедил еще троих, а те трое убедили больного, что нужно идти к Иисусу. У них, наверное, было тысячи сомнений: а если не исцелится? А если исцелится и опять заболеет? Да и нести его было нелегко. Их и не пустили ко Христу. Пришлось лезть с расслабленным на крышу. Какая вера была у них!

Христос знал, что к Нему идут эти люди, Он мог сказать: «Расступитесь! Дайте дорогу!» Но Он ждал проявления веры от этих людей.

Я часто слышу о различных видах служения. Кто-то рассказывает о чудесном оркестре, кто-то о ярких проповедях. Но когда говорят «покаялось несколько человек», какой особенной радостью наполняется сердце!

На съезде мы много говорили о единстве. Как было бы чудесно, если бы пастора церквей в обязательном порядке поделили церкви на группы по 4 человека, возможно по списку, и сказали: «Молитесь, поститесь, а потом ищите "расслабленного" человека и несите его ко Христу». Я не хочу, чтобы это звучало, как инструкция, пусть Дух Святой работает в ваших сердцах, чтобы вы понимали, что делать дальше. Недостаточно только разбирать доктринальные вопросы и читать книги — ведите людей туда, где звучат слова Христа, где действует Его сила!

Я говорю о реальных вещах. Пришло время что-то делать! Говорить людям, поощрять их. Если мы проспим это время, нам будет стыдно перед будущим поколением. Мы должны духовно растить членов наших церквей. Пастора, посетите своих сыновей в семинариях, поговорите с ними. Ведь они — наше будущее. Почему студенты не возвращаются в свои церкви? Да если бы вы отправляли студента в семинарию, как когда-то сына в армию, где он и посылку получал, и письма, да и мама приезжала, — конечно, он захочет вернуться домой. А мы часто забываем даже имена тех, кого посылали учиться. А нужно понять, что церковь и студент — это одно целое.

Как-то мне рассказали одну историю. В семье были сыновья-кузнецы. Бизнес процветал, плуга раскупали. Кузнецы работали, а их старенький отец сидел в стороне и все подсказывал, как нужно делать. Сыновья сердились. Но вот отец умер. Дело продолжается, они все делают так же, но плугов никто не покупает. Не стало того, кто говорил: здесь немного поверни, а вот здесь лучше сделать так... И тогда сыновья затосковали об отце.

Уважайте старших братьев, обращайте внимание на их подсказки, поверьте, они это делают с любовью.

Сегодня в наших городах живут разные люди, и я бы хотел, чтобы служение в наших церквах делилось по направлениям. Работать с наркоманами, с алкоголиками, с заключенными, с начальниками, — к каждому нужен особенный подход.

Мы понимаем, что на все служения нужны средства. Сейчас ситуация изменилась, братья из-за рубежа уже жертвуют нам деньги без прежней ревности. И знаете, почему? Потому что Господь все контролирует. Я всегда говорю: если бы наше братство искренне, по Божьему, один месяц отдало десятину, — из пенсии, из бизнеса, из картофеля и лука, — мы получили бы около 2 млн. долларов! Можно ли что-то сделать за такие деньги? Можно все: построить молитвенные дома, содержать миссионеров... Все, кто вчера подходили ко мне, не просили поговорить на духовную тему, или дать какое-то наставление, — все просили денег! Нет, это я жду от вас денег, которые вы пожертвуете на Союз, чтобы поддержать наше служение!

> ***Не стоит делить церкви по признаку «новая — старая». Это не существенно. Существенно то, достойно ли благовествования Христова они живут***

Десятина — это благословение. Ваше благословение, для вашей семьи, для вашей страны! Ведь за каждым стихом Слова Божьего огромные благословения. Давайте же отдавать Божье Богу!

Хочу еще сказать о строительстве молитвенных домов. Каждый хочет построить себе памятник в виде молитвенного дома. «Когда умру, потомки будут вспоминать, что жил такой брат...» Не делайте этого! Нет у Бога денег на памятники с куполами и несколькими парадными лестницами. Стройте по нужде. Постройте на 100 человек, а когда наберется 100 человек, тогда достройте себе еще на 100. Чтобы каждое новое поколение, а не 20 братьев и сестер, прочувствовало бремя строительства. Подходите к решению и таких вопросов с мудростью.

Хочу сказать несколько слов о конфликте разных поколений церквей. Да, служения в них проходят по-разному. Но на самом деле конфликт не от того, что в новоорганизованных церквах сначала поют 5 песен, а потом молятся; или хлопают в ладоши (у нас это не принято); или в воскресенье ходят на пикник... Нет! Просто нужно жить «достойно благовествования Христова»! Поэтому не стоит делить церкви по признаку «новая — старая». Это не существенно. Существенно то, достойно ли благовествования Христова они живут. А это значит, где не знают, что такое оговор, клевета; это такие церкви, где все члены приводят людей к Господу; где каждый член церкви знает свой труд; те, в которых есть малые группы; те, которые рады друг другу. ЛЮБОВЬ, МИР И СОГЛАСИЕ — таким должно быть будущее старых и новых церквей!

О девизе съезда

«Только живите достойно благовествования Христова» (Фил. 1:27)

В сердце — волна восторга.
Дух освежает слово:
Следует жить достойно
Вести благой Христовой!

Заметки о 25-ом съезде ВСО ЕХБ

Корень достоинства в том, что человек — это образ Божий, венец творения, призванный владычествовать на земле

Александр Савченко

В дни работы съезда неоднократно подчеркивалась актуальность христианской целеустремлённости, нацеленность на достижение Христа и в Нём — полноты силы и мудрости, любви и радости, и, в конечном итоге, воскресения мёртвых. «Познавать Христа и силу воскресения Его», как это делал апостол Павел, быть верными в вере, усердными в исполнении Великого Поручения — таковы духовные ориентиры современного христианства!

Достоинство

«Только живите достойно благовествования Христова» (Фил. 1:27).

«Поступайте достойно звания».

Достоинство лампы — в яркости.
Достоинство речи — в ясности.
Достоинство хлеба — в свежести.
Достоинство Церкви — в верности!

Размышления о достоинстве

«...Поступать достойно звания», «...Чтобы поступали достойно Бога» (1 Фес. 2:12).

Много говорят и пишут о достоинстве. Особенно, в виду того, что теряют достоинство государственные деятели, поддающиеся влиянию коррупции, и молодые люди под влиянием наркотиков и разврата. Не менее актуальна проблема достоинства и в христианстве. Само понятие «достоинство» означает стоимость и ценность, титул или звание, сознание своих прав, своей моральной ценности.

В послании к фессалоникийцам речь идет о достойно начальствующих пресвитерах — т.е. заслуживающих уважения людях, обладающих высокими положительными качествами. В 1 Фес. 2:12 апостолы просят, убеждают и даже умоляют фессалоникийцев поступать достойно Бога. И филиппийцев они увещевают: «Живите достойно благовествования Христова» (Фил. 1:27).

Бывают в нашей духовной жизни часы торжества и часы страданий, когда необходимо отказаться от удовольствий и пойти на жертву. Одному брату следователь сказал: «Мы отправим тебя туда, где Макар телят не пас». Христианин кротко ответил: «Ну что ж, если Макар не пас, то я буду пасти».

Он не поступился своим достоинством. Он осознавал свою высокую миссию — быть Чрезвычайным и Полномочным послом Царя царей в самых экстремальных условиях.

Как-то к Александру Македонскому привели пленного воина — индийца, славившегося превосходным мастерством стрельбы из лука. Он точно попадал из лука в отверстие кольца с нескольких десятков метров. Царь велел ему продемонстрировать свое искусство. Тот отказался. Под угрозой смертной казни Александр повторил свой приказ. Но пленник не стал стрелять. Тогда его повели на эшафот, чтобы отрубить голову. Приближенные царя, сопровождавшие индийца к месту казни, сочувствуя, осуждали его:

— Безумец, — говорили они, — как это глупо — упрямо менять свою жизнь на один выстрел.

— Да не жизнь, а честь мне дороже, — объяснил пленник. В течение двух недель я не держал в руках лук. Я никогда не допускал промаха, и теперь боюсь, что могу промахнуться и опозориться перед царем и его вельможами без тренировки. Лучше я умру, чем допущу такое.

Когда Александру Македонскому передали эти слова, он велел отпустить воина на свободу.

Царь оценил, что честь и достоинство для этого человека оказались превыше всего. Как же нам необходимо такое достоинство! Надо достойно жить и бороться, с достоинством переживать горе, с достоинством встречать свой последний час. В самых трудных обстоятельствах — даже когда жизнь становится невыносимой — нельзя переступать ту черту, за которой заканчивается господство духа и начинается мрачная стихия плотских инстинктов и эгоистических побуждений.

Корень достоинства в том, что человек — это образ Божий, венец творения, призванный владычествовать на земле. А христианин, ко всему прочему, представитель царственного священства и избранного народа (1 Пет. 2:9).

Материализм уничижает человека, лишает его достоинства, низводя до животного уровня. Достоинство — это мудрая власть держать себя в рамках воли Божьей. Благородство личности выражается в умении определить, что достойно, а что нет. Достойное, таким образом, становится сущностью нашей культуры, недостойное вызывает антипатию. Осознание низости поступка должно стать чертой христианского характера.

Слово Боже говорит: «Сотворите достойный плод покаяния!» (Мф. 3:8). Апостол Павел проповедовал людям, чтобы они «покаялись и обратились к Богу, делая дела достойные покаяния» (Деян. 26:20). В послании Иуды речь идет об ангелах, не сохранивших своего достоинства.

Некогда Давид, скрываясь от преследования завистливого и больного Саула, пришел к Анхусу, царю Гефскому. Слуги Анхуса высоко аттестовали Давида: «Не это ли Давид, царь той страны? Не ему ли пели в хороводах и говорили: «Саул поразил тысячи, а Давид десятки тысяч?» И как же царь Давид повел себя в этом случае? Он, — сказано, — «положил эти слова в сердце своем и сильно боялся Анхуса». И в соответствии с этим комплексом страха изменил свое поведение: «И изменил лицо свое перед ними, и притворился безумным, и чертил на дверях, и пускал слюну по бороде своей». И добился того, что Анхус сказал рабам своим: «Видите, он человек сумасшедший, для чего вы привели его ко мне? Разве мало у меня сумасшедших, что вы привели его ко мне, чтобы он юродствовал предо мною?» (1 Цар. 21:12–15). Не искушенный в тонкостях психиатрической диагностики, царь Анхус предпочел избавиться от Давида. А Давид? Разве его малодушие соответствует высокому царскому достоинству? Педагогическое руководство строится по принципу «как надо себя вести» и «как не надо себя вести». Мне хочется подойти к проблеме достоинства — методом от противного.

Что же недостойно?

Прежде всего, недостойно обижать ближнего, т.е. добывать себе благополучие, радость и удовольствие за счет притеснения и огорчения другого человека.

Давид эмигрировал в Геф,
спасаясь от царского воинства.
Себя ограждал он от бед,
расставшись с высоким достоинством.

И что-то чертил на дверях
с тупым на лице выражением...
Анхуса, из Гефа царя,
сие привело в раздражение.

Обрушился он на рабов,
Как хищник с голодного острова:
— Зачем привели вы его?
Чтоб он предо мною юродствовал?

Из рта у Давида слюна
обильно стекала на бороду...
— Да это же сшедший с ума!
Он, видимо, болен «на голову»!

Давид опасался меча —
еврейского и филистимского.
Забыл он, что Бог обещал,
дойдя до названия низкого!

Подумайте: будущий царь,
чтоб не оказаться повешенным,
сменил выраженье лица
и стал притворяться помешанным!

Конечно же — это позор!
Довольно дрожать пред Анхусами,
мир так же неистово зол,
пугает же верность нас узами!

И ныне случается грех,
с которым душа наша борется,
ведет в филистимский нас Геф,
лишая святого достоинства!

Должна Божья Церковь как храм
при помощи свыше достроиться...
Но следует бодрствовать нам,
храня чистоту и достоинство!

Давид эмигрировал в Геф,
безумие там имитируя...
Стряхнув запинавший нас грех,
наследуем родину дивную!

Когда евреи дрались, Моисей «склонял их к миру, говоря: вы братья, зачем обижаете друг друга?» (Деян. 7:26).

Иоанн Креститель советовал воинам: «Никого не обижайте» (Лк. 3:14). Так некогда поступил Ахав с Навуфеем, прельстившись его виноградником. Спаситель напомнил молодому интеллектуалу: «Знаешь заповедь?... Не обижай...» (Мк. 10:19). И Апостол Павел свидетельствует: «Мы никого не обижали, никому не повредили, ни от кого не искали корысти» (2 Кор. 7:2). Счастливый человек должен переживать угрызения совести оттого, что его ближний лишен счастья. Недостойно не только обижать, но и оставлять своих ближних в беде и опасности, равнодушно проходить мимо чужого горя, дескать, «моя хата с краю, ничего не знаю». Одному водителю такси предложили подвезти человека, тяжело пострадавшего в аварии, в больницу. Шофер цинично ответил: «Не хочу машину пачкать кровью».

Христос рассказал о жертве разбойного нападения. Избитый человек стонал от боли на дороге в Иерихон. Мимо хладнокровно прошли левит и священник. Возможно, хорист пропел что-то несчастному, вроде: «Мы у берега земного...» Не исключено, что и проповедник совершил о нем заупокойную молитву и произнес пламенную речь о нежелательности попадать в руки разбойничьей банды. Но активной помощи они не оказали. Есть такое изречение: «Не бойся врагов: самое худшее, что они могут сделать — это убить тебя. Не бойся друзей, которые в крайнем случае могут тебя предать, но бойся равнодушных: они не убивают и не предают, но с их молчаливого согласия на земле совершается и предательство и убийство!»

Образцом достойного отношения к ближним являются действия милосердного самаритянина, прообразно напоминающего Самого Иисуса Христа. Он обработал раны страдальца елеем, отвез его на осле в гостиницу, другими словами, в госпиталь, и материально субсидировал курс его лечения. Недостойно пользоваться результатами труда других, ничего не делая самому, и прятаться за чужую спину. «Трудящийся достоин пропитания» (Мф. 10:18) или как апостол Павел пишет: «Трудящийся достоин награды своей» (1 Тим. 5:18). Недостойно быть боязливым и малодушным. Когда Петра спросили: «И ты был с этим Галилеянином?», — он отрекся от Христа. А как мы видим себя в подобных случаях? Недостойно молчать, когда требуется мужество защитить истину, когда имя Господне в поношении. И, напротив, ниже нашего христианского достоинства говорить там, где следует молчать и терпеть.

Всем ясно, что недостойно лгать, клеветать, наушничать, доносить, потому что за каждое праздное слово человек даст отчет в день суда. Недостойно предпочитать родственные привязанности служению Богу, отрекаясь от креста. Спаситель сказал: «Кто любит отца или мать более, нежели Меня, не достоин Меня. И кто не берет креста своего, не достоин Меня» (Мф. 10:37-38).

Хорошо, если мы скромно сознаем свое недостоинство, подобно Иоанну Крестителю, который сказал себе: «Я недостоин развязать ремень у обуви Христа» (Мк. 1:7). Нам известно, что сотник, у которого заболел слуга, прислал друзей сказать Иисусу: «...Я не достоин, чтобы Ты вошел под кров мой, потому и себя самого не почел я достойным прийти к Тебе, но скажи слово и выздоровеет слуга мой». Однако иудейские старейшины ходатайствовали о нем, говоря: «Он достоин, чтобы Ты сделал для него это, ибо он любит народ наш и построил нам синагогу» (Лк. 7:4). Таким образом, как пишет апостол Павел, «не тот достоин, кто сам себя хвалит, но кого хвалит Господь» (2 Кор. 10:18). О некоторых членах Сардийской церкви говорится: «Они не осквернили одежд своих и будут ходить со Мною в белых одеждах, ибо они достойны» (От. 3:4).

Заканчивая эту беседу о достоинстве, хочу напомнить слова апостола, обращенные не только к Тимофею, но и ко всем нам: «Старайся представить себя Богу достойным, делателем неукоризненным, верно преподающим слово истины» (2 Тим. 2:15). И еще: путь к достоинству во Христе лежит через осознание своего собственного недостоинства. Так, некогда блудный сын, раскаиваясь, воскликнул: «Отче! я согрешил против неба и пред тобою и уже не достоин называться сыном твоим» (Лк. 15:21). И обрадованный отец возвратил ему утраченное достоинство.

Дорогой друг, сделай так же и иди за Христом, поступая «достойно Бога» и достойно высокого звания чада Божьего. Да поможет тебе в этом Господь!

Александр Савченко с женой на съезде

Записаны у Господа

Краткая справка

Хилери Пу — Президент Европейской Федерации баптистов. Живет в Эстонии, 47 лет, 22 года несет служение пастора. Женат, трое детей и внучка. Жену зовут Рут.

Эстонское братство насчитывает 6 тысяч членов, 83 церкви. Канцелярия Союза ЕХБ Эстонии находится в столице, в г. Таллине. Духовная семинария братства, расположенная в г. Тарту, ежегодно готовит несколько десятков служителей для поместных церквей, а также миссионеров и евангелистов. В Эстонии проживает 1 млн. 300 тысяч человек, то есть христиане евангельско-баптистского вероисповедания составляют чуть более 0,6 %. Эстонские братья и сестры видят свою миссию в активном евангелизме, чтоб хотя бы сотая часть населения страны могла познать Живого Бога.

В Европейской Федерации баптистов состоит более 800 тысяч членов, причем не только из Европы, но и из стран Ближнего Востока, поскольку входят в нее Союзы ЕХБ практически всех стран бывшего СССР. Основная задача — миссионерская и евангелизационная деятельность. Президент избирается на 2 года. Канцелярия Федерации расположена в Праге, там же находится и семинария. Начав с 4 миссионеров в Молдавии, сегодня Федерация поддерживает около 40 миссионеров в различных странах мира, в том числе и в Украине.

— Брат Хилери, мы все — «родственники» во Христе, и очень рады Вас видеть. Как живут наши братья и сестры в Эстонии?

— Неплохо, но хотелось бы лучше. Сейчас время такое, что многие стали считать христианство легким и приятным времяпровождением, поэтому не очень-то стремятся «утруждать» себя служением Богу и людям. Тем не менее, у Господа и в Эстонии есть немало верных тружеников. Мы проводим много евангелизационных мероприятий для детей, взрослых и молодежи, благовествуем на улицах. Но лучшим средством для спасения грешников, по моему мнению, следует признать личный евангелизм и благовестие собственной жизнью. Это поистине обоюдоострое оружие! Ежедневные контакты с неверующими на работе и в быту, при которых люди могут наблюдать за нами, видеть, как мы решаем те или иные проблемы, как реагируем на трудности и как выражаем радость, не заменят никакие, даже самые лучшие проповеди. Не зря благовестие жизнью христианина называют «пятым Евангелием». В годы, когда нельзя было проповедовать, истинно верующие, являясь светочем в этом темном мире, смогли без единого слова привести ко Христу многих людей, оставшихся потом верными Ему до конца. Их жизнь и сегодня является для нас примером и образцом для подражания.

— Похоже, сейчас не настолько остро стоит проблема благовестия, сколько проблема воспитания христиан. Мы все достаточно хорошо научились призывать грешников к покаянию, на евангелизациях каются толпы людей, а вот что потом с ними происходит — непонятно. Куда они все деваются?

— Ошибка в том, что некоторые христиане уверены: достаточно человека «покаять» — и дальше все пойдет, как по маслу. Не пойдет. Практике христианской жизни надо учить, причем долго и настойчиво. Христос целых три года был со Своими учениками, воспитывал их, без устали объяснял непонятное, увещевал, укорял, если надо, и постоянно ободрял. Самое главное — научить наших членов церкви быть учениками, то есть, не стесняться спрашивать, если что-то непонятно, искать водительства Божьего в каждом дне, пребывать постоянно в общении с Богом и другими христианами. И, конечно же, передавать другим то, чему тебя научил Бог, то есть, выполнять Великое Поручение Христа «идите и проповедуйте Евангелие...»

— Это и есть то, чем занимается Европейская Федерация?

— Совершенно верно. Массовые евангелизации — это очень хорошо, но без кропотливой миссионерской работы они малоэффективны. Поэтому сегодня мы готовим и посылаем миссионеров туда, где имеется в них особая потребность. Суть проекта в том, чтобы за пять лет в местности, куда нас призывает Господь, создать живую, действующую церковь, которая в дальнейшем могла бы функционировать самостоятельно. Все эти годы мы поддерживаем миссионера «по уменьшающей», чтобы научить христиан жертвенности и умению решать вопросы практического служения самостоятельно. За время действия программы мы увидели много благословений, был наработан некоторый опыт. Сегодня наши миссионеры трудятся в Украине, Беларуси, Молдавии, Армении и других странах.

— Как стать миссионером?

— Начать надо, конечно, с поиска воли Божьей. Хорошо, если за вас будут молиться не только члены семьи, но и церковь. Если от Господа получен ясный ответ относительно того, желает ли Он использовать вас в качестве миссионера — мы готовы оказать вам поддержку. Обычно кандидатуры будущих служителей Божьих нам предлагают Союзы ЕХБ. Мы всесторонне их рассматриваем, рассуждаем, молимся о них. Затем направ-

ляем на обучение и, «вооружив» всем необходимым, отправляем на труд. Конечно, у кого-то получается лучше, у кого-то хуже, но мы видим, что все они ревностно служат Богу, настойчиво стремятся исполнить волю Его и Господь посылает им успех.

— Может, Вы назовете имена лучших миссионеров, которых Бог по-особенному благословил?

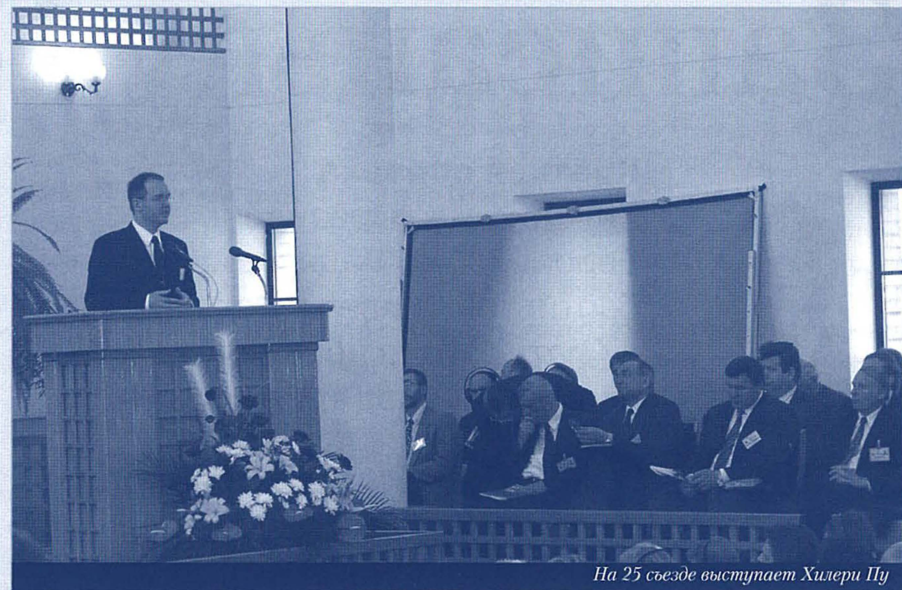
— Зачем? Их имена записаны у Господа, и Он Сам в свое время назовет лучших, раздаст венцы соответственно тому, что каждый из нас делал, живя в теле. Не надо оглядываться на других, смотри каждый за собой, чтобы самому не остаться недостойным.

— Есть ли какие-то особые требования к желающим нести служение миссионера?

— Во-первых, он должен быть духовно зрелым, сильным христианином, иметь теологическое образование. Второе — миссионер обязательно должен проживать в той местности, где собирается трудиться. Приезжие, особенно другой национальности, не знают местных условий, культурных традиций, менталитета живущих здесь людей. Кроме того, много драгоценного времени уходит на знакомство с местными обычаями, налаживание дружеских контактов и пр. Да и потом приезжий, послужив определенное время на каком-то месте, уезжает домой, и новообразовавшаяся община остается без служителя, недавно уверовавшие — без опеки зрелого христианина. Третье — миссионер не должен быть пастором.

— Почему?

— Потому что это различные виды служения. Это то, о чем мы говорили вначале: миссионер работает с грешниками, призывает людей к покаянию, а пастор занимается воспитанием христиан всех возрастов, опекает церковь. Каждый должен делать свое дело, причем наилучшим образом. Знаете, здесь, на съезде, я стоял и молился: «Господи, как хорошо, что мы, такие разные, едины во Христе!» Украинское братство — самое большое в Европе, а в больших структурах, как известно, всегда находится много очень разных людей. И вот всех нас соединяет всеобъемлющая любовь

На 25 съезде выступает Хилери Пу

Христова. Именно она делает нас родными и друзьями, братьями и сестрами во Христе. Хорошо, что мы такие разные — значит, можем восполнять самые различные нужды друг друга, поддерживать слабых и трудиться вместе с сильными. У всех нас много различных даров, которыми мы можем славить Господа в единстве духа и союзе мира. Разве это не чудесно? Не надо хвататься за все сразу, делай каждый то, что тебе поручил Господь, что у тебя получается лучше всего — и да благословит Бог всех нас!

— На съезде Вы проповедовали о любви...

— Конечно! Это самое главное: Бог есть Любовь. Это — определяющее. Иисус дал нам заповедь любить друг друга, повторил ее несколько раз. Это очень строгое повеление, оно является важным поручением. Любовь, которую мы имеем друг ко другу — сильный евангелизационный «инструмент», тот аргумент, который мир не в состоянии опровергнуть. Если только она на самом деле у нас есть. В мире очень много плохого: злоба, нетерпимость, терроризм, равнодушие... Действенная любовь побеждает все это, возрождает души к новой жизни. Настоящая любовь — это наша жизнь и поступки, а не только эмоции. Она приносит плоды как в миссионерстве, так и в последующем воспитании христианина, помогает нам всем выстоять в самых трудных испытаниях.

— Ну, проявление любви на уровне обычного христианина — это понятно: введи скитающихся в дом, накорми голодного, одень нуждающегося... А на уровне Европейской Федерации?

— То же самое: защита неотъемлемых человеческих прав и свобод, в том числе и свободы вероисповедания. Правда, другими методами. Наш голос погромче, поэтому мы выступаем в защиту как отдельного человека, так и групп людей, чьи права нарушаются. Решаем вопросы на законодательном уровне, оказываем гуманитарную помощь пострадавшим при катастрофах и стихийных бедствиях, обращаемся за помощью в международные организации и к правительствам разных стран. Местные Союзы часто очень маленькие, а вместе, в единстве с Богом и друг с другом, мы можем очень многое. Все эти годы мы активно сотрудничали с Украинским Союзом. Сейчас руководство ВСО ЕХБ поменялось, но мы уверены, что будем и дальше делать общее дело во славу Божью.

— Да благословит Господь и Вас, и нас еще больше послужить Ему!

— Аминь!

Елена Мокренчук — *собственный корреспондент «Евангельской нивы» в Донецкой области*

Овдий Хрипчук родился в Парагвае в семье украинских баптистов. С детства говорил на испанском, и лишь в 17 лет по собственной инициативе выучил родной язык.

Женился, окончил в Аргентине библейский колледж, затем три года нес пасторское служение в одной из церквей Австралии. Чтобы содержать семью, работал автомехаником.

Спустя несколько лет — снова переезд, на сей раз в Канаду, в г. Виннипег провинции Манитова, где для поместной церкви нужен был пастор. Однако семье, привыкшей к теплому климату, оказалось нелегко переносить суровые канадские морозы, и вскоре Хрипчуки переехали в г. Трентон, Пенсильвания, где и обосновались.

Церковь Трентона насчитывала тогда всего лишь 8 членов, и о ней мало кто знал даже в родном городе. Теперь, спустя 26 лет, она выросла настолько, что имеет возможность активно трудиться не только в Трентоне и окрестных городах, но и посылать миссионеров в другие страны, проводить евангелизации, поддерживать духовно и материально 10 миссионеров в Украине.

Призвание — нести Благую Весть

В прошлом году Господь поручил брату Овдию еще более ответственное служение — ныне он возглавляет Украинское баптистское объединение США.

Мы встретились с братом в мае, когда он в 16-й раз посетил Украину, и не могли не поинтересоваться, как живут и трудятся наши братья в далекой Америке.

— Наши церкви, — сказал брат Овдий, — в основном, состоят из украинских эмигрантов, поэтому порядок богослужения и внутрицерковные традиции мало отличаются от тех, которые практикуются в Украине. Сложность состоит в том, что большей частью это люди, не знавшие Бога до приезда на другой континент. Удивительное дело — Господь приводит к нам людей, которые у себя на родине и слышать о Нем не хотели! А тут они порой находят Бога раньше, чем работу и жилье. Наверное, и в этом есть особый промысел Божий. Надо сказать, что на чужбине люди особенно уязвимы. И мы целенаправленно ищем их — по телефонному справочнику, интересуемся в учреждениях, в больницах, ищем на улицах... Господь привел нас в эту страну, как некогда Иосифа в Египет, и в Америке мы чувствуем себя ответственными за наш народ.

— Наверное, трудно благовествовать таким людям?

— Да, непросто. По крайней мере, массовыми евангелизациями тут ничего не добьешься. Мое служение — это буквальное исполнение повеления Христа: «Идите и научите...». За долгие годы служения я убедился, что лучшим способом евангелизации является личное общение с людьми, благовестие собственной жизнью. Иногда люди ничего не понимают в церкви, для них все наши рассуждения о спасении, очищающей силе Крови Христа, покаянии и т.п — не более, чем говорение на незнакомом языке, если можно так выразиться. Я вот «язык» Христовой любви и искреннего участия прекрасно понимают все, причем без перевода.

— Но ведь личное общение отнимает массу времени!

— Конечно. Приходится в чем-то себя ущемлять, чтобы найти время для каждого, к кому тебя посылает Господь. Зато какое благословение — видеть неподдельную радость в глазах человека, примирившегося, наконец, с Небесным Отцом! Однажды я возвращался из больницы, где целый день благовествовал страждущим. Вдруг на пороге одного дома увидел двух стариков. Не знаю, что побудило меня остановиться и заговорить с ними. Мы начали с общих тем, затем прошли в дом, где долго и подробно говорили о спасении, которое даровал Бог всем людям. Оказалось, эти люди давно ждали такого разговора. Сейчас они, несмотря на возраст, являются активными членами церкви. И таких примеров я мог бы привести очень много. Знаете, сколько людей никогда не склоняли колени перед Богом только потому, что никто не объяснил им, насколько это важно? Они приезжают в другую страну и здесь вдруг обнаруживают, что, живя с Богом, они могли бы быть вполне счастливы и у себя на родине. Многие говорят: «Жаль, что дома мне никто об этом не говорил...» На территории Украины около 30 тысяч городов, сел и поселков, а церквей, в которых бы звучало живое Слово Божье, нет и трех тысяч.

— И поэтому Вы решили начать благовествовать украинцам в Украине?

— Именно так. В 1992 году мы еще толком не представляли, каким будет это служение. Просто откликнулись на призыв Божий и поехали, не зная, куда. Поначалу тоже увлеклись большими евангелизациями, но быстро поняли, что они малоэффективны. Господь посылал пробуждение, на служениях каялись по 50–100 человек, но мы не могли оказать им действенную помощь, поскольку надо было ехать дальше. Представляете, как мы себя чувствовали, то и дело оставляя за собой по полсотни беспомощных, беззащитных «младенцев во Христе»! Конечно, мы раздавали им брошюры, дарили Евангелие, беседовали с ними. Но, приезжая на следующий год, с болью замечали, что многие без ежедневной поддержки так и не сумели выстоять в этом жестоком мире.

— Это действительно проблема, с которой сталкиваются все благовестники.

— Мы много молились, чтобы Господь показал нам выход из этой ситуации. Теперь, проведя евангелизацию, оставляем в селе миссионера, который живет и трудится рядом с уверовавшими, оказывает им духовную и практическую поддержку. Новообращенные, систематически получая «духовную пищу», растут, крепнут, благовествуют другим. Когда количество членов церкви достигает 50–60 человек, строим для них молитвенный дом. Наши миссионеры сегодня несут служение в селах Черкасской, Черновицкой, Киевской, Львовской, Винницкой, Ивано-Франковской и других областей, и мы видим добрые плоды их труда. Многие новообращенные уже выросли настолько, что сами несут служение. Обратившиеся 10 лет назад, ныне сами открывают церкви. Конечно, им приходится нелегко, поэтому мы даем им возможность подучиться в духовных колледжах и семинариях, укрепиться в вере, и только после этого ставим на служение. Но и потом не оставляем без поддержки, часто приезжаем в гости, интересуемся, как идут дела, не надо ли чем помочь?

— Какие проблемы чаще всего возникают в таких молодых церквах?

— Такие же, как и в любых других: атаки со стороны мира сего, нападки лжебратий... В последнее время все чаще стали досаждать представители других течений. Каждый стремится во что бы то ни стало доказать свою правоту, а у новообращенных от всего этого голова идет кругом. Нужно нести миру чистое Евангелие, а не пытаться «переманивать» людей от кого-то. Кроме того, в церкви приходит много молодежи, обремененной всевозможными грехами — наркоманией, алкоголизмом, с последствиями блуда и т.д. Им очень трудно избавиться от греховных привычек, начать жить по-новому. О них нужно много молиться, поститься, с ними приходится не один раз беседовать, убеждать, многое объяснять. Это напряженный труд, и часто результата не видно месяцами, годами... Так трудно не ослабеть, продолжать настойчиво бороться за них!

— Если я правильно поняла, Вы избрали для себя благовестие сельским жителям?

— Не только. Мы проводим евангелизационные служения в тюрьмах, в интернатах. Там много молодых девушек и парней, практически не имеющих родителей. То есть, родители как будто где-то есть, но они давно бросили детей на произвол судьбы и ведут недостойный образ жизни. В нашей церкви, в Трентоне, мы давно решили, что надо делать все своевременно — спасать детей и подростков, пока они еще не докатились до тюрьмы. То же самое мы делаем сейчас в Украине. В детских домах и школах-интернатах сеется Слово Божье и приносит плод. Многие молодые люди отдают свое сердце Господу и вручают Ему свою жизнь.

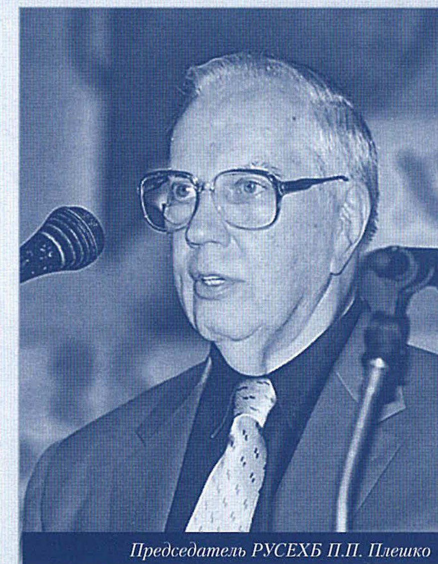
— Что Вы хотите пожелать христианам Украины?

— Только одного — жить достойно Евангелия Христова. Смотрите: пока израильский народ жил в соответствии с Божьими заповедями, он имел благословения, и все окрестные народы знали, что с ними Бог Всемогущий. Как только начали отступать от Бога, придумывать свои законы — потеряли все, вплоть до государства и личной свободы. Как тосковали они в вавилонском плену, желая вернуться на родину! Так и мы: если перестанем жить по ясным заповедям Божьим, которые совсем нетяжки, рискуем потерять свободу в служении, стать рабами моды, мирской музыки, системы ценностей людей мира сего. Еще хочу пожелать, чтобы каждый верующий считал себя миссионером, свидетельствовал родственникам, соседям, сотрудникам на работе и всем остальным. И не бойтесь доверять важные дела молодым христианам — у них есть большой потенциал! Их энергии хватит, чтобы вскоре вся Украина стала христианской, если, конечно, старшие их поддержат, помогут советом и братским участием. Да благословит вас в этом Господь!

Беседовала
Елена Мокренчук

Благословенный труд

Согласитесь, не каждый день встречаешь верующего доктора наук, при этом еще и хорошего музыканта. Впрочем, познакомившись с братом П.П. Плешко поближе, начинаешь понимать, что это лишь малая часть даров, которыми его наделил Господь

Председатель РУСЕХБ П.П. Плешко

— Петр Петрович, расскажите, пожалуйста, о себе.

— Родился я 23 сентября 1936 г. в Чикаго. Отец, Петр Титович, по национальности белорус, мать, Лина Даниловна — украинка, родом из Киева. После моего рождения семья переехала в Нью-Йорк, где отец стал директором Русского христианского общества и пастором Русской христианской церкви. Я принял Христа как Своего личного Спасителя в возрасте 4 лет. В 13 лет вступил с Ним в завет через святое водное крещение. В 14 стал руководителем церковного хора и был им более 30 лет, с 15 лет нес служение пианиста. Господь благословил меня — я организовал в церкви струнный оркестр, для которого аранжировал около 100 гимнов. В 1966 г. церковь избрала меня диаконом, а в апреле 1975 г. я был рукоположен на пасторское служение. Женат, имею двух сыновей и дочь, троих внуков, младшему из которых 15 лет. Все служат Господу.

— Вначале я хотела спросить, как доктор наук стал христианином, но, похоже, надо спрашивать наоборот — как христианин стал доктором наук?

— Обыкновенно. Поступил в университет и окончил его в 19 лет, стал работать инженером-электронщиком. В 1958 г. получил степень магистра по компьютерной технике, а в 69-м, благодаря предоставленной мне стипендии от фирмы IBM, где я проработал впоследствии 30 лет, стал доктором наук в области электромагнитных полей. В 1975 г. получил степень магистра по теме «Бизнес и руководство», затем — высший приз от Всемирной Профессиональной Организации Информационных Дисплеев и был избран почетным членом этой организации. В IBM я был избран также членом Академии технологических наук. В настоящее время работаю директором реализации систем в фирме Кейденс Дизайн Системс. Имею 12 зарегистрированных патентов.

— Мы знаем, что Вы и в писательстве преуспели...

— В признанных технических журналах было опубликовано более 40 моих статей. Я пишу также о важных духовных вопросах, относящихся к вероучению, церковной и личной жизни христианина. Несколько лет назад был опубликован мой двухтомник «Христианство: духовные начала и глубины».

— А чем занимаетесь сейчас?

— В июне 2002 г. я был избран помощником секретаря Исполнительного Комитета, затем — казначеем, а с 2004 г. несу служение председателя РУСЕХБ.

— Не могли бы Вы подробнее рассказать читателям «Евангельской нивы» об этом Союзе?

— Наш административный центр расположен в г. Ашфорт, штат Коннектикут. При нем имеется типография, дом престарелых, большая церковь, где проводятся съезды и конференции. Для сотрудников Союза есть квартиры, которые можно не только арендовать, но и купить. Союз, в основном, решает административные вопросы, участвует в законодательном процессе. Так мы подали ряд предложений в парламент, в результате чего были внесены некоторые изменения в Конституцию. Суть этих изменений — предотвращение переворотов. Мы позаботились также о том, чтобы большие церкви не доминировали, поэтому ввели в нашем Союзе членство церквей, личностей и ассоциированных членов. Ассоциированные церкви три года трудятся вместе с нами, присматриваются и лишь после этого присоединяются к Союзу. Это делает общение более искренним, связи более тесными. Мы поддерживаем также дружеские контакты с американскими церквами, которые не принадлежат к Союзу, но трудятся вместе с нами. То есть, РУСЕХБ, как и ВСО ЕХБ, является союзом независимых церквей. Тем не менее, когда возникают спорные вопросы (о кальвинизме, одежде, музыке и т.п.), мы их решаем вместе.

— Вижу, что проблемы у нас общие. У нас тоже без конца дискутиру-

ют по поводу брюк, покрывала на голове у женщин и музыкальных стилей.

— Насчет женских брюк скажу прямо: нет! Пусть это покажется слишком категоричным, но женщина не должна носить такую одежду в Доме Божьем. Уважайте если не себя, так других! И проявляйте почтение к Богу. А вот относительно покрывала... Знаете, у нас есть такое понимание этого вопроса: поскольку покрывало дано женщине как знак повиновения мужу, оно должно выполнять именно эту функцию. В нашей культуре, кстати, знаком повиновения мужу является кольцо на пальце, поэтому мы не делаем чрезмерный упор на покрывала. Важна суть, а не форма. Главное, чтобы мы никому не подавали повода к соблазну, а одеждой и манерой поведения свидетельствовали, что мы христиане. А внешние атрибуты могут варьироваться в зависимости от национальных и исторических традиций.

— *Наверное, Вас, как музыканта, больше всего огорчают проблемы христианской музыки и пения.*

— Знаете, в Америке сейчас очень много групп прославления, которые профессионально славят Господа на богослужениях, конференциях и евангелизациях. Определенную часть верующих это беспокоит. «Не отход ли это от традиций?» — тревожатся они. Я думаю, традиции — хорошая вещь до тех пор, пока они не становятся путами, связывающими христианина по рукам и ногам. Скажите, где в Библии сказано, что петь Богу должны только хоры или только солисты? Другое дело — стиль музыки. Некоторые положительно принимают так называемый христианский рок. Я же считаю, что мы должны использовать для прославления Бога лишь то, что не имеет корней в язычестве и не связано с оккультизмом. Кроме того, недопустимо использовать слишком громкую музыку. В славословии главное — текст, и мы должны его хорошо слышать.

Участники съезда ВСО ЕХБ. На переднем плане П.П. Плешко с женой

— *Какие еще проблемы имеются в ваших церквах?*

— Жертвенность. Но это, я бы сказал, проблема не наших, а ваших церквей. Христиане, приезжающие в Америку из стран бывшего Советского Союза, не умеют жертвовать Богу. Они не привыкли давать десятину. От этого возникает немало огорчений и недоразумений. Второе — в Америке, как и в Украине, мы молимся о росте церквей, количественном и духовном. Я отвечаю за посещение церквей, духовное ободрение и наставничество, так что мне пришлось многое увидеть. Надо поддерживать новые церкви, быть наставниками для новообращенных и ослабевших, все старание прилагать к тому, чтобы у нас были здоровые, духовно сильные церкви.

— *То есть, не стоит чрезмерно увлекаться евангелизмом, а в первую очередь, надо хорошо научить членов церкви?*

— Я этого не говорил. Важно и то, и другое. Например, моя церковь поддерживает 8 миссионеров в разных странах мира. Мы стараемся подбирать миссионеров из местных жителей, потому что, если дверь благовестия вдруг закроется, иностранцы вынуждены будут уйти, и церкви останутся без служителей. Но и о наставничестве нельзя забывать, и о духовном росте членов церкви. Если христиане правильно научены, то перед ними открывается большое будущее!

— *Насколько сложно нести служение в русских церквах в Америке?*

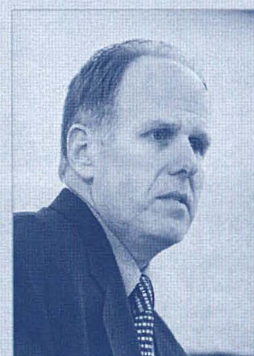
— Конечно, есть различия в американском и славянском менталитете, но они не настолько существенны, чтобы разъединять нас. Мы, в первую очередь, братья и сестры во Христе. Сегодня, на съезде, я по-особенному ощутил это. Деление на американские, русские, украинские и другие церкви является чисто условным, оно относится, скорее, к внешним формам выражения нашей любви к Богу. А доктринально все церкви евангельских христиан-баптистов стоят на едином твердом основании, которое есть Иисус Христос.

— *Да благословит Вас Господь в Вашем труде, приезжайте к нам еще!*

Беседовала ***Елена Мокренчук***

На восстановление штата Миссисипи украинские баптисты пожертвовали сумму, эквивалентную более **40 тысячам долларов США**

Комментарий директора Южной Баптистской Конвенции по Восточной Европе Мика Стоквелла.

— Я думаю, таким поступком украинцы сделали большой шаг вперед. Пожертвование украинских церквей — это прогресс. Я в Украине уже 12 лет, и еще никогда не видел подобного в таких масштабах, чтобы столько людей приняли участие в одном сборе. Во-первых, произошел перелом в отношении к деньгам: обычно всегда говорили: «Дай мне!» В том числе и от Миссисипи Украина в течение шести лет много получала. Но теперь, с такой переменой, думаю, Бог обязательно будет благословлять нас (я говорю «нас», имея в виду украинцев). Украинцы услышали, что где-то есть большая нужда, и отдали свои деньги, открыв сначала свои сердца.

Хочу также подчеркнуть, что для Украины очень важно понять, именно сколько денег здесь смогли собрать. Люди должны узнать, на что они способны. Причем, среди пожертвовавших в основном — не бизнесмены, а простые люди, и пожертвования складывались порой из очень небольших сумм, по 2 – 5 грн., хотя, конечно, были и крупные пожертвования. Я знаю об этом, потому что спрашивал у пасторов. Из этого мы должны сделать вывод, какой большой и мощный наш Союз церквей. О математике пожертвований уже сказал на съезде новоизбранный Председатель Союза Вячеслав Нестерук: пожертвование от каждого взрослого даже по одной гривне приносит для служения средства в сотни тысяч гривень.

Это пожертвование показывает, что мы уже понимаем, что Бог благословляет нас, и теперь нам надо научиться отдавать — людей (миссионеров), деньги. Надо понять, что у нас есть ресурсы, и испытать написанное: «Давайте, и дастся вам: мерою доброю, утрясенною, нагнетенною и переполненною отсыплют вам в лоно ваше; ибо, какою мерою мерите, такою же отмерится и вам» (Лк. 6:38).

Я также очень благодарен за то, что, когда братья увидели такую сумму, они проявили твердость и честно отдали все. Потому что здесь, в Украине, есть очень большие нужды, я, как посредник, хорошо знаю об этом. Но братья с верой отдали собранные деньги. Я позвонил в Миссисипи и вызвал Кена Роудса, чтобы он при всех получил эти деньги, чтобы люди сами увидели, как они помогли и как действует Бог. Я знаю также, что и в Миссисипи был соблазн не принимать дара, потому что «это же Украина, они там и сами бедные, так пусть потратят на свои нужды». Но я думаю, что это не правильно. Я так и сказал им — это духовное дело, от Бога. И как в любом искушении, Он ждет от нас правильного решения: что мы будем делать в том или ином случае. Правда, когда на съезде Григорий Иванович передавал деньги Кену Роудсу, он сказал очень мало, скромно. Но мне кажется, что такое начинание замечательно и его надо подчеркнуть, чтобы люди поняли. Ясно, что здесь вся слава — Богу. Не Украине, не Союзу, не верующим. Слава — Богу, но через Союз, через нас, людей.

Конечно, беда случилась такая, что на восстановление штата правительство США направляет миллиарды. И если сравнивать цифры, то 40 тысяч — это «копейки», капля в море. Но главное, что для украинских баптистов это — большая сумма. И скажу честно, я горжусь нашими людьми. Они могли бы подумать: да что там беспокоиться об американцах, они богатые, у них и страховка, и все есть. Но нашлись те, которые поняли, что это — от Бога, и честно пожертвовали. Для них это было очень серьезно.

Хочется, чтобы этот пример послужил толчком на будущее. Ресурсы в Украине уже есть. Но понятно, что дело не деньгах, а в нашем отношении к ним.

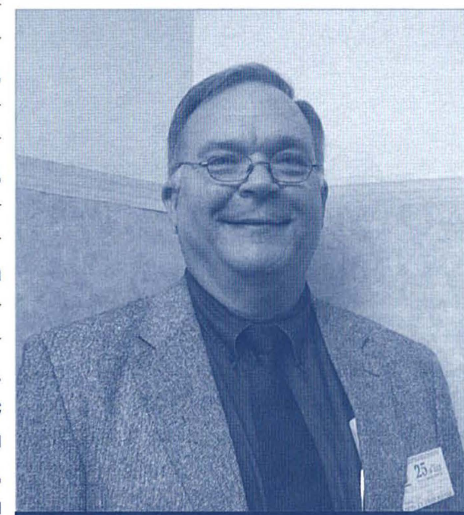

Украина и Миссисипи: КРЕПКАЯ СВЯЗЬ

Интервью с Кеном Роудсом, директором «Миссии мобилизации» Баптистской конвенции Миссисипи.

— Что связывает Украину и Миссисипи?

— Партнерство, которое длится уже много лет. Переговоры о нем начались в 1998 г., а в 1999 г. было заключено соглашение о сотрудничестве сроком на 5 лет. В эти годы представители Конвенции, по 30 групп ежегодно, трудились в Украине. У них было много разных дел: в деле организации новых церквей, в обучении и подготовке церковных лидеров, в организации детского и молодежного служения, христианских лагерей, конференций для женщин, заочных английских школ, различных клубов, а также они работали как строительные команды. И хотя сейчас срок соглашения уже давно истек, братья и сестры из Миссисипи продолжают приезжать в Украину, потому что отношения, которые сложились за те первые 5 лет, оказались очень крепкими. Баптисты Миссисипи полюбили украинский народ, а украинцы-баптисты — своих братьев и сестер из Миссисипи.

Кен Роудс, директор «Миссии мобилизации» Баптистской Конвенции Миссисипи

— Расскажите подробнее о том урагане, который принес столько бед вашей стране.

— 28 августа 2005 г. произошло самое большое стихийное бедствие в истории Северной Америки — ураган, названный «Катрина». Он поразил территорию площадью 90 тысяч квадратных миль[1]. Бедствие началось с Нового Орлеана (штат Луизиана), прошло через штат Миссисипи до штата Алабама. В эпицентре урагана оказалось побережье залива Миссисипи, потому и было разрушено больше всего. В штормовом предупреждении было сказано, что высота волн ожидается 15-18 футов[2]. И действительно, это была настолько страшной силы волна, что смыла целые городки и села.

[1] *Около 230 тыс. кв. км. Для сравнения: площадь территории Украины составляет 603 тыс. кв. км. — Ред.*

[2] *Приблизительно 4,5-5,5 м — Ред.*

У нас в Миссисипи 2200 церквей, и здания 222-х из них разрушены или серьезно повреждены. Есть церкви, где без крова остались все руководящие сотрудники церкви — пасторы, музыкальные служители, учителя воскресных школ. Тысячи жителей Миссисипи потеряли все, что имели, и сейчас живут в маленьких вагончиках. А сотни семей до сих пор живут в палатках. Но бедствие сплотило верующих, и почти все церкви приняли решение восстановить свои здания, кроме тех, где населенный пункт разрушен полностью.

В настоящее время христиане из многих штатов Америки помогают восстанавливать дома, отстраивать церкви. По расчетам специалистов, на полное восстановление штата Миссисипи понадобится не менее 8 лет.

— Как вы узнали о помощи, приготовленной украинскими церквами?

— В январе этого года Миссисипи посетил пастор В.П. Шемчишин и сказал о собранных в украинских церквах пожертвованиях. Мы были глубоко взволнованы этим подарком. Мы любим украинцев и переполнены любовью, которую они проявили к нам таким образом. Я очень хочу, чтобы церкви украинского баптистского союза знали, что это очень значительный подарок, что это очень большая сумма денег. Эти средства пойдут на восстановление церквей и постройку новых жилых помещений. Когда я услышал об этом подарке и какая большая сумма, мне открылось понимание, что Отец Небесный благословит и умножит этот дар и многое совершит посредством него, поскольку украинские братья и сестры пожертвовали в искренности сердца и с любовью.

— Какие еще страны подставили свое плечо Миссисипи?

— Канада послала своих добровольцев для помощи в строительстве. Также много пожертвовала церковь из города Пананг (Малайзия)...

— Поделитесь, пожалуйста, своими впечатлениями о съезде, ведь вы впервые на таком мероприятии в Украине?

— Да, я впервые присутствую в Украине на встрече такой величины. На меня большое впечатление произвел дух этой встречи. Люди очень дружелюбны. Лично меня очень вдохновляла музыка. Еще только собираясь на эту встречу, я уже знал, что это будет что-то особенное в Украине, что Бог совершит что-то через нее. Оставалось только в этом убедиться воочию. И теперь я убедился.

Украина — страна, созданная для благовестия. Она должна посылать своих миссионеров, и я вижу, что эта работа разворачивается.

— Что еще «может» Украина, по-вашему? Другими словами, каковы ее духовные дары?

— Наибольший дар Украины — люди, люди, любящие Бога, чьи сердца принадлежат Ему. Вчера вечером я встречался со студентами КХУ, с которым мы сотрудничаем — посылаем группу студентов из него в Казахстан на миссионерскую стажировку. И я верю, что Бог не только взращивает церковь украинцев, но и посылает их служить по всему миру. Тех, которые отдали себя делу распространения Евангелия. Я думаю, что этот призыв Бог дал вам в Украине. И эта группа из КХУ — пример того, как мы можем это делать вместе.

— Вы уже знакомы с нашим журналом?

— Да, очень интересный.

— С чем бы вы хотели обратиться к его читателям?

— Я благодарю их, что они отдали себя Господу, за их пример мужества, с которым они выстояли во времена несвободы. То семя, которое было тогда посеяно, ныне приносит добрый плод.

Подготовила
Ольга Дорофеева

Пятнадцать лет тому назад при Всеукраинском Союзе Объединений евангельских христиан-баптистов был создан женский отдел. Конечно, женское служение в Украине началось еще при зарождении баптизма в стране. Но только с 1991 г. оно получило официальное оформление и было под началом ответственной за служение сестры Надежды Даниловны Комендант. Отмечали сестры свой 15-летний юбилей 31 марта в киевской центральной церкви «Дом Евангелия»

«Господь Бог — сила моя !»

...збери нас, щоб дякувати Йменню Святому Твоєму, щоб Твоєю хвалитися славою! 1 Хр. 16, 35

В этот день все пестрело от красных роз. Они были везде: в больших напольных вазах, на столах, в настенных панно, и даже на груди каждой женщины трепетала алая роза.

Роза всегда была символом женственности, красоты и, конечно же, любви. «Я не случайно выбрала этот цветок для украшения сегодняшнего события, — объясняет Надежда Даниловна Комендант. — Красная роза — это символ моей любви к Господу».

31 марта женский отдел ВСО ЕХБ отмечал особенную дату — 15 лет своей деятельности. Около 60 сестер, среди которых ответственные за женское служение по областям, а также те, кто начинали это служение, и просто гости приехали в Киев разделить радость этого праздника. Но в этом радостном событии звучала и минорная нотка: эту конференцию Н.Д. Комендант последний раз проводила как ответственная за женский отдел в Украине. Все эти годы она была неустанной труженицей на доверенной ей Господом ниве, хорошим организатором, полным неиссякаемых идей и энтузиазма.

Надежда Даниловна не представляла отчет в привычном для нас виде доклада. Она сделала все гораздо интереснее: собрала фотографии за годы своего служения и представила их в виде слайдов. А на них запечатлелось все ярко и живо, как в жизни: лица сестер, ответственных по областям; региональные конференции и поездки за границу; служение среди сирот, вдов, в детских лагерях, в женских колониях; благотворительные обеды и молитвенные группы... Как разнообразно служение женщин-христианок, сколько сил, энергии и затрат требует! Благодаря полной посвященности сестер и Божьему водительству оно имеет такой успех, приносит столько добрых спелых плодов!

Сестры на конференции 31 мая 2006 г. в центральной киевской церкви «Дом Евангелия»

Открыл конференцию Григорий Иванович Комендант, отметив важность женского служения для украинского Братства. В его молитве благословения звучала благодарность Господу за молитвы сестер, за их руки и неустанное желание трудиться.

С особым вниманием слушали сестры мудрое слово наставничества старшей сестры, вдовы Марии Григорьевны Андрикевич. Ее колоссальный труд — летопись богатого жизненного опыта, из которой понимаешь, насколько чудесно благословляет Бог своих тружеников. «Воздайте Господу, племена народов, воздайте Господу славу и честь; воздайте Господу славу имени Его, несите дары и идите во дворы Его; поклонитесь Господу во благолепии святыни. Трепещи пред лицем Его, вся земля!» (Пс. 95:7–9) — эти библейские слова из уст Марии Григорьевны прозвучали призывом к продолжению усердно трудиться.

Практические занятия для замужних сестер проводили сестры Джолин и Дана (штат Миннесота)

«Именно жизнь моей мамы сыграла решающую роль в избрании мной служения, — делится Надежда Даниловна. — Молитвы матери, ее посвященная Господу жизнь, мудрые наставления обусловили ответственное решение — посвятить свою жизнь женскому служению в Украине».

Не раз возвращались сестры к теме конференции — «Господь Бог — сила моя» (Авак. 3:19). Многие делились своими воспоминаниями, впечатлениями и вновь, и вновь утверждали, что только в Господе черпали силу и вдохновение, желание молиться и трудиться. Очень точно передал атмосферу прославления и благодарности Богу за все пережитое на протяжении многих лет служения стих конференции: «...Собери нас и избавь нас от народов, да славим святое имя Твое и да хвалимся славою Твоею!» (1 Пар. 16:35).

— Дорогие сестры, за эти 15 лет мы многое пережили, многому научились, многое сделали, но возможно что-то и не успели. Господь давал силы и возможности, и я знаю точно, что ничего этого не было бы без вас. Поэтому сегодня я использую эту прекрасную возможность, чтобы сказать вам: «Спасибо». Я благодарна тем, кто начинал вместе со мной это служение, спасибо и молодым сестрам, которые привнесли в него новые силы.

На всех фотографиях из зарубежных поездок Надежда Даниловна запечатлена в неизменных украинских вышиванках. «Я люблю Украину, люблю свой народ, — делится она. — Люблю землю, где Господь дал мне родиться. Было много соблазнов поменять место жительства на более благополучное. Но я всегда понимала, что именно здесь мое место, именно этому служению посвящена моя жизнь».

«Ответственная». Это определение за 15 лет служения стало вторым именем Надежды Даниловны. И сегодня, оглядываясь назад, можно уверенно сказать, что это имя она пронесла достойно, с ответственностью за всех сестер Украины и за тот труд, который они совершали.

Но я уверена, что на этом ее служение не закончится. Еще не раз мы будем обращаться к ней за советом, за помощью, с просьбой поделиться опытом, ведь кто, как не она, знает о женском служении все.

Юлия Долматова-Агафонова

Евангелие — до края земли, до Чернобыля

Эти письма — подлинные. Мы получили их от пастора Ярослава Мачинского, который хотел лишь сообщить о том, как Бог указал ему на нетронутую духовную целину в зоне вокруг Чернобыля. Сегодня для многих из нас Чернобыль — это где-то далеко, а 20 лет, отделившие нас от аварии — очень давно. Эти живописные места находятся «на краю Киевской земли», правда, став радиационно опасными, они обезлюдели, одичали. Но для Божьего сердца все близко и все сейчас. Он желает «оживлять сердца сокрушенных» (Ис. 57:15). И потому перед нами эта история. История незавершенная, поскольку лето благодати Божьей продолжается. История чудесная, потому что посредством своих молитв ее участником может стать каждый!

Письмо 1

1 марта 2006 г.

«...Но вы примете силу, когда сойдет на вас Дух Святый; и будете Мне свидетелями в Иерусалиме и во всей Иудее и Самарии и даже до края земли» (Деян. 1:8)

Дорогие братья и сестры, друзья в молитве!

Хочу рассказать о том, как мы с группой братьев и сестер начали благовестие в селе Шевченково Иванковского р-на.

Шевченково — последнее село, за ним через 2 км начинается зона обязательного выселения, Чернобыльская зона, земля, обнесенная колючей проволокой. Так что находится буквально на краю Киевской земли. Сегодня вы не найдете его на географической карте, но оно есть, и в нем живут люди. Раньше в нем было несколько сот дворов. А теперь всего девять жителей — пять престарелых женщин, трое мужчин и школьница 12-ти лет, Лена. Магазин, почта и школа находятся в соседнем селе Дымарка, до которого 7 км. Лена ездит в школу на велосипеде. Дорога проходит через лес, поэтому у нее при себе «защитное средство» — свисток.

Сразу после чернобыльской аварии, в 1986 г., в Шевченково приехала фельдшер Людмила Баранюк и поселилась насовсем, чтобы служить здесь людям. Читая Священное Писание, она уверовала в Господа и стала искать общения с братьями и сестрами. Однажды на радио вышла передача об этом селе, в которой рассказали и о фельдшере Людмиле Баранюк. Передачу услышал диакон церкви ЕХБ в с. Мотовиловка Виктор Петрович Криничко. И семья Криничко начала переписку с сестрой Людмилой.

От Виктора Петровича я и узнал о Шевченково. Бог дал нам с хористами мотовиловской церкви возможность 19 марта провести там богослужение. Собралось все село, за исключением одной бабушки, которая уже давно не выходит из дому, и Лены, которая в тот день была с классом в Киеве.

Братья и сестры, будем молиться о них всех и о жителях других подобных сел вокруг Чернобыльской зоны. Помолимся о возможности провести в Пасхальные дни, в апреле 2006 г., евангелизации для детей в школах Дымарки, Красиловки, Термаховки, Красятичей, Обуховичей и о том, чтобы начать в этих селах корреспондентские курсы библейского обучения.

Особенно прошу молиться о Лене. Сердце сжимается, глядя на нее. Ленина мама трагически погибла от рук мужа. Он сейчас отбывает наказание в тюрьме. Лену взяла к себе в Шевченково и воспитывает бабушка Оля.

Можете поддержать теплым письмом Людмилу Баранюк и жителей с. Шевченково: Баранюк Л., п/в Красиловка, с. Шевченково Иванковского р-на Киевской обл., 07212.

Пусть Господь благословит всех вас.

С любовью, Ярослав Мачинский

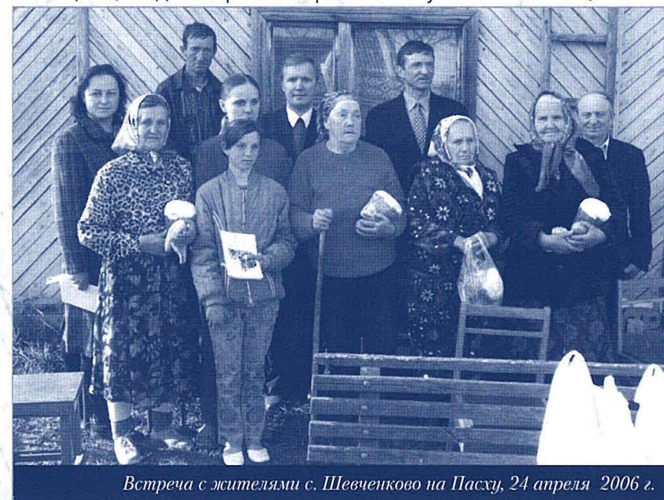
Письмо 2

2 апреля 2006 г.

Дорогие братья и сестры, благодарю за молитвы.

Вспоминаются слова ап. Павла: *«Ибо для меня отверста великая и широкая дверь, и противников много»* (1 Кор. 16:9). В понедельник, 10 апреля, Бог даровал получить добро от властей Иванковского и Полесского р-нов (Полесский р-н также входит в Причернобыльскую зону) на проведение евангелизационных собраний в сельских клубах, и не только для детей, но и для взрослых! Нас ждут на Пасху в шести селах. Пожалуйста, молитесь о проведении программ.

Приглашаю братьев подключиться к Пасхальным служениям в Причернобыльской зоне — взять одно село и провести евангелизацию (мы договорились провести служения 24 и 26).

Встреча с жителями с. Шевченково на Пасху, 24 апреля 2006 г.

Другая нужда — подарки детям. Их нужно 625. (В школе с. Обуховичи учится 175 детей, в Мусийках — 150, в Термаховке — 50, в Дымарке — 30, в Красятичах (это уже Полесский р-н) — 200. Детей много, их свозят в эти школы на автобусах или микроавтобусах из тех сел, где школ нет.) В Областном объединении церквей ЕХБ есть 300 подарков. Помогите собрать остальные. Дети там ни разу не видели подарков миссии «Сумка самарянина». Пожалуйста, молитесь о благословении этих праздничных богослужений.

В Термаховке нам чинит препятствия священник православной церкви старообрядцев. Пожалуйста, молитесь об этом селе особенно.

Леночке из Шевченково исполнилось 13 лет. Помолимся о ней!

С любовью, Ярослав Мачинский

Письмо 3

1 мая 2006 г.

«И смирится народ Мой, который именуется именем Моим, и будут молиться, и взыщут лица Моего, и обратятся от худых путей своих, то Я услышу с неба и прощу грехи их и исцелю землю их» (2 Пар. 7:14)

Дорогие братья и сестры!

Сердечно благодарю за ваши молитвы о евангелизационном проекте в Причернобыльской зоне, который мы назвали «До края Киевской земли — до Чернобыля».

Господь обильно благословил наши евангелизации там 24 и 26 апреля. Евангелизационные служения в Обуховичах, Дымарке, Мусийках, Красятичах и Шевченково посетили более 700 детей. Пришли и многие взрослые, а в Дымарке и Шевченково пришли все жители. Многие дети и взрослые еще не имеют Евангелий. Мы благодарим молодежь киевской церкви ЕХБ «Пробуждение» и села Катюжанка, благодарим кукольную группу церкви «Преображение», Заочный библейский институт «Эммаус», служение «Сумка самарянина», братьев, обеспечивших транспорт, и всех, молящихся о евангелизации в Причернобыльской зоне.

К сожалению, мы не смогли провести евангелизацию в Термаховке из-за влияния православной церкви старообрядцев, но 26 апреля Бог дал побеседовать с председателем села, после которой, надеемся, будут сдвиги в лучшую сторону. Помолимся о евангелизации в Термаховке в будущем.

26 апреля, в день 20-й годовщины аварии на ЧАЭС, в евангелизации участвовали ст. пресвитер по Киевской обл. М.М. Андрашко, пресвитер церкви ЕХБ с. Стовпяги (Переяслав-Хмельницкий р-н) Василий Константинович Качан (до выселения из зараженной зоны Полесского р-на он нес служение диакона в церкви ЕХБ с. Варовичи в этом районе, был ликвидатором аварии на ЧАЭС), диакон мотовиловской церкви ЕХБ Виктор Петрович Криничко.

Представители местной власти благодарят за проведенные Пасхальные программы и приглашают продолжать труд в этих селах. Живут люди здесь нелегко, много неблагополучных семей, где родители — алкоголики или наркоманы. Они особо нуждаются в наших молитвах и практической помощи.

Будем благодарить Господа за благословение Пасхальных евангелизаций проекта «До края Киевской земли — до Чернобыля».

Наше желание — раз в месяц проводить богослужения в этой местности. Главная молитвенная нужда сегодня — приобретение помещения под Дом молитвы в одном из этих сел, например, в Обуховичах, а также нужен миссионер и средства для обеспечения его работы в этой местности. Помолимся и о пробуждении в Причернобыльской зоне, о желании детей и взрослых, посетивших

Евангелизационная команда в Причернобыльской зоне. В день 20 годовщины аварии на ЧАЭС

евангелизации, изучать Библию на заочных курсах. Помолимся о крещении Людмилы Баранюк и о ее здоровье. Будем продолжать молиться о 13-летней сироте Лене из с. Шевченково.

Если Господь призывает кого-то лично участвовать в проекте «До края Киевской земли — до Чернобыля», пожалуйста, сообщите нам в канцелярию ОЦ ЕХБ Киевской обл. по адресу: ул. Островського, 10, г. Вишневое Киевской обл., 08133; тел/факс 8-044-239-04-96, моб. 8-067-502-54-32, e-mail: kievbaptist@yahoo.com

Пусть Господь благословит всех вас.

Ярослав Мачинский, зам. ст. пресвитера по Киевской обл. (тел. 8-050-4437520)

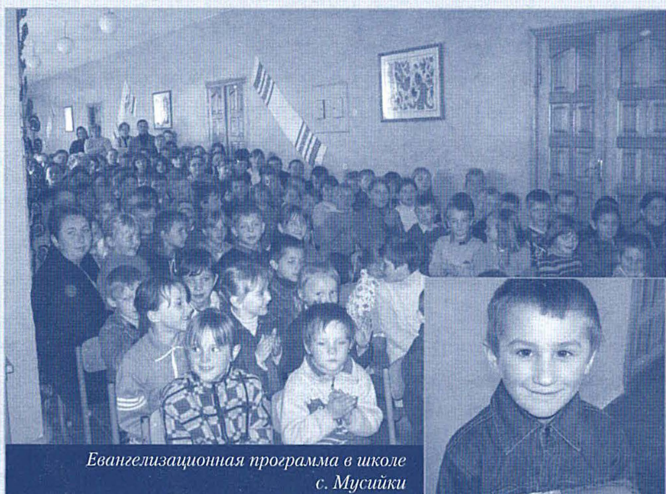
Письмо 4

1 июня 2006 г.

«Алкал Я, и вы дали Мне есть; жаждал, и вы напоили Меня; был странником, и вы приняли Меня; был наг, и вы одели Меня; был болен, и вы посетили Меня; в темнице был, и вы пришли ко Мне» (Мф. 25: 35–36)

Дорогие братья и сестры во Христе,

сердечно благодарим вас за молитвы о нашем служении в Причернобыльской зоне и за людей там. Особенно в этом нуждались жители Шевченково, где в первые дни мая произошел лесной пожар.

Евангелизационная программа в школе с. Мусийки

Подарки от «Сумки самарянина»

Мы приехали туда 25 мая, когда свежая трава уже покрыла выгоревший луг. Сгоревшие дома, обугленные деревья показывают, какой могла быть трагедия, подстерегавшая жителей этого села. Слава Богу, ни один заселенный дом не сгорел. Как эти старенькие «бубушки-пожарные» остановили надвигающееся пламя? — Только Бог защитил их, Он услышал их молитвы!

Служение прошло очень благословенно, все были рады нашему посещению и искренне молились Богу.

Бог благословил также все наши служения в Причернобыльской зоне 25 и 31 мая. В этот раз их стало еще больше: если в апреле мы были в пяти селах, то в мае — уже в восьми. Конечно, было немало трудностей и испытаний: накануне несколько дней шли проливные дожди, в день выезда, 25-го, сломались две машины. Но сейчас мы все же говорим: «Слава Богу за обилие благословений!»

Также эти служения стали хорошим свидетельством единства нашего баптистского братства. Вместе со старшим пресвитером по Киевской обл. М.М. Андрашко трудились и его региональные помощники. Николай Романчук организовал служение в Дымарке, Григорий Ступак — в Обуховичах, Александр Купенко обеспечил транспорт для служения в отдаленных селах Полесского и Иванковского р-нов: Нивецком, Орджоникидзе и Русаках. Глава Ассоциации христиан-медиков Украины Александр Дорошенко организовал благотворительный прием передвижного госпиталя в Максимовичах, одном из отдаленных сел Полесского р-на, там была даже проведена операция.

По нашему приглашению активное участие в служениях приняла группа братьев и сестер из США во главе с братом Ярославом Яручиком (миссия «Новая жизнь для Украины»). Среди них — евангелист Берри Сталинг (миссия «Путь служения»), врачи — супружеская чета Питтардов. Питтарды провели благотворительный прием в Дымарке, на который пришло почти все село — около 200 взрослых и детей.

Киевским Объединением церквей ЕХБ во время этих служений были розданы тысячи Новых Заветов и детских Библий «Путь к новой жизни». Господь дал возможность собрать для наиболее нуждающихся жителей Причернобыльской зоны 60 продуктовых наборов, которые были приняты с благодарностью.

31 мая М.М. Андрашко посетил села Нивецкое и Орджоникидзе Полесского р-на. Нивецкое сразу после аварии на ЧАЭС было признанно нежилым, но сегодня ограждение перенесено дальше за село и здесь уже живут 15 душ. А в Орджоникидзе состоялась встреча с одним из старейших членов церкви ЕХБ — сестрой Анной. Она стала баптисткой полвека назад. Сегодня сестре 91 год.

Руководство Объединения благодарит всех участников евангелизации в Причернобыльской зоне, а также всех, кто поддерживает его молитвами. Для местных жителей, для властей эти служения стали свидетельством христианской любви на деле. Пожалуйста, продолжайте молиться о служении там.

Братья и сестры, сегодня еще сильнее ощущается нужда в миссионере для Причернобыльской зоны. Слава Богу, уже есть возможность приобрести в Обуховичах дом для служения. Но главный вопрос — кто пойдет служить туда? — пока остается открытым. Будем молиться об этой нужде и дальше. Пусть Господь всех нас благословит.

Продуктовые наборы для жителей с. Нивецкое Полесского р-на

С любовью, Ярослав Мачинский, координатор проекта «До края Киевской земли — до Чернобыля»

Публикацию подготовила Ольга Дорофеева

ЛЕТНИЕ ЕВАНГЕЛИЗАЦИИ ДЕТЕЙ

Нынешнее лето для Библейской миссии будет насыщенным, ведь ее сотрудники готовят евангелизационные лагеря для сирот. Мы стремимся окружить детей-сирот и детей-инвалидов теплом и любовью, засвидетельствовать им о Христе, а также хотим сделать ремонт в интернатах

В июле и августе в трех сиротских приютах Украины пройдут евангелизационные лагеря. Это очень важные служения, ведь там дети на протяжении 10–15 дней будут слушать о Христе, вместе петь христианские песни, читать Библию, их окружат любовью и заботой. Благодаря этому израненные сердечки детей растают и они откроют их перед Христом и обратятся к Нему. Мы стремимся привести их к Богу, ведь лишь Он может до конца исцелить сердца обездоленных деток, направить их на правильную дорогу и уберечь от фатальных ошибок.

Каждый лагерь изменяет жизнь сирот. В прошлом году в 2-х таких лагерях покаялось 83 детей. Большинство из них начали посещать воскресную школу, изучать Библию.

Просим вас молиться об этих лагерях, чтобы Господь коснулся сердец еще многих деток и привел их к Себе.

Мы также хотим сделать ремонт во всех этих интернатах, чтобы хотя немного улучшить условия нелегкой жизни детей-сирот и детей-инвалидов.

Интернат для детей больных церебральным параличем в с. Потиевка (Житомирская обл.)

Уже много лет Библейская миссия помогает этому сиротскому приюту. Он находился в жалком состоянии — потрескавшая штукатурка, разбитые окна, поломанная мебель, плохое отопление... Искалеченные и больные дети жили впроголодь.

Библейская миссия взяла этот интернат под опеку. Сделали ремонт в спальном и учебном корпусе, в столовой, заменили старую поломанную мебель, построили подсобные помещения (коровник, свинарник, курятник) и т.д. Сотрудники миссии регулярно посещают интернат, проводят с детьми библейские занятия. Уже 16 детей из интерната покаялись, ходят в воскресную школу.

В этом году мы хотим сделать искалеченным деткам особый подарок — построить для них детскую площадку. В интернате они обделены всем, а потому этот подарок будет для них настоящим праздником.

Просим молиться о Потиевском интернате и присоединиться к этому проекту. Только с вашей помощью мы сможем подарить им этот небольшой праздник и приведем их к Богу.

Детский интернат в с. Солотвино (Закарпатье)

Этот сиротский приют глубоко взволновал нас еще тогда, когда мы впервые приехали туда с рождественской программой. Капитального ремонта в нем не было более сорока лет... Всюду было очень холодно, большинство окон разбито; для экономии их слепили из 3–4 полос стекла в щели между которыми задувал ветер. Штукатурка на стенах осыпалась. Но самое ужасное было в душевой: облупленные стены, грязная потрескавшаяся плитка, дырявая фанера вместо стекла, ряд трубок на стене — «душей», из которых едва текла тонкая струйка холодной воды, горячей здесь давно нету. В таких ужасных условиях годами прозябали сто пятидесят сирот.

Мы стали искать возможность помочь этим сиротам. Сначала был сделан ремонт актового зала, а этим летом Библейская миссия хочет сделать капитальный ремонт душевых комнат, заменить в нем всю сантехнику, установить нагрев воды. Нам очень хочется улучшить условия жизни этим деткам, которые уже столько лет бедствуют в тяжелых условиях.

Детский интернат в с. Новожеланное (Донецкая область)

Более пяти лет Библейская миссия опекает сиротский приют в селе Новожеланное. Как и другие интернаты он находился в ужасном состоянии. За эти годы мы сделали ремонт в большинстве помещений, заменили сантехнику, установили новое отопление, заменили окна в спальнях, построили летнюю площадку. В интернате уже несколько лет работает воскресная школа, много детей покаялось, часть из них приняла крещение. Каждое воскресенье многие дети приезжают в церковь на служение.

Этим летом мы собираемся провести капитальный ремонт коридоров интерната, настлать там пол, заменить освещение и т.п.

Наши дорогие братья и сестры! Помните, что принимая участие в этих проектах, вы дарите частичку Божьей любви и тепла все новым и новым обездоленным детям и помогаете им прийти к Богу и изменить свою жизнь. Пусть Бог благословит вас!

Мы рады вашему участию пожертвованиями, можете присылать их (**с пометкой** «Добровольное пожертвование»):

— **почтовым переводом:** *Библейская миссия, ул. Карьерная, 53, г. Киев 03061*

— **на банковский счет:**

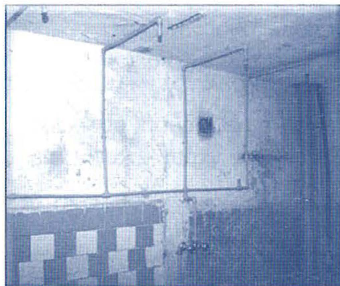
р/с 26006301231034
филиал Жовтневого отдления
Проминвестбанка г. Киева,
МФО 322067, код 21685444,
Библейская миссия

Арсен Малец — заведующий информационным отделом Библейской миссии

Фестиваль ВОЗРОЖДЕНИЕ 2007
с участием Франклина Грэма

«НЕУЖЕЛИ СНОВА НЕ ОЖИВИШЬ НАС, ЧТОБЫ НАРОД ТВОЙ ВОЗРАДОВАЛСЯ О ТЕБЕ?» (Пс. 84:7)

«Навстречу надежде» — так называлось всеукраинское стартовое служение, организованное христианским центром «Возрождение», проходившее 1 апреля в Киеве, в Национальном дворце искусств «Украина».

В программе стартового служения приняли участие главы евангельских церквей Украины. В своем обращении к собравшимся Григорий Иванович Комендант отметил: «Для нас это служение должно стать ободрением! Слава Богу, что, собравшись в этом зале, мы символизируем единство, которое нам так необходимо для успешного благовестия. Все мы должны нести дух единства и благовестия в наши поместные церкви и готовиться к большой евангелизации на стадионе».

Стартовое служение стало началом подготовки к широкомасштабному фестивалю благовестия с участием всемирно известного проповедника Франклина Грэма. Этот фестиваль станет еще одной возможностью возвестить украинскому народу спасение Господне.

Поскольку это событие планируется очень масштабным (учитывая хотя бы тот факт, что Национальный спортивный комплекс «Олимпийский», где состоится евангелизация, вмещает около 83 тысяч зрителей), евангельским церквам Украины предстоит много потрудиться. Каждый из нас может внести свою лепту в дело благовестия.

Виктор Гамм, председатель совета Христианского центра «Возрождение», уверен, что «предстоящие евангелизационные служения вдохновят христиан на труд, послужат гармонии и единству Церкви, лучшему осознанию христианами своего предназначения в мире, соединению даров служения и благовестия, возвеличиванию имени Христа, обращению грешников, а также количественному и качественному росту поместных церквей».

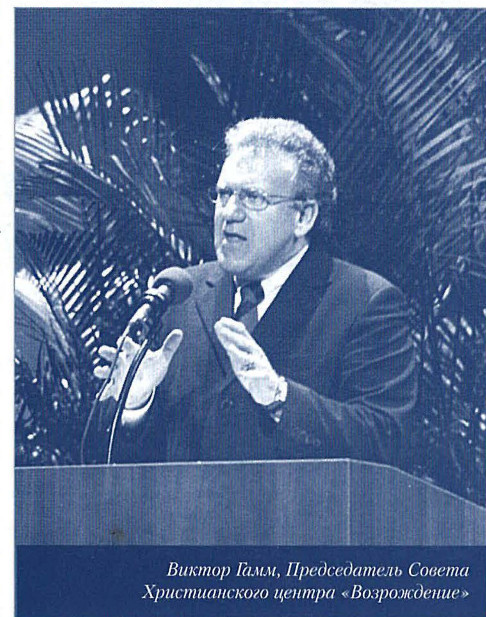
Планируя эту евангелизацию, центр «Возрождение» преследует основную цель служения Церкви Христовой на земле — благовестие. Никто из нас не вправе забывать Великое Поручение Господа Иисуса Христа — «идите и научите». «Мы благовествуем не потому, что таким было наше желание или решение. Благовествовать нам поручил Сам Бог», — так объясняет эту истину всемирно известный проповедник Билли Грэм.

На стартовом служении много внимания уделялось молитве, которая бесспорно является залогом эффективной евангелизации. «Молитва всегда была основой благовестия. Она всегда была, есть и будет основой для всего, что мы делаем», — утверждает Франклин Грэм. До начала фестиваля «Возрождение-2007» остается еще год. Для нас, христиан, это прекрасная возможность объединиться в постоянной молитве для поддержки евагелизации.

Чем еще, кроме молитвы, может послужить каждый христианин?

- Своей жизнью являть пример для окружающих (Мф. 5:16);
- использовать любую возможность, помогая погибающим во грехах (Пр. 24:11);
- молиться и других побуждать к молитве о фестивале благовестия, о своих друзьях и знакомых (Ос. 14:3);
- пригласить их на фестиваль, убедить их прийти, забронировать для них места на стадионе (Лк. 14:23);
- принять участие в фестивале: хористом, душепопечителем, добровольным помощником; пожертвовать средства для доставки людей на стадион, предоставить свой личный автотранспорт и т.п. (1 Цар. 10:7);
- участвовать в процессе духовного наставничества после фестиваля благовестия, оказывая заботу и внимание новообращенным (Евр. 5:13).

Очень важная роль в подготовке к служению «Возрождение-2007» отводится пасторам церквей: «От домостроителей же требуется, чтобы каждый оказался верным» (1 Кор. 4:2). Способствовать успешной евангелизации, связываться с офисом центра «Возрождение» для получения свежей информации, информировать церковь о подготовке к евангелизации, организовывать молитвенные группы, поощрять христиан к участию в евангелизации в качестве душепопечителей, хористов, добровольных помощников, проповедовать на тему благовестия, — это лишь краткий перечень того, что в компетенции пасторов церквей.

Виктор Гамм, Председатель Совета Христианского центра «Возрождение»

Важное место в благовестии центра «Возрождение» отводится Андреевскому движению, получившему название в честь апостола Андрея, который, уверовав, первым делом отправился на поиски своего брата Симона и привел его к Христу. «Андреевское движение воплощает в жизнь чудесный евангельский принцип, когда каждый член церкви — миссионер», — считает Г.И. Комендант. Итак, каждый верующий может стать полноправным участником Андреевского движения, если:

- проявит заботу о неверующих, чтобы они смогли услышать весть о Христе и получить спасение;
- запишет имена 5-7 неверующих людей и постоянно будет молиться о них;
- будет общаться с теми, о ком молится;
- будет приглашать на евангелизационные собрания тех, о ком молится, и придет на собрания вместе с ними;
- поддержит отношения с ними и после собраний.

Сегодня в Киеве полным ходом идет подготовка к широкомасштабным евангелизационным собраниям «Возрождение-2007». Подготовка проходит поэтапно:

1. Совет попечителей сформирован. Регулярно проходят встречи и совещания по согласованию духовных и юридических вопросов. Ответственность Совета распространяется на весь период подготовки и проведения этих собраний.
2. Исполнительный комитет в настоящее время формируется, в его функции входит организация подготовки фестиваля по всем направлениям.
3. В каждой области Украины формируется региональный комитет, который проводит мобилизационную и организационную работу в регионе. Региональный комитет согласовывает свою работу с исполнительным комитетом.
4. Мобилизационные мероприятия: собрания, фестивали, конференции и слеты:

- обучение мастер-инструкторов по курсу «Христианская жизнь и свидетельство»;
- подготовка душепопечителей — 5000 (семинары во всех поместных церквах);
- подготовка объединенного хора — 3000 голосов;
- региональные фестивали «Навстречу надежде» пройдут во всех областях Украины.

С каждым днем христиане Украины приближаются к знаменательному событию — евангелизации «Возрождение-2007». Насколько она будет успешной — зависит от каждого из нас.

Необходимую информацию по подготовке к евангелизации вы можете получить на Интернет-сайте: www.festival2007.info

Юлия Долматова-Агафонова

Славянское евангельское общество

Юлия Долматова-Агафонова

Выступление С. Гладышко, директора СЕО в Украине

Около 15 лет в Украине работают миссионеры Славянского евангельского общества (СЕО). Поле его деятельности достаточно широкое. Среди основных направлений работы СЕО наиболее ярко выделяются следующие:

1. Обучение миссионеров.
2. Материальная поддержка миссионеров.
3. Служение среди детей (работа с сиротами, проведение детских лагерей, работа в детских домах).
4. Служение миссионеров на местах (организация церквей, проведение евангелизаций).
5. Помощь в строительстве и реставрации домов молитвы. (В офисе СЕО на стене висит огромная карта Украины, на которой красными точками обозначены населенные пункты, где миссионерами открыты церкви. Село Пивни Киевской обл., Веселиновка и Ромлянка Одесской обл., Зубриха Черкасской обл. — подобных примеров несколько десятков.)

Сегодня миссионеры СЕО (а это 169 человек) трудятся во всех 25 областях Украины. Поддержку общества получает 31 церковь. За 2005 г. при непосредственном участии миссии было открыто 16 новых церквей.

Чтобы подвести итоги деятельности общества и наметить планы на будущее, 11 апреля в г. Бровары состоялась конференция сотрудников СЕО. Директор СЕО в Украине Сергей Иванович Гладышко представил видеоотчет о деятельности организации. Но основное время было предоставлено миссионерам из областей. Они с радостью делились опытом, приобретенным за годы работы на ниве евангелизма.

На конференцию были также приглашены сотрудники из-за рубежа — Алан Винсент и Эрик МакГраф из Канады, а также Николай Васильевич Порублёв из Австралии. Пастор Алан, возглавляющий СЕО в Канаде, свою проповедь построил на книге Деяний Апостолов, зачитав следующие стихи: «Все они единодушно пребывали в молитве и молении, с некоторыми женами и Марией, Материю Иисуса, и с братьями Его» (Деян. 1:14) и «Они постоянно пребывали в учении Апостолов, в общении и преломлении хлеба и в молитвах» (Деян. 2:42). Он призвал сотрудников к тому, чтобы любое служение, в том числе и служение словом, они начинали с молитвы. Если мы проповедуем и хотим делать это наилучшим образом — нам нужна пламенная молитва.

Церковь в с. Зубриха до и после реставрации

Анатолий Богуцкий, работающий в Винницкой области, выразил огромную благодарность спонсорам. Ведь именно их финансовая поддержка позволяет многим сотрудникам СЕО все свое время отдавать на служение Господу. За время служения брата в одном из районов области уже открыто 4 новых церкви, а в с. Погребище сейчас строится новый молитвенный дом.

Подобных свидетельств было очень много. Там, где трудятся братья, открываются новые церкви, обращаются к Богу все новые и новые души. Говорили и о том, что время массовых евангелизаций уже закончилось, но зато сейчас благоприятное время для личных свидетельств. Люди готовы открыть свои сердца, услышав о том, что Господь совершает в жизни Его детей.

Закрыл конференцию член совета директоров СЕО Николай Васильевич Порублев. «Я хотел бы, чтобы весь совет директоров услышал ваши свидетельства, — сказал он. — Господь творит великое в вашей стране, и ваш неустанный труд побуждает многих посвятить свою жизнь служению Богу». Это самые лучшие слова, которые хотел бы услышать каждый служитель Божий.

Конференция закончилась молитвой, в которой кроме нужд было много благодарностей. Братья ехали домой с новыми силами, вдохновленные свидетельствами и Божьими благословениями. ЕН

Углянскому хору — 40 лет

40 лет... Значительный отрезок времени. Свой юбилей 12 марта отмечала углянская церковь. Разделить эту радость с церковью приехало много гостей. Это братья и сестры, которые принимали участие в жизни хора, а также те, кто пел в нем от начала его образования.

Хор выглядел празднично, ведь хористы заранее готовились к этому особенному событию. Служение было настолько благословенным и насыщенным, что четыре часа пролетели, как одно мгновение. Почему именно четыре? Брат Степан Немеш, который вел служение, шутливо сказал, что каждый час служения — это 10 лет жизни хора.

А жизнь хора была разнообразной: были взлеты, были и падения, были радость и трудности, но с Божьим благословением хор поет, прославляя Его и сегодня. И можно уверенно сказать: «До сего места помог нам Господь».

Началось все в 1966 году. Церковь в то время была небольшой, но все понимали, что пение в церкви является важной составляющей в служении для славы Божьей.

Группа молодежи побывала на Черкасчине. Посетив черкасскую церковь, услышали чудесное пение хора под руководством брата Петра Никитовича Головко. Молодежь пригласила брата Петра Никитовича в Углю. После недели занятий в церкви запел хор. Конечно, пение тех хористов несколько отличалось от пения хора сегодня, но они пели от всего сердца.

Работу регента продолжили братья В. Бокоч, М. Шобей, И. Бокоч, Н. Власенко. На протяжении последних лет с хором работал Алексей Бокоч, который закончил музыкальный факультет Ирпенской Библейской Семинарии. Сейчас он областной регент церквей ЕХБ Закарпатья и преподаватель музыкального факультета Карпатского Библейского Колледжа. Он и готовил с хором праздничную программу.

Если вспомнить историю хора, то можно сказать, что углянский хор является своеобразным рассадником служителей церквей Украины. Так, брат С.И. Корнута — заместитель Президента ВСО ЕХБ Украины; С.В. Немеш — 16 лет нес служение старшего пресвитера церквей ЕХБ Закарпатья, сейчас ответственный за служение благовестия в области; С.В. Бокоч — старший пресвитер Церквей ЕХБ Днепропетровской обл.; И.В. Бокоч — пресвитер Никопольской церкви и много других.

Словом наставления поделились братья С.В. Бокоч, И.В. Бокоч и С.В. Немеш. Хор поздравили братья В. Фицай, В. Немеш, И. Немеш, В. Бокоч, П. Паш. Все они вспоминали те времена, когда сами пели в хоре или слышали его пение. Брат В. Бокоч, например, вспомнил, когда он, работая водителем грузовика, на котором развозил хлеб, после работы заезжал в Углю, забирал хористов и возил их по церквам района на служения. Всем было уютно в мучном грузовике, потому что у всех была одна цель — прославить Бога. Вспоминали еще много интересных и благословенных моментов.

Кульминацией праздника стал момент, когда в ряды хора пригласили тех, кто в прошлом пел в нем. Для них это было приятной неожиданностью. Глаза всех присутствующих наполнились слезами радости, а сердце приятным, неземным чувством, когда хор спел одну из первых песен «Уповай на Бога». Каждый хорист получил поздравительную открытку со словами благодарности за вклад в служение хора.

Их труд не был напрасным, ведь хор поет и сегодня, и Бог благословляет это служение.

Пение хора — важное служение в церкви, и так же, как и другие виды служения, требует большой жертвенности и ответственности. Наше желание, чтобы хор продолжал петь, и чтобы войдя в славу небес, слился с пением Ангельского хора. ЕН

Надежда Миклош
Марьяна Богдан

Сердечно приветствуем братьев и сестер Запорожского областного объединения ЕХБ и Благодарим за духовную и материальную поддержку журнала.

Молитесь о нашем труде, чтобы журнал оставался верным другом каждой христианской семьи. Поддержка печатного слова — это большой вклад в общее дело — распространение Царства Божьего в нашей стране.

Обильных вам Божьих благословений!

Редакция журнала «Евангельская нива»

XI съезд церквей Узбекистана переизбрал руководство

Павел Пейчев, избранный на второй срок Председателем Союза церквей Узбекистана

С 17 по 19 мая в г. Ташкенте, в церкви по улице Кунградской, прошел XI съезд Союза церквей ЕХБ Узбекистана. На нем присутствовало более 150 делегатов из 70 церквей и групп. Девизом съезда стали стихи Писания из Послания к римлянам 12:2—11.

Съезд открыл П.А. Пейчев — Председатель Союза церквей ЕХБ Узбекистана, который приветствовал делегатов и верующих из поместных церквей. К общей молитве призвал всех собравшихся брат А. Жданов, сотрудник Библейской лиги в г. Алматы. С проповедью выступили братья А.В. Шумилин (о церкви в Фессалониках — «примере жизни веры, надежды и любви» (1 Фенс. 1:3) и Ф.Г. Тиссен (о роли Духа Святого в жизни Церкви). Затем своими откровениями на стихи, вошедшие в девиз съезда, поделились братья Ф.Г. Тиссен (Рим.12:2 — «И не сообразуйтесь с веком сим, но преобразовывайтесь обновлением ума вашего...»), Н.А.Гаврилов (Рим.12:11 — «В усердии не ослабевайте; духом пламенейте...») и А.В.Шумилин А.В. (Рим. 12:11 — «...Господу служите»).

Отчетный доклад о работе братства Узбекистана сделал П.А. Пейчев. Он отметил, что, несмотря на трудности в проповеди Евангелия и продолжающуюся эмиграцию, церкви продолжают выполнять свою миссию.

В ходе съезда братья и сестры из разных поместных церквей прославляли Господа исполнением христианских гимнов.

Председателем Союза церквей ЕХБ Узбекистана на следующий срок большинством голосов вновь избран П.А. Пейчев. Заместителями Председателя Союза избраны:

1. Шерстюков Олег Николаевич (духовно-воспитательная работа);
2. Беляк Аркадий Романович (благовестие и организация новых церквей);
3. Мальчиковский Константин Геннадьевич (работа с детьми и молодежью);
4. Хайбулин Ренат Асхаслович (образование и работа среди местного населения).

Делегаты съезда совершили молитву о Божьем благословении избранного руководства.

Александр Шумилин,
Председатель
Союза церквей ЕХБ Киргизстана;
Юрий Апатов,
Исполнительный секретарь
Е-А Федерации СЕХБ

Духовно-просвітницький журнал

Євангельська нива

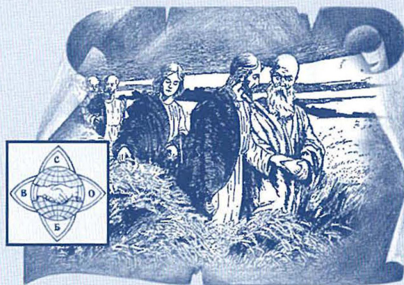
... хто на дорогу свою уважає,
Боже спасіння йому покажу!

Видання засноване у 1997 році

Один Господь, одна віра, одне хрищення

3.2006
виходить 4 рази на рік

ЄВАНГЕЛЬСЬКА НИВА

Духовно-просвітницький журнал
Всеукраїнського Союзу Об'єднань
євангельських християн-баптистів

Адреса редакції:
вул. Л. Толстого, 3-Б,
Київ-4, 01004, Україна
тел. (044) 235-36-13
E-mail: evniva@i.com.ua
Адреса в Інтернеті: www.ecbua.info

Видання здійснюється на добровільні пожертвування

Журнал виходить чотири рази на рік

Видання зареєстроване Міністерством України у справах преси та інформації Свідоцтво КВ №2245 від 16.10.1996 р.

«Evangelical fields» magazine of All-Ukrainian Union of Assosiations of Evangelical Christians-Baptists

Надруковано з готових фотоформ релігійним товариством «Місійна книжкова фабрика «Християнське життя», вул. В. Стуса, 3, м. Луцьк, 43006, Україна, тел./факс (0332) 71-95-96

Один Господь, одна віра, одне хрищення (Еф. 4:5)

№3 (39) 2006

У номері:

стор. 4

стор. 6

стор. 16

стор. 24

Корпуси Таврійського християнського інституту (сел. Антонівка)

Кожний новий виток історії людства приносить жителям землі все більше тривоги. Чергова інформація про обмеженість енергоресурсів, кожне чергове повідомлення про війну болем віддається в серці; кожна нова епідемія чи хвороба швидко розповсюджується, долаючи всі кордони й застави, досягаючи навіть найвіддаленішого хутора...
«А чи не почнеться це завтра на моєму подвір'ї?» — тривожимося ми

Церква Христова — надія світу

Стихії, екологічні катастрофи, загальна депресія людей, які мають абсолютно все для свого тіла, а в душі тривогу, приводить їх до вічного питання: де знайти спокій, надію, впевненість у завтрашньому дні? А що, як існує потойбічне життя, адже сьогодні так часто про це говорять?

Де сьогодні можна знайти спокій, отримати надію, щоб бути щасливими, з упевненістю дивитися в майбутнє?

Церква Господа Ісуса Христа — ось надія цього світу, помісна церква — ось надія цього світу. Церква, яка ставить Слово Боже в основу свого вчення і життя — ось надія цього світу.

Адже про церкву Ісус Христос сказав Своєму учневі: «...побудую Я Церкву Свою, і сили адові не переможуть її» (Мт. 16:18).

У Новому Завіті слово «церква» зустрічається 192 рази. У кожному випадку воно є перекладом грецького слова «еклезія», що означає зібрання віруючих, тобто вибраних або покликаних людей. Сутність церкви, змальованої у Новому Завіті, складається з великої кількості образів і понять. П. Міллер у своїй книзі «Образи Церкви у Новому Завіті» наводить 96 образів, поділених на такі групи: 1. мале стадо; 2. народ Божий; 3. нове творіння; 4. співдружність віруючих; 5. Тіло Христове. А ось деякі з образів Церкви: сіль землі, лист Христів, виноградна лоза, вибрані, Наречена Христа, вигнані, посланники, вибраний народ, святий храм, священство, нове творіння, сини Божі, члени Христові, духовне Тіло.

Апостол Павло у Посланні до ефесян пише про Церкву як про таїну Христову: «А вона за інших поколінь не була оголошена людським синам, як відкрилась тепер через Духа Його святим апостолам і пророкам» (Еф. 3:5).

Отже, Церкву побудував Сам Господь Ісус Христос, і вона відкрилася через Духа Його у день П'ятидесятниці. Апостол Петро, проповідуючи цього дня, сказав до людей: «Бо для вас ця обітниця, і для ваших дітей, і для всіх, що далеко знаходяться, кого б тільки покликав Господь, Бог наш» (Дії 2:39). Апостол Павло описує церкву, яка складається з євреїв і віруючих поган, «де нема ані геллена, ані юдея, обрізання та необрізання, варвара, скита, раба, вільного, але все та в усьому Христос» (Кол. 3:11).

Слово Боже зображує Вселенську і помісну церкву. Вселенська Церква складається з усіх тих, хто в різні віки історії християнства народився від Духа Божого і тим же Духом був охрещений в Тіло Христове. «Бо ми всі одним Духом охрищені в тіло одне, чи то юдеї, чи геллени, чи раби, чи то вільні, і всі ми напоєні Духом одним» (1 Кор. 12:13). У цьому образі Церква показана як організм, який перебуває у живому зв'язку з Христом, під Його наглядом, як одиниця, що складається як з євреїв, так і з поган; її члени мають різні дари, і вони ідеально співпрацюють, виконуючи спільне завдання.

У помісному значенні слово «церква» вживається щодо груп віруючих у будь-якій місцевості. Ми читаємо про церкву в Єрусалимі (Дії 8:1), в Ефесі (Дії 20:17), у Кенхреях (Рим. 16:1), у Коринті (1 Кор. 1:2). Ми читаємо про церкву в Лаодикії (Кол. 4:16) та у Солуні (1 Сол. 1:1). Інколи цей вислів уживається у множині, наприклад, церкви галатійські (Гал. 1:2), церкви в Юдеї (1 Сол. 2:14), церкви в Азії (Об. 1:4). Помісні церкви в сукупності повинні бути точною моделлю Церкви Вселенської.

Біблійні образи, вжиті щодо церкви, вірні і для окремого віруючого, і для помісної церкви, і для Вселенської Церкви.

Образи нареченої, тіла, будівлі й отари, використані для описання Вселенської Церкви (Еф. 5:25; 1:23; 2 Кор. 6:16; Євр. 13:20), помісної церкви (2 Кор. 11:2; 1 Кор. 12:12-27; 1 Кор. 3:16; Дії 20:28) і окремого віруючого (Рим. 7:4; 6:12; 1 Кор. 6:19; Лк. 15:4-10).

Якщо Церква — це єдина надія світу, якщо її засновником є Сам Ісус Христос, якщо майбутнє Церкви — царювання з Христом, вона як наречена буде поруч з Ним і розділятиме Його владу, і вона навіть братиме участь у суді над ангелами, то перед нами, членами Церкви Господа Ісуса Христа, стоять серйозні завдання і запитання:

1. Як вона повинна бути організована?
2. У чому завдання Церкви?
3. Хто повинен очолювати Церкву?
4. Яка сфера діяльності Церкви і що вимагається від її служителів, її членів?

Про це і не тільки ми хочемо поговорити з вами на сторінках нашого журналу «Євангельська нива».

Розпочинаючи цикл статей про Церкву, хочу відразу зазначити, що сьогодні необхідно організовувати все нові й нові помісні церкви. Бажання йти і створювати нові церкви заклав у людські серця Дух Святий. У Діях Апостолів 1:8 ми знаходимо пророцтво Ісуса Христа про розширення Його Царства аж до краю землі. Тут домінує один владний мотив — поширення віри через благовістя в силі Духа. Дух спонукував Церкву до благовістя, результатом її благовісницького служіння були нові церкви.

Я переконаний, що не тільки бажано, але й просто необхідно, щоб благовістя, яким би методом воно не звершувалося, обов'язково переслідувало єдину мету — об'єднання новонавернених у нові помісні церкви.

Це завдання може виконувати лише Божа Церква. Природною метою виноградної лози є родити виноград, але якщо розважити, то важливо, щоб від лози був узятий пагінець, який би дав життя новій виноградній лозі. Бо якби лоза лише народжувала виноград і не давала пагінців, то на землі уже давно ніхто не їв би винограду. Незважаючи на те, що завдання церкви — спасати людей і залучати їх до помісної церкви, одне із її важливіших завдань — дати від себе пагінець у сусіднє селище або місто, щоб і там діяла церква Господа Ісуса Христа. Лише так може ширитися Царство Боже аж до краю землі.

Якщо молодий виноград посаджений правильно, то він дуже добре плодоноситиме, і вже через деякий час він може дати пагінець для нового винограду.

Одним із пріоритетних служінь у ВСО ЄХБ є досягнення мети, яку поставив нам наш Господь Ісус Христос: іти аж до краю землі. Справді, сьогодні від наших церков у багатьох країнах працюють місіонери. Найбільше поле діяльності — Росія, більше половини пасторів Росії — це вихідці з українських церков. І це робота Духа Святого, у нас немає спеціальної програми чи спеціальних місійних проектів, але вони були у Господа. Дух Святий говорив до серця того чи іншого брата — у Чернівцях чи в Донецьку, чи в іншому місті. І здавалося б, він потрібен і в помісній церкві, і родина не дуже хоче, щоб він її залишав, і матеріально це не зовсім вигідно... Але брати говорили: «Ми не можемо інакше, нам потрібно їхати. Бо кличе Бог». І церква благословляла, родичі змирялися — і вістка Божа ширилася й ширилася.

У нашій деномінації цей рух з новою силою розпочався зі становленням незалежності в нашій країні. Хочеться сказати: «Слава Богу!» і подякувати братам, які почули поклик Божий і пішли в наші села і міста. Помісна церква зрозуміла і відділила від себе пагінець, і як правило він був найкращим, пересадила його, часто в суворі умови, в несприятливий грунт. Але завдяки Божій підтримці і допомозі помісної церкви він прийнявся на тому грунті, адаптувався до суворості місцевого клімату і плодоносить.

Ми, люди сучасного покоління, не повинні говорити: «Добре, вже багато зроблено, вже є пагінці від нас. Досить, відпочинемо». Ні, Господь каже нам благовістити аж доки Він прийде.

Ще є куди пересаджувати пагінці. У нас ще є пагінці, молоді і старші, які потрібно благословити на організацію нової помісної церкви. Зрозуміло, якщо обрізати з однієї лози враз усі пагінці, то її можна загубити. Тому потрібен хороший садівник, який ходив би у цьому винограднику й придивлявся: тут ще рано відрізати, а тут обов'язково потрібно, бо скоро лоза перестане плодоносити, адже вся життєва енергія йде на те, щоб давати живлення лише ось цим пагінцям, яких уже надто багато.

В Україні ще 27 тисяч населених пунктів, де потрібен Божий пагінець — місіонер; 125 районних центрів з населенням від 10 до 50 тис. ще не мають євангельської церкви. Вони чекають на нас, що якась із наших церков, яких до 3 тис., відділить і пошле, як це було на початку християнства. «Як служили ж вони Господеві та постили, прорік Святий Дух: Відділіть Варнаву та Савла для Мене на справу, до якої покликав Я їх! Тоді, попостивши та помолившись, вони руки поклали на них, і відпустили» (Дії 13:2-3).

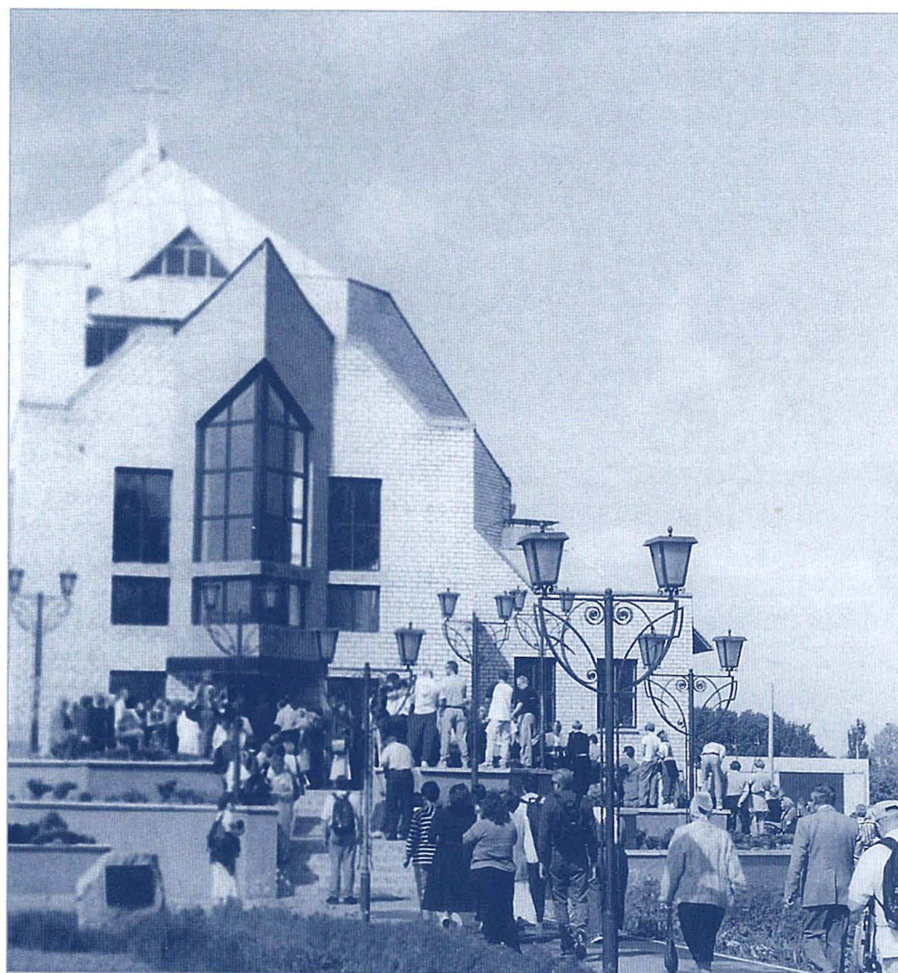
Церквам нашого Братства сьогодні я хочу сказати: ми не можемо наказати, щоб кожна церква терміново віддала когось, послала на місіонерське служіння, ми не можемо сказати, щоб кожен рік церква починала служіння в новому населеному пункті. Можливо для когось це й реально, нехай Бог благословить вас! Але, на мій погляд, нам потрібно об'єднати зусилля. Нехай об'єднається 10 церков в одну групу і поставить собі молитовну мету: із наших 10 церков потрібно знайти одного чи кілька братів для того, щоб десь поруч, де ще немає церкви, вони розпочали служіння. Церкви мають про це знати й молитися, допомагаючи їм коштами, літературою, приїжджати, проводити євангелізації. Активна молодь із цих 10 церков впливатиме на молодь тієї місцевості. В середньому у кожній з цих 10 церков є 500 членів. І якщо в церквах закладати принципи навчання для кожного члена, то на мій погляд, одного з 500 можна кожного року віддавати — посвячувати на місіонера, організатора нової церкви.

Основною метою має бути жертовність, бажання досягти, спасти людей, які не знають Господа як Спасителя. Але знаходити, посилати, а потім підтримувати і допомагати місіонерам повинні помісні церкви. Ініціаторами, тими, хто продумав би і спланував це служіння мають бути братерські ради помісних церков. І ми щиро віримо, що Бог благословить наші прагнення і жертовність. ЄН

В'ячеслав Нестерук — Голова Всеукраїнського Союзу Об'єднань євангельських християн-баптистів, пастор

Що сприяє зростанню церкви?

У медицині існує таке поняття як гіпофізарний нанізм, або ж, як говорять в народі, карликовість. Ця патологія — захворювання, що характеризується затримкою росту й фізичного розвитку. Карликовим вважають зріст дорослого чоловіка нижче 130 см та дорослої жінки нижче 120 см. Основна причина хвороби — нестача біологічно активного гормону росту. Отож, коли ви дивитеся на 30-річного чоловіка, котрий на зріст як 8-9-річний хлопчик, то розумієте — так не повинно бути!

А про що ви думаєте, коли бачите церкву, яка кілька років поспіль не зростає? Можливо основний «урожай» душ людських для неба уже зібраний? Можливо вся наша євангелізаційна активність — лише марна трата сил та коштів? Можливо єдине, що нам залишається — це зосередитися на тому, щоб не втратити хоча б тих, яких маємо? Дозвольте, шановний читачу, поставити вам ще одне запитання: протягом останніх 5 років у вашій церкві число охрещених зростає чи зменшується? «Звичайно, зменшується», — скажете ви (страшне слово «звичайно»). Тоді ось що я скажу: якщо сьогодні у вашій церкві залишиться все як є, то в наступному році ви охрестите ще менше. А хочете знати, які церкви в Україні зростають (я не кажу за свідків Єгови чи харизматичні церкви, а за наші, баптистські)? Дозвольте поділитися своїми спостереженнями і запропонувати «гормон росту» церкви із десяти складових.

Отож, всупереч загальному кількісному спаду, є церкви, які успішно зростають. І ось що їх характеризує:

1. На богослужіннях атмосфера радості, прийняття і поклоніння.

Атмосфера землі, що складається з кисню, азоту й вуглекислого газу була створена Богом до появи всього живого на планеті. Отож, атмосфера важлива. Церковна атмосфера може бути живою чи мертвою, а ще нудною, холодною, нецікавою, депресивною, одноманітною і т.д. Атмосфера богослужінь з трьох складових — радості, прийняття один одного та поклоніння Богові — робить церкву живою.

2. На богослужіннях цікаві, актуальні біблійні проповіді.

У церквах, які зростають, з величезною серйозністю ставляться до підготовки недільної проповіді. У таких церквах пропідник не виходять за кафедру лише тому, що він хороший брат. Чи покликаний він Господом на це служіння? Чи є необхідні дари Святого Духа у того, хто проповідує? Чи належно він готується?

Що я маю на увазі під «цікавими проповідями»? Йдеться про стиль викладення (і хотів би подрімати під час проповіді, але просто не можеш!). Рекомендую пройти відеосемінар Брюса Уілкінсона «Стиль викладання». Щоб проповідувати актуально, потрібно, як казав Віктор Гамм, у правій руці тримати Біблію, а у лівій — свіжу газету. Не обходьте стороною проблеми сьогодення! Несіть Слово Боже у ті сфери, де болить: шлюб, виховання дітей, статеве виховання, алкоголізм, гроші, політика, кар'єра, смерть, страждання — що Біблія говорить з цього приводу?

3. Для церков, які зростають, благовістя — пріоритет.

А що є пріоритетом для вашої церкви? Відповідь одна: те, на що ви витрачаєте найбільше свого часу й коштів, говорить про справжні ваші пріоритети. Найчастіше пріоритети церкви залежать від того, чим живе і горить пастор.

4. У церквах, що зростають, практикують особистий євангелізм.

Для його ефективності членів церкви потрібно, по-перше, навчити їх робити, по-друге, постійно мотивувати, заохочувати і підбадьорювати. Вогонь благовістя потребує постійної підтримки.

5. Церкви, які зростають, звершують активне соціальне служіння, вони багатіють добрими ділами.

Христос сказав, що ми — сіль землі (Мт. 5:13), та жодної користі від солі, доки вона буде залишатися в сільничці. «Так бо Бог полюбив світ...» — і ми знаємо як. Дозвольте перефразувати: «Так бо церква полюбила світ...» Як? Як люди можуть відчути, побачити, пережити нашу любов до них? Церкви, які служать наркозалежним, ВІЛ-інфікованим, бідним, хворим, сиротам — зростають.

6. Церкви, які зростають, мають малі групи для невіруючих.

Через стосунки — це дуже ефективний метод благовістя .

7. У церквах, що зростають, якісна робота з дітьми та молоддю.

Вісім із десяти людей приймають Ісуса в своє життя до 20-річного віку. У Рівненській області 18 молодіжних християнських клубів (МХК), їх відвідують близько 1500 людей, з яких 40-60% — невіруючі. За 7 років існування клубного руху в Рівненській області не було жодного розділення в церкві. Якщо десь в Україні це сталося, то винні лідери, які реалізовували ідею МХК, а не сама ідея як метод благовістя. Для прикладу: директором Рівненського Біблійного коледжу є брат, який 6 років тому прийшов до Господа, відвідуючи МХК. Ядром євангелізаційного відділу в цій же області є брати й сестри, котрі навернулися до Господа, відвідуючи МХК, або ж зростали в клубах як служителі.

8. У церквах, що зростають, посвячені служителі ведуть за собою, постійно навчаються й виховують нових служителів, довіряючи їм служіння.

Посвячені: яка ж велика спокуса для служителя, будучи «живою жертвою» (Рим. 12:1), сповзти з жертовника служіння!

Ведуть за собою: два офіцери закінчили військове училище. Одного поважали, іншого солдати не любили, бо перший піднімав в атаку словами «за мною», а другий кричав «уперед».

Постійно навчаються: коли востаннє ви читали якусь книгу про благовістя, на братерській раді оцінювали стан благовістя у вашій церкві, їздили переймати досвід благовістя в іншу, більш успішну, ніж ваша, церкву?

Виховують нових служителів: справжнім плодом керівника є не послідовник, а новий керівник; справжнім плодом благовісника є не новонавернений, а новий благовісник; справжнім плодом пастора є новий, вихований ним пастор.

9. У церквах, які зростають, по-біблійному налагоджене фінансове служіння.

Це означає, що практикують десятину + пожертви. Десятина згадується ще до Закону Мойсеєвого: Авраам і Яків давали Богові щонайменше 10 % від усього прибутку.

Сьогодні не існує якогось одного чи кількох методів благовістя, що стали б золотим ключем для вирішення проблеми якісного зростання церкви. Та я вірю, що якісні зміни в цих десяти напрямках та Божа благодать здатні зробити кількісний прорив у вашій церкві

10. Ті церкви зростають, де багато, а не довго моляться.

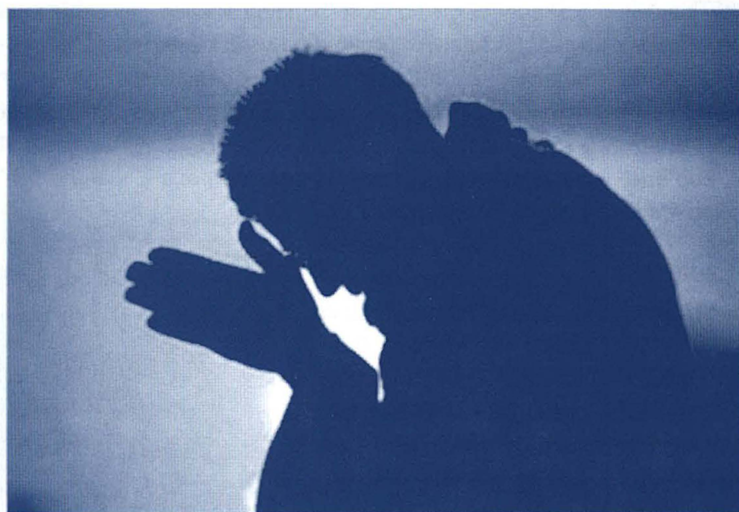
Такі церкви не гордяться своїми досягненнями, а почуваються повністю залежними від милості Божої; ми настільки залежні від Бога, наскільки ми молимося. У таких церквах молитвою пронизані всі служіння. Практикують ранкові, нічні, цілодобові молитви. Адже весь наш ентузіазм і найкращі програми благовістя не здатні дати грішнику покаяння, спасаючу віру, це — суверенне право Бога.

Станіслав Грунтковський

Барометр християнського життя

(Продовження, початок у ЄН №1/2006)

Хтось справедливо зазначив: «Церква сьогодення потребує не більшого і кращого устрою, не нової організації чи нових, кращих методів, а людей, яких Святий Дух може використати для справи, людей молитви. Дух Святий помазує не плани й методи, а людей молитви».

Молитва — це служіння, яке обов'язково має позитивні результати, оскільки результатом молитви є не що інше, як дія Самого Бога. Про молитовне служіння будь-якої групи чи окремого члена церкви інші віруючі можуть нічого не знати, але саме молитва передує Божим благословінням у тому чи іншому аспекті життя і служіння церкви. Прикладів тому чимало.

В одній з українських церков, де довгі роки було добре організоване музичне служіння, всі регенти один за одним виїхали за кордон. Багато членів церкви з сумом спостерігали, як вгасає музичне служіння, та кілька сестер об'єдналися для регулярної молитви. У відповідь на молитви Господь скоро вислав молодих, музично обдарованих братів для звершення музичного служіння в цій церкві, і вони благословенно працюють.

У відповідь на молитви Бог неодноразово посилав пробудження. В одному районі Харкова кілька родин із різних церков об'єдналися для молитви, а згодом, коли випала нагода, відкрили виїзну бібліотеку. Зараз уже кілька років у цьому районі звершує служіння помісна церква.

Результатом служіння християн-молитовників було проведення багатьох євангелізаційних богослужінь, створення церков і місій, недільних шкіл та інших духовних навчальних закладів. Бог у відповідь на молитви Своїх дітей відкрив двері шкіл і в'язниць для євангелізаційних відвідань. Деякі віруючі об'єднуються в «молитовні ланцюжки» для звершення цілодобової молитви. Служіння небагатьох віруючих, що присвятили себе молитві, робить багато.

Перешкоди для дієвої молитви

Молитва — це таємне єднання з Господом, те, що дозволяє нам увійти в Його присутність. Тому все, що перериває наші стосунки з Богом, є перешкодою в молитві. Слово Боже показує нам ці перешкоди для дієвої молитви.

1). Внутрішні перешкоди

а. Гріх. Гріх — це те, що розділяє людину з Богом, і тому є найстрашнішим ворогом людини. Це спільний знаменник усіх злочинів, крадіжок, обману, вбивства, аморальності, хвороби, болю та смутку людства. Його також можна назвати моральною й духовною хворобою.

«Бо то тільки переступи ваші відділювали вас від вашого Бога, і ваші провини ховали обличчя Його від вас, щоб Він не почув» (Іс. 59:2).

Приходячи у присутність Божу, ми завжди повинні враховувати одну чудову рису Його природи — Його святість. У Бога немає пороку. Чистота і гріх несумісні. Якщо ж бажаємо спілкуватися зі святим Богом, ми повинні бути чистими перед Ним (Мт. 5:8). Тому не сповіданий гріх, нечисте серце є серйозною перешкодою у спілкуванні з Богом. Член церкви, який перебуває в такому стані, перш за все потребує сповіді скоєного гріха.

б. Невір'я. Деякі молитви промовляються механічно, без істинної впевненості, що за допомогою молитви можна чогось досягти. Не можна сподіватися на успіх таких молитов. Священне Писання ясно попереджає: «Догодити ж Богу без віри не можна» (Євр. 11:6).

«А якщо кому з вас не стачає мудрости, нехай просить від Бога, що всім дає просто, та не докоряє, і буде вона йому дана. Але нехай просить із вірою, без жадного сумніву. Бо хто має сумнів, той подібний до морської хвилі, яку жене й кидає вітер. Нехай бо така людина не гадає, що дістане що від Господа» (Як. 1:5–7).

Дехто з тих, хто молиться, здається, навіть не усвідомлюють власного невір'я. Вони знають великого, всемогутнього, люблячого Бога, але не навчилися довіряти Йому в усіх аспектах свого життя і служіння. Їм необхідно визнати своє невір'я, продовжувати молитися і сповідувати перед Господом гріх невір'я.

в. Гордість. Серйозною перешкодою дієвості молитви є гордість. Апостол Яків писав: «Бог противиться гордим, а смиренним дає благодать» (Як. 4:6).

Якщо Бог протистоїть тому, що знаходиться в нашому серці, то ми ніколи не зможемо розраховувати на спілкування з Ним. У притчі про двох чоловіків, які молилися в храмі (Лк. 18:9–14), Ісус показав, що Бог високо оцінив молитву одного, але не прийняв молитви іншого. «Гордість примушує порівнювати себе з іншими, щоб знайти когось, хто гірший за нас, — писав Семмі Тіппіт. — Але смирення дивиться не на людину. Воно дивиться лише на Бога». Тому у серці, яке молиться, не повинно бути місця для гордості.

Декого із сучасних християн до гордості спонукують становище в суспільстві, освіта, матеріальна незалежність, обдарованість для служіння. Спілкування з Господом у таких християн буде неповноцінним, поки вони не очистять своє серце.

2). Зовнішні перешкоди

а. Зайнятість. Багато християн дуже зайняті, і в них є чимало зручних підстав, щоб виправдати відсутність молитви у своєму розкладі дня. Однією з найнебезпечніших спокус сатани є ототожнення активності з духовністю. Але це зовсім не так. Ми повинні «приділяти час бути святими». Слід турбуватися про духовне зростання і сприяти йому. Ділове життя без молитви поступово стає безплідним і немічним. Віруючий поступово розуміє, що він «топчеться на місці» і небагато досягає, і в нього немає відчуття справжнього спілкування з Небесним Отцем. «Для дуже зайнятого Мартіна Лютера наполеглива праця була аргументом, що примушував його довше молитися, — писав Освальд Зандерс. — Ось його відповідь на запитання, які в нього плани на цей робочий день: «Робота, робота з ранку до вечора. Насправді мені потрібно так багато зробити, що перші три години я буду проводити в молитві».

Як духовним працівникам, так і багатьом іншим зайнятим віруючим, необхідно призначити певний час для особистої молитви, не допускаючи, щоб якась інша справа завадила цьому.

б. Перешкоди. Коли підходить час, який ми визначили для нашої зустрічі з Богом, часто стається так, ніби всі змовилися між собою, щоб перешкодити цьому: люди, тварини і навіть телефон. Неважко зрозуміти, що тут бере участь невидима ворожа рука. Оле Халлесбі так описав цю ситуацію: «Перша і найвирішальніша битва полягає в тому, щоб відвоювати для тихого спілкування з Богом визначений час кожного дня. Та навіть якщо ми і виграли битву за двері нашої молитовної кімнати, боротьба ще не скінчилася зовсім... Тоді, коли ти стоїш на колінах, щоб говорити зі своїм Богом, саме в цей момент перед твоїми очима виникає все, що тобі потрібно робити... Твої думки витають між Богом і терміновою роботою, яка на тебе чекає. Час молитви стає для тебе найбільш неспокійним часом дня...»

І в тихих селах, і в гамірній метушні міст перешкод для молитви дуже багато. Тому той, хто молиться, часто відволікається і не може зосередитися на предметі молитви. Але Бог має владу над нашими некерованими думками. Він може наказувати бурі так, що настає велика тиша, в тому числі й на неспокійних водах наших сердець. Про це добре сказано в Фил. 4:7 — «І мир Божий, що вищий від усякого розуму, хай береже серця ваші та ваші думки у Христі Ісусі». З допомогою Христа ми маємо можливість зосереджувати наші незібрані думки, і тоді наша молитва стає справжньою зустріччю з Богом.

4. Недоліки в молитовному житті віруючих та аналіз їх причин

1). Втрачається значення молитви

Як уже зазначалося, в наш час у житті багатьох християн втрачається значення молитви. Поширюється думка, що все, що нам потрібно робити, — це працювати більше й більше. «Робота — добра справа, — писав відомий у нашому братстві богослов О.А. Тярк, — та в Царстві Божому робота може бути успішною лише в поєднанні з молитвою. Молитва оберігає самого працівника, оберігає його нервову систему, навчає покладати турботи на Господа й отримувати від Нього мудрість для виконання роботи». Багато хто не зовсім розуміють, що молитва приносить благословіння Боже й успіх будь-якій роботі, що угодна Господу. Молитва робить те, що ми не змогли б зробити ніяким іншим чином.

У своїй зневазі до молитви дехто знаходить виправдання в тому, що вони не мають часу, щоб помолитися. Однак часто ми відчуваємо нестачу не в часі, а у справжньому бажанні спілкуватися з Богом. У сучасному суспільстві в даному питанні є серйозна проблема. Справа в тому, що головна спонука до молитви — це відчуття залежності від Бога (Як. 4:14–15). Та прагматизм сучасного суспільства закріпив у багатьох неправильне почуття незалежності й самодостатності. Розглядаючи проблему прагматизму, Джон Ф. Мак-Артур писав: «Складно змусити себе молитися, якщо вважаєш, що маєш людські рішення для всіх проблем і природні джерела для задоволення потреб. Проблема — у нашому суспільстві, тому що сьогодні багато людей мають більше матеріальних благ, ніж необхідно, і наше сус-

> *Молитва — це служіння, яке обов'язково має позитивні результати*

пільство створило засоби для задоволення будь-яких потреб».

Значення молитви втрачається ще й тому, що не всі віруючі прагнуть у небо. Як помітив Джон Ф. Мак-Артур, «майбутня слава неба опинилася в тіні земного нинішнього блиску, і багато християн занурилися в затишок здоров'я, багатства і процвітання, з якими їх розділити зможе лише смерть або підхоплення Церкви. Але для когось навіть це буде непроханим вторгненням».

Молитва — це таємне єднання з Господом, те, що дозволяє нам увійти в Його присутність

Молитва повинна супроводжуватися зусиллям і напруженням душі. Багато підходять просто до межі великого благословення, а потім випускають його в той момент, коли їм потрібно було б боротися, подібно до Якова, який говорив: «Не відпущу Тебе, доки не благословиш мене». Це відбувається внаслідок того, що молитва, напевне, відноситься до числа найбільш складних духовних вправ, у яких ми беремо участь. Вона є важкою працею, по-перше, тому, що відрізняється самовідданістю: істинна молитва охоплює Боже царство, Божий народ, Божий труд, а не лише наші особисті потреби і проблеми. По-друге, складність молитви виявляється в тому, що вона особиста, а це потребує від нас самодисципліни. Все це привело до того, що молитву зробили значною частиною свого життя небагато християн .

2). Нестача молитов про особисте освячення

Багато віруючих визнають, що для зрілого християнського життя молитва є обов'язковою. Та вони лише на словах прославляють радість у молитві, її силу й ціну, а на ділі часто виявляють байдужість до молитви. Вони мало знають про молитву і тому не вміють молитися. Проте, лише тоді, коли молитва стає для віруючого «насолодою і блаженством, тільки тоді молитва освячує нас; інакше ж вона лише форма, просторікування перед Богом» — писав І.В. Каргель.

Дуже важливо прагнути до особистої святості й молитися про особисте освячення. Петро Дейнека в своїй книзі описує цікавий приклад. Одного разу, після його проповіді у Сполучених Штатах і запрошення до покаяння вперед вийшла жінка. Звернувшись до зібрання, вона сказала, що є головою сестринської молитовної групи і дуже активна в церкві, але вона була настільки зайнята в ній, що навіть не мала часу для молитви і не дбала, щоб приготувати чоловікові їжу. Вона зазвичай говорила чоловікові так: «Якщо ти голодний, то піди й купи собі їжі. Адже ти знаєш, де крамниця, а я дуже зайнята!» Вона додала, що Бог викрив її під час проповіді, і просила пробачення у людей за той спосіб життя, який вела. Потім підійшла до свого чоловіка і публічно просила у нього вибачення. Її чоловік плакав на зібранні, і всі присутні були глибоко зворушені тим, що відбувалося.

Господь закликає Своїх дітей до постійного спілкування: «Бо це воля Божа, освячення ваше» (1 Сол. 4:3).

Лише той, хто прагне до цього й молиться про особисте освячення, може бути успішним у своєму служінні.

3). Нестача заступницьких молитов

Царство Боже поширюється, коли Божий народ молиться. Духовне пробудження світу і духовне зростання Церкви завжди приносять молитви праведників. Як уже було сказано, Господь закликає нас заради блага наших ближніх через молитви впливати на їхні серця й розум, щоб вони йшли у напрямку пізнання й виконання волі Божої.

На жаль, небагато християн усвідомлюють, що, як писав один благословенний служитель, «коли ми в закритій кімнаті, в таїні досягаємо істинного духовного спілкування з Отцем Небесним, поєднуючись із Ним духом, то це стає руслом для течії духовних благ від Бога до церкви, вливаючи в неї силу». Приділяючи більше уваги заступницьким молитвам, члени церков могли б зробити живим і дієвим своє спілкування з Богом, збагачуючи свій дух, а також своїх близьких. Незацікавленість грішників у духовних питаннях — результат нашої незацікавленості й байдужості. Цілком зрозуміло, що християни, які не клопочуть перед Богом про своїх близьких, потребують відродження свого духовного життя.

4). Молитва від плоті

Як записано в Еф. 6:18, віруючі закликаються молитися «кожного часу духом». Апостол Юда передає цю думку словами: «...моліться Духом Святим» (Юда 1:20). Молитися в Дусі — означає молитися у згоді з Духом, Котрий «допомагає нам у наших немочах» (Рим. 8:26). У такій молитві є теплота, реальність, жага і сила. Така молитва звершується не з почуття повинності, а за спонуканням Духу. «Молитися в Дусі — це означає, що молитва наша має бути в межах Духа Святого, а не в межах нашого плотського «я», — писав О.А. Тярк. — Молитва фарисея не була молитвою в Дусі, тому що він звеличував не Бога, а самого себе».

Та нерідко молитва йде від плоті. Як і все плотське, така молитва не угодна Богові (Мт. 16:23). Людське і Боже в даному випадку не суміщаються, а протистоять одне одному. Розмірковуючи над лицемірними молитвами напоказ людям у синагогах та на розі вулиць (Мт. 6:5), служитель церкви і духовний письменник І.П. Плетт писав: «Зрозуміло, що ці молитви звершувалися не через турботу про близьких, не через бажання підтримати їхню віру в Бога. Ці люди підтримували себе, привертали увагу до себе. В наш час молитва на розі вулиць не отримає схвалення і визнання оточуючих людей, і тому цього ніхто не робить. Та чи не промовляємо ми часто свої молитви на наших зібраннях людям напоказ? Нехай боронить нас Господь підозрювати й судити в цьому одне одного. Перевіримо свої особисті спонукання до молитви».

5). Недбале ставлення до молитовних зібрань

З усіх зібрань у ранній церкві найважливішими були молитовні. Фактично сама Церква народилася в молитовному зібранні (Дії 1:14), і після того християни «...постійно перебували... в молитвах» (Дії 2:42). Молитовне зібрання завжди передбачає присутність Ісуса Христа (Мт. 18:19–20). Даючи поради новонаверненим, духовний письменник Пітер Джеффері зазначив, що молитовне зібрання має посідати одне з головних місць у списку обов'язків християнина, оскільки «воно важливіше молодіжних розборів, сестринських груп і навіть недільних шкіл».

Сатана ненавидить молитовні зібрання і завжди намагається їх порушити; іноді самі віруючі «допомагають» йому в цьому. Молитви одних християн дуже довгі, інших — неконкретні, деякі ж віруючі не моляться зовсім. Це дає привід для критики й зневажання зібрань.

Дж. Томмсон назвав молитовні зібрання «термометром церкви». Ревно й акуратно відвідувані зібрання вказують на духовно зростаючу церкву, тоді як холодні, неживі молитовні зібрання — на необхідність духовного пробудження. Якщо ж у церкві взагалі не проводяться молитовні зібрання, вона не може процвітати й зростати духовно.

6). Звертання до Бога з проханнями про те, що можемо зробити самі

Церква — це сім'я Божа. Потреби кожного члена сім'ї добре відомі одне одному, а діти часто об'єднуються, щоб просити про щось свого батька. Використовуючи цю аналогію в духовній області, ми бачимо, що доречно та необхідно для сім'ї Божої або для частини цієї сім'ї разом просити свого Небесного Отця про щось бажане.

Проте, чи варто просити Бога зробити те, що ми можемо зробити самі? Чи не достатньо попросити благословіння і починати діяти? Як написав автор багатьох біблійних курсів Заочної біблійної школи «Еммаус» Вільям Макдональд, «ми просимо Господа, щоб Він привів у церкву більше невіруючих, та чи не вправі Він очікувати, що ми зробимо це самі?» Ця думка означає, що недостатньо лише молитися про майбутню євангелізацію, а потрібно також іти, запрошувати та євангелізувати людей.

Слово Боже, яке спонукує нас до молитов, говорить також: «Беріть уділ у потребах святих» (Рим. 12:13). Нехай же для таких віруючих їхні молитви послужать спонуканням до дії.

Геннадій Пилипенко,
пастор Харківської центральної церкви ЄХБ «Преображення», бакалавр пасторського служіння

Сколько их?

Сколько их, прокуренных и пьющих,
Жизнь прожигающих свою,
Гибельной дорогою идущих,
Сколько их, не верящих Христу?..

Сколько их — скажите люди — сколько?
Тех, кто на игле сидит сейчас,
Тех, кому под кайфом даже больно,
Познающих грех не в первый раз?

Сколько их, спокойных и богатых,
По ночам теряющих покой,
Гордых, неформальных и патлатых,
Для которых все само собой?..

Сколько их! Вы только посмотрите!
Вдумайтесь, познавшие Христа!
Расскажите, всем им расскажите,
Как пролилась Кровь за них с креста.

Бог не скрыл от нас нужду большую
Во Христе, в спасении души
Тех, кто свою жизнь, грехом больную,
Господу еще не посвятил!

Сколько их... Взгляните, христиане,
Загляните каждому в глаза,
И тогда понятно сразу станет:
Нам работы — непочатый край.

Сколько их... И цифры так убоги!
Где любовь, — статистика не в счет.
Братья, сестры! Грешникам о Боге
Говорите! Иисус их ждет!

Завгородня Любов, 23 роки. Вже шість років член херсонської церкви ЄХБ. Вірші пише з 14 років. Свого першого християнського вірша «Молитва» написала в 1998 році.

Вибір за нами!

За книгою «Заблудлий у пустелі» (Майкл Уеллс)

Майкл Уеллс — виконавчий директор
Міжнародного служіння «Життя у Христі» (США)

Яким прекрасним був той день, коли я прийшов до пізнання Христа як свого Спасителя! Пам'ятаю, прокидаючись вранці помічав, що все ще посміхаюсь, як, напевне, посміхався уві сні. Мене переповнювало безмежне щастя. Вивчення віршів з Писання було справжньою насолодою і, здавалося, не вимагало жодних зусиль. Молитва була безперестанною, а прославлення Бога за чудеса Його творіння було змістом кожного дня. Неспокій та страх залишилися десь далеко в минулому. Словом, я знав, що Бог любить мене, і це зігрівало мене.

Однак минуло небагато часу, і в мене почалося життя, повне невдач. Молитва перетворилася на муку. Писання не притягувало, як спочатку, а непереможний гріх проявлявся з усіх боків. Приємне відчуття близькості Бога зникло.

Я намагався впоратися зі своїми проблемами, читаючи різні книги на зразок «як зарадити собі», але чим більше читав, тим більше сумував та озлоблювався. Вони розповідали про бездоганний приклад Христа і радили мені наслідувати Його. Але невже, думав я, ніхто не розуміє, що якби я міг, то й сам чинив це? Та якщо б я був здатний наслідувати Ісуса, Йому не потрібно було б приходити! Чому ж трапилося, що християнство стало мені настільки не під силу? Де те життя з подостатком, яке Він прийшов дати?

...Стогін душі багатьох християн сьогодні такого роду: «Я не можу догодити Богу! Я не здатний змінитися!» Де ж вихід? Відповідь: у простоті Євангелії. Життя з подостатком — це не те, чого ми повинні досягти. Це те, у що ми повинні вірити. Від нас не вимагається наслідувати Христа, нас запрошено взяти безпосередню участь у Його житті. Як? Відповідь надзвичайно проста.

Ми почали своє християнське життя з дитячої віри, біля підніжжя Хреста, і були щасливі. Але потім почали шукати в самих собі здібностей, на які могли б спертися. Ми поставили собі мету: досягти досконалості, причому якомога скоріше! Відтак у гонитві за нею наш погляд непомітно віддалявся від Спасителя, а все більше зосереджувався на тому образі «успішного християнина», про який часто говорять у церквах. Але справа в тому, що чим далі від Хреста, тим більш розгубленими й спантеличеними ми стаємо. Тоді у розпачі намагаємося врятувати самих себе, молимося, постимо, відвідуємо семінари та конференції, даємо обіцянку стати кращими... Однак все це приносить лише тимчасове покращення. Нарешті завдяки викриттю Святого Духа настає мить, коли ми доходимо неминучого висновку, що врятувати себе не можемо, а тому — приречені. Ми здаємося, відмовляємося від спроб стати кращими. Ми знову усвідомлюємо, що потребуємо Спасителя. Яке то пречудове відкриття!

Заковика в тому, що поки ми сповнені сил, ми не вважаємо за потрібне (чи забуваємо) прийти до Христа і прийняти Його спокій. Тому, коли ми втомилися — то добрий знак!

То що ж не спрацьовує?

Під час своєї першої подорожі за кордон я займався наставництвом християн різних деномінацій. Кожна відрізнялася від іншої акцентом на тій чи іншій істині. Разом із тим я виявив, що рівень поразок та відчаю серед них однаковий. Наприклад, серед тих, хто зазнав поразки, рівною мірою зазнавали владу гріха як ті, хто говорить іншими мовами, так і ті, хто не говорить. Очевидно, що жодна з доктрин не привела цих людей до життя з надлишком, такого жаданого ними! Маючи, здавалося б, вказівки для виходу з будь-якої мислимої ситуації, сповідуючи правильне вчення, вони все ж не мають успіху, але вважають, ніби терплять невдачі через те, що не знають, що робити. Справа ж у тому, що загублено суть.

Справа в тому, що наскільки людина втратила стосунки з Богом, настільки ж вона збільшить список правил, за якими слід жити. Старозавітний закон був даний з тієї ж причини — людина не знала Бога особисто. Фарисеї — найкраща ілюстрація цього принципу: чим далі від Бога, тим більше законів, і саме в рядах законників спостерігається найбільша аморальність. Заборони та вказівки просто не спрацьовують так, як хотілося б!

Писання досліджується сьогодні для того, щоб знайти знання. Але Бога неможливо «систематизувати», осягнути розумом. Я не говорю, що знання не є важливим. Але будь-яке знання повинно не затримуватися в голові, а спускатися нижче на тридцять-сорок сантиметрів — у серце! На мій погляд, ревний пошук знання заважає молитві. Адже набагато легше шукати знання у книгах, ніж Господа в молитві. Наприклад, ми знаємо, що Господь керує світом через молитви святих. Проте я не зустрічав іще коледжу чи семінарії, де викладали б курс з молитви. Помітивши, що інтелектуальна гонка — справа досить легка, ми виробляємо правильну доктрину, принциповий церковний порядок і, звичайно ж, дисципліну, як найважніше. І все це — щоб знайти більш глибоке духовне життя. Але шукаємо ми його не там, де треба, а де нам здається зручнішим.

Вічне дерево

Колись Адам і Єва скуштували від забороненого дерева, і людство досі продовжує куштувати від нього. Через це проста істина — прийняття людини Богом по вірі у Христа — стає викривленою та складною.

Уявімо, що ми розділили дерево на добро з одного боку та зло — з іншого. Тепер припустимо, людина скуштувала від злої частини. Чи буде вона винною перед Богом? Безумовно. А якщо від доброї, то чи прийме Бог її добрі справи? Ні. Тому що добро і зло — плоди одного дерева і Бог ставиться до обох однаково, як до «поплямованої одежі». Зрозуміло, Бог хоче, щоб ми робили добрі справи. Але не добрі справи самі по собі роблять нас прийнятними для Бога, а їхнє джерело — Христос, Який виражає Себе через нас, віруючих (1 Сол. 1:3)!

Сам Ісус зазначив, що ті, які скуштували від злої частини дерева («митники та грішники») більш відкриті для покаяння, тому що усвідомлюють свої грішні вчинки, і скоріш увійдуть у небеса, ніж ті, які скуштували від доброї частини («книжники та фарисеї»), що не визнають своєї потреби в покаянні. В усякому разі, Ісус не мав щодо перших і других однакової надії, що добре видно з Його слів, наприклад, в Мт. 23.

Очевидно, що обман куштування від доброї частини дерева набагато гірший, ніж від злої. Чому? Уявімо собі десятибальну шкалу зла, на якій більший рівень позначено більшою величиною, і таку саму шкалу добра, але зі знаком «плюс». Той, хто перед прийняттям Христа жив на позначці «–5», тепер, найвірогідніше, буде прагнути до позначки «+5». Але, на жаль, до такого ж негативного рівня він буде схильний і впасти. Фарисеї виконанням усіх правил досягли «+10», але й упали до «–10», адже розп'яли Божого Сина! Цей принцип діє серед учителів-законників і сьогодні: чим більш високі стандарти вони собі ставлять, тим нижче падають.

Наш ворог з насолодою спостерігає, як ми куштуємо від дерева добра та зла. Йому не дуже складно штовхати нас зі сторони в сторону по цій шкалі. Але ж повинно десь бути й місце спокою, де нас чекає Бог! І воно справді є: на позначці «нуль». Це ідеальне положення для християнина.

Так, ми успішні лише тоді, коли живемо на позначці «нуль». Це означає, що коли ми відчуваємо себе десь на позначці «–6», то не повинні панічно благати Бога привести нас на «+6». Усі наші намагання стати праведними в такому разі розганяють нас настільки, що ми пролітаємо Божу позначку «нуль». Однак, ледь торкнувшись жаданого, знову відчуваємо наближення до попереднього стану — «–6»...

Що ж характерно для позначки «нуль»? Як не дивно на перший погляд, але надприродне життя проявляється в малих, часто непомітних царинах нашого життя, таких, як співчуття, мир, прощення інших. Велике та значуще може підробити й сатана (згадаємо, як волхви фараона повторювали чудеса, що являв Мойсей). А ось дати душі спокій під силу тільки Богу.

Бог не схильний збуджувати наші думки та почуття. Це лише деякі люди чомусь дійшли висновку, що взаємини з Богом повинні бути постійним екстремальним почуттям. Вони не навчилися покоїтися у взаєминах з Господом та насолоджуватися ними. Наприклад, молитва. Вона є простою, коли звершується на позначці «нуль». У ній переважає слухання. Божий голос не має

нічого спільного з людським. Він не голосний, його навіть не чутно, він не крушить і не збуджує наших емоцій. Це звичайний і знайомий Божий голос.

Невіруючі віруючі

На мою думку, небеса будуть повні людей, котрі колись були (1) прощені та (2) народжені згори, але ніколи не пізнали (3) сили спасіння у своєму повсякденному житті, через що воно у них сповнене вини, відчуття неволі, їм постійно дошкуляє гріх. Так, народження згори відкриває нам шлях в небеса (Ін. 3), але нам також необхідне спасіння від різних атак та утисків сьогодні. Це те, про що писав Павло до филип'ян: «...звершуйте ваше спасіння» (2:12).

Спасіння має бути щоденною надприродною подією. Ми повинні повірити в те, у чому переконує нас Спаситель: «без Мене нічого не можете робити ви» (Ін. 15:5). Якщо ми повні невір'я, то ці слова будуть лунати в нашому розумі благословенно, але емоційно ми сприймемо їх як прокляття.

Церкви сьогодні повні людей, що своїм розумом біжать за Богом, а емоціями — геть від Нього. Між тим, наше емоційне сприйняття Бога так само важливе, як і розумове.

Невір'я веде до ідолопоклонства

Якщо б ви могли отримати щось від читання цих рядків, що ви обрали б? Любов? Радість бути коханим та прийнятим? Відчуття безпеки та впевненості?.. Зазначте, що найглибші сердечні потреби корінням ідуть у духовне. І задовольнити їх спроможний тільки Бог. Коли ж ви — невіруючий віруючий, то з проханням задовольнити свої потреби ви спрямовуєте свій погляд не на Бога, а на інший об'єкт.

Замисліться на хвилю, куди ви спрямовуєте свій погляд? Як справляєтеся з обставинами? Що робите у найважчий час у житті? До кого йдете по допомогу? Чим утішаєтеся? Будьте певні, якщо це не Бог, — то це ідол. Усе, до чого ми біжимо в мить небезпеки чи спокуси, минаючи Бога, є нашим ідолом.

Упізнати християнина, який користується ідолами, легко. У нього виявляються такі симптоми, як боягузтво, невпевненість, духовний занепад, жалість до себе та депресії. Жодного з цих симптомів немає в людині віри.

Подібно до Рахилі, яка про всяк випадок прихопила в дорогу до Землі обітованої батькових ідолів (Бут. 31:19), багато християн сьогодні приховали деяких ідолів зі свого минулого. Щоб, якщо Бог раптом не допоможе, було куди звернутися. Більшість християн починають свій шлях до життя миру, спокою та перемоги з великою валізою, наповненою ідолами з минулого, — тим, чому вірили перед наверненням до Христа. «Ті, що тримаються марних божків, — свого Милосердного кидають» (Йони 2:9).

Численні різновиди ідолів

Деяких ідолів легко впізнати з першого погляду. Вони огидні, будучи породженням злих плодів дерева пізнання добра та зла. Інші ж виглядають досить прийнятно, але є більш підступними, бо їм легко знайти вибачення. Вони самі по собі нешкідливі, часом навіть корисні (доки ними не замінюють Бога). Але як ті, так і інші по суті — ідоли, чи то відвідання магазинів, перегляд телепрограм, одяг, бажання підкоряти своїй владі, читання, неправда, пихатість, фантазування, наклепи, сварки, дратівливість, жадібність.

На мою думку, найбільш небезпечні ідоли, яких я відношу до категорії **А.** Виглядають вони бездоганно. Наприклад, чоловік ревно служить у церкві, отримуючи від усіх заслужену похвалу. Однак, якщо він знаходить у цьому віддушину й привід менше бувати вдома, бо там його сварить дружина, то очевидно, він створив собі зі служіння ідола.

А невіруючі богослови створюють ідола, котрий постійно намагається позбавити Бога всіх Його чудес, безпосередньої присутності в житті віруючого та й узагалі будь-чого надприродного.

Ідол релігії виявляється в тому, що ми вдаємо, наче маємо «гарячий зв'язок» з Богом, і що ми не звичайні люди, як інші.

У існуванні великої кількості різних ідолів можна переконатися, спостерігаючи, до чого звертається по допомогу невіруючий віруючий під тиском обставин.

Ідоли приречені на невдачу

Ізраїль не погодився покинути ідолів, яким звик довіряти в єгипетському рабстві, через що його блукання пустелею розтягнулося на довгі роки. Ми також довіряли певним ідолам, поки Бог через благодать Господа Ісуса не вивів нас з пітьми у Своє світло. Чому ж багато з нас уперто не бажають розлучитися зі своїми кайданами, хоч і зубожіють через них? Сподіваються, що раптом спрацює, як колись?

Раніше я мав звичку домагатис свого шляхом залякування інших. І о одного разу, незважаючи на всі мої доводи, зі мною не погоджувалися. Тоді я вийняв свого ідола «залякування». Однак цього разу ніхто не злякався і не послухався мене! Що робити? Можливо, спробувати ще раз, адже раніше завжди так чудово виходило! Коли ж не вийде, покину цього ідола й дістану та пущу в діло іншого, можливо «похмурість»...

Коли Бог помічає, що хтось з Його дітей користується ідолами, Він показує йому його неспроможність. Дитя розчароване і не може зрозуміти, чому те, що допомагало йому стільки років, раптом перестало працювати. Розчарування в ідолі зазвичай змінюється панікою. Щ більше розчарування приходить, ко хтось порадить своїх, «більш надійних» ідолів. Це лише збільшує жалюгідні блукання в пустелі.

Багаторічна звичка бігти до ідолів ховається в кожному з нас. Правду кажучи, усі ми знаходимося в процесі відмовляння від них.

Чи не втомилися ви від довіри фальшивим богам? Чи згідні залишити все, на що сподівалися, та обрати Господа Ісуса Христа? Якщо так, то ви готові увійти в землю Обітовану, місце справжнього спокою, в Царство, де Бог — у всьому! І якщо ви готові відкинути ідолів свого минулого, то знайте, що зробити це неймовірно просто.

Усе, що нам треба, щоб зодягнутис в Божу силу та владу, — це віра, кот починається зі слів наших вуст!

Молитва — дуже проста річ. Проблема починається, коли те, що ми бачимо або відчуваємо, не збігається з тим, про що ми просили. Ми не віримо, що Бог чув нас, і починаємо молитися про те саме знову. Але сила молитви визначається не тим, хто і як її говорить. Усе залежить від Того, Хто її слухає. Ви можете «відчувати», що Він вас не чує, — то й що? Насправді Бог все одно вислуховує вас. Вважати ж себе відповідальним за те, щоб побачити молитву переданою точно Богу в уші — тягар важкий, непосильний.

альшиві уявлення про Бога

З іншого боку, нехтувати почуттєвим сприйняттям Господа ні в якому разі не можна. Його слід враховувати, свідкуючи невіруючим, тому що силою розумової віри людина може прийняти Христа, але при цьому придушити свої почуття. Однак з часом вони знову вимагатимуть свого. Тому важливо дізнатися, що відчуває невіруючий щодо Того, Кого збирається зробити Господарем свого життя. Ми не звертаємо уваги на той факт, що багато відкидають Бога не на підставі того, що знають, а того, що переживають емоційно.

Одного разу в дорозі мені довелося розмовляти з високоінтелектуальним чоловіком, який стверджував, що християни — народ неосвічений, нещирий, усі невіглаcи. Він не зупинив своїх визнань, навіть почувши від мене, що я належу до їх числа. Ми поговорили ще, і я запропонував йому пройти тест на почуттєве сприйняття Бога. Він погодився. На підставі його відповідей я пояснив йому, що емоційно він переконаний: Бога нема, отже нема Того, Хто завжди допомагає, слухає тощо. На свій захист він заявив: «Усі християни лише вдають з себе віруючих!» Я відповів, що це лише його відмовка заради виправдання рішення бути подалі від Бога. Він продовжив: «Вони жадають грошей». Що ж, іще одна відмовка. «Єдине, що їх турбує, це церковні будівлі». Уже три! «Вони ніколи нікому е допомагають!» Він говорив ще, а я лухав. Я розумів, що його заперечення не мають нічого спільного з розумом, а базуються на почуттях. Нарешті, дещо засмучений, він запитав, чому я не заперечую його оцінці. Я відповів, що коли Бог дійсно таке страховисько, яким він його зображує, то краще триматися від Нього подалі. Для чого б то відкривати своє серце і дозволяти провід свого життя такому Богу?

Однак Бог не такий! Кого ж тоді описав мій супутник і кого бояться багато невіруючих віруючих? Хто не чує, не приходить на допомогу, кому неможливо догодити? Одні говорять, що це сатана, інші — наше «я». Але я переконався, що люди найчастіше мають на увазі свого земного батька. Запитайте в них: «Чи боялися ви свого батька? Чи допомагав він вам? Чи був задоволений вами? Чи відбирав у вас щось особливо дороге вашому серцю?» У 90 % випадків у християн, які через свої постійні поразки приходили до мене за настановою, сприйняття Бога віддзеркалювало когось з їхніх батьків (або інших авторитетних осіб у житті). Коли ми з моїм співрозмовником заговорили про це, він заплакав. Виявилося, що колись його батько на прощання пообіцяв повернутися, але вже ніколи більше не прийшов. З тих пір серце цього чоловіка сповнене почуттям гніву та невиліковного болю...

Яким же є Бог?

Скільки разів ви чули проповіді на 1 Кор. 13, після котрих виходили з церкви, гірко дорікаючи собі: «Я не такий. Мені треба мати більше любові!»? Але чи відомо вам, яку радість приносить читання 1 Кор. 13, якщо підставити замість слова «любов» ім'я Бога? Мені подобається таким чином читати цей уривок з тими, хто має невірне сприйняття Бога, бо тут описаний Бог, Який є любов.

Бог добрий, не завидющий, не пихатий (не соромиться нас), не радіє з неправди (ненавидить зло, яке спіткало нас). Він не шукає Свого (але робить найкраще для нас, і тому кожний з нас може бути певним, що будь-яка проблема, хвороба чи фізична вада допущені Богом заради нашого блага). Бог не дратується (послухайте, ви ніколи й нічим не зможете довести Його до люті, щоб Він штовхнув вас і почав топтати), не має думки про зло (не тримає в умі наших злих вчинків). Він зносить усе разом з нами, вірить у нас, усе покриває і ніколи нас не підводить! Він завжди поряд!

Цим же уривком я продовжив розмову зі своїм супутником, відкривши йому істину про те, Ким насправді є Бог, і що тікав він не від Бога, а від створеного ним же образу Бога, схожого на свого земного батька. Зрозумівши це, мій співрозмовник віддав своє життя Господу Ісусу.

Багато людей ніколи не давали Богу можливості проявитися в їхньому житті, бо почуттями відкидають Його, не відчувають до Нього довіри. Позбавитися емоційного невір'я можна лише сповідавши гріх свого невірного сприйняття Бога, а потім прийнявши Бога таким, Яким Він є насправді.

Перевіркою нашого просування в довірі до Бога стане перша невдача. Якщо ми почнемо самосуд над собою, це означатиме, що наша душа заспокоюється не в Бозі, а у власних успіхах та досягненнях, якими ми начебто заробляємо у Бога очки. У разі невдачі не дозволяйте емоціям спантеличувати вас думками: «Ну, все, тепер Бог до тебе добереться! На Його допомогу можеш уже не розраховувати. Через тебе всім перепаде...» Замість цього будьте людиною віри та надійтеся на Бога тринадцятої глави Першого послання до коринтян. Боротьба буде нелегкою. Багато років ви дозволяли своїм неправдивим емоціям керувати вами, тож не відразу ці думки здадуть свої позиції Святому Духу.

Зверніть увагу, я не говорю про те, що слід змінювати себе зусиллям волі, але що треба зберігати особисту віру в те, ким ми вже є. Це не дуже просто. Багато вже звиклися із жалюгідним існуванням на відстані від Бога, у поклонінні ідолам. Чому б не сказати «ні» почуттям і не повірити в Бога, Такого, Яким Він є? Навіщо бути під захистом великого Бога і при цьому бідувати? Адже вибір за нами! ЄН

Тиждень Союзу в Житомирській області

У рамках програми відвідин обласних об'єднань церков ЄХБ України на початку цього року керівництво Братства відвідало Житомирську область. Мета візиту — підтримка та підбадьорення в служінні й ходінні перед Богом

Девізом цього тижня брати Житомирської області обрали два тексти Біблії: *«А ми народ Твій і отара Твого пасовиська»* (Пс. 79:13) та *«Шануйте всіх, братство любіть, Бога бійтеся, царя поважайте»* (1 Пет. 2:17).

Ці місця Священного Писання вказують на дві важливі істини. І ми, будучи вибраним народом Божим, маємо в спільності будуватися в «дім духовний, на священство святе». Така думка — працювати для Божої слави — проходила червоною ниткою крізь усі заходи (конференції, братерські ради, семінари, богослужіння) протягом шести днів.

Першого дня конференцію провели в місті Новоград-Волинському, після чого шановні гості, розділившись на групи, взяли участь у богослужіннях в дев'яти церквах. Наступні дні поїздки були подібними.

На конференції запрошувалися служителі церков кожного району області: пастори, молодіжні служителі, активні члени помісних церков. Це була чудова можливість усім бажаючим послухати керівників Братства та відповідальних за різні види служіння в Україні й за її межами. Піднімалися також питання служіння конкретних помісних церков. Служителі в Дусі Святому ділилися власним досвідом, давали поради, пояснювали, дискутували, разом знаходили рішення.

З великим задоволенням слухали слова підбадьорення братів Г.І. Коменданта, В.В. Нестерука, В.К. Кульбича та С.І. Корнути.

Підкріпленням і поглибленням знань про проблеми церков сьогодення послужило спілкування з директором Апологетичного центру нашого Братства В.М. Хмільом, з керівниками відділів благовістя С.С. Грунтковським та організації нових церков П.П. Трошиним. Грунтовно і зрозуміло вони пояснювали, давали коментарі, вказуючи на найголовніше завдання віруючих на землі — нести людям Слово Боже. Наразі це уже актуально, адже зараз, як не прикро, спостерігається спад євангелізаційної діяльності та росту церков.

Досвідом служіння на ниві Божій ділився старший пресвітер по Київській області М.М. Андрашко. Директор українського відділення Слов'янського Євангельського Товариства С.І. Гладишко запросив до співпраці через розповсюдження Біблій та іншої духовної літератури серед співвітчизників.

Не можна не відзначити присутність серед гостей області сестер Н.О. Купрійонок, відповідальної по Україні за служіння недільних шкіл, та Н.Д. Комендант. Надія Данилівна, спілкуючись з сестрами області, особливо закликала їх до служіння милосердя, молитовного, наголошувала на необхідності служіння душеопікунства жінок у церкві.

За дні тижня Союзу в Житомирській області брати відвідали 65 церков, провели 5 конференцій та багато зустрічей зі служителями в помісних церквах. Кожен брат і сестра, які взяли участь у подіях цього тижня, отримали велике підбадьорення для життя і служіння заради зміцнення Царства Божого.

Ілля Кравченко

Українські місіонери в мусульманському КАЗАХСТАНІ

Ще кілька років тому молодіжне служіння центральної баптистської церкви м. Києва «Дім Євангелія» починалося як церковне. Згодом воно вийшло за рамки однієї церкви, стало популярним у колах молоді інших церков. На молодіжні служіння приходило також багато невіруючих, котрі цікавилися, чим же живе сучасна християнська молодь.

— Дух наших молодіжних спілкувань скоріше місіонерський, — розповідає один із пасторів центральної церкви Владислав Козубовський. — Ми проводили різні молодіжні євангелізації, місіонерські акції. В результаті ми зближалися з людьми, що займаються місіонерським служінням. Це познайомило нас із Південною баптистською конвенцією. Ми потребували поради професіоналів місіонерського служіння, крім того, шукали можливості робити щось разом із ними. Вони, у свою чергу, почувши, що існує такий місіонерський напрямок, захотіли познайомитися з нами ближче.

Першим спільним заходом стала участь місіонерів ПБК у молодіжних спілкуваннях, де вони закликали молодь до місіонерства.

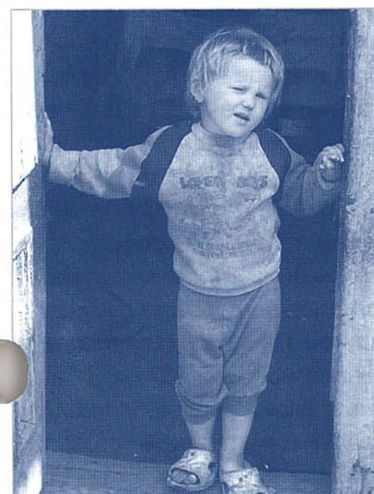
Крім того, щорічно проходить місіонерська конференція для всіх бажаючих працювати місіонерами. На ній порушуються питання євангелізації й місіонерства, з різних місій запрошуються служителі, які діляться з молоддю своїм досвідом. Активними учасниками цих конференцій завжди були місіонери ПБК. Днями ми затвердили назву конференції — «Горизонт життя». Горизонт — це перспектива, та коли ти приходиш до неї, бачиш, що вона набагато ширша, й далі, ніж здавалося. Саме так виглядає обрій місіонерства — він безкрайній.

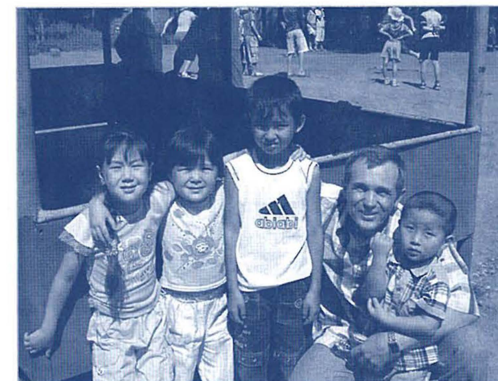
Робота Південної баптистської конвенції захопила нашу християнську молодь — її цікавило те, що вони роблять, як і де. **Що** — це саме те, до чого закликає Господь церкву; **як** — вони роблять це дуже цікавими, прийнятними Біблією й у той же час сучасними, способами; **де** — як в Україні, так і за її межами.

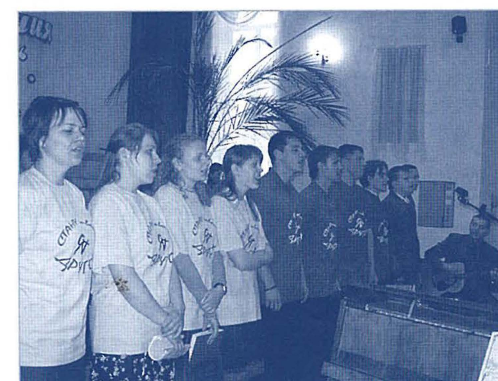
Вже дві місіонерські поїздки здійснили разом місіонери ПБК і київська молодь. Торік вони євангелізували Росію. Цього літа для свого місіонерського служіння вони обрали Казахстан. Очевидною була соціальна, матеріальна і духовна нужда жителів цієї країни.

Підготовка до поїздки в Казахстан почалася десь за півроку. Її учасники регулярно зустрічалися, обговорювали плани, готували програму, молилися. Місіонери ПБК проводили тренінги, розповідали, що означає бути місіонером, що означає проводити євангелізації в іншій культурі й серед іншого народу. І це відмінна риса ПБК: вони не просто роблять місіонерські проекти, вони їх ретельно продумують, планують, багато моляться, готують команду

лідерів своїх місіонерських акцій. Це їхня стратегія.

Місіонерська поїздка по Казахстану тривала більше місяця — з 1 червня по 10 липня. У ній брало участь 15 українських місіонерів, а також місіонер ПБК Джо Рейган. Крім того, у Казахстані вже кілька років живуть і працюють місіонери від Південної баптистської конвенції Джеймс і Джулі Кім.

Про поїздку розповідає один із її учасників, молодіжний керівник церкви «Дім Євангелія» Максим Дяченко:

— Основною метою нашої поїздки була допомога баптистським церквам Казахстану. Там ми працювали із Союзом ЄХБ. У Казахстані близько 130 національних груп, 40% російського населення, чимало монголів, національна релігія — іслам, але країна досить віротерпима.

Приїхавши в Казахстан, ми розділилися на групи по 2-4 людини. Вже на місці ми зорієнтувалися, який спосіб євангелізації буде найбільш сприятливим. Десь основний акцент робився на дитяче служіння — проводилися табори і заняття з дітьми, аналогічні недільній школі. Десь акцент робився на підтримку служінь у помісних церквах, на роботу з молоддю (так було у м. Шахтинську). У Теміртау, наприклад, немає церкви, тому там просто орендували квартиру і проводили курси англійської мови, а паралельно — євангелізували людей. У такий спосіб там зібрали близько 20 чоловік. Взагалі основна увага приділялася особистим розмовам з людьми — усім нам відомий метод «від серця до серця».

Зізнаюся, було складно, люди важко йдуть на контакт. Деякі говорили: «Я мусульманин, ви мене не цікавите».

Нас, українців, ця поїздка дуже змінила. Адже коли тобі немає з чим порівняти, починаєш ставитися до хороших умов як до належного. Ми порівняли. І почали цінувати ті можливості для проповіді, що є в нашій країні.

Думаю, що ми змогли посіяти там Слово Боже, зацікавити ним людей. Молимося, щоб ця поїздка принесла добрі плоди. І щоб вона була не останньою.

Юлія Долматова-Агафонова

Довіра перемагає страх!

*Псалом 27**

Сподіваюся, що переважна більшість з нас погодиться з тим, що сьогодні, як ніколи, знають що таке страх, бо колись відчули чи відчувають його на собі! Досить подивитися на шпальти газет, журналів, книг, увімкнути телевізор, настроїти будь-яку радіохвилю, запитати у перехожих чи зазирнути у самого себе — і ми станемо свідками того, що страх увірвався в кожну країну, кожне місто, село, кожну сім'ю та кожне людське серце. Цілий світ став заручником страху. Та не про нього я хочу говорити, а про те, як звільнитись від цього поневолювача усіх часів.

Нашу відповідь будемо базувати на чудовому псалмі з Біблії — псалмі 27. Це класичний представник жанру псалмів. У ньому йдеться про величезну довіру Богу, яка перемагає страх!

Автор цього псалму запевняє, що сподіватиметься, довірятиме і покладатиметься на Господа навіть тоді, коли:

- буде перебувати в небезпеці чи труднощах;
- вороги оточать його і підуть на нього війною;
- його неправдиво звинуватять;
- покинуть власні батьки.

Ми можемо зауважити, що псалмоспівець справді відчуває і переживає певний страх. Страх оселяється в глибинах його єства, наповнює свідомість і настільки заволодіває нею, що повністю прогнати чи позбутися його практично неможливо. Саме тому в запитаннях, які псалмоспівець ставить на початку, відчувається, як страх змішується з довірою: «Кого мені боятися?», «Кого буду лякатися?» (в. 1). Отже, **довіра не повинна перемагати ворогів, не повинна протистояти неправдивим свідченням. Довіра повинна перемагати власний страх — великого внутрішнього ворога!**

5 серпня 1998 р. ми з другом Анатолієм прибули до Бразилії. Ректор семінарії, Закхей Олівейра, представив нас обох як нових учнів-іноземців. З того, що він говорив, я зрозумів лише наші імена. А тому безліч запитань, як великий рій бджіл, знялися й закружляли в моїй голові, стривоживши мій внутрішній світ:

- «Тут усе якесь інше, невже одного дня я зможу це все полюбити?»
- «Невже я зможу тут звикнути і прижитися?»
- «Невже зможу полюбити їхню культуру і звикнути до такої шаленої спекоти?»
- «Невже зможу одного прекрасного дня смакувати їхні незвичні фрукти, овочі, страви?»
- «А чи зможу колись вивчити їхню мову, чи зможу як слід вчитися і здавати іспити португальською?»
- «Взагалі, чи потягну в навчанні?»
- «Невже зможу я, українець, вчити єврейську і грецьку мови через португальську?»
- «А чи зможу одного дня вийти за кафедру і свідчити про Христа та Україну зрозумілою для бразильців мовою?»

Я боявся! Я став заручником страху. Здавалося, мій страх був більшим від страху всіх бразильців і українців разом узятих! Мій страх обмежував мене!

Рік за роком термін мого перебування в Бразилії спливав. І наприкінці шостого року навчання я знайшов відповіді на деякі запитання, що мене надто хвилювали. Та головне — я зумів перемогти свого ворога номер один — власний страх. Як? Покладаючись на Господа, для Якого немає нічого неможливого (Мр. 10:27). І сьогодні я розумію:

- **той, хто покладається сам на себе, ставить безліч запитань, має лише сумніви і непевність!**
- **але той, хто довіряється Господу та покладається на Нього, ніколи не ставитиме Йому жодного запитання, ніколи не сумніватиметься в Ньому, бо знає, — Бог є Той, Хто зробить усе!**

У той час як надія, віра і довіра є близькими синонімами, страх і довіра є антонімами (протилежними одне одному).

- **Якщо ти відчуваєш, що страх є твоїм обмежувачем, і хочеш перемогти його, тоді довіряйся безмежному Господу і покладайся на Нього, Бога всього неможливого!**
- **Покладайся лише на Бога, і тобі не потрібно буде покладатися ні на кого іншого!** Це біблійна істина: «Краще покладатися на Господа, ніж надіятися на вельможних» (Пс. 118:9);
- **Бійся Бога, і тобі не потрібно буде боятися більше нікого й нічого:** «Господь зі мною. Чого мені боятися? Що зробить людина мені?» (Пс. 118:6); «Страх Господній початок премудрості...» (Пр. 1:7). Боятися людей не потрібно тому, хто надіється на Господа!

Годуй свою віру та довіру, а не сумніви, залиш їх померти з голоду!

Псалмоспівець нас вчить, що ми повинні озброїтися довірою і перемагати всі страхи. У першій частині Псалму 27, вірші 1–6, храм (дім) Божий представлений, як неприступна скеля, як твердиня для втікачів, місце, в якому можна сховатися.

Ось що сказав Господь через пророка Єремію за царя Йосії, коли вороги напали на Єрусалим: «Оповістіте в Юдеї та в Єрусалимі звістіть та й скажіть: Засурміте в сурму у краю! Кричіть гучним голосом та говоріть: Зберіться та підемо до міст до твердинних!» (Єр. 4:5). Але автор цього псалма висловлює дещо більше, відмінне від такого наміру, і в першому ж вірші говорить: «Господь — світло моє і спасіння моє...»

Іншими словами, на його думку, храм не є запорукою гарантованої безпеки місту, в якому збудований. Згідно цьому псалму, храм є не стільки короткочасним сховищем під час воєнного нападу ворогів, оскільки є місцем:

- постійного перебування (а не як у народі говорять: «як тривога — то до Бога»);
- в якому можливо бути «своїм» для Бога;
- тим місцем, де постійно можна мати зустрічі з Богом і насолоджуватися Його присутністю протягом цілого життя.

І саме це постійне перебування у присутності Господній веде до того, що псалмоспівець забуває про всі свої проблеми, небезпеки і страхи!

Отже, псалмоспівець почувається оточеним і захопленим не стільки своїми фізичними ворогами, скільки своїм невидимим ворогом — страхом, який проникає і захоплює його внутрішність. Після того, як страх повністю охопив псалмоспівця, то єдиний вихід, який йому залишився, — це поглянути вгору і довіритися Богові. Саме таку повну довіру, зорієнтовану догори, показував у Своєму земному служінні Ісус (Мт.14:19; Мр. 7:34; Ів. 11:41), диякон Степан (Дії 7:55–56) та інші. Тому:

- **довіра і надія на Господа залежать не від зовнішніх ситуацій, а винятково від наших стосунків з Богом**
- **псалмоспівець тікає не до храму, щоб переховатися там, а тікає і ховається в Господі! Його втеча — не всередину, а вгору, нагору!** Іншими словами, він повністю поклався на Господа і довірився Йому (вірші 4–6)!

Те, що я сьогодні боюся чого-небудь, також говорить про те, що я хочу, аби все сталося з моєї волі, і не зважую на те, чого хоче Бог. Насправді ж «довірятися» означає:

- **віддати Богові всі свої результати;**
- **будувати і підтримувати свої стосунки з Богом не на підставі безлічі слів чи глибоких знань, а на підставі віри та довіри** (Мт. 6:5–13)!
- **проводити діяльне життя, а не мати лише переповнену знаннями голову** (1 Кор. 1:25–27; 13:2, 8;1 Тим. 6:20)!
- **визнавати премудрість Божу, а не свої знання!**

«Чим більше вчишся, тим більше

* У редакції Я. Духонченка

знаєш, чим більше знаєш, тим більше забуваєш, чим більше забуваєш, тим менше знаєш. Для чого ж вчитися?!» — любить іронізувати один дуже розумний бразильський телеведучий Жо Суарес. Проте, він це робить не для того, щоб сказати, що знання — це не важливо, а для того, щоб сказати, яке воно ненадійне та швидкоплинне.

У другій половині псалма, у віршах 7–9, псалмоспівець заохочує своїх слухачів молитися з довірою, приносячи Господу всі свої благання. Він показує, що тут діють обидві сторони: з боку людини — шукати Господа, а з боку Господа — відкриватися тим, хто Його шукає.

Бог не любить гратися і ніколи не грається з людьми у піжмурки. Навпаки, Він дає нам Свої підказки, як ми можемо Його знайти: «Просіть і одержите...» (Ів. 16:24) або «Просіть, і буде дано вам; шукайте, і знайдете; стукайте, і відчинять вам» (Мт. 7:7). Це означає, що Бог не ховається, а навпаки відкривається тим, хто Його шукає.

«Коли б батько мій і мати моя залишили мене, то Ти, Господи, прийняв би мене» (в. 10), — у цьому вірші псалмоспівець не наводить якийсь конкретний факт, але припускає таку абсурдну крайність, яку важко уявити: щоб батьки покинули своє дитя. Подібне знаходимо в Іс. 49:15, де Сам Господь наводить порівняння з випадком, коли мати забуває своє немовля.

Ці два випадки — це символічні порівняння. В них Бог представлений у ролі нас, батьків (батька і мами разом взятих), зі Своїми божественними почуттями, які Він має до кожної людини. Батьківські почуття Бога є глибші й сильніші за всі найглибші та найсильніші батьківські та материнські почуття земних батьків.

Відлуння 27 псалму ми можемо знайти в Новому Завіті, де Бог представлений більшим за наших батьків: «Отже, коли ви, будучи злими, вмієте добрі дари давати дітям своїм, оскільки більше Отець Небесний дасть Духа Святого тим, хто просить у Нього?» (Лк. 11:13).

«Надійся ж на Господа, будь мужній, нехай кріпиться серце твоє, і надійся на Господа» Пс. 27:14

Усі ми, коли залишали рідних, сім'ї і особливо батьків і їхали кудись на навчання чи роботу, знаємо, що залишати не означає покинути і забути одне одного. З таких розлук ми можемо засвоїти урок:

- **якщо ми усвідомлюємо, що знаходимося там, де знаходиться Бог, то будь-яке місце є нам домівкою!**

Говорячи про Бога, Який є «нашим Небесним Батьком», ми повинні стати і бути Його дітьми, синами і дочками (Мт. 18:3). Тому що духовне життя — це життя немовляти, дитини, яка повністю довіряється своєму батьку, навіть коли не знає, що він зробить для неї найближчим часом.

Подібно до самарянки (Ів. 4), я мав безліч запитань, вагань та сумнівів. Це тому, що, як і вона, намагався знайти відповіді в собі чи в інших, замість того, щоби шукати їх в Ісусі:

- як же Ти, Господи, будучи юдеєм, просиш від мене, самарянської жінки, напитись води;
- у Тебе, Пане, і черпака нема, а криниця глибока. Звідки Ти маєш воду живу;
- чи ж Ти більший за нашого батька Якова?

Питання і проблема полягає не в тому, що Бог не може чогось зробити, а в тому, що ми не віримо, що Він може зробити все, що завгодно! Тому-то не зв'язуймо рук Господеві сумнівами і страхами та зайвими запитаннями, а навпаки, даймо Йому свободу в нашому житті своєю довірою Йому і надією на Нього!

Усе, чого я зміг досягти, я досяг не завдяки власним зусиллям чи заслугам, а завдяки довірі Господу. Безліч страхів, які заволоділи мною на початку курсу теології в бразильському місті Ресіфе, я зумів перемогти лише довірою Господу! Інші страхи, які виникли після мого повернення з Бразилії в рідну Україну, страхи перед невідомим 2006-м та майбутнім, що вриваються в моє життя і намагаються мене полонити, я також зможу перемогти, довіряючись Отцю Небесному! Чому? **Бо я маю надію на Господа, незважаючи на те, що не маю надії та впевненості у своїх кроках, які зроблю в майбутті, і не надто замислююся про те, що мені готує завтрашній день!**

Отже, ти, що десь навчаєшся чи вже закінчив своє навчання і десь працюєш, а можливо десь читаєш лекції чи маєш будь-яку іншу професію, а може вже й на пенсії:

- **«Надійся ж на Господа, будь мужній, нехай кріпиться серце твоє, і надійся на Господа»** (в. 14);
- Довіряя лише Господу, тому що Він обіцяє: **«Я не покину тебе і не залишу тебе!»** (Євр. 13:5б). Ніколи не забувай, а завжди пам'ятай: **«Господь світло твоє і спасіння твоє!», «Господь твердиня твого життя!», «Він є твоя допомога!»** Господь ніколи тебе не покине, бо Він — твій Батько, Який завжди вказує вірний напрям і веде дорогою! Тобі не потрібно боятися у цьому світі нічого, адже Христос переміг світ (Ів. 16:33)! **Довіра перемагає страх!**

Любомир Матвіїв

Фестиваль надії *на Буковині*

Євангелізації в Чернівцях чекали довго, до неї готувалися, і Господь чудовим шляхом провів всіх євангельських християн Буковини, щоб показати Свою славу і велич.

Ідея проведення широкомасштабної євангелізації в Чернівецькій області у її ст. пресвітера В.І. Куцюруби виникла давно. Після багатьох молитов та довгих очікувань мрії почали здійснюватися. На запрошення провести подібний захід відгукнулася місія «Відродження». Побували в Чернівцях у лютому місяці цього року директор центру «Відродження» в Україні М. Наконечний та координатор цієї місії В. Герасимчук. Ознайомившись із ситуацією, вони запалили святе бажання брати участь в цій справі у місцевих служителів церков. І відчувалося, що Бог на боці тих, хто обстоював проведення фестивалю.

Був створений організаційний комітет на чолі з В.С. Василовим, який взяв на себе відповідальність за підготовку і проведення заходу. І з цього часу звершувалася клопітка щоденна робота. Щоб усе пройшло з Божим благословінням, було запропоновано проводити безперервний піст і молитву. Протягом 70 днів щодня за графіком якісь дві церкви області підносили свої голоси до Бога в ревній молитві, щоб Він благословив майбутню євангелізацію.

І чим ближче був день відкриття фестивалю, тим більше було тривоги й напруження, до того ж і погода до нас була не вельми прихильною. Майже щодня рясний дощ поливав усе навкруги. Настрій був не надто веселий. Особливо це відчувалося у четвер, 15 червня, у переддень відкриття фестивалю, коли на землю полився безперервний дощ. Але Бог знав, що робив, адже євангелізація — це справа Божа, а ми лише інструмент в Його руках. Саме на 15 червня було призначено перше засідання новообраної Ради Союзу Братства, що теж проходило у Чернівцях. На правах господаря В.І. Куцюруба зустрічав братів з усіх областей України. Дім молитви, що по вул. Рилеєва, 1, став місцем, де можна було і помолитися, і вирішити необхідні питання.

Настало 16 червня. На цей день було призначено служіння посвячення. З ранку на синьому небі засвітило яскраве сонце. Вмитий дощами, прикрашений плакатами стадіон «Буковина» привітно всміхався, очікуючи гостей, запрошених на 18 годину. До зазначеного часу всі місця були заповнені. Прийшли ті, хто бажав разом помолитися за успіх євангелізації. Їх виявилося 11777 людей. Мить, і над стадіоном лине чудовий спів тисячаголосого зведеного хору «Буковина-2006» під керівництвом С. Яндоли. Протягом трьох вечорів пісні у виконанні цього чудового хору були головним стрижнем всієї музичної програми Фестивалю надії. На сцену піднялися служителі церков, серед них В. Гамм, Г. Комендант, В. Нестерук, В. Куцюруба. Зазвучали християнські пісні у виконанні груп з Росії, Білорусі, Молдови і звичайно ж України. Із закликом цілковитої посвяти себе Господу до всіх присутніх звернувся В. Гамм. Його слова, сповненні силою Духа Святого, торкалися сердець присутніх. А коли він закликав до покаяння, то наперед вийшли 608 людей. Серед них були ті, хто вперше звертався до Бога в молитві покаяння, а також ті, хто не один рік відвідує церкву, але вирішив поновити свої стосунки з Богом.

У суботу, 17 червня, присутніх було вже 13682 людини. Це в основному ті, хто був запрошений віруючими братами і сестрами, побачив рекламу в місті чи почув інформацію про фестиваль через ЗМІ. Цього вечора вся програма і проповідь В. Гамма були спрямовані показати необхідність прийняття Ісуса у своє життя. Проповідник наголосив, що слово про хрест Христа, який для одних є Силою Божою, а для інших безумством, може й сьогодні спасти тих, хто з вірою прийде до Ісуса, Який висів на цьому хресті. Сльози радості й подяки Богу з'явилися на очах присутніх, коли вони побачили, як 676 людей вийшли наперед, щоб попросити в Бога прощення за гріхи. Справді, Голгофа і хрест Христів — це єдине місце, де людина XXI ст. може знайти душевний спокій і надію на майбутнє.

Того, що відбувалося в неділю, в останній день проведення фестивалю, Чернівці ще ніколи не бачили. Безперервним потоком до стадіону «Буковина» їхали автобуси й автомобілі. З усіх вулиць йшли люди, щоб, з'єднавшись в одну могутню людську ріку, вирушити до місця проведення євангелізації. 12-тисячний стадіон і 3,5 тисячі додаткових місць не могли вмістити всіх бажаючих, адже того вечора присутніх було 19141 людина. Звучали прекрасні пісні у виконанні музичних груп «Пілігрим», «Нове життя» та ін. А коли на сцену вийшов А. Балтага, то здалося, що жайворонок завис у безхмарному небі та чарує своїм співом слухачів. Проповідь В. Гамма того вечора була особливо натхненною. Питання, які він поставив: «Що сталося з сучасним світом? Чому сьогодні нехтуються духовні цінності?», стосуються кожного. Адже те, що вчора вважалося гріхом, сьогодні стало нормою життя. І щоб виправити становище, нам усім потрібно навернутися до Бога. Коли пролунав заклик до покаяння, то необхідність в очищенні від гріхів відчули 964 людини.

За три дні фестиваль відвідали 44600 людей, 2248 з них помолилися молитвою покаяння. Та ми розуміємо, що для того, щоб вони залишилися в наших церквах, потрібно докласти ще немало зусиль. З цією метою створені центри з вивчення Біблії, куди запрошуються всі, хто покаявся. Битва за душі людей продовжується. Нехай Господь допоможе нам вийти переможцями в цій нелегкій борні.

Події в Чернівцях показали, що якщо об'єднати зусилля, молитися до Бога, то Він зробить те, що нам здається неймовірним. Ми повинні з надією дивитися в майбутнє, адже у Бога є благословіння для нас на кожен день. Слава Богу, що парус надії в наших церквах наповнився новим подихом сподівань на краще, які подарував нам Фестиваль надії.

Григорій Пастушак, пастор церкви

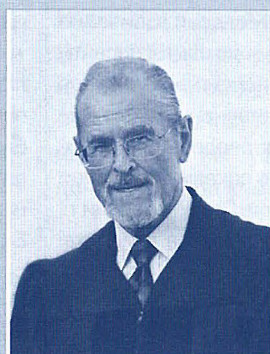
Ми так потрібні одне одному!

Поговорити з братом М.П. Леоновичем, який приїхав в Україну на 25 з'їзд ЄХБ, виявилося нелегко. До нього постійно підходили люди, ставили запитання, дякували за вчасно подану допомогу і корисну пораду. Нарешті, брат попросив, щоб нас не турбували — і відразу ж у нього за спиною стала вистроюватися черга. Тому ми лише коротенько торкнулися деяких важливих питань, відповіді на які ми сьогодні пропонуємо увазі читачів «Євангельської ниви». Біографічні дані Миколи Павловича люб'язно надав його співпрацівник по Транссвітовому Радіо брат Олександр Чмут з газети «Антена»

— Миколо Павловичу, жителі колишнього Радянського Союзу пам'ятають ваш голос, ототожнюючи його з голосом Транссвітового Радіо. Скільки років Ви працювали радіопроповідником?

— У цілому 33 роки. Спочатку ми з дружиною несли це служіння у Танжері, а коли Марокко приєдналася до арабських країн і будь-яке християнське служіння довелося припинити, переїхали в Монако. Потім знову переїзд, цього разу в Монте-Карло, потім знову... Ми на перший поклик Господа їхали туди, куди Він нас кликав.

– Важко бути радіопроповідником?

Микола Павлович Леонович виріс у християнській родині — його батьки, які жили тоді в Білорусі, прийшли до Бога, коли хлопчику виповнився рік. У 1929 р. родина емігрувала в Америку, оселившись у Нью-Джерсі. Батьки ніколи не наполягали на покаянні сина, а дали можливість йому самому зробити вибір. У 1942 р., коли Миколі було 14 років, він покаявся на одній з євангелізацій. У 17 років він ще не думав про те, щоб повністю віддати своє життя в руки Бога. І тільки після проповіді старшого брата, Олексія, який у той час був радіослужителем у «Голосі Анд», він, за його зізнанням, упав на коліна і попросив Господа панувати в його житті. З того часу Микола Павлович ніколи не зраджував своєму посвяченню.

Служіння співпрацівника «Слов'янського Євангельського товариства» він почав у 1950 р., несучи Вістку разом із дружиною у Німеччині, в таборах для російськомовних біженців. Потім Леоновичі переїхали до Риму, потім до Ніцци, де було дуже багато російської інтелігенції, працювали в Тулузі, Ліоні. У березні 1958 р. директор Транссвітового Радіо Пол Фрід запросив їх у Марокко, м. Танжер, щоб робити передачі російською мовою. Так почалося його благословенне служіння радіопроповідника, що продовжувалося до 1991 р. Ще пару років брат працював на радіо, займаючись адміністративними питаннями, потім, передавши справу молодим братам, узявся за навчання служителів. З 1992 р. Господь поклав на нього обов'язок брати участь у семінарах для працівників на ниві Божій з питань організації євангелізацій та відкриття нових церков.

Сьогодні брат уже похилого віку, йому 78 років. Він часто зустрічається з місіонерами, розмовляє з ними, підбадьорює, ділиться тим, що йому відкрив Господь. Його дружина Роза і зараз самовіддано працює для Господа разом з ним. Вона несе служіння серед сестер, написала книгу «Жінка у всеозброєнні Божому». Син Яків несе служіння на радіо. Він — консультант з устаткування для радіослужіння і допомагає християнам відкривати студії звукозапису. Дочка Христина теж твердо стоїть у вірі, виховує разом з чоловіком-християнином двох дочок.

– Звичайно. Коли проповідуєш з кафедри, завжди бачиш на обличчях тих, хто слухає, живий відгук на твої слова, маєш можливість щось виправити. А на радіо ти сам на сам з мікрофоном. Тим більше, що всі наші програми йшли у запису, а не «наживо». Тому я завжди уявляв перед собою якусь конкретну людину і говорив начебто спеціально для неї. Дуже допомагала мені моя дружина. У нас була така передача — «Питання та відповіді»: вона запитувала про те, що, як ми знали, хвилювало багатьох невіруючих, а я їй відповідав. Ми створили також програму, що називалася «Слова для роздумів». Вона складалася за листами, що надходили від слухачів.

– Ви багато подорожували, та й зараз не сидите на місці. Напевно, доводиться спілкуватися з великою кількістю людей. Що, на вашу думку, найбільш важливо для християнина, крім читання Біблії та молитви?

– Дуже важливе спілкування. Не треба ділити християн на молодих і старих, на освічених і не дуже — я помітив, що ми всі дуже потрібні одне одному! Господь кожному з нас дає особливі дари, відкриває щось дивне. Старшому поколінню є чим поділитися з молоддю, а молодь може допомогти запалити в серці літнього християнина вогонь першої любові до Господа. Не ставте перешкоди між старшими і молодшими у церкві, шукайте те, що нас об'єднує! Нехай зрілі християни розкажуть молодим і новонаверненим історію нашого Братства, нехай поділяться тим, як Батько Небесний благословляв їх у християнському ходінні та багато разів рятував від усіляких небезпек, допомагав обходити витончені пастки лукавого. Бог не даремно дав євреям доручення розповідати прийдешньому роду про всі Свої дивні справи, про Свої милості — лише так, на прикладах з особистого життя в Господі можна виховати справжнього християнина. У той же час, людям похилого віку часто дуже важко зрозуміти молодь з її максималізмом, пристрастю до гамірного проведення часу та голосної музики, її легковажним ставленням до багатьох священних для старших речей, за які останні свого часу багато постраждали. Старі люди вже не згадують того, що коли вони самі були молодими, то відчайдушно відкидали все, пропоноване старшими, а потім, навчені Господом, приймали ці вічні істини, вважаючи їх повністю своїми.

– Але ж справді існує проблема нових і старих співів пісень, різних форм проведення богослужінь!

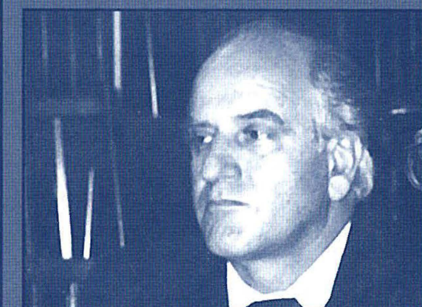
– Ці проблеми надумані. Вони йдуть від нерозуміння. Дайте можливість старшим поділитися з молодими тим, що їм відкрив Господь, навчайте молодь більш толерантному ставленню до старших — і ви побачите, як усе зміниться. Не треба відлучати молодих і старих від спілкування одне з одним. Адже ми одна родина в Господі, розумієте? Старі — це мудрість і досвід, молодь — основна рушійна сила, яку треба мудро направити в потрібне русло, підтримати, підбадьорити. Апостол Павло в останні роки свого служіння багато уваги приділяв молодим служителям, підтримував, застерігав їх, переконував твердо і непохитно стояти у вірі, що було для них величезним благословінням. Таким і я бачу своє служіння сьогодні.

– Що Ви хочете побажати християнам України?

– У вас багатий духовний досвід, а також досвід практичного служіння як в умовах гонінь, так і в умовах нічим не обмеженої свободи. Не розгубіть цей потенціал, передайте його новим поколінням! Цінуйте старших і бережіть молодь — у цьому запорука росту і благословінь для Церкви. Нехай береже вас Господь!

Розмову провела Олена Мокренчук

З сумом повідомляємо, що 17 серпня 2006 р. на 72 році життя відійшов у вічність довголітній працівник на ниві Господній, пастор ***Степан Архипович Криворучко****.*

Степан Архипович був членом церкви ЄХБ з 1962 р., прийняв хрещення у Святошинській церкві ЄХБ м. Києва. З 1965 р. ніс служіння в Ірпінській церкві як проповідник, а згодом як диякон церкви. У 1978 р. Степан Архипович був посланий Ірпінською церквою у Бородянську церкву нести пресвітерське служіння, у 1980 р. Бородянська церква рукопоклала його на пресвітерське служіння. У 1985 р. С. А. Криворучко був обраний заступником старшого пресвітера по м. Києву та Київській області. В останні роки брат, крім пасторського служіння у м. Городянка, ніс служіння у Бучанській колонії. На початку 2006 р. стан здоров'я Степана Архиповича погіршився, деякий час він перебував у лікарні. Господь почув молитви братів та сестер, і на початку літа Степан Архипович знов активно включився у духовну працю. Але 17 серпня 2006 р. по дорозі на служіння у Бородянську церкву Господь взяв свого раба у вічні оселі.

18 серпня відбулося траурне служіння біля будинку, в якому жив Степан Архипович. На служінні з проповідями звернулися до присутніх багато пасторів церков. Заключне слово сказав Григорій Іванович Комендант – Голова консультативної ради ВСО ЄХБ.

Дорогі брати і сестри, підтримаємо нашими молитвами сестру Розу Зіновіївну, вдову Степана Архиповича.

Київське ООЦ ЄХБ
Рада ВСО ЄХБ

Час святкувати! — говорить Господь

Щоосені віруючі церков євангельських християн-баптистів святкують Жнива. Цього дня доми молитви прибрані по-особливому. В багатьох церквах влаштовують обіди для всіх, хто присутній на святковому служінні. Діти ж нетерпляче очікують закінчення останнього служіння, щоб поласувати смачними фруктами та ягодами. І хоча ми усвідомлюємо, що ідея свята Жнив походить з Біблії, часом забуваємо головне, що стосується цього свята. То ж дозвольте його нагадати

Ярослав Назаркевич

Щороку побожні євреї тричі мали вирушати до Єрусалиму на поклоніння, а саме — на свято Пасхи, свято Тижнів (П'ятидесятниці) та на свято Кучок. Про це чітко говорить Закон Божий, записаний у П'ятикнижжі. У книзі Левит, у 23–му розділі, подається найповніший опис свят. Коли читаєш усі ці постанови щодо свят, численні деталі щодо правильного святкування, то постає просте запитання: «А для чого це все?» То ж дозвольте висловити думку, що свята мали нагадати старшим і навчити молодших тому, що Бог є Богом, а людина — людиною, і що благо для людини, коли вона займає місце, призначене їй Богом.

У перших віршах 23–го розділу книги Левит читаємо: «І Господь промовляв до Мойсея, говорячи: «Промовляй до Ізраїлевих синів і скажеш їм: Свята Господні, що в них скликатимете святі збори, оце вони, свята Мої...»

Сам Бог ініціює і визначає порядок святкування для Свого народу. Хочу сказати, що єврейське слово «моед», що зазвичай перекладається як «свято», буквально означає «визначений час». Як і для будь–якого побачення, Бог визначає ще й місце (Повт. Зак. 16:16). Очевидно, Бог мав на це право, адже Він — Творець і Володар як місця, так і часу. Дещо незвичним може здатися те, що свята, про які говориться у цьому розділі, насправді називалися «свята Господні». Більше того, у цьому розділі, коли Господь говорить про свята і жертви, що повинні для Нього приноситись, ми зустрічаємо фразу «для Господа» 16 разів.

Бог хотів, щоб народ пам'ятав минуле, був вдячним за теперішнє і покладався на Нього щодо майбутнього. Визволення з Єгипту на Пасху, закінчення жнив і подання Закону на П'ятидесятницю, охорона і забезпечення Господнє на свято Кучок — згадування цих подій старшими і навчання молодих свідчили про Божу любов і силу.

Деякі дослідники Біблії помітили, що Бог таким чином наказав святкувати, що були задіяні всі 5 почуттів людини: люди дивилися, слухали, нюхали, смакували і торкалися своїми руками усього того, що було на святкуваннях. Важливо зазначити, що в кожному з найбільших єврейських святкувань присутній елемент їжі: першого тижня після Пасхи приносили перший сніп ячменю, на П'ятидесятницю святкували закінчення жнив пшениці, а свято Кучок святкували після закінчення збору плодів.

Бог наказав також святкувати регулярно: через кожних шість днів наставала Субота, коли люди, відпочиваючи, мали довірити Господу дбати про їхні поля, а також згадували Господа, що відпочив на сьомий день після творення. Святкували також кожних півроку.

Бог вимагає, щоб народ, зібраний на свята, перш за все, вшановував саме Його.

Давайте звернемо увагу на деякі цікаві деталі тих свят, коли весь єврейський народ приходив у Єрусалим на поклоніння.

Коли народ приходив до Господа, то першою Божою вимогою було, щоб він звільнявся від гріха. Євреї повинні були приносити жертви кожного разу, коли усвідомлювали свій гріх. Бог відводив дні, коли жертви мали бути принесені за гріх кожного в Ізраїлі (Лев. 23:19; 27–28).

Євреї також мали згадувати про милість Божу, явлену до них через Господню охорону, керівництво, турботу про щоденні потреби і майбутнє, заховане в Господі. Так, на Пасху люди згадували визволення з єгипетської неволі, котре Бог дарував тим домам, що були «загороджені» від ангела–губителя кров'ю принесеного ягняти. Опрісноки нагадували про могутню Божу руку, що вивела їх з Єгипту, гіркі трави — про гіркоту рабства, а перший сніп нового урожаю, сніп озимого ячменю, очевидно, нагадував про манну, що Господь посилав у пустелі, і мав викликати вдячність за Божу турботу і подавав надію на те, що Бог і в цьому році дасть хліб Своєму народу.

На свято П'ятидесятниці, через 7 тижнів після Пасхи, після закінчення жнив святкували доброту Господню до Свого народу, Який і цього року наповнив клуні. Євреї вважали, що саме цього дня Господь дав їм Закон.

На осіннє свято Кучок, коли був зібраний весь урожай, завершували річний цикл свят. Це було найрадісніше свято. Народ радів Господньою добротою. А будування наметів було найвеселіше і найцікавіше у цьому святі: підлітки і молодь носили гілля, а старші керували будівництвом наметів, що мали бути досить великими, щоб там умістилася не лише вся сім'я, а щоб вистачило місця й для гостей. У стелі намету залишали невеликий отвір, щоб уночі було видно зірки, а в разі дощу краплі потрапляли всередину. Чи не мало б це викликати вдячність за те, що їх прабатьки в таких наметах провели сорок років у безпеці лише тому, що їх охороняв та вів Сам Бог? І як їм було не дякувати за міцно збудовані будинки, яких вони самі не будували, але в які за волею Своєю оселив їх Господь?! Згадували напевно і те, що саме на свято Кучок цар Соломон освятив храм Господній (2 Хр. 7:8–10).

Перш за все, Господні свята давали відпочинок не лише багатим і знатним, але й усім у народі (Вих. 20:10). На свята батьки мали хорошу можливість навчати дітей істині Господній (Повт. Зак. 6:20–25). Свята Господні скріплювали громаду (Вих. 23:17; 1 Сам. 1:3, 9; Лк. 2:41; 44). Протягом святкувань Бог нагадував народу, що він має бути гостинним та добрим до тих, хто через ті чи інші обставини залежав від інших у своєму існуванні (Лев. 23:20, 22). Коли людина віддає Господу те, що Йому належить, коли ставить себе на місце, яке насправді їй належить серед творива Божого, то й сама отримує незліченні благословіння.

Не можна не помітити цікавої закономірності: коли народ Ізраїлю святив свого Господа протягом Його свят — в народі був мир і добробут. Коли ж відступав від Господа — припинялися свята. І знову ж, коли відроджувався народ — знову починали святкувати (Езд. 3:1–4; Неем. 8:14–15).

Заповіді святкувати свята можуть здатися тягарем, але лише тоді, коли ми забуваємо природу Того, Хто їх дав

Та чи Божі постанови щодо святкування Ізраїлем Його свят є обов'язковими для нас? Апостол Павло говорить у Посланні до колосян 2:16, 17: «Тож, хай ніхто вас не судить за їжу, чи за питво, чи за чергове свято, чи за новомісяччя, чи за суботи, — бо це — тінь майбутнього, а тіло — Христове». А у Посланні до римлян 14:5 він говорить, що «один вирізнює день від дня, інший же про кожен день судить однаково, нехай кожен за власною думкою тримається свого переконання». Отже, очевидно, що віруючі Нового Завіту не зобов'язані святкувати Господніх свят, які Він вимагав від євреїв. З іншого боку, ці свята були «тінню» того, що збулося з приходом Христа, до Якого як віруючі євреї, так і язичники, належать. Писання пояснює, що Павло мав на увазі, говорячи про «тінь майбутнього». У 1 Кор. 5:7 читаємо, що «наша Пасха, Христос, за нас у жертву принесений», через що Бог милує тих, хто очищається пролитою кров'ю Христа у день єврейської Пасхи. У 1 Кор. 15:20, 23 читаємо, що Христос, подібно першому снопу, став першим з воскреслих. Він воскрес на третій день Пасхи, коли і мав приноситись перший ячмінний сніп колихання (за деякими даними, це мало бути першої неділі після Пасхи, що не змінює факту, що Христос воскрес в день, коли священник мав принести перший сніп), чим дає надію всім віруючим. Якщо ж Бог промовив слова Закону в день П'ятидесятниці і таким чином народ Ізраїля пізнав волю свого Бога, то в день П'ятидесятниці після Христового воскресіння воля Божа щодо євреїв і неєвреїв прозвучала і були прийнята 3000–ми тих, що увірували в Єрусалимі, коли народилася церква. Захарія ж пророкує, що наприкінці віку не тільки євреї, але всі люди будуть покликані святкувати свято Кучок (Зах. 14:16). Чи не мав Захарія на увазі той період історії людства, який Іван описав в Об. 20:1–6?

Отже, якщо Бог так хотів, щоб Його народ Старого Завіту святкував Його свята, то скільки більше ми, які дивимося не тільки на «тінь», а й на виповнення цих свят у Месії Христі, маємо бути вдячними Богу за визволення з рабства гріха, за приналежність до церкви Христової, за Божу охорону і тверду надію на воскресіння, і що одного дня всі вірні святкуватимуть на гостині Агнця.

Напевно було б варто у наших святкуваннях наслідувати віруючих людей Старого Завіту в тому, щоб мати особливий час для наших сімей, рідних, інших віруючих, щоб згадати знедолених, яких багато навколо нас.

Я вважаю, що було б добре подумати над тим, щоб заснувати сімейні свята — ті події в житті, де Бог по–особливому виявив милість (покаяння, одруження, оздоровлення від хвороб та інше). Думки про минуле допоможуть нам краще бачити майбутнє. Події нашого життя, в яких особливо явлені Божа мудрість, сила та доброта, мають додавати нам сили, коли проходитимемо через вир неспокійних і небезпечних днів.

Будемо пам'ятати, що від правильного святкування не тільки Бог отримає славу, яка по праву належить Йому, але й ми відпочинемо, зміцніємо та зможемо краще зрозуміти дорогу, котрою нам іти.

Нехай наші свята допоможуть нам краще усвідомити свою залежність від Бога, бо в цьому благо для нас! Нехай наші свята стануть часом, який впорядковує наші відносини з Богом: Він Творець і люблячий Бог, а ми — Його творіво, якому найкраще тоді, коли ми усвідомлюємо свою залежність від Бога, Його доброту, за яку віддаємо Йому славу. Нехай спокій і радість прославляння Господа звільнять нас від страху за те, чого ми і так неспроможні контролювати.

Люди вибрані, ревні до добрих діл

(мандруючи Херсонською областю)

Юлія Долматова-Агафонова

Географічна довідка

Херсонська область заснована 30 березня 1944 р. за рахунок частин Миколаївської і Запорізької областей. Її площа — 28,5 тис. кв. км (4,7% населення України), у тому числі міське населення — 760,1 тис. людей (61,4%), а сільське — 477 тис. людей (38,6%).

Область розташована на півдні України. На південному заході омивається Чорним, а на південному сході — Азовським морями. У складі області 18 адміністративних районів, 9 міст, 30 селищ міського типу, 660 сільських населених пунктів.

Обласний центр — місто Херсон, засноване у 1778 р. Населення міста нараховує 356,2 тис. людей.

Трохи історії

Першою державою, що виникла в VII ст. до н.е. на цій території, була Скіфія. Наступний етап освоєння Херсонщини пов'язаний з виникненням Київської Русі. У XVIII ст. лівобережна Херсонщина увійшла до складу Росії. З цього часу почалося інтенсивне заселення й економічне освоєння Причорномор'я.

Наприкінці XIX — початку XX ст. Херсонська губернія стала одним із найбільших районів кустарної промисловості півдня України. Після 1917р. попередній адміністративно-територіальний поділ України було скасовано. У червні 1919 р. було прийнято рішення розділити Херсонську губернію на дві — Херсонську й Одеську. У грудні 1920 р. Херсонська губернія була перейменована на Миколаївську. Для післявоєнного відновлення Чорноморського флоту на початку 1950-х років у Херсоні був побудований суднобудівний завод, а пізніше тут був заснований завод залізобетонного докобудування «Паллада».

Населення

Населення області за останнє десятиріччя скоротилося не на багато у порівнянні з іншими регіонами України. Основна причина цього — доволі низький природний спад населення на фоні середньоукраїнських показників.

Доля українців у національному складі області — близько 75%. Друга за кількістю національність в області — росіяни, їхня доля близько 20%. Серед представників інших національностей найбільш чисельні білоруси, молдовани, кримські татари й поляки.

Міста

Серед міських поселень переважають середні та малі міста, розташовані вздовж морського узбережжя, по Дніпру й на перехрестях основних транспортних магістралей. Близько 50% міського населення сконцентровано в Херсоні, який зі своїми містами-супутниками Цюрупинськом і Голою Пристанню утворює Херсонську міську агломерацію.

Релігія

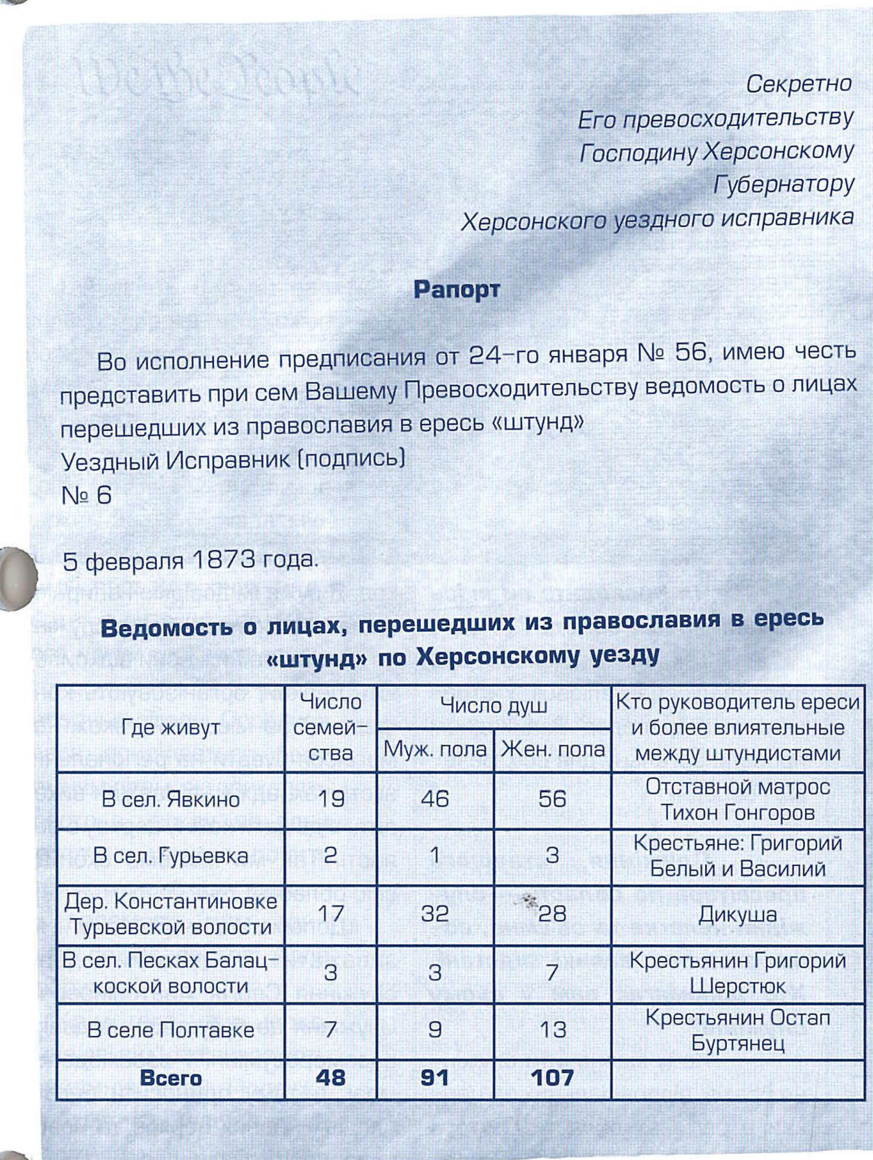
Серед релігійних організацій області переважають православні. Найбільш чисельна Українська православна церква Московського патріархату, на другому місці за кількістю общин євангельські християни-баптисти. Українська православна церква Київського патріархату на третьому місці. Серед нетрадиційних релігій вирізняються повноєвангельські християни, мусульмани, Українська автокефальна православна церква й інші.

Історія баптизму в області

На жаль, інформації про баптистський рух у Херсонській області дуже мало. Григор'єв Ігор, пастор церкви м. Щорса Чернігівської області написав невелику роботу з історії євангельсько-баптистського руху в м. Херсоні. Зберігся такий архівний документ: (на стор. 27).

У першої церкви Херсону «Голгофа» майже 100-річна історія. На початку минулого століття в Херсон приїхали брати «з євангельських християн». Відомо, що один із них був з Донбасу, інший — з Миколаєва. Збереглися в історії їхні прізвища — Мошник і Ксенофонтов.

Влітку 1908 р. на прохання Духовного центру в Санкт-Петербурзі, член 2-ї общини євангельських християн м. Одеси Живицький Йосип Федорович приїхав у Херсон з сім'єю для проповіді Євангелії. З ним приїхали

Секретно
Его превосходительству
Господину Херсонскому
Губернатору
Херсонского уездного исправника

Рапорт

Во исполнение предписания от 24-го января № 56, имею честь представить при сем Вашему Превосходительству ведомость о лицах перешедших из православия в ересь «штунд»
Уездный Исправник (подпись)
№ 6

5 февраля 1873 года.

Ведомость о лицах, перешедших из православия в ересь «штунд» по Херсонскому уезду

Где живут	Число семейства	Число душ		Кто руководитель ереси и более влиятельные между штундистами
		Муж. пола	Жен. пола	
В сел. Явкино	19	46	56	Отставной матрос Тихон Гонгоров
В сел. Гурьевка	2	1	3	Крестьяне: Григорий Белый и Василий
Дер. Константиновке Турьевской волости	17	32	28	Дикуша
В сел. Песках Балацкоской волости	3	3	7	Крестьянин Григорий Шерстюк
В селе Полтавке	7	9	13	Крестьянин Остап Буртянец
Всего	**48**	**91**	**107**	

сім братів, серед яких були Сушинський І.А. і Тимошкін І.Є., які залишилися на тривалий час для допомоги у створенні общини євангельських християн.

Вони звернулися до губернатора міста з проханням відкрити молитовний дім, на що отримали дозвіл. Проповідь Євангелії не була даремною, люди потягнулися до Слова Божого. Першими увірували Хіміч М.П., Бєляєва А.М., Голубова Ф.С., Проскуріна Є.В.

У 1908 р. брат Хіміч прийняв святе водне хрещення по вірі.

Так з Господньої ласки в 1908 р. у Херсоні утворилася община євангельських християн.

Список старших пресвітерів по Херсонській області.

1. Партологло Михайло Дмитрович 1925-1926
2. Филипович Корнелій Іванович 1926-?
3. Тихий Савелій Федорович 1944-1946
4. Колібабчук Костянтин Логвінович 1946-1980
5. Синій Кирило Онисимович 1980-1983
6. Гончаров Веніамін Францович 1983-1989
7. Євтушенко Павло Самійлович 1989-2002
8. Туркач Сергій Анатолійович з 2002 р.

Слідами діда й батька

Старший пресвітер по Херсонській області Сергій Анатолійович Туркач народився у 1956 р. в християнській сім'ї. Його дідусь, Колібабчук К.Л., був старшим пресвітером по Дніпропетровській і Миколаївській області понад 30 років. Батько був проповідником і хористом. Мама, Надія Костянтинівна, і сьогодні співає в церковному хорі, відвідує хворих.

Сергій Анатолійович навчався в суднобудівному інституті, але в 1982 р. його відрахували за віросповідання. Через 10 років був поновлений в інституті й одержав вищу освіту. Це дало можливість навчатися у Міжнародному біблійному інституті ТСМ (Австрія) й одержати ступінь магістра служіння. Закінчив московські регентські курси, і довгий час був регентом у херсонській церкві. У 1997 р. був рукопокладений на пресвітерське служіння в центральній церкві Херсона «Голгофа» і звершував служіння другого пастора. У 2001 р. став пресвітером церкви, у 2002 р. обраний старшим пресвітером по Херсонській області. В 2006 р. переобраний на другий термін.

З дружиною, Любов'ю Валентинівною, виховують 4 дітей. Усі вони музично обдаровані і з радістю звершують служіння в центральній церкві Херсона «Голгофа».

– Сергію Анатолійовичу, що ви найбільше цінуєте у вашому сьогоднішньому служінні?

– Я ціную міцні міжцерковні зв'язки в нашій області, — ділиться Сергій Анатолійович. — Ми постали перед фактом, що в церквах Братства служіння мають різну форму. Але я вдячний Богу, що всі 7 баптистських церков Херсона підтримують між собою добрі стосунки.

Щопонеділка проходять пасторські зустрічі, на яких порушуються церковні питання, і ми спільними зусиллями, з молитвою, вирішуємо наші проблеми. На цих зустрічах ми плануємо міжцерковні молитовні богослужіння, які по черзі проходять в церквах міста.

На 01.01.2006 р. в області 75 церков і 3742 членів

№ п/п	Рік заснування	Церква	Зареєстровано
1.	1908	«Голгофа»	1
2.	1979	Мала Лепетиха	8
3.	1979	Високопілля	
4.	1979	Новоолексіївка	
5.	1979	Павлівка	
6.	1979	Партизани	
7.	1979	Новотроїцьке	
8.	1979	Цюрупинськ – Комунарівка	
9.	1979	Підстепне	
10.	1983	Каховка	1
11.	1984	Скадовськ	1
12.	1990	Генічеськ	1
13.	1991	Григорівка	1
14.	1992	Сиваське	4
15.	1992	«Церква Християн»	
16.	1992	Горностаївка	
17.	1992	Нововоронцовка	
18.	1993	Іванівка	5
19.	1993	Гола Пристань	
20.	1993	«Христос для всіх» (Комишани)	
21.	1993	Балтизарівка	
22.	1993	Першокостянтинівка	
23.	1994	Широке	5
24.	1994	Львове	
25.	1994	Чкалове	
26.	1994	Володимирівка	
27.	1994	Цюрупинськ — селище	
28.	1995	«Христа Спасителя» (Шумен)	1
29.	1996	«Ісуса Христа» (Робоча)	5
30.	1996	Музиківка	
31.	1996	Чернобаївка	
32.	1996	Братолюбівка	
33.	1996	Гостроподолянське	
34.	1997	Роздольне	
35.	1997	Українка	4
36.	1997	Білозерка	
37.	1997	Східне	
38.	1998	Дар'ївка	2
39.	1998	Берислав	
40.	1999	Кам'янка	9
41.	1999	Посад-Покровське	
42.	1999	Інгулець	
43.	1999	Нова Збур'ївка	
44.	1999	Коробки	
45.	1999	Червоне	
46.	1999	Антонівка	
47.	1999	Кринки	
48.	1999	«Бога Живого»	
49.	2000	Бабенковка — 2	5
50.	2000	Новопокровка	
51.	2000	Ковильне	
52.	2000	Козачі Лагері	
53.	2000	Маркеєво	
54.	2001	Лазурне	9
55.	2001	Воскресенське	
56.	2001	Нова Каховка	
57.	2001	Червона Поляна	
58.	2001	«Переображення» (Баланенко)	
59.	2001	Широка Балка	
60.	2001	Дар'ївка	
61.	2001	Строганівка	
62.	2001	Чаплинка	
63.	2003	Тягинка	6
64.	2003	Самійлівка	
65.	2003	Стрілкове	
66.	2003	Чонгар	
67.	2003	Таврійське	
68.	2003	Максима Горького	
69.	2004	Рубанівка	1
70.	2005	Острів	6
71.	2005	Богданівка	
72.	2005	Дубівка	
73.	2005	Золота Балка	
74.	2005	Цюрупинськ — центр	
75.	2005	Великі Копані	

Старший пресвітер по Херсонській області С.А. Туркач (ліворуч) з дружиною та дітьми

– Чи проводите ви якісь спільні масові заходи?

– Так, ми організовуємо фестивалі, євангелізації. У страсний четвер перед Великоднем провели загальну для всіх Вечерю Господню.

– Служіння старшого пресвітера по області — служіння нелегке та об'ємне, воно охоплює великі відстані. Хто допомагає вам у цьому служінні?

– Хочу відзначити служіння братів, відповідальних за церкви в регіонах області. Дехто з пасторів відповідає за 5–8 церков. Я дуже їм довіряю і опираюся на них. Все практичне служіння лежить на них: вони відкривають церкви, організовують конференції на місцях. Я також намагаюся бувати на регіональних зустрічах, адже не завжди виходить відвідати кожну церкву в області. Так ми можемо охопити всю область.

«Допомагати, чим можу, і не заважати» — такий девіз служіння Сергія Анатолійовича. Служіння це будується на довірі, взаєморозумінні і взаємодопомозі, а тому приносить багато плодів — нових церков та новонавернених душ.

«Церква християн»

Про найчисельнішу з 7 церков Херсона розповідає її пастор Євген Павлович Синій:

– Я пастор цієї церкви з самого початку. Ми зареєстрували її у грудні 1991 р. В міру зростання церкви, а зростала вона дуже швидко, ми міняли й приміщення. Те, де ми збираємося зараз, уже четверте. Сьогодні в нашій церкві вже близько 800 членів.

Діяльність церкви настільки широка, що кожен може знайти служіння за смаком.

Багато уваги приділяється дитячому служінню. Крім недільної школи, в церкві працює філіал музичної школи, Дитяча академія образотворчих мистецтв, є дитячий хор. Крім того, члени церкви звершують служіння в дитячій онкологічній лікарні. Особлива увага приділяється бездомним дітям, які приходять просто в церкву, де вони можуть помитися, поїсти, отримати необхідну медичну допомогу (цим займається медсестра Алла Добриніна).

Крім того, при церкві живе дві сім'ї, які виховують прийомних дітей. Подружжя Ахметчик Володимир та Людмила взяли на виховання 12 прийомних дітей, Васильєви Олександр і Олена виховують двох прийомних і двох своїх дітей. Усі витрати на утримання цих сімей узяла на себе церква.

«Наші люди взагалі дуже багато жертвують, — пояснює пастор церкви, — тому у нас є багато можливостей для благодійності».

За своє 14-річне існування «Церква християн» відкрила 8 дочірніх церков! На мій погляд, непоганий приклад для наслідування! А ще церква підготувала, направила на служіння й утримує 4 місіонерські сім'ї: дві в Боснії, одну в Ізраїлі й одну в Криму (там служіння звершується серед мусульман).

Під час служіння у херсонській «Церкві християн»

Зростання церков у Херсонській області

Історія в особистостях

К.Л. Колібабчук (1908-1999) – багатолітній служитель Божий. У 1932 р. був засуджений за проповідь Євангелії. За станом здоров'я був звільнений з вагою 36 кг при зрості 182 см.

В.Ф. Гончаров (народився 2 грудня 1933 р.). Організував у Херсонській общині хор і духовий оркестр, брав участь у керівництві домровим і струнним оркестром.

У 1977 р. його обрали на пресвітерське служіння у Каховській церкві ЄХБ. Згодом він був рукопокладений на це служіння. Керував хором. Сім років ніс служіння у цій церкві.

У 1983 р. був обраний на служіння старшого пресвітера церков по Херсонській області.

Організував Біблійну школу за програмою ЗБК, в якій навчалися служителі й проповідники Херсонської і Миколаївської областей.

У 1989 р. був обраний заступником Голови Союзу ЄХБ України.

Кілька років брат Веніамін Францович звершував пресвітерське служіння в Києво-Святошинській церкві ВСО ЄХБ. Сьогодні за віком переобраний і звершує служіння другого пресвітера у цій церкві.

П.С. Євтушенко народився 10 вересня 1941 р. в с. Федоро-Михайлівка Єланицького р-ну Миколаївської обл. в християнській сім'ї.

У 1967 р. прийняв святе водне хрещення.

У 1983 р. рукопокладений на дияконське служіння В.Ф. Гончаровим і Л.К.Волокітіним.

У 1989 р. обраний на служіння ст. пресвітера по Херсонській обл., а в 1990 р. рукопокладений на служіння Я.К. Духонченком і В.Ф. Гончаровим.

Служіння старшого пресвітера звершував до 2002 р. Потім допомагав обраному керівництву області, був членом Ради старійшин ВСО ЄХБ. Зараз живе в США.

Навчаємося. Служимо. Зростаємо

«Щоб Божа людина була досконала, до всякого доброго діла готова» (2 Тим. 3:17)

На мальовничому березі Дніпра, у селищі Антонівка (передмістя Херсону), на території колишнього молодіжного табору, розташувався Таврійський християнський інститут (ТХІ). Тут він працює перший рік, до цього орендував приміщення у «Церкві християн».

Наступного року Таврійський християнський інститут буде відзначати свій десятирічний ювілей. За цей час було випущено 236 студентів, які сьогодні беруть активну участь у житті помісних общин і церков країн СНД. Цього року в ТХІ навчається 115 студентів.

В інституті працює два відділення: стаціонарне й очно-заочне. На стаціонарі студенти навчаються за трьома програмами: «християнське служіння», «бакалавр християнського керівництва» і «бакалавр християнської освіти». Очно-заочна форма навчання дозволяє отримувати освіту без тривалого відриву від родини, роботи й служіння. Тут працює чотири програми: «учитель недільної школи», «бакалавр християнського керівництва», «бакалавр соціального служіння» і «капеланське служіння». Останні дві програми певною мірою унікальні, оскільки таких християнських спеціалістів в Україні готує лише ТХІ.

Хоча у назві інституту немає визначення «міжнародний», навчаються в ньому студенти з різних країн: Росії, Білорусі, Узбекистану, Ізраїлю, Канади. Крім того, філію Таврійського інституту відкрито в Ташкенті (Узбекистан), де навчається близько 70 студентів. У наступному році навчатися в ТХІ будуть брати з Грузії (можливо у майбутньому в Грузії також відкриється філія ТХІ).

Розповідає ректор ТХІ Сергій Вікторович Предіт: «Таврійський християнський інститут — більше практична школа, ніж богословська. Ми випускаємо не теоретиків, а служителів — дитячих, молодіжних, соціальних. Ми намагаємося рівномірно приділяти увагу академічній стороні навчання, практичній і духовному формуванню особистості кожного студента».

Середа — особливий день тижня в ТХІ. Це день соціальної допомоги, коли студенти йдуть до жителів селища (в основному до літніх та малозабезпечених) і допомагають їм по господарству, розносять продуктові набори.

Два роки тому був заснований фонд підтримки випускників ТХІ, який підтримує служіння 23 випускників,

Початок нового життя: з випускників ТХІ — у служителі

що дозволяє їм 100% свого робочого часу присвячувати служінню.

Про що мріє будь-який студент? Про житло й харчування, які б не вимагали великих витрат, про цікавих викладачів, вірних друзів та про багато хороших книг. Усе це вони знайдуть у ТХІ. А для любителів активного відпочинку — спортивний майданчик, футбольне поле, причал і пляж.

Більш детальну інформацію про ТХІ ви можете отримати на Інтернет-сайті: www.tci.org.ua

«Я завжди знав, що Бог є, але не знав Його»

Із свідоцтва Георгія Івановича Каляки, голови Херсонського обласного відділення Всеукраїнської громадської організації «Об'єднання християн-військовослужбовців України»:

– Мій шлях до Бога був непростим і доволі довгим. Зараз, озираючись назад, я бачу, що всі обставини мого життя були дорожніми знаками, що вказували напрямок до Бога.

Я корінний херсонець. Закінчив ПТУ, отримав спеціальність столяра. Перед армією одружився, народилася дочка. Потім заочно навчався у Львівському лісотехнічному інституті, працював на меблевій фабриці. З часом став старшим інженером-диспетчером, секретарем комсомольської організації, членом партії. Працював секретарем міському комсомолу. Звідти був направлений на роботу в органи внутрішніх справ, де пропрацював 15 років.

У 1993 р. я вирішив зайнятися бізнесом, відкрив фірму. У мене був свій магазин, кіоски, кафе. Було багато знайомих, усі події й свята ми відзначали з випивкою, дуже скоро це стало згубною звичкою. Іноді ходив у православну церкву, але Бога не знав, хоча завжди знав, що Він є.

У мене почалися проблеми зі здоров'ям. Відкрилася кровоточива виразка шлунку, бували напади, я був близьким до смерті. Але ще не розумів, що Господь стукає в моє серце.

Тоді відбулися зміни в сім'ї. Мої безперервні п'янки, аморальне життя і безвихідь змусили мою дружину шукати якийсь вихід. Ці пошуки привели її в церкву «Голгофа». Вона перша у нашій сім'ї зробила крок назустріч Богу. А через неї Господь знайшов і мене. Вона запрошувала мене в церкву, намагалася ненав'язливо розповідати мені про Слово Боже, про спасіння, про Христа. І настала мить, коли я пішов у церкву. Поступово я почав розуміти, Хто такий Бог, навіщо Він прийшов на землю, почав відчувати Його любов.

У нас були дуже довірливі стосунки зі старшою донькою, вона також покаялася. Це стало ще однією значною подією, що вплинула на моє рішення. І на Великдень я покаявся. «Боже, прости раба свого Георгія», — єдині слова, які я зміг сказати крізь сльози. І відчув, що з плечей впав важкий тягар — тягар моїх гріхів.

Мої звички, звичайно, після покаяння ще залишилися. Я продовжував іноді випивати. Але Господь звершив у моєму житті диво. Якось після роботи я прийшов додому, приготував вечерю і як завжди зазирнув у бар, де стояла пляшка горілки. «Що ж мені робити? — майнула думка. — Коли я це кину?» Тоді я помолився і відверто розповів Богу, що самому мені тяжко позбавитися цієї залежності. Потім я допив горілку і викинув пляшку. Але з того часу у мене зникло бажання пити, я навіть не згадував про це.

Я прийняв хрещення. Почав замислюватися про те, де можна застосувати свої здібності. Потрібно було щось вирішувати зі своїм бізнесом. Тут також відбувалися дива. Якось до магазину привезли воду й горілку, все це виставлялося на величезну скляну вітрину. Не відійшов я і на двадцять метрів від магазину, як вона раптом обвалилася, склалася, як гармошка. Мені стало все зрозуміло. Я закрив фірму, продав магазин. Півроку був без роботи. Але чекав відповіді від Господа: куди далі йти? Чим займатися?

І тоді брат Смоляков (на той час він був головою ОХВУ в області) запропонував мені займатися служінням серед військових. — Як? Проповідувати міліціонерам, військовим?! Так, Господь направив мене саме туди, звідки я вийшов. Мені важко було говорити їм про те, як Господь змінив мене. Та я був живим прикладом того, що Бог зробив.

Голова Херсонського відділення ОХВУ Григорій Іванович Каляка

Офіційна інформація

З осені 2002 р. на території Херсонської області функціонує Херсонське обласне відділення всеукраїнської громадської організації «Об'єднання християн-військовослужбовців України». Осередки організації діють у смт Білозірка, в містах Цюрупинськ і Берислав.

Херсонське відділення ОХВУ звершує служіння серед військовослужбовців строкової служби, офіцерів, прапорщиків та їхніх сімей; працівників органів внутрішніх справ, податкової міліції та їхніх сімей; працівників Держдепартаменту виконання покарань Херсонської області та їхніх сімей; осіб, що відбувають покарання, і звільнених з місць позбавлення волі.

Служителі ОХВУ організовують відпочинок для дітей у літніх таборах, надають душеопікунську та душепастирську допомогу, індивідуальну або групову духовну підтримку, соціально психологічні, інформаційні та юридичні консультації, а також безкоштовну правову підтримку в судах.

Витяг із звіту про діяльність організації:

«Херсонське обласне об'єднання ОХВУ протягом останніх 5 років працює у виправних колоніях області, проповідуючи духовні цінності серед засуджених, має досвід співпраці з керівництвом колонії по проведенню семінарів і конференцій із роз'яснення Європейської конвенції про попередження знущань і нелюдського ставлення або покарань, що принижують гідність людини. Напрацьований досвід регулярно публікується у всеукраїнському щомісячнику «Час «Ч».

За допомогою обласного міжконфесійного телебачення у програмі «Сторінками Головної книги» члени ОХВУ привернули увагу громадськості до важливості духовного зростання військовослужбовців і працівників органів внутрішніх справ, яке сприяє попередженню суїцидів і пропаганді здорового способу життя».

Вже протягом кількох років у кафе «Солодкий рай» співробітники Херсонського відділу ОХВУ проводять «Вечері любові», куди запрошують військовослужбовців, працівників органів внутрішніх справ, членів їхніх сімей. У затишній невимушеній атмосфері, їм розповідають про те, для чого Ісус Христос прийшов на землю, свідкують про зміни в житті тих людей, котрі прийняли Господа в своє серце.

Християни в служінні дітям

Говорять цифри:

6400000 дітей шкільного віку проживають в Україні;

10000 із них — сироти;

100000 живуть у дитячих будинках;

20000 з них — біологічні сироти;

129000 безпритульних сиріт, які бродяжать і жебраються;

46000 неповнолітніх правопорушників знаходяться на обліку в органах внутрішніх справ;

82000 неблагополучних сімей, в яких проживає 152000 дітей.

Проблема безпритульних дітей виникла не сьогодні. Про неї говорили, писали, її вирішували. Та вона існує... Сьогодні держава готова віддати дітей з дитбудинків у надійні руки дорослих, які захочуть і зможуть замінити їм рідних батьків. Тому в Україні 2006 р. проголошений роком захисту прав дитини. Кожна дитина має право рости в природних умовах — у родині.

Для вирішення проблеми безпритульних дітей у Херсонській області 3 роки тому було створено благодійний фонд «Мій Дім». За час його роботи вже 58 малюків отримали власний дім і батьків, котрі вирішили розділити з ними свою домівку і свою любов. Адже всиновлення — це справжній дар. Незважаючи ні на що, ці мами й тата ризикнули багато чим заради виконання недвозначної заповіді Божої: «Чиста й непорочна побожність перед Богом і Отцем оця: зглянутися над сиротами та вдовицями в утисках їхніх, себе берегти чистим від світу» (Як. 1:27).

«Мій Дім» надає суттєву допомогу батькам, які вирішили взяти на виховання одну дитину чи кількох. Фонд готовий забезпечити повною інформацією щодо законодавчої бази, прав і обов'язків перед державою; забезпечує всією додатковою інформацією про дітей, яких хочуть узяти батьки, про їхнє фізичне й психічне здоров'я, індивідуальні особливості, допомагає зустрітися й отримати консультацію у вихователів і

спеціалістів закладу, в якому знаходяться діти; надає методичну допомогу у вихованні й медичному обслуговуванні; допомагає в оформленні й отриманні необхідних документів; забезпечує щомісячною фінансовою підтримкою кожну дитину та ін.

...На столі розкладені фотографії. На кожній із них — щасливі дитячі обличчя. Ці малюки знайшли своїх батьків. Директор фонду «Мій Дім» Марина Петківська розповідає про цих дітей як про своїх власних. Вони чудові, добрі, ніжні, і вже щасливі! Вони звичайні діти, вони прагнуть любові й уваги, і у відповідь готові віддати все, що у них є — свою дитячу любов...

На одній із фотографій — малюк з надзвичайною посмішкою. «А це наш», — говорить Марина, і також посміхається. Я не зразу зрозуміла, про що йдеться.

– Син наш, Роман, уже дорослий, йому 21 рік. І якось чоловік сказав мені: «Може й ми когось усиновимо?» Та я такого бажання не відчувала. Тоді Господь вирішив діяти Сам. Я знаю, що не змогла б обрати дитину в дитячому будинку. Адже коли до тебе виходить двадцять дітей, і кожен дивиться з такою надією, це зробити дуже важко... Та одного разу мені потрібно було зробити фотографію однієї дитини, і до мене вийшов ось цей чудовий усміхнений хлопчик, якого також, до речі, звуть Рома. Тоді я все зрозуміла. Ми забрали його до себе, і тепер у нас два сини — Рома (старший) і наш Ромчик. Між ними чудові стосунки. Ми ніколи не жалкували про прийняте рішення, між іншим, як і всі прийомні батьки. За весь час моєї роботи ніхто не сказав, що вони жалкують, що взяли прийомних дітей.

«І прийде Левит, бо нема йому частки й спадку з тобою, і приходько, і сирота, і вдова, що в брамах твоїх, і будуть їсти й наситяться, щоб поблагословив тебе Господь, Бог твій, у кожному чині твоєї руки, що будеш робити» (Повт. Зак. 14:29).

Продовжуючи порушену тему

Восьмеро своїх і четверо прийомних — стільки дітей виховують Сергій Григорович і Лілія Геннадіївна Мельникови з Цюрупинська. Він, батько великої родини, звершує служіння пастора помісної церкви «Вознесіння»; вона — турботлива мати й господиня.

«Я погодився на це інтерв'ю лише з однією метою, — попереджує Сергій Григорович. — Знаю, що ця стаття публікуватиметься в нашому журналі. І я хочу, щоб саме в нашому Братстві брали дітей».

На моє запитання, як виникла думка про прийомних дітей, Сергій Григорович розповів таку історію:

– Одного разу наш син потрапив у лікарню. Коли ми забирали його додому, почули, як десь плачуть діти. Нам пояснили, що це покинуті діти. Цей плач довго не йшов у мене з голови. Тоді ми вирішили взяти першого сина. Альоші було лише 4 місяці. Дивно про це говорити, але діти в лікарні лежали, ніби овочі в магазині. «Ось цього можете взяти, ось цього, того...» Я взяв одного малюка на руки, а він пильно дивився на мене. Він вже готовий був розплакатися, я побачив, як куточки губ поповзли вниз, а потім раптом... вгору. І він посміхнувся! «Не знаю, як це пояснити, та я зразу відчула, що це моя рідна дитина», — говорить Лілія Геннадіївна.

Через деякий час подружжя Мельникових узяло ще дівчинку, Наталю. Вона потрапила у ту ж саму лікарню, що й Альоша, і якимось дивним чином жила там цілих півроку. Ніякого розвитку, забороняли навіть малювати фломастерами. І це в 6 років, у найактивніший період життя!

Знайшлося в цій чудовій родині місце і для двох рідних сестричок — Люди і Стеші.

– Ми не приховуємо від наших прийомних дітей, що ми їм не рідні батьки. Вважаємо, що в майбутньому це допоможе їм уникнути душевної травми. Ми відзначаємо два свята кожної дитини: день народження і день прийому в сім'ю. Тобто для них факт прийому в нашу сім'ю став позитивним моментом.

Поки що Мельникови оформили опікунство над цими чотирма дітьми, та після прийняття в країні нового закону про прийомні сім'ї збираються переоформити прийомну сім'ю. За новою програмою держава виплачує два прожиткових мінімуми на кожну дитину. А це непогана підтримка для батьків. Що ж, можливо цей фактор вплине на рішення батьків, які ще вагаються — брати чи не брати дитину.

За обіднім столом зібралася велика дружна сім'я. Діти як діти — сміються, жартують і трішки бешкетують. У них спокійне щасливе дитинство, їхнє життя будується на християнських засадах, і від цього у мене на серці було спокійно.

Свідоцтво тюремного пастора

Анатолій Никифорович Баранов уже 15 років звершує служіння пастора в 5 тюрмах Херсонської області. Щоб розповісти про своє служіння, він запросив мене до себе додому. Вони з дружиною, Ольгою Іванівною, виростили п'ятьох дітей. Зараз діти живуть окремо. І нині подружжя Баранових повністю присвятило себе праці для Господа.

Дивлячись у блакитні виразні очі Анатолія Никифоровича, коли він з таким захопленням і захватом розповідав про своє служіння, я зрозуміла, що це зміст його життя — приводити душі до Христа. «Так, я готовий всім і завжди, в усіх містах і селах говорити про спасіння», — говорить він часто братам у церкві.

Господь побудив Анатолія Никифоровича до служіння в тюрмах. Він був у числі першопроходців, починав тоді, коли за колючий дріт іще нікого не пускали.

– Приїхали ми якось в одну тюрму, — згадує він початок свого служіння, — привезли два ящики Нових Завітів, а начальник тюрми до нас із питаннями «хто ви?» та «що ви?» і «навіщо приїхали?» «Я, — говорить начальник, — скажу вам по секрету: хочу, щоб у нас тут православну церкву відкрили». А ми пояснили, що просто хочемо засудженим роздати Євангелії. Тоді зібрався повний зал. Роздали усім

А.Н. Баранов на служінні: серед курсантів (вгорі) та ув'язнених

бажаючим. Так там православний храм і не збудували. А ми відкрили там нашу молитовну кімнату.

Взагалі Анатолій Никифорович працює в 5 тюрмах, і в кожній уже відкриті молитовні кімнати, в яких проводяться богослужіння; за весь час його служіння в тюрмах охрестили 300 людей.

Та лише тюремним служінням пастор не обмежується:

– Одного разу до мене підійшов брат, — пригадує Анатолій Никифорович, — і сказав: «Знаєш, Анатолію, якісь ми сонні. Подивися, харизмати вже давно позаймали всі великі зали в місті і проводять там служіння. А ми чому спимо?»

І тоді я вирішив іти в театри, будинки культури і проводити там служіння. Головне — зібрати групу людей, поставити там хорошого керівника — і йти далі. Так заповідав Христос. А ми часто зупиняємося на досягнутому.

Щосуботи Анатолій Никифорович відвідує три села, організовує там нові церкви. Таким чином він відкрив 10 нових церков!

Крім того, він звіщає Євангелію у військових частинах. «Моя мета — донести Слово Боже до молодих людей», — говорить він.

Анатолію Никифоровичу 76 років. Він щодня на ногах, у служінні: «Я почуваюся чудово. Їжджу багато за кермом, і навіть не вдягаю окулярів. Мабуть, Господь іще хоче, щоб я багато потрудився для Нього. Він дає мені служіння і піклується про моє здоров'я, щоб я міг це служіння звершувати».

Соціальне служіння серед інвалідів

Пастор херсонської церкви «Преображення» Микола Андрійович Балоненко розповів про те, до чого найбільше тягнеться його серце — про соціальне служіння.

– Для чого ми це робимо? Тому що Писання говорить: «Який дав себе за нас, щоб визволити нас від всякого беззаконня та очистити Собі людей вибраних, ревних до добрих діл» (Тит. 2:14).

Служіння почалося із співпраці з ортопедичним відділенням районної лікарні та цюрупинським інтернатом. Із інтернату деяких дітей-сиріт направили на операцію в цю лікарню, і ми ними опікувалися. Подружилися з лікарями, з дітьми. Крім того, ми співпрацюємо ще з трьома інтернатами: допомагаємо харчами, іграшками. Вже протягом трьох років ми допомагаємо інвалідам придбати інвалідні коляски. За цей час понад 120 інвалідів отримали в подарунок індивідуально підібрані коляски. Це дуже трудомістке, але дуже благословенне служіння. Коли людина стає інвалідом, від цього страждає і переживає вся родина. Наприклад, прооперували маму, — переживають діти, брати, сестри. І коли такій людині привозять коляску, спеціально підібрану, та ще й безкоштовно, — вони всі і плачуть, і радіють. Для них це величезна підтримка.

З великою любов'ю розповідав Микола Андрійович про двох дітей — Галю Булаву і Володю Баранова. Вони народилися з патологіями: у Галі немає рук, були вивернуті гомілковостопні суглоби; у Володі були вивернуті і практично не росли ноги. Дітям зробили по кілька операцій, і вони поступово одужують. Увесь цей складний час поруч були Микола Андрійович і його дружина Світлана, провідували сестри з церкви. Долю кожної дитини вони сприймають як свою власну: плачуть з тими, хто плаче, і радіють з тими, хто радіє.

Сьогодні, незважаючи на багато складнощів, соціальне служіння продовжується. І, засноване на взаємній любові, воно чинить дива.

Давайте вирішувати наші проблеми загальними зусиллями

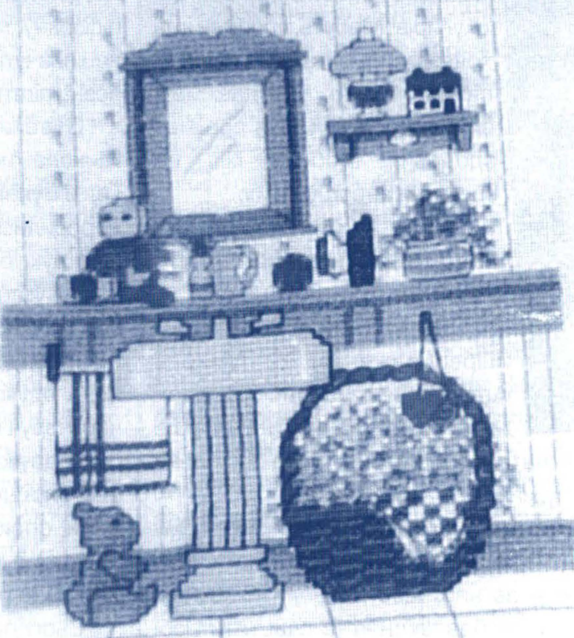
Дванадцять років позбавлення волі за віру в Господа... Такий рядок є у біографії Григорія Яковича Костіна, пастора по північному регіону Херсонської області. Сьогодні під його керівництвом знаходиться 3 райони — це понад 30 населених пунктів, що розкинулися на 100 км.

Григорій Якович намагається, як може, підтримати кожного члена маленької церкви, відвідати, підбадьорити.

– Ми виховуємо молодих лідерів, — скаржиться Григорій Якович, — вони вивчаться, а потім не завжди їх можна побачити у служінні.

Я не змогла залишитися байдужою до прохання регіонального пастора й не озвучити його через журнал. Пролунало воно так: «А вас, журналістів, я дуже прошу: розповідайте про те, що насправді відбувається, про наші труднощі. Адже загальними зусиллями легше вирішувати проблеми».

Важко сказати, що складніше: за віру в Христа провести значну частину життя за колючим дротом, чи жити на волі і переживати її надлишки, також страждаючи за Христа?

«Букет мого серця — для Господа»

«Мені набагато легше працювати з жінками у малих групах, — зізналася на початку нашого знайомства Любов Іванівна Синя, відповідальна за жіноче служіння в області. — Мені важче збирати й працювати з великою аудиторією». І це, подумала я, плюс, адже саме у невеличкому колективі почуваєшся вільно, усвідомлюєш свою корисність, відчуваєш близькість друга й готовність розділити і радість, і сум. Особливо, якщо ти — жінка.

Любов Іванівна надає перевагу тому, щоб разом збирати лідерів, і

Л.І. Синя надає перевагу роботі в малих групах

вже через них координує жіноче служіння в області. «Сестри із задоволенням вчаться, — розповідає вона. — Використовують будь-яку можливість збиратися разом, проходять різні навчальні серії Біблійного інституту. Ще один спосіб навчатися і ділитися досвідом — це жіночі духовно-повчальні конференції. У жовтні ми провели тематичну конференцію «Мудрість», навесні пройшла конференція «Букет мого серця — для Господа». Багато уваги ми стараємося приділяти молодим сестрам, душеопікунському служінню».

Минулого літа пройшов триденний жіночий табір «Віфанія». З'їхалися сестри з усієї області, і їм дуже сподобався цей захід. Та всі як один сказали, що часу на спілкування не вистачило. Тому жіночий табір, запланований на серпень, буде тривати не менше тижня.

«Наші сестри дуже люблять благовістити, — ділиться Любов Іванівна. — І ми заохочуємо їх до служіння. А що робити, не лише ж у хорі співати? Тому сестри вирішили їздити по селах області та євангелізувати жителів. Така робота проводиться в селах Тягинка, Широка Балка, Молодецьке. І вона вже принесла свої плоди — в Молодецькому відкрита церква».

Область-передовик: особливості дитячого служіння

Обласний координатор по дитячому служінню Ольга Павлівна Проніна визначає три найбільш розвинених напрямки в роботі, за яку вона відповідальна: клуби «АВАНА», служіння «Агапе», що охоплює 22 інтернати й недільні школи при церквах. Двічі на рік проводяться конференції, на яких розглядаються питання розвитку дитячого служіння, аналізується зроблена робота і намічаються плани на майбутнє. «Наша область велика, та люди згодні добиратися і за 250 км, — розповідає Ольга Павлівна, — тому що знають, що з порожніми руками і серцями не поїдуть: усі отримають методичну літературу, а крім того — відповіді на хвилюючі питання».

Велика робота проводиться в інтернаті для глухих дітей, і це особливість

О.П. Проніна присвятила своє служіння дітям

Херсонської області. Крім цієї особливості, є ще одна: з 25 областей вона на першому місці по дитячому служінню. 2124 дитини, які відвідують недільні школи, — і це найвищий показник в Україні; працює 78 дитячих недільних шкіл (хоча церков менше). Дуже добре розвинена структура дитячих таборів — в них у минулому році відпочило 1107 дітей. І ще одне нововведення області: в цьому році вперше проводився дитячий зимовий табір.

Успіх дитячого служіння, вважає Ольга Павлівна, в молитовній підтримці і в добре підібраній команді (одиночна робота малоефективна).

Напрошується висновок: сьогодні потрібно не боятися експериментувати, не боятися впроваджувати нові ідеї, а використовувати для служіння всі можливості. Вкласти сьогодні в дитину все найкраще, донести християнські цінності, навчити жити в цьому складному світі за Божими принципами, — і завтра ми отримаємо добрі плоди чистоти, мудрості й доброчинності.

Ревність до добрих справ

(замість висновку)

Важко знайти сферу соціального життя області, в якій не брали б участі брати й сестри наших церков. «Люди вибрані, ревні до добрих діл» (Тит 2:14) — так про них говорить Біблія. Школи, інтернати, лікарні, тюрми, військові частини, телебачення — кругом сьогодні лунає Слово Боже.

Нехай Господь благословить їх продовжувати служіння у такому ж ревному дусі, щоб ті, хто ще не знайшов свого місця в праці на Божій ниві, зміг швидше визначитися і влитися в працелюбну сім'ю християн.

Юлія Долматова-Агафонова — кореспондент журналу «Євангельська нива»

Награда

(Это стихотворение посвящено моему бывшему однокласснику)

Есть награжденье не за пышное служенье,
Не за красивый стих, не за прекрасный гимн.
Есть награжденье за глубокое смиренье
Ума и сердца пред Создателем своим.

Есть награжденье за терпенье и прощенье.
За спесь и гордость награжденья нет.
За лицемерную манерность обхожденья
Нет награжденья, награжденья нет...

Нет награжденья за фальшивую молитву,
Где в каждом слове лживый льстит язык.
Для ближнего он часто хуже бритвы,
А пред Творцом своим быть бритвой не привык...

Есть обличенье для глухих и для беспечных,
Готовых речь держать от ночи до утра
О Том, Кто любит нас любовью вечной,
Но не творящих для Него любви дела.

Есть награжденье: быть как насажденье,
В чертогах храма для Христа благоухать.
Есть наслажденье жить Его спасеньем
И ароматы вечности вдыхать.

Есть награжденье, есть и осужденье,
И выбор – за тобой, и нужно выбирать!
Не раз один, а каждое мгновенье,
Ты постарайся лучшее избрать!

Завгородня Любов

Повнота божественної природи Ісуса Христа

«Що було, воно й буде, і що робилося, буде робитись воно, і немає нічого нового під сонцем!... Буває таке, що про нього говорять: Дивись, це нове! Та воно вже було від віків, що були перед нами!»
Екл. 1:9-10

Наш час — це час, коли поширюється багато помилкових та лжевчень, в яких, на жаль, знаходяться все нові й нові послідовники.

У багатьох населених пунктах України ми часто бачимо людей, що ходять, як правило, по двоє, підходять до людей і чемно запитують, чого чекають вони від майбутнього, чи вірять у Бога? Вони пропонують безкоштовну літературу, висловлюють бажання зустрітися для розмови. Ці люди не приховують хто вони такі, називаючи себе СВІДКАМИ ЄГОВИ.

Що за вчення вони несуть людям? Треба зазначити, що вчення це не безневинне. Воно відкидає повноту божественної природи Господа Ісуса Христа.

У перші століття християнства жив лжевчитель на ім'я Арій. Він учив, що є тільки один Бог, тобто Отець. Ісус є Слово, Яке є створеною істотою, та при цьому Він перший і вищий з усіх істот. Син Божий був подібносутній, а не єдиносутній Отцю, також Він мав початок. Арій був першим, хто відкинув повноту божественності Христа. Церква не прийняла вчення Арія, оголосила йому анафему на Нікейському соборі в 325 році після Різдва Христового. Константинопольський собор у 381 році підтвердив рішення Нікейського собору.

Згадуючи ті далекі часи, треба сказати, що аріанство проіснувало з IV до кінця VII століття, незважаючи на засудження I і II Всесвітніх соборів. Воно поширилося (з деякими змінами) у вестготів, потім в Італії, а потім і в Іспанії.

Сьогодні можна провести паралель і зазначити, що вчення Свідків Єгови існує в Україні вже не одне десятиліття, незважаючи на складне до нього ставлення. І при цьому воно поширюється, з'являючись там, де його раніше не було — то одному районному центрі, то в іншому і т.д.

Чи таять у собі небезпеку спілкування Свідків Єгови з євангельськими християнами-баптистами? Можна відповісти, що ні, але іноді й так. Чому? Розглянемо приклад такої типової зустрічі, коли може відбутися наступна розмова.

Свідки Єгови зраділи, що їм зустрілася людина, яка читає й вивчає Біблію, відвідує зібрання. Вони акцентують увагу на тому, що сьогодні багато людей не хочуть чути про Господа, не говорячи вже про дослідження Слова Його. Але як же приємно зустріти людину, яка досліджує Біблію. Ми теж досліджуємо Писання. А у Вас є час, щоб дати відповіді на наші запитання (які зазвичай типові):

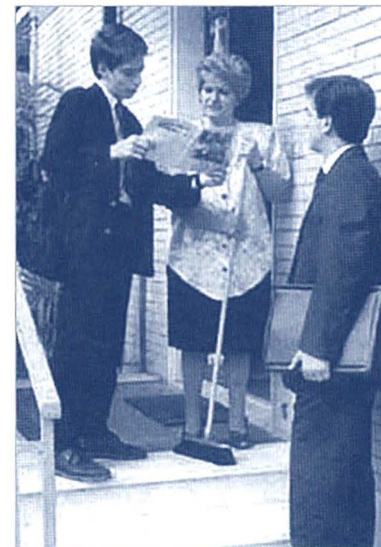
1. Ми знаємо, що Ви визнаєте Ісуса Христа як всемогутнього Бога, як рівного Отцю. Але як Ви розумієте при цьому слова Самого Ісуса: «...бо більший за Мене Отець» (Ін. 14:28)?
2. У Біблії Бог говорить про Себе: «...Я Бог Всемогутній...» (Бут. 17:1), а де написано так про Ісуса?
3. А хіба апостол Павло не писав: «...голова ж Христові Бог» (1 Кор. 11:3)? А в іншому місці написано: «...Сам Син упокориться Тому, Хто все впокорив Йому...» (1 Кор. 15:28)?
4. Поясніть слова, що написав апостол Павло про Ісуса: «Він є образ невидимого Бога...» (Кол. 1:15)?
5. У книзі Об'явлення Ісус говорить про Себе наступне: «...Оце каже Амінь, Свідок вірний і правдивий, початок Божого творива» (Об. 3:14). Як Ви розумієте ці слова?

Отже, уявіть, що Вам поставлені ці п'ять запитань і спробуйте для себе відповісти на них.

Я думаю, що хтось зможе відповісти на всі запитання відразу, комусь знадобиться час, а хтось, можливо, потрапить у скрутне становище.

Оскільки нам можуть поставити такі запитання, спробуємо відповісти на них, починаючи з останнього.

1. Ісус говорить про Себе наступне: «...Оце каже Амінь, Свідок вірний і правдивий, початок Божого творива» (Об. 3:14). Як Ви розумієте ці слова?

Іноді людина штучно створює собі труднощі, коли говорить слова, не знаючи їхнього значення. Так і в даному випадку. Що означає слово «початок» (*рос. «начало»*)?

Словник Даля пояснює це слово так: «Чим починається буття або дія; одна з двох меж, між якими міститься буття, матеріальне або духовне; почин, зачин, зачало, джерело, корінь, народження, результат». У російській мові слово «начало» (*укр. «початок»*), як і будь-яке інше слово, має кілька значень, одне з яких — «джерело, корінь». Тобто той, що дає життя. Зміст сказаних слів Христа в тому, що Він — «початок (джерело, корінь) творива Божого». Тому ми і знаходимо в іншому місці такі слова: «...Я корінь...Давидів...» (Об. 22:16).

Одне зі значень слова «початок» (*avrch*) у грецькій мові — «першопричина».

Виходячи зі значень слова «початок», можна зробити висновок, що Ісус Христос є першопричиною всього творіння, якому Він дав життя. В Біблії так і написано: «Бо то Ним створено все на небі й на землі, видиме й невидиме, чи то престоли, чи то господства, чи то влади, чи то начальства, усе через Нього й для Нього створено!» (Кол. 1:16).

2. Що означають слова про Христа: «Він є образ невидимого Бога... « (Кол. 1:15)?

Безперечно, питання складне, бо людина, яка є творінням Господа, є також образом Божим (Бут. 1:26-27).

Щоб зрозуміти це місце Писання, як і інші місця, важливо пам'ятати, що Біблія добре пояснює сама себе. Розглянемо інший текст: «Він, бувши в Божій подобі, не вважав за захват бути Богові рівним, але Він умалив Самого Себе, прийнявши вигляд раба, ставши подібним до людини; і подобою ставши, як людина» (Фил. 2:6-7).

Поняття «образ Божий» (за текстами Біблії) може мати відношення:

а) до творіння, коли йдеться про людину (Бут. 1:26-27);

б) до повноти божественної природи, коли мова йде про Христа (Фил. 2:6). А далі йде пояснення: «Не вважав за захват бути Богові рівним». Якщо «образ Божий» не означає повноту Божества, тоді «вигляд раба» не означає людини в усій повноті, але це суперечить уривку: «Ставши подібним до людини; і подобою ставши, як людина».

Дуже важливо в цьому тексті бачити одночасно і «образ Божий», і «образ раба», які пояснюють, що Христос є Бог і людина.

Чому ж це настільки важливо? Тому що Свідки Єгови дуже часто показують свою Біблію, говорять про важливість правильного перекладу, на словах шанобливо ставляться до грецької мови. А потім показують, як написано «правильно» у перекладі нового світу (ПНС),

Григор'єв Ігор — *пастор церкви ЄХБ м. Щорс, співпрацівник Апологетичного центру в Чернігівській області*

яким користаються вони *(подаємо російською мовою)*: «который, хотя и был в образе Бога, не помышлял о посягательстве — о том, чтобы быть равным Богу. Напротив, он лишил себя всего и принял образ раба, уподобившись людям». У цьому «перекладі» в цьому місці чітко видно суперечність, яка полягає в тому, що «образ Бога» не Бог, а «образ раба» — людина.

Зробивши коротке дослідження Кол. 1:15, можна твердо зробити висновок, що «образ Божий» свідчить про повноту божественності Христа.

> «Тримайся зразка здорових слів...»
> 2 Тим. 1:13

3. Про що писав апостол Павло: «...голова ж Христові Бог» (1 Кор. 11:3)? А в іншому місці: «...Сам Син упокориться Тому, Хто все впокорив Йому...» (1 Кор. 15:28)?

Розглянемо ці тексти Писання. Апостол Павло писав коринтянам: «Хочу ж я, щоб ви знали, що всякому чоловікові голова Христос, а жінці голова чоловік, голова ж Христові Бог» (1 Кор. 11:3). У цьому вірші наводиться три пояснення — «всякому чоловікові голова Христос», «жінці голова чоловік» і «голова ж Христові Бог», що пов'язані однією думкою.

Щоб зрозуміти третє пояснення, зупинимо нашу увагу на перших двох.

Написано: «Всякому чоловікові голова Христос». Чи можна сказати, що цей вираз говорить про природу людини і Христа? Ні! Ісус Христос має не тільки людську природу, а й божественну. Людина ж має лише людську природу. Розмірковувати про різницю природи людини і Христа немає ніякої необхідності. Чи має людина підкорятися Господу? Так!

Далі: «Жінці голова чоловік». Чоловік і жінка мають одну природу? Так! У Слові Божому написано: «І Бог на Свій образ людину створив, на образ Божий її Він створив, як чоловіка та жінку створив їх» (Бут. 1:27) і «перетворив Господь Бог те ребро, що взяв із Адама, на жінку» (Бут. 2:22). Якщо жінка і чоловік мають одну природу, вони рівні в ній, то чому «жінці голова чоловік»? Чи має дружина підкорятися чоловікові? Так! В іншому посланні апостол Павло це пояснює: «Дружини, слухайтеся чоловіків своїх, як личить то в Господі!» (Кол. 3:18).

Отже, загальна думка цього вірша — підпорядкування, що не означає більш низького становища. Інше місце: «...Сам Син упокориться Тому, Хто все впокорив Йому...» (1 Кор. 15:28).

Розглянувши контекст цих слів, що починається словами: «...коли Він передасть царство Богові й Отцеві» (1 Кор. 15:24), дійдемо висновку, що це місце говорить про Другий прихід Христа на землю. Як Він прийде? Христос Сам сказав: «Коли ж прийде Син Людський у славі Своїй, і всі Анголи з Ним, тоді Він засяде на престолі слави Своєї» (Мт. 25:31). Ясно написано, що Він прийде Сином Людським, тому що один раз прийнявши людську природу, назавжди залишається Боголюдиною.

На підставі цих і інших місць Писання робимо висновок, що Ісус Христос, Який має людську природу, як Людина має підкорятися Отцю і бути слухняним.

4. Чи написано в Біблії про Христа, що Він всемогутній Бог?

Слово «всемогутній» вживається в Біблії (в Старому Завіті) багато разів. І завжди це слово згадується по відношенню до Бога.

Про Ісуса Христі прямо не написано, що Він Бог всемогутній, як про Отця, але є достатньо інших місць, що розкривають Його всемогутність:

а) «Тоді Він устав, і вітрові заборонив, і до моря сказав: Мовчи, перестань! І стих вітер, і тиша велика настала... Хто ж це такий, що вітер і море слухняні Йому?» (Мр. 4:39, 41);

б) «Дана Мені всяка влада на небі й на землі» (Мт. 28:18);

в) «І не міг ніхто ні на небі, ні на землі, ані під землею розгорнути книги, ані навіть зазирнути в неї... А один із старців промовив до мене: Не плач! Ось Лев, що з племени Юдиного, корень Давидів, переміг так, що може розгорнути книгу, і зламати сім печаток її» (Об. 5:3, 5) і т.д.

Христос є всемогутнім Богом, тому що Він ЄДИНОСУТНІЙ Отцю. Те, що належить Отцю, належить і Сину. В книзі Об'явлення про це ясно сказано: «І кожне створіння, що воно на небі, на землі, і під землею, і на морі, і все, що в них, чув я, говорило: Тому, Хто сидить на престолі, і Агнцеві благословення, і честь, і слава, і сила на вічні віки! А чотири тварині казали: Амінь!» (Об. 5:13–14).

Чи поклонялися Христу? Так! Виключно на підставі Біблії ми можемо провести РІВНІСТЬ між Отцем і Сином:

а) «...усяке коліно вклонятися буде Мені ...» (Іс. 45:23) і «...перед Ісусовим Ім'ям вклонялося кожне коліно небесних, і земних, і підземних» (Фил. 2:10).

б) «будеш служити ти Господеві, Богові своєму...» (Вих. 23:25) і «...служите ви Господеві Христові» (Кол. 3:24).

5. Як зрозуміти слова: «...бо більший за Мене Отець» (Ін. 14:28)?

Розглянемо ці слова у контексті. Згадаємо слова Господа: «Коли б то були ви пізнали Мене, ви пізнали були б і Мого Отця... Повірте Мені, що Я в Отці, а Отець у Мені!» (Ін. 14:7, 11). Тут Ісус сказав учням те, що говорив раніше на святі Відновлення: «Я й Отець Ми одне!» (Ін. 10:30). За ці слова «каміння схопили юдеї, щоб укаменувати Його», тому що Ісус цим дав зрозуміти, що Він Бог.

Після того, як Ісус показав Свою рівність з Отцем, Він говорить учням Своїм: «Чули ви, що Я вам говорив: Я відходжу, і вернуся до вас. Якби ви любили Мене, то ви б тішилися, що Я йду до Отця, бо більший за Мене Отець» (Ін. 14:28). Вкрай важливо звернути увагу на слова: «йду до Отця». Це говорить про те, що Христу повернеться слава, «яку ... мав, поки світ не постав» (Ін. 17:5). І разом з тим, скільки Його незаслужено принижували!

Христос говорив: «...бо більший за Мене Отець» (Ін. 14:28), тому що Він «умалив Самого Себе, прийнявши вигляд раба, ставши подібним до людини» (Фил. 2:7). Важливо зазначити, що повнота божественності Ісуса Христа в цьому вірші не зачіпається.

На підставі Слова Божого ми коротко розмірковували про повноту божественності нашого Спасителя Христа. В Біблії є ще багато інших місць, що досить ясно і зрозуміло свідчать про це.

Дуже важливо пам'ятати, що Свідки Єгови можуть назвати й інші місця з Біблії, що в їхньому розумінні свідчать про те, що Ісус Христос не рівний Отцю.

Важливо також зазначити, що вчення Свідків Єгови заперечує не тільки повноту божественності Христа, але й Духа Святого. Чи вірять вони як християни у Царство Небесне? Чи розуміють вони так само як християни, що є душа людини? Чи згодні вони з християнами, що Ісус був розп'ятий на хресті?

Можна ставити Свідкам Єгови ще й інші запитання, де їхнє вчення суперечить Писанню. Та при цьому треба не забувати, що Свідки Єгови зі свого боку завжди підготовлені до розмов, у тому числі і з євангельськими християнами-баптистами.

Апостол Павло свого часу написав такі слова: *«Тримайся зразка здорових слів...»* (2 Тим. 1:13), а нижче додав: *«А ти в тім пробувай, чого тебе навчено»* (2 Тим. 3:14). Ці слова сьогодні не менш актуальні, ніж у минулому.

У християнському житті потрібно виявляти ощадливість до того, що маємо, бо написано: *«...бережи передання, стережися марного базікання та суперечок знання, неправдиво називаного так»* (1 Тим. 6:20).

Молитви Давида, сина Єссеєвого

(Продовження, початок у ЄН № 1/2006)

У сучасній богословській літературі класифікаціям псалмів воістину немає ліку. Найбільш чітко виділяються такі типи псалмів — уже згадувані «повчальні», дидактичні вірші, які ще називають «псалмами премудрості»; «царські» або «месіанські» псалми, серед яких виокремлюються «псалми воцаріння». Слід згадати також «псалми-скарги і прохання» (колективні або індивідуальні), «псалми-подяки і псалми-хваління» (також колективні та індивідуальні)

Для розуміння змісту псалма необхідно відповісти на такі запитання:

(1) Що висловлюється у псалмі: скарга, подяка, хваління або повчання?

(2) Від чийого імені написаний псалом, говорить у ньому окрема людина чи спільнота («я» чи «ми»)?

(3) Говорить окрема людина від свого імені, чи це представник народу — цар, священик, пророк?

(4) Чи є у тексті псалма ознаки того, що він являє собою «діалог» священика та зібрання тих, хто моляться («я» і «ми»)?

(5) Чи згадується у псалмі цар? Чи означають слова «помазаник», «щит», «син» його стосунки з Богом? (W.S. La Sor and oth., 1982).

Деякі дослідження присвячені, переважно, типології псалмів залежно від змісту (H. Guthrie, 1966), проте у багатьох псалмах поєднуються різні елементи. Більше того, у цій мозаїці є певна логіка. Якщо не розуміти її, то деякі псалми можуть здатися комбінацією різнорідних текстів. Скарга на «утиски» може виливати безпосередньо за твердженням, що Господь поставив ноги псалмоспівця «на просторі». Потік скарг раптово змінюється хвалою та подякою. Така вже внутрішня логіка молитви — жаліючись Господу, ми раптом відчуваємо, що наша молитва почута, й приносимо Йому хвалу. Згадуючи про милість Божу, ми раптом відчуваємо свою негідність і гріховність. Це особливо характерним є для традиційної єврейської молитви. Згадаймо одного з героїв роману «Записки з мертвого дому» Ф.М. Достоєвського, молитва якого автору здавалася дивною саме через несподівані зміни настрою того, хто молиться!

3. ПСАЛТИР ЯК ПІСЕННА ЗБІРКА

Назва Книги Хвалінь визначає її головне призначення: це збірка гімнів для літургійного використання в Єрусалимському Храмі (можливо у Другому Храмі, проте немає сумніву, що багато псалмів були написані ще задовго до будівництва Першого Храму).

Спів гімнів багатотисячним хором левитів і тих, хто молиться, що супроводжувався акомпанементом струнних інструментів і звуками сурм, був важливою частиною богослужіння; музику було чути на великій відстані від будівлі Храму. Сурмачів називали «ті, що засмучують левитів» — імовірно тому, що голосні звуки сурм заглушали спів. У тексті багатьох псалмів є явне свідоцтво їхнього літургійного використання; крім того, деякі надписи поєднують той чи інший псалом з днем тижня або святом. Є посилання на те, що ще до зруйнування Другого Храму псалми використовувалися у загальних богослужіннях у синагогах. Ця традиція була розвинута пізніше в діаспорі й зберігається донині. Та музика, на яку виконувалися псалми в Храмі, втрачена безповоротно. Більше того, надписи, що вказують на особливості музичного виконання псалмів, є найбільш складними для розуміння. Справа у тому, що розквіт музичної творчості у стародавньому Ізраїлі припадає на період Першого Храму. Після зруйнування цього Храму богослужіння вже ніколи не досягало колишньої пишноти. Багато інструментів більше вже не застосовувалися. Принаймні вже в період, коли робився грецький переклад Біблії (див. нижче), значення деяких музичних термінів було незрозумілим для перекладачів.

З музичних термінів у псалмах найчастіше використовується слово «selah», яке не є частиною тексту. Грецький переклад цього слова — «міжпсалміє». Ймовірно воно означає паузу у виконанні хору, під час якої грають інструменти. Можливо «selah» — вказівка хору підвищити тон або збільшити голосність. Деякі надписи дають вказівки на те, які інструменти мають супроводжувати спів.

Згадки про різні музичні інструменти є і в самих текстах псалмів. Іноді нам ясно, який інструмент мається на увазі: наприклад, коли йдеться про «восьмиструнний», про псалтир, кімвали, сурми, шофар (ритуальний інструмент, зроблений з рогу овна. Перший шофар був за переказом зроблений з рогу овна, що був принесений Авраамом у жертву замість свого сина Ісака). Але що таке «Гефське знаряддя»? А про деякі слова й до цього часу сперечаються, чи означають вони інструмент — «знаряддя Шошан», чи вказують на мелодію світської пісні «Лілея», на яку потрібно співати псалом. Загалом же, декілька надписів ясно говорять про те, що мелодія, на яку потрібно співати псалом, позичається з іншої пісні, в основному світського характеру, наприклад, *(рос. мовою)* «О голубке, безмолствующей в отдалении», «Не погуби». У грецькій і слов'янській версіях Псалтиря цих вказівок ще більше. Така традиція — спів духовних гімнів на мотиви відомих світських пісень — відома і в середньовічній Європі (меси на тему пісні «Озброєна людина»), у період після Реформації (одна з улюблених тем хоралів І.С. Баха — мелодія пісні Г. Ісаака «Инсбрюк, я должен покинуть тебя»).

Які види псалмів вирізняли древні юдеї? У надписах над псалмами згадуються специфічні терміни, значення яких сьогодні не завжди зрозумілі. Єврейське слово «mizmor» є найближчим до грецького «псалом». Воно означає музичний твір, що виконується голосом у супроводженні інструментів. Слово «maskil», вірогідно, слід перекладати як «вчення». Воно має вказувати на дидактичний характер тексту. У той же час деякі «повчальні» псалми не мають подібного надпису. Ще менш зрозумілим є значення слово «mikrato», у грецькому перекладі — «стовпописання». Мартін Лютер перекладав це слово як «золота пісня». Єврейське слово «shir» означає «пісня». Крім того, можна зазначити й надписи, що вказують на жанр твору як «плачевна пісня», «пісня сходження» (що, очевидно, означає спів при сходженні прочан на гору Сіон), «пісня любові» і нарешті, «tefillot» — «молитва».

4. АВТОРСТВО ПСАЛМІВ

Богослови і біблеїсти сперечаються про авторство псалмів. Здавалося б це питання освячене авторитетом Біблії: канонізований текст називає авторами псалмів Мойсея, царя Давида, Асафа, Синів Кореєвих, Соломона, Ефама Езрахіта і Емана Езрахіта. Проте, як радикальна юдаїстська, так і рання християнська традиції приписують авторство всіх псалмів одній людині — царю Давиду. Проте у ті далекі часи не було поняття про авторське право в сьогоднішньому розумінні слова. Храм Соломона також не був побудований Соломоном, а зводився в його час і за його наказом. Цього було цілком достатньо для того, щоб Перший Храм протягом тисячоліть у свідомості людей був пов'язаний з іменем мудрого царя. Подібні речі відбувалися і в інших країнах набагато пізніше. Отже, друга точка зору може бути сформульована в період царювання Давида, при цьому Давидові належить більшість текстів, а інші написані його попередниками. «Давид написав Книгу Псалмів, додавши до неї роботи старійшин, а саме, Адама, Мелхиседека, Мойсея, Ідітума Асафа і трьох синів Кореєвих», — говорить талмудичний трактат (Bab.Bath., 4b). В іншому трактаті стверджується, що Адам був автором 138-го псалма (Saheel, 38b).

Сьогодні церковна традиція дотримується у питанні авторства псалмів букви біблійного тексту. Але у різних версіях Біблії авторство псалмів визначається по-різному. Грецький переклад Біблії приписує Давиду більшу кількість псалмів, ніж єврейський оригінал. Частина псалмів взагалі не містить вказівок на авторство. Талмудична традиція називає такі псалми «сиротами» (Abodach Zara 24b). Ліберальне протестантське богослов'я відмовляє Давиду навіть у авторстві псалмів, які мають надпис «leDawid» — «Давидів». І справді, традиційний надпис «Псалом Давида» не обов'язково означає авторство (прийменник «le» може співвідноситися не тільки з родовим, а й з давальним відмінком; таким чином, надпис «leDawid» можна прочитати як «Псалом Давиду» або «Псалом, що звернений до Давида»).

Сучасні юдейські коментатори, більшою мірою, висловлюють погляди близькі до висновків протестантських богословів. Так М. Френдландер пише, що багато псалмів, напевно, належать більш пізнім авторам, про імена яких ми ніколи нічого не дізнаємося. З проблемою авторства тісно пов'язані й дати окремих псалмів. Ліберальні теологи схильні вважати, що Давид і поети його часу лише дали перший імпульс традиції псалмоспіву. Коментатори XIX ст. віднесли деякі псалми до надто пізнього часу (епоха Маккавеїв). Проте ця гіпотеза не підтвердилася. Впевнено можна сказати лише одне: незалежно від текстологічних досліджень і археологічних відкриттів для наших онуків, як і для наших прадідів, Книга Хвалінь залишиться Давидовим Псалтирем (О. Мень, 1992).

Псалми — лірична релігійна поезія, а не звід систематичних знань в області богослов'я

5. БОГОСЛОВСЬКЕ ЗНАЧЕННЯ ПСАЛТИРЯ

Псалми — лірична релігійна поезія, а не звід систематичних знань в області богослов'я. Та все ж таки Псалтир — скарбниця богослов'я.

Можливо однією з головних причин, що зробила Книгу Хвалінь настільки популярною як у народі ізраїльському, так і серед християн, було те, що псалми в поетичній формі передавали віру, почуття, світогляд і богослов'я простого народу. Часто «Закон» з його літописами та інформаційною насиченістю здавався дуже «сухою», а «Пророки» — занадто загадковою частиною Писання. У той час як «Кетувім», головне місце в якій приділялося Книзі Хвалінь, приваблювала образністю, яскравістю й богословською глибиною.

Василій Великий писав про Псалтир: «Тут є досконале богослов'я, є пророцтво про прихід Христа у плоті, є загроза суду Божого. Тут вселяється надія воскресіння і страх страждань. Тут обіцяється слава, відкриваються таємниці. Все є в книзі Псалмів як у великій і всесвітній скарбниці» (Твори Василія Великого. 4. 1, с. 177).

Читаючи та співаючи псалми, віруючі всіх часів находили в них відображення свого уявлення про Бога, світ, оточуючих людей і про себе. Як у наш час тексти загального співу є виразником віри громади, так і Книга Хвалінь відображає біблійне богослов'я. Напевно тому в літературі псалми іноді уподібнюються вітражам середньовічних соборів, сюжети яких «повчали» паству. У цьому ж розумінні псалми можна порівняти і з російським іконописом. Не випадково саме Псалтир читався нарівні з Євангелією: за ним вчили дітей грамоті, а разом з цим і богослов'я. Старий юдей, що не мав у своєму розпорядженні всіх книг Танах, але знав напам'ять декілька десятків псалмів, мав ясні богословські уявлення. Таким чином, навряд чи можна переоцінити дидактичне значення псалмів, що навчали молодь і прозелітів правильним доктринам про Бога й про себе, за допомогою чого зміцнювалося біблійне богослов'я в Ізраїлі. При цьому особливо слід зауважити, що більшість ізраїльтян не вміли читати, і лише через заучування напам'ять вони могли стверджуватися у вірі.

(Далі буде)

Борис Херсонський,
Сергій Санніков

Бажана зустріч

«Так, незабаром прийду! Амінь. Прийди, Господи Ісусе!» (Об. 22:20)

Лідія Зубова

Швидко плине час. Здійснюються останні пророцтва. Отже, незабаром Христос Господь має прийти за Своєю Нареченою-Церквою. А вона готується до цієї зустрічі, яка навіки поєднає її з Нареченим. Останні приготування... У моїй уяві змальовується картина бажаного весілля — весілля, якого ще не бачив світ. Безліч гостей, і їхня увага прикута лише до них двох — Нареченого й Нареченої. Чути схвальні слова на адресу Нареченого, а щодо Нареченої — питання: *«Хто це така, що вона виглядає, немов та досвітня зоря?»* (Піс.П. 6:10) Як вона удостоїлася такої честі? Хто вона? Якою дорогою йшла до цієї події? Де і як знайшов її Наречений? Прекрасні порівняння дає Дух Святий, малюючи портрет Нареченої Ісуса Христа — Церкви. І, щоб усвідомити глибокий зміст цих слів, пропоную розглянути три питання до кожного порівняння:

1) Її походження?
2) Її призначення?
3) Її характер?

Щоб зрозуміти зміст цих порівнянь, спробуємо провести аналогію з нашим життям. Адже ми і є та Наречена, що готується до зустрічі зі своїм Нареченим.

«...що виглядає, немов та досвітня зоря...»

Хто з нас не милувався на світанку цією червоною смужкою світла на сході? Обрій ще оповитий сутінками, але вони відступають з кожною хвилиною. Спить у полоні солодкого сну земля. Зоря палає все яскравіше, прокидаються птахи, легкий вітерець торкнувся гілок. Пітьма тане, поки не зникає зовсім. І от, нарешті, з-за обрію викочується величезна куля. Здається, до неї можна дійти, доторкнутися рукою — так вона близько. Зійшло сонце, починається новий день...

Отже: **походження** зорі пов'язане із сонцем. Не було б сонця — не було б і зорі. Вона — його предтеча, його сяйво. Так само і Церква своїм існуванням зобов'язана Ісусу Христу, Який є Сонце правди (Мал. 4:2);

— **призначення** зорі — будити природу від сну і свідчити про те, що незабаром зійде сонце. Зоря точно вказує, де воно зійде (на сході). Церква також має своє призначення у цьому світі — свідчити про скоре пришестя Христа з небес і будити світ від духовного сну (Еф. 5:14):

«...Сплячий, вставай, і воскресни із мертвих, і Христос освітлить тебе!»;

— **характер** зорі («досвітня зоря»): вона привертає до себе увагу всіх. Церква — це ми, брати і сестри, і ми також повинні привертати до себе увагу цього світу. Яким чином? — запитаєте ви. Любов'ю один до одного:

«По тому пізнають усі, що ви учні Мої, як будете мати любов між собою» (Ін. 13:35);

«...щоб були всі одно: ... щоб увірував світ, що Мене Ти послав» (Ін. 17:21).

Любов і єдність між Божими дітьми — ось умови, що допоможуть світу зрозуміти, що Ісус Христос — Спаситель грішників, і залучити їх у Церкву.

– «прекрасна, як місяць...»: у чому ж краса місяця?

1) у нього немає свого світла, він відбиває сонячне. Так створив його Господь, і своєю красою він зобов'язаний сонцю. Не світило б на нього сонце — ніхто б із нас не побачив його на небозводі. Церква також обрана і покликана *«...звіщали чесноти Того, Хто покликав вас із темряви до дивного світла Свого»* (1 Пет. 2:9).

Подібно сонячному зайчику, вона відображає в собі характер нашого Господа Ісуса Христа. Ми співаємо: «Хай Ісуса краса у мені весь час...» Дзеркало тоді добре відбиває зображення, коли добре вичищене від пилу і бруду. Для того, щоб і ми добре відбивали образ Ісуса Христа, ми повинні піклуватися про чистоту серця, не допускати ніякого гріха у своє життя. Нечисті думки, нечисті почуття, а потім і гріховні нечисті вчинки ображають Святого Духа, Який живе в нас;

2) він світить у темряві, освітлюючи дорогу спізнілим подорожнім. З якою вдячністю вони дивляться тоді на нього. Церква також повинна являти своє світло тим, хто в темряві збився з дороги, світити тим, хто шукає істину, і там, де ніч гріха. Яким чином?

«Тіштеся з тими, хто тішиться, і плачте з отими, хто плаче!» (Рим. 12:15).

3) місяць твердий,із міцних кам'яних порід. Церква також повинна мати твердість віри, бути непохитною, як граніт.

«Будь вірний до смерти, і Я тобі дам вінця життя!» (Об. 2:10).

4) місяць — тимчасове явище. Він не постійно буде на небозводі, прийде час, коли «місяць не дасть світла свого» (Мт. 24:29), «і будуть ознаки на сонці, і місяці, і зорях» (Лк. 21:25). Це буде тоді, коли Господь забере Церкву з землі, і вона перестане світити світу світлом істини Христової. Церква була знаменням для світу в дні гонінь, вона буде останнім знаменням наближення дня суду для тих, хто не прийняв Божу любов і благодать.

Любов і єдність між Божими дітьми — ось умови, що допоможуть світу зрозуміти, що Ісус Христос — Спаситель грішників

— *«...як Сонце ясна...»*. Сонце — творіння Боже, що має своє призначення:

1) освітлювати землю;
2) зігрівати її своїми променями;
3) створювати зміни в атмосфері.

Завдяки світлу, теплу, воді та повітрю на землі існує життя. Христос є Сонце правди, Він Світло світу і Джерело життя. Але щоб світити і гріти, потрібно чимось жертвувати. Христос жертвував усім: проводив дні при великому скупченні народу, повчаючи, утішаючи, зціляючи, а ночі — у молитвах (замість заслуженого відпочинку). Скільки любові, милосердя Він виявив до цього світу в дні Свого земного життя, скільки людей пішли від Нього потішеними, отримавши сенс життя! Любов Христа до людей досягла апогею: Він помер у стражданнях на Голгофі, спасаючи Своє творіння.

Церква повинна мати призначення, подібне Сонцю — світити і зігрівати землю своєю любов'ю і робити благодатні зміни в навколишньому середовищі. Хто з нас з такою самою жертовністю служить Богу, як Христос служив людям? Чи зможемо ми наприкінці життя сказати, як Христос: «Я виконав волю Твою, Отче, зробив справу, що Ти доручив Мені».

У цьому холодному, божевільному і жорстокому світі люди так утомилися від життєвої круговерті, вони шукають місце, де могли б зігріти свої холонучі душі. Цим місцем має бути Церква, в якій можна знайти і тепло Христової любові, і живу воду — Слово Боже, і повітря для дихання — Дух Святий. Церква повинна бути світлом для цього світу, сонцем для нашої землі. *«Всі спрагнені, йдіть до води...»* (Іс. 55:1). Церква проповідує, пропонуючи воду життя так само, як колись Ісус самарянці: *«А хто питиме воду, що Я йому дам, прагнути не буде повік, бо вода, що Я йому дам, стане в нім джерелом тієї води, що тече в життя вічне»* (Ін. 4:14).

Ще одна особливість Сонця — воно вбиває хвороботворні бактерії. У розмові з учнями Христос сказав так: *«Ви — сіль землі»* (Мт. 5:13). Ці слова повні глибокого змісту. Як сіль зберігає продукти від псування, так і Церква, будучи «світлом цього світу», повинна боронити світ людський від розкладу, викриваючи, наставляючи, напоумляючи будь-яку людину.

А ще Сонце — точний годинник, він не поспішає і не відстає. У нас теж повинна бути точність обіцянок і слів. Обіцяли при хрещенні служити Богу доброю совістю — маємо виконувати. І слова наші не повинні вимагати додаткових доказів: «так-так, ні-ні». Так чи так у нашому житті?

Сонце — гаснуча зірка. І настане час, коли «сонце померкне...» Але воно горить не даремно. Свічка згорає, та поки вона горить, світить навколо себе у темноті. І ми, будучи Церквою Христа, теж тимчасові, і життя дане нам «не для порожніх мріянь».

«...грізна, як війська з прапорами!» (Пісн.П. 6:4)

У чому ж грізність і сила Церкви?

1) Полк, що втратив прапор, перестає існувати. Так говорить військовий статут. А в Слові Божому сказано: *«Він впровадив мене до винярні, а прапор його надо мною кохання!»* (Пісн.П. 2:4). Любов Христа — це прапор Церкви, і поки він збережений — вона жива. Християнин без любові — як бубон гудячий. Немає любові — немає Духа Святого, а *«хто Духа Святого не має, той і не Його»*.

2) Армія Христа — миротворча армія. У Старому Завіті сказано: *«Коли підійдеш до міста, щоб завоювати його, запропонуй йому мир»* (Повт. Зак. 20:10).

Хочете завоювати світ для Господа? Запропонуєте йому мир, як це зробив Бог через Ісуса Христа. Ангели звістили грішному світу: «Слава у вишніх Богу, і на землі мир, у людях благовоління!» Христос учив своїх послідовників: «Блаженні миротворці».

3) Війни у світі не завжди справедливі. Армія ж Христова воює лише з ворогами Господа. *«Не починайте війни з братами вашими...»* (3 Цар. 12:24). *«Воюйте за ваших братів, ваших синів, дочок ваших, жінок ваших та за доми ваші!»* (Неєм. 4:8). А битва має відбуватися у потаємних кімнатах на колінах, у молитві до Бога про покаяння грішників. *«А раб Господній не повинен сваритись, але бути привітним до всіх, навчальним, до лиха терплячим»* (2 Тим. 2:24). Так Старий і Новий Завіти підтверджують одну й ту саму істину.

4) Перемога забезпечена тоді, коли в армії існує суворий порядок і слухняність воєначальнику, коли всі його накази виконуються беззастережно, коли немає внутрішніх конфліктів. Так само, якщо в Армії Христа панує слухняність Йому, як «Вождю воїнства небесного», перемога буде забезпечена. У Старому Завіті описана повчальна історія: «Бо повстали амонітяни та моавітяни на мешканців гори Сеїр, щоб учинити їх закляттям, і щоб вигубити. А коли вони покінчили це з мешканцями Сеїру, стали помагати один проти одного, щоб вигубити себе» (2 Хр. 20:23). І Новий Завіт підтверджує: «Коли ж ви гризете та їсте один одного, то глядіть, щоб не знищили ви один одного!» (Гал. 5:15).

Наші внутрішні конфлікти тільки на руку дияволу, що ходить як рикаючий лев, шукаючи кого поглинути. На залагодження наших особистих стосунків іде багато сили й енергії. А в цей час диявол несе чиюсь душу до пекла. Треба завжди пам'ятати, що *«ми не маємо боротьби проти крови та тіла, але проти початків, проти влади, проти світоправителів цієї темряви, проти піднебесних духів злоби»* (Еф. 6:12).

Наші внутрішні конфлікти тільки на руку дияволу, що ходить як рикаючий лев, шукаючи кого поглинути

5) Перемога забезпечена, якщо армія добре озброєна. Господь для Своєї Нареченої-Церкви, знаючи, які війни вона повинна буде вести, приготував прекрасне всеозброєння: *«Отже, стійте, підперезавши стегна свої правдою, і зодягнувшись у броню праведности, і взувши ноги в готовість Євангелії миру. А найбільш над усе візьміть щита віри, яким зможете погасити всі огненні стріли лукавого. Візьміть і шолома спасіння, і меча духовного, який є Слово Боже. Усякою молитвою й благанням кожного часу моліться духом, а для того пильнуйте з повною витривалістю та молитвою за всіх святих»* (Еф. 6:14–18).

Скільки можна навести прикладів, коли Церква, використовуючи цю зброю, слідуючи за своїм Вождем Господом і Спасителем Ісусом Христом, здобувала і здобуває блискучі перемоги!

Наближається час пришестя Христа за Своєю Нареченою-Церквою і час її весілля з Небесним Нареченим. Якщо Церква — це ми, брати і сестри у Христі, то чи доречне питання: як ми готуємося до цієї зустрічі? В Об'явленні 19:7–8 сказано: *«Радіймо та тішмося, і даймо славу Йому, бо весілля Агнця настало, і жона Його себе приготувала! І їй дано було зодягнутися в чистий та світлий вісон, бо віссон то праведність святих»*.

Чи знайде Він нас такими, якими хоче бачити? Чи скаже Він слова, записані у Піснях над піснями: *«Уся ти прекрасна, моя ти подруженько, і плями нема на тобі!»* (4:7).

Нехай допоможе нам Господь докласти старання, щоб бути прекрасною, світлою і грізною Нареченою Ісуса Христа. Він хоче бачити нас такими!

Рада ВСО ЄХБ проходила з 29 серпня по 7 вересня в Криму

У зустрічі взяли участь члени виконавчого комітету, обласні пресвітери, інші члени Ради. Головною метою наради було затвердження відповідальних за відділи, що діють в Братстві, детально обговорювалися основні напрямки служіння та їх організація. Відповідальні за відділи представили своє бачення служіння, ділилися планами на майбутнє.

Голова ВСО ЄХБ В.В. Нестерук зробив огляд служіння за останні три місяці. Потім відбулося детальне обговорення роботи відділів Союзу, приймалися рішення щодо затвердження запропонованих на служіння братів і сестер. Станіслав Ґрунтковський затверджений відповідальним за відділ благовістя, Павло Унгурян — відповідальний за молодіжне служіння, Олександр Крещук координуватиме музичний відділ, Надія Купрійонок — дитяче служіння, Світлана Свіщова — сестринське служіння, Станіслав Назаркевич — відділ освіти, Михайло Козубовський — інформаційний відділ.

Відбулася зустріч з місіонерами Південної баптистської конвенції (ПБК) та представниками штату Алабама (США), які співпрацюють з церквами в Україні. Брати з Алабами провели семінар для служителів, на якому порушувалися питання матеріального служіння. Наголошувалося на необхідності практики десятини й пожертв у кожній церкві.

Під час обговорення стратегії партнерства з ПБК та Алабамою на період співпраці були запропоновані основні напрямки служіння розвитку євангелізаційних проектів,

Під час наради

підготовки та формування служителів (лідерів), організації нових церков і нових служінь, медичної місії та різних соціальних проектів. Особливий акцент було зроблено на

(зліва направо) Голова ВСО ЄХБ В.В. Нестерук з партнерами з Алабами: Рік Ленс — вик. директор Конвенції Баптистів Алабами, Реджінальд Квимбі — зав. відділом міжнародного партнерства

Хліболамання в Ялтинській церкві. Молитву над хлібом звершує ст. пресвітер АР Крим В. Юхимець

необхідності започаткування кооперативного плану підтримки місіонерського служіння в Україні. Сьогодні це особливо важливо, адже в українських церквах зростає необхідність приділяти більше уваги власним фінансовим можливостям для розвитку свого служіння. Партнери з Алабами висловили готовність сприяти започаткуванню такого проекту.

Також був визначений час проведення спільно з служителями Алабами загальноукраїнської пасторської конференції в січні 2007 р. Вона необхідна для детальнішого вивчення питання формування бюджету церкви, важливості практики регулярного матеріального служіння кожного члена церкви, а також основних принципів фінансової співпраці між церквами, об'єднаннями ВСО ЄХБ.

Третього серпня відбулася зустріч членів виконавчого комітету В.В. Нестерука, В.П. Шемчишина, М.Є. Каспрова, С.І. Корнути, В.С. Антонюка з членами пресвітерської ради Криму. Обговорювався ряд питань, які хвилюють служителів регіону. Пресвітери помісних церков Криму подали свої пропозиції щодо покращення координації служіння.

Підбиваючи підсумки зустрічі зазначу, що проведений разом час став благословінням для служителів та їхніх сімей. Ця зустріч має сприяти тіснішій співпраці на ниві Божій. Просимо церкви та служителів молитися за нову команду служителів в Києві. Нам потрібна ваша підтримка і розуміння. Висловлюємо щиру подяку ст. пресвітеру АР Крим брату В. Юхимцю, який доклав чимало зусиль, щоб зустріч пройшла благословенно.

Валерій Антонюк, вик. секретар ВСО ЄХБ

Дороговказ до Ісуса
Табір «Компас»

Ісус сказав: «Пустіть діток,
і не бороніть їм приходити до Мене, —
бо Царство Небесне належить таким»
(Мт. 19:14).

Ці добре відомі слова закликають кожного з нас вказувати дітям шлях до Господа, адже, як наголошує Ісус, таким належить Царство Небесне. Кожна дитина — це маленька людина, і вона, як і доросла, потребує пізнати Бога, примиритися з Ним і завжди бути в Його присутності. Понад усе в цьому світі і дорослим, і дітям необхідний Христос.

Протягом шести років у мальовничому селищі Кийлів Бориспільського району, в оздоровчому комплексі «Жива надія» діє християнський табір з чудовою назвою «Компас». Він щороку вказує сотням дітей правильний шлях у життя. Шлях, що веде до Бога...

— Цікаво, з чого все починалося? — запитала я у Оксани Іванівни Котенко, директора табору.

— Ми з директором недільної школи церкви «Дім Євангелія» часто розмірковували: а чим зайняті наші діти влітку? Адже, дві години на тиждень в недільній школі для них замало. Нам хотілося бачити їх і спілкуватися з ними частіше. Отож вирішили організувати декілька денних таборів. Провівши їх, ми відчули, що можемо більше, і організували цей табір.

— І скільки років уже існує цей табір?

— Цього року табору виповнилося шість років. Кожного літа майже 200 дітей від 6 до 19 років відпочивають, оздоровлюються, знаходять нових друзів у цьому чудовому місці. Але найголовніше — це те, що багато з них знаходять тут найліпшого і найвірнішого Друга — Ісуса Христа.

— А чи могли б ви згадати якийсь конкретний незвичайний випадок?

— Авжеж, у нашому таборі відпочивала дівчинка 9 років з невіруючої родини, її звали Марійка. Мама віддала її до нас тільки тому, що тут не крадуть і добре поводяться. Перед тим вона мене запитала: «Чи не примушують у вас молитися?» Я пояснила: «Це за її бажанням».

— А що ще там буде? — поцікавилася вона. — Вивчатимемо Біблію. Тоді мама наказала доньці не ходити на уроки і не молитися. Ми запропонували дівчинці просто сидіти на уроках, і десь на четверте заняття вона підбігла до вчителя і запитала: «Якщо я відчуваю, що я грішниця, що мені робити?». Вчитель відповів на всі запитання, які так її хвилювали. Того ж дня дівчинка покаялась і дуже цьому раділа.

Така надзвичайна, невимовна радість буває лише при зустрічі з Ісусом Христом.

— Чим для Вас особисто є це служіння?

— Для мене це служіння — навчання. Я вчуся спілкуватися з людьми, знаходити порозуміння, адже всі співробітники різні: одні відкриті, інші мовчазні, замкнуті, але вони приїхали в цей табір і бажають послужити. Мені ж потрібно їх згуртувати й підготувати для цього служіння.

Також праця в християнському таборі навчила мене, як із Господом вирішувати будь-які конфлікти.

— Розкажіть, будь ласка, як проходить життя в таборі?

— Ми проводимо дві зміни по 10 днів. Одна дитяча, друга молодіжна. Щодня на дітей чекає цікава програма, але кожен ранок починається однаково: підйом, зарядка, лінійка, сніданок, прибирання кімнат, біблійні заняття. Після цього діти розходяться по різних гуртках, де кожен може вибрати заняття до вподоби. На дітей чекають різноманітні гуртки: кулінарний, спортивний, театральний, ляльковий, туристичний, музичний, рукоділля, вивчення Біблії, англійська мова, малювання. Потім діти всі разом грають в ігри, кожен день це щось нове і надзвичайно цікаве. Після смачного обіду — тиха година. Далі купання, пляж та вільний час. Після вечері — вечірня програма, перед сном — «снек» (печиво, фрукти, сік) та спілкування в групах. У молоді ж — інша програма, більш насичена.

— А скільки людей працює на кожній зміні?

— Загалом 25 співробітників на 100 дітей. Скільки лідерів, стільки ж і помічників.

Мені було дуже цікаво поспілкуватись з цими людьми, які займаються такою надзвичайно важливою справою: навчають, виховують, піклуються про дітей. Першою моєю співрозмовницею стала Оксана Нестеренко — координатор молодіжної зміни.

— Оксано, розкажи, будь ласка, про своє служіння у цьому таборі?

— Вже п'ятий рік я звершую служіння в таборі. Починала з помічника лідера, зараз я координатор. Для мене табір — це життя. Як сказав апостол Павло: «...для мене життя — це Христос». Моє життя — це також Христос, а табір — невід'ємна його частина, це місце, яке відкрив мені Господь і де я можу нести служіння. Тут я відчула себе як особистість і зрозуміла, на що я здатна і що Господь хоче робити через мене. Я вдячна Господу, що Він обрав і поставив мене саме на служіння в таборі. Це — як стіна, у кожного камінчика є своє місце, і це чудово, що Господь відкрив і показав мені моє місце.

— З ким тобі більше подобається працювати?

— Коли в нашому таборі вперше була молодіжна зміна, Господь показав, що у мене найкраще виходить працювати з підлітками. Господь багато мене вчив саме через підлітків, указував мені на мої недоліки. Для мене табір — це ще й школа, школа життя, і саме тут у мені формується терпіння, здатність змінювати не людей і обставини, а передусім саму себе. Табір — це не лише місце, де можна весело провести час, це надзвичайно важливе служіння. Ми навчаємо дітей кожного дня, і дуже важливо, щоб наші слова збігалися з ділом.

Мені дуже приємно, що цього року наші співробітники — це люди з моєї команди. Двоє з них — лідери, четверо — помічники лідерів. Радісно бачити як вони ростуть. Можна сказати, ми передаємо їм естафету, і вони навчаються цьому служінню. Табір приносить свої плоди, це надзвичайно серйозна праця.

Раніше мені хотілося, щоб табори тривали цілий рік: один закінчувався — розпочинався інший. Слава Богу, що Він дає бажання, сили і можливості для табору. Інколи виникає необхідність розробити програму, а ти ніби порожній, відсутні будь-які ідеї, але ти розумієш, що необхідно торкнутися дитячих сердець. Тоді ти приходиш до Господа в молитві — і Він посилає все необхідне для цього.

Якось духовний наставник нашого табору Ігор Євгенович нагадав чудову істину, яку я дуже добре запам'ятала: «Якщо Бог на щось нас посилає, Він заздалегідь приготував усе необхідне». Звичайно, на початку будь-якого шляху трапляються труднощі, випробовування, але все це змінює нас і наш характер, щоб ми уподібнювалися в образ Христа.

Цього року табір відвідала гостя з Харкова, сестра Карина, яка дуже любить дітей і ось уже 8 рік звершує служіння координатора в таборі «Віфіль» у своєму рідному місті. Вона приїхала на запрошення Оксани Іванівни і з радістю допомагає мені в служінні. Надзвичайно цікаво було з нею поспілкуватися.

— Як Господь діє у вашому служінні?

— Якось ми приїхали в табір, і нам ніяк не вдавалося розворушити дітей, адже всі вони такі різні. Наприклад, тут у таборі вони дуже товариські, ми вільно спілкуємося, разом співаємо, вони пам'ятають біблійні історії з недільної школи. А там діти взагалі на нас не реагували і що б ми не робили, все відлітало, як від стіни. Ми про щось говорили їм, закликали їх, а діти на нас просто не зважали. Я пам'ятаю, до яких заходів ми вдавалися: усі разом, «паровозиком» заходили в їдальню, виряджалися, прикрашалися, співали різні пісні з рухами, а у відповідь — ніякої реакції. Та потім щось зламалося, зрушило з місця. Це був день Різдвяного свята. Зранку ми прикрасили ялинку, «включили» колядки, а ввечері у нас було святкове служіння, ми співали, розповідали про Різдво — і раптом щось сталося... Коли ми вийшли співати пісню, ми очам своїм не повірили: підлітки постали на лавки і, взявшись за руки, разом почали славити Господа. Дехто з них почав плакати, дехто — молитися, а ми раділи, розуміючи, що з Божою допомогою ми достукалися до їхніх сердець. ■

> Це був прекрасний час у «Компасі», я занурилася в неповторну атмосферу табору, познайомилася з новими цікавими людьми, відпочила від гучного міста... і дуже засмутилася, коли довелося повертатися назад. Мене дуже надихнуло спілкування з моїми сестрами та братами, і дорогою додому я розмірковувала про важливість дитячого служіння. Моє серце прославляло Господа за посвячених людей, які віддано звершують велику справу для Божої слави, людей, які є світлим дороговказом для дітей у темному, гріховному світі.
>
> *Алла Малець*

ВПЕРШЕ в Україні та СНД!

До уваги студентів і викладачів

Програма «Магістр біблійних і богословських наук» з єдиного в Америці національного університету BIOLA

Про програму розповідає ректор Київської Богословської семінарії Анатолій Іванович Прокопчук:

— Процес підготовки до співпраці КБС з університетом BIOLA (Біблійний інститут Лос-Анжелесу) тривав близько чотирьох років. Кожен захід семінарії, кожна ланка її праці перевірялися людьми, які хотіли з нами працювати. Чому це так важливо? Тому університет та його викладачі мають дуже високу репутацію і відомі далеко за межами своєї країни. Це єдиний національний євангельський університет в США, студенти якого стають євангельськими служителями, а також займають відповідальні державні пости як в Америці, так і в інших країнах. Цей університет цікавий не лише тим, що має значний вплив на євангельське служіння в світі, але й тим, що він працює зі світськими організаціями, які мають євангельські тенденції або зацікавлені євангельським ученням.

Університет має багато шкіл, зокрема богословську школу імені Талбота. Саме з нею і планується співпраця. Ця школа дуже відома своїми апологетичними працями. Журнал з апологетики «Apologia Christi», який вона випускає, вважається найкращим у світі. У них найкраща і найцікавіша школа філософії.

Започаткована в Україні програма нова не лише для нас, для університету BIOLA, вона є новою в усьому світі. А тому процес підготовки був дуже обережний, дуже ретельний, зверталася увага на всі деталі життя КБС, на її потреби, адже BIOLA мала звітувати за свою роботу перед акредитаційними агентствами Сполучених Штатів. Після прийняття рішення про співпрацю, остаточне слово було за акредитаційною асоціацією. BIOLA замовила незалежну перевірку США бакалаврських програм Київської богословської семінарії. Було важливо, щоб дозвіл дала американська акредитаційна асоціація (ATS), яка перевіряє всі богословські школи всіх деномінацій без винятку в США. Навесні від цієї організації двоє її працівників провели незалежну перевірку нашої семінарії, працю і служіння випускників. І бакалаврські програми КБС були визнані такими, що вже відповідають міжнародним стандартам аналогічних програм. Після цього вони беззастережно дали дозвіл BIOLA започаткувати магістерську програму на базі Київської Богословської семінарії.

Чому саме КБС? Чому саме в Україні? Нам часто ставлять ці запитання. *Одним із вирішальних факторів* у вирішенні питань цієї співпраці була наявність у КБС бібліотеки дуже високого рівня. І йдеться не тільки про її об'єм, але й про високу кваліфікацію обслуговуючого персоналу, і наявність каталогів як на картках, так і в електронному варіанті, які постійно поновлюються. Бібліотека регулярно закуповує нові книги.

Другий важливий фактор — наявність висококваліфікованих і освічених викладачів. Високий духовний і фаховий рівень викладачів — високий рівень освіти.

Третій фактор — це злагоджена і професійна робота всіх ланок семінарії, всіх її працівників.

Магістерська програма BIOLA призначена для двох груп людей: для викладачів, яким необхідно підвищити рівень кваліфікації, і для студентів-новачків. Особливість цієї програми в тому, що студенти отримують 100-відсоткову американську освіту, навіть студентський квиток — американський. Усі кредити й записи зберігатимуться в Талботській школі богослов'я. Студенти отримають диплом американського зразка — американського магістерського ступеню. І для цього не треба їхати до Каліфорнії, все це можна отримати в рідній країні.

Яка користь цієї програми для нашого Братства? Ця програма — справжній прорив як для Братства в цілому, так і для окремих церков. Такого високого рівня освіти, який пропон[ує] BIOLA, ми ще не мали. Є чимало якісн[их] програм у наших духовних навчальних закладах, але це перша програма, якість якої засвідчена міжнародною організацією (ATS). Тобто освіта в Братстві матиме високий рівень визнання.

Важливий момент цієї програми — наші брати й сестри після закінченні навчання по цій програмі матимуть можливість вступу до найкращих богословських шкіл за кордоном для продовження своєї освіти. Отже, для українського братства це унікальна можливість.

Ви можете запитати: навіщо ці нововведення? Навіщо ще одна програма? У нас є чимало різних шкіл, безліч навчальних програм. Але час кількості вже закінчився. Так, ми маємо бага[то] програм, але знаємо, що во[ни] нерівноцінні. Сьогодні, коли є можливість вибору, залишаться лише найкращі навчальні заклади, ті, що зможуть забезпечити високий і справді якісний рівень освіти. Це природній процес, і в нашій країні він уже почався. Тепер ми маємо думати не про кількість шкіл і програм, а про те, чи є те, що вони пропонують, справді якісним. Мається на увазі євангельський стандарт освіти.

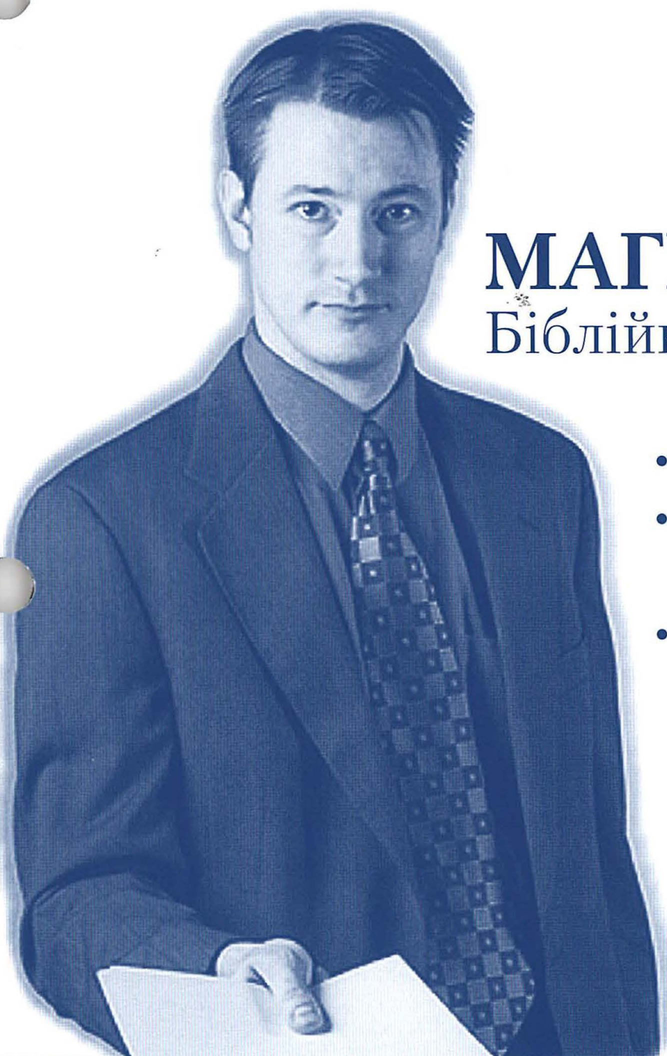
Господь залишив нам у Біблії чимало місць, в яких сказано про те, що Він хоче, щоб ми навчалися. Самі апостоли навчалися у Христа три роки. Господь не просто вчив Своїх учнів, але Він хотів, щоб і вони навчали інших. Саме тому богословська наука розповсюджуєть[ся] від початку і до наших днів.

TALBOT
SCHOOL OF THEOLOGY

http://www.tabot.edu/academics/programs/ma_biblicaltheostudies/

Служити, працювати, вчитись!

МАГІСТРАТУРА
Біблійні та богословські науки

- Американський диплом
- Міжнародна акредитація (Association of Theological Schools)
- Навчання у столиці України м. Києві

КИЇВСЬКА БОГОСЛОВСЬКА СЕМІНАРІЯ

вул. Горлівська, 75, Київ, 02091, Україна
тел.: +38 (044) 563-2499; 563-9527
e-mail: info@kts.org.ua Skype: kyivseminary
www.ktsonline.org

1955-2006

Для отримання ЖУРНАЛУ

надсилайте поштовим переказом добровільні пожертвування в сумі 20 гривень за адресою:

ВСО ЄХБ «Євангельська нива»
вул. Л. Толстого, 3-Б, Київ-4,
Україна, 01004

або на

ВСО ЄХБ *р\р 26007031255641*
у Старокиївському відділенні Київської міської філії АКБ «Укрсоцбанк»,
МФО 322012, код 14357313.

На квитанції зробіть позначку:
«Добровільне пожертвування на журнал ВСО ЄХБ «Євангельська нива».
Вкажіть мову видання
(українську чи російську).
Свою адресу пишіть, будь ласка, чітко і бажано друкованими літерами.

Редакція журналу «ЄН»
Правління ВСО ЄХБ

ЗВЕРНІТЬ УВАГУ!

Відвідайте оновлений сайт нашого Братства

Адреса в Інтернеті: www.ecbua.info

Запрошуємо взяти участь у його постійному оновленні новинами, фотографіями, розповідями про служіння, про цікаві особистості, а також надсилайте свої запитання, оголошення, молитовні прохання на адресу: oldoro@yandex.ru

Духовно-просветительский журнал

Евангельская нива

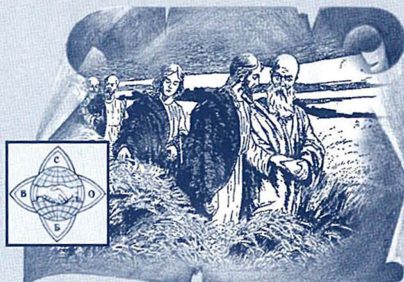
С рождеством Христовым!
С Новым 2007 годом!

Издание основано в 1997 году

Один Господь, одна вера, одно крещение

4.2006
выходит 4 раза в год

ЕВАНГЕЛЬСКАЯ НИВА

Духовно-просветительский журнал Всеукраинского Союза Объединений евангельских христиан-баптистов

Адрес редакции:
ул. Л. Толстого, 3-Б,
Киев-4, 01004, Украина
тел. (044) 235-36-13
E-mail: evniva@i.com.ua
Адрес в Интернете: www.ecbua.info

Издание осуществляется на добровольные пожертвования

Журнал выходит четыре раза в год

Издание зарегистрировано Министерством Украины по делам прессы и информации Свидетельство КВ №2245 от 16.10.1996 г.

«Evangelical fields» magazine of All-Ukrainian Union of Associations of Evangelical Christians-Baptists

Напечатано с готовых фотоформ религиозным обществом «Миссионерская книжная фабрика «Христианская жизнь», ул. В. Стуса, 3, г. Луцк, 43006, Украина, тел./факс (0332) 71-95-96

Один Господь, одна вера, одно крещение (Еф. 4:5)

№4 (40) 2006

В номере:

стр. 2

стр. 24

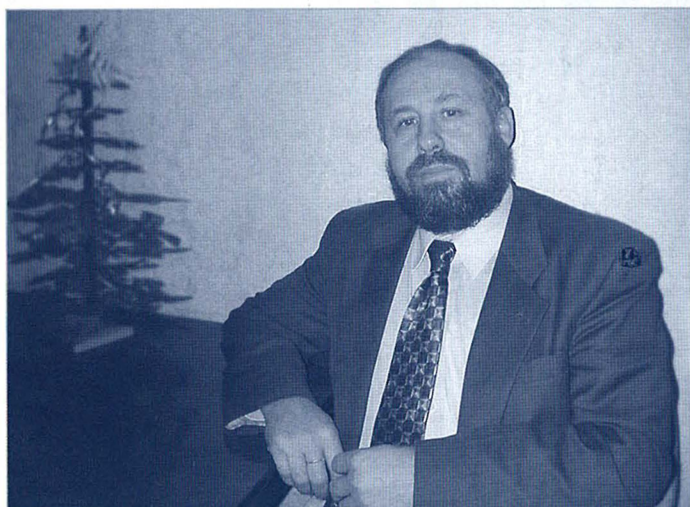
стр. 35

стр. 47

Вот теперь время благоприятное!

Еще один год, словно вспышка зарницы, промелькнул в нашей жизни. И чем бы ни был заполнен этот отрезок времени: или горечью несбывшихся надежд, или радостным чувством торжественных событий, — все равно, переступая порог Нового года, с грустью сжимается сердце.

Да, течение времени необратимо.

Жизнь человека и время тесно связаны между собой. Поэтому Слово Божье придает этому особенное значение, которое так ярко проявляется в молитве Моисея: *«Научи нас так счислять дни наши, чтобы нам приобрести сердце мудрое»* (Пс. 89:12).

Скоротечность времени всегда наводит человека на грустные мысли. Но верующий человек повторяет слова Иова: *«в Его руке душа всего живущего»* (Иов. 12:10), и во свете Слова Божьего открывает для себя новое значение времени. Оно приобретает новый смысл, полный радостной надежды и светлого оптимизма: *«ныне ближе к нам спасение...»* (Рим. 13:11).

Но такое понимание времени дает ли нам право игнорировать время, неразумно тратить его? Наоборот, каждое мгновение нашей жизни, составляющее по словам Моисея «70 лет, а при большей крепости 80 лет», должно быть наполнено глубоким смыслом, и осознание такого отношения к времени основывается именно на Священном Писании: *«Итак, смотрите, поступайте осторожно, не как неразумные, но как мудрые, дорожа временем, потому что дни лукавы»* (Еф. 5:15–16).

Провожая старый год, мы обязательно анализируем его. Что сделано нами за подаренное Богом время? В полной ли мере мы исполнили Божье поручение? Скольким людям указали на Божью любовь? Присоединились ли новые души к церкви через наше свидетельство, содействовали ли духовному укреплению и единству церкви, было ли посвященным и жертвенным наше служение перед Господом?

Если мы дадим утвердительные ответы на эти вопросы, то поблагодарим нашего Спасителя за благословенно прожитое время. А если наш ответ — молчание, то будем просить Господа, чтобы Он простил нам, и благодарить, что продлил нашу жизнь. Он еще дает возможность исправиться, поправить свои светильники, чтобы они ярко заполыхали, вытесняя грешный мрак.

Довольно часто в своей жизни мы искренне решаем отдать Христу самих себя, все свои силы, способности, но с течением времени наша ревность постепенно ослабевает и, в конце концов, уделяем делу Божьему часть того, что желали. Духовное же совершенство является результатом полного посвящения себя Богу.

Церковь Христа существует не сама по себе, она играет важную роль в откровении плана Божьего спасения. Поэтому свидетельство о благодати Божьей, спасительной для всех людей, является главной целью существования Церкви. Церковь — это *«род избранный, царственное священство, народ святой, люди, взятые в удел, дабы возвещать совершенства Призвавшего вас из тьмы в чудный Свой свет»* (1 Пет. 2:9).

Духовное же совершенство является результатом полного посвящения себя Богу

Мы живем в период, который как никогда подпадает под Божье определение последнего времени (2 Тим. 3:1–5). Поэтому будем прилагать все усилия, *«чтобы остальное во плоти время жить уже не по человеческим похотям, но по воле Божией»* (1 Пет. 4:2).

Мы не знаем, сколько времени Господь определил для церкви, для каждого из нас на земле, но знаем точно, что для нас на земле нет «завтра», у нас есть только сегодня. И это благословенное сегодня является составляющей Божьего плана спасения, как говорит апостол Павел: *«Вот, теперь время благоприятное, вот, теперь день спасения»* (2 Кор. 6:2).

Пусть Бог благословит нас для плодотворного труда на Его ниве, для посвящения себя на разумное служение Ему!

Радостных Вам Рождественских праздников и счастливого Нового 2007 года!

Михаил Козубовский
Главный редактор

Тайна Рождества

«Когда же они были там, наступило время родить Ей; и родила Сына своего Первенца, и спеленала Его, и положила Его в ясли, потому что не было им места в гостинице. В той стране были на поле пастухи, которые содержали ночную стражу у стада своего. Вдруг предстал им Ангел Господень, и слава Господня осияла их; и убоялись страхом великим. И сказал им Ангел: не бойтесь; я возвещаю вам великую радость, которая будет всем людям: ибо ныне родился вам в городе Давидовом Спаситель, Который есть Христос Господь» (Лк. 2:6-11)

Рождение Иисуса Христа — это событие, ставшее началом Новой Эры в истории человечества. Рождение Иисуса Христа — это начало эпохи новых отношений между Богом и человеком. Поэтому в Рождество мы снова возвращаемся в глубокую старину и еще раз переосмысливаем известное, оставляющее след неизвестности. В нем соединились величие и простота, мудрость и доступность, небо и земля.

Рождество Христа — это событие, которое не перестает восхищать не только христиан, но и всех людей планеты. Но, к сожалению, с течением времени, человечество настолько привыкло к этому, что для большинства — это просто история, являющаяся лишь предлогом отпраздновать что-то, что не очень понятно. Сегодня люди научились праздновать Рождество без Иисуса. Но Священное Писание говорит правду о рождении Спасителя, в которую мы свято верим. И для христиан 21 столетия рождение Иисуса Христа остается значимым и важным со всех точек зрения.

Приход Сына Божьего в наш мир показывает, что Бог не равнодушен к происходящему на Земле. «Золотой стих» Евангелия начинается так: *«Ибо так возлюбил Бог мир, что отдал Сына...»* (Ин. 3:16). Итак, рождение — это жертва Неба ради Земли. Бог любит людей, и поэтому Иисус пришел к нам. Именно поэтому Он родился в бедных яслях на соломе в маленьком, в то время малоизвестном Вифлееме. Огромная любовь к грешному человеку была основным мотивом Его прихода. Бог послал Своего Сына, чтобы обратить грешного человека к Себе. И мы восхищаемся тем, как просто и доступно Он начинал это делать. К Богу мог подойти даже простой пастух.

«И беспрекословно — великая благочестия тайна: Бог явился во плоти» (1 Тим. 3:16).

Сложно постичь пути Господни, но эта тайна еще больше восхищает, когда думаешь о том, как унизил Себя Возвеличенный в славе. Это вдохновляет нас, и мы благодарим Всевышнего за исполнение невозможного через Иисуса Христа.

Рождество напоминает нам — Бог в Иисусе решает главные проблемы человека. И именно поэтому Сын родился в яслях.

Рождественские события подчеркивают важный тезис: *«Ибо нет другого имени под небом, данного человекам, которым надлежало бы нам спастись»* (Деян. 4:12). Приход Христа является неоспоримым фактом, что спасение человека не может быть делом рук самого человека. Это исключительно инициатива Бога, на которую мы лишь отвечаем. Его воплощение является началом достижения каждого человека, потому что Он *«хочет, чтобы все люди спаслись и достигли познания истины»* (1 Тим. 2:4). Если в мире и есть какой-нибудь шанс на спасение, если и есть надежда на лучшее будущее, если есть право на полноценную жизнь, то ответом на это является лишь Иисус Христос, рожденный в Вифлееме.

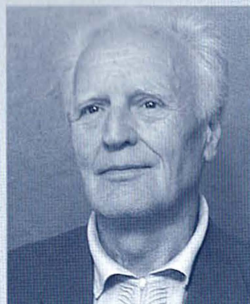
В мире переплетений разных философских теорий, относительности истины, христианская вера иногда кажется чем-то простым и устарелым. Слишком просто, чтобы верить. Но современный мир не имеет власти над вечным: Он остается Тем, Кто определяет будущее народов Земли. Он, рожденный Царь всех царей, сидит на престоле славы на высоте, и перед именем Его преклонится всякое колено небесных, земных и преисподних (Фил. 2:10). Священное Писание утверждает, что через Его рождение, смерть и воскресение *«Бог превознес Его и дал Ему имя выше всякого имени»* (Фил. 2:9).

Христос — наш Спаситель. Он — Господь жизни. Он остается Царем над всем, даже если и лежал на соломе. Поэтому мы преклоняем перед Ним колени и замираем... ибо так может прийти в мир лишь истинный, всемогущий Бог. Ему не нашлось достойного места на земле во время рождения, Ему не было места на земле во время служения, ибо *«лисицы имеют норы и птицы небесные — гнезда, а Сын Человеческий не имеет, где приклонить голову»* (Мф. 8:20). Но Он пришел, чтобы приготовить для нас место на небе.

Пусть праздник Рождества Христова станет еще одним могущественным провозглашением Церковью Его милости для украинского народа. Будем повторять это снова и снова! Пусть Христос рождается в сердцах людей! Пусть каждый в простой истории рождения Иисуса увидит глубину и необъятность Бога. В доступности — Неограниченного. Пусть жизненные дороги образованного философа и простой домохозяйки сойдутся у ясель рожденного Спасителя мира, потому что там начинается настоящая жизнь...

Христос родился!!!
И хор спасенных вторит:
Славьте Его!!!

Валерий Антонюк

Михаил Минович Михайлюк родился 28 мая 1937 г. в с. Обухов Киевской обл. Закончил педагогический институт и вечерний институт максизма–ленинизма. Преподавал и занимался воспитанием детей с отклонениями в развитии. Работал в научно-исследовательском институте педагогики, защитил кандидатскую диссертацию. Его мать была верующим человеком и все время молилась о своем сыне, чтобы тот обратился к Господу. Незадолго перед смертью матери ее желание исполнилось. Это случилось в 1993 г. О, как же радовалась мама спасению своего сына! «Тогда я начал писать стихи о Боге и для славы Его, — делится Михаил Минович, — сейчас их более 5 тысяч. В 2005 г. вышел из печати мой первый сборник стихов «Голос надії». Молитесь, чтобы мои стихи нашли дорогу к сердцам людей».

Христос народився!

Христос народився — і збільшився день.
Бог світло несе нам живе, молоде.
Воно зігріває і душі, й тіла,
Розвіює хмари ненависті й зла.
Христос народився — зійшов Він згори.
Дорогу Він в Царство Небесне відкрив.
І розпочалася епоха нова
На радість любові, на сум ворогам.
Христос народився — святкуєм Різдво.
Із Ним перемога, із Ним торжество.
До Нього з дарами щодня ми ідем,
Йому найдорожче — життя віддаєм.
Христос народився — в серцях Він живе,
І до покаяння Він грішників зве.
Із нами завжди Його мудрі слова,
В Святому Писанні — любов світова.
Спасителю понад дві тисячі літ,
Він ходить із учнями в нас по землі,
До раю дорогу усім відкрива.
Звучать Його мудрі й сьогодні слова.
Христос народився! Ходімо туди,
Де в яслах убогих Христос народивсь.
З дарунком любові давайте спішить,
Допоки зоря ще спасіння горить.
Христос народився! Співає земля
І гімнами небо Христа прославля.
Він смертю у муках любов показав,
Щоб ти Йому дякував і довіряв.

На Свят-вечір

Радість наша спільна:
Україна вільна,
В неї є дорога
Вільно йти до Бога.

Дух Святий Господній
Нас зріднив любов'ю,
Щоб в любові й згоді,
Боже, жить з Тобою.

Скільки в світі течій,
А доріг ще більше.
Цей різдвяний вечір
Людям наймиліший.

Хай збереться разом
Вся наша родина.
Хай забуде біди
Ненька-Україна.

За столом святковим
Наш Творець, наш Батько
Роздає здоров'я
І життя в достатку.

Хай розмова з Богом
В нас не замовкає,
Хай народ про Нього
Лиш пісні співає.

Бог любов примножить,
Збереже оселю.
Слава Тобі, Боже,
За людей, за землю.

І за те, що з нами
Ти живий, незмінний.
Дякуєм віками
За своє спасіння.

Різдвяне

Різдво — початок літочислення
І ери нової початок.
Бог змінює в людині мислення,
Він учить ворогів прощати.

Хіба прощати можна ворога,
Який вам шкоду заподіяв?
Та помста обійдеться дорого
Тим, хто прощати не уміє.

Бо в них є осуд, невдоволення,
Які терзають душу й тіло.
Не випускайте гніву волею
І не давайте волі гніву.

Вам в цьому Бог допомагатиме,
Його просіть, Його благайте,
Нехай лихе сидить за гратами,
Дверей йому не відчиняйте.

Царює в серці хай дух прощення,
І вас Господь простить напевне.
В путі нехай не буде збочення
Туди, де озеро вогненне.

Із Божими звіряйте помисли,
З святими, чистими думками,
Хай будуть в Слові ваші промисли,
Хай буде Бог постійно з вами.

Різдво — день Господа народження
І ери нової початок.
Завжди чиніть по Слову Божому,
Вам буде Бог допомагати.

Різдво

Різдво в серцях повинно бути —
Народження Спасителя Христа.
Якби ж прийшли до Нього грішні люди
І понесли спасіння від Христа!

Різдво — народження життя нового
В твоєму серці, друже, у тобі.
Це боротьба зі злом і перемога
Від Бога у щоденній боротьбі.

Різдво Христове — людям дар безцінний.
Візьми його й радій, немов дитя.
Різдво Христове — це твоє спасіння,
Твоя дорога, правда і життя.

Христос народився!

Володарю світу, о Господи сил!
Ти дав нам Дитя, народився Твій Син!
Палає у серці любові вогонь
І влада Твоя на раменах Його!

Він дивний Порадник, Князь миру й сердець,
І вічність — Його, як безцінний вінець.
Його царюванню немає кінця,
І множиться Слово Його у серцях.

Він — світло й дорога, Він — вічне життя,
У Ньому — чудове для всіх майбуття.
Він з хаосу землю створив, наче сад,
Заступник Він наш, на суді — Адвокат.

Він — Альфа й Омега, Початок й Кінець,
Любов Його вічна, вона не мине.
Вона терпелива, прощає усе
І кожному радість спасіння несе.

Христос народився! Славімо Його!
Несе Він по світу любові вогонь,
До кожного стукає, просить впустить,
Щоб потім на Божім суді захистить.

Він стукає, не опускаючи рук,
Як стукає серце. Почуй тихий звук.
Зупиниться серце — і стуку нема,
А буде лише темна пекельна зима.
Христос народився! Славімо Його!

Первый снег

Этот холодный зимний вечер ничем не отличался от сотен таких же — тихих, скучных и... одиноких. Она осторожно, чтобы не разбудить только что уснувшую девятилетнюю дочурку, приоткрыла чуть скрипнувшую дверь в ее комнату. Тонкая полоска света разделила комнату пополам и осветила медовым цветом детское личико. На подушке рассыпались каштановые кудри, пушистые ресницы прикрывали выразительные оливковые глаза. «Точно такие же, как у ее отца», — грустно подумала она. Но не захотев окунаться в печальные воспоминания, осторожно прикрыла дверь и пошла на кухню. Заварила любимый зеленый чай с жасмином. Вдохнула его теплый сладкий пар. Сомкнула на чашке тонкие пальцы в замок, грея холодные руки. Подошла к окну. В нем отразилась молодая женщина с длинными темными волосами, которые подчеркивали белизну ее лица. Удивительное сочетание почти черных волос и голубых выразительных глаз...

За стеклом расползался бесконечный декабрь. Зима, черная и неуютная, все еще не порадовала первым снегом. Женщина вглядывалась в темноту. «Может, если бы выпал снег, стало бы хоть немного веселее», — мелькнула мысль. Горячий чай приятно согревал.

...Завтра будет такой же холодный и скучный вечер. Но сначала малышка влетит в квартиру с победным кличем и порадует очередной хорошей оценкой (учится она отлично). Потом они вместе приготовят уроки — будут пересчитывать абстрактные яблоки или апельсины в математических корзинках, читать на скорость детские рассказы, придумывать предложения с заданными словами... Она любила эти часы, когда ее маленькая дочка, сосредотачиваясь, сводила домиком шелковые бровки, закусывала пухлую нижнюю губу, на минутку задумывалась, а, найдя правильный ответ, хлопала в ладоши и произносила модное английское «Йес!». Она росла шустрой и веселой. И смышленой. Последнее качество более всего радовало молодую маму (ей недавно исполнилось лишь 27). Ни разу с тех пор, как девочка научилась говорить, она не спросила, где ее папа. Не потому, что ей было не интересно. А потому, что знала: все, что ей нужно знать, мама обязательно расскажет. Но как рассказать — мама не знала...

Как рассказать, что папа — красивый, сильный, молодой, подтянутый — однажды просто исчез из их жизни? Ушел и не вернулся. Хотя знал, что она — сама еще почти ребенок — одна растит их чудесную дочь. Подумав об этом, она проглотила горький ком. Свою личную обиду она несла уже 10 лет. Как его простить, как?.. А малышка, точная копия своего отца — те же огромные глаза, губы, волосы, смуглая кожа — никогда не докучала ненужным любопытством. Маленькая умница...

«Наверное, пора ей все сказать», — все чаще думала мама. Но не осмеливалась. «Поговорю с ней после праздников», — решилась наконец. Не хотелось омрачать Новый год и Рождество.

В доме уже терпко пахло сосной. Из кладовки были извлечены коробки с пестрыми елочными игрушками. Дочка, спокойная и сосредоточенная, подписывала открытки: бабушке, подружке по летнему лагерю, двоюродному братику. «Мама, а можно в одну открытку я впишу свои желания и положу под елочку? Чтобы в этом году они исполнились...» И в последний вечер уходящего года под нарядной пушистой сосенкой лежала яркая открытка. Она не рискнула заглянуть в нее. «Мама, — строго предупредила девочка, — когда мое желание исполнится, я тебе сама расскажу, что написала в открытке».

Они дружно и весело — с бабушкой и семьей дяди — отпраздновали Новый год. Были свечи, гирлянды, хлопушки, подарки, поздравления. Малыши от души веселились, а взрослые, глядя на них, радовались этим счастливым минутам.

...Приближалось Рождество, а снега все не было. Она ждала его, как чуда. Казалось, что когда выпадет снег, в жизни что-то изменится. Дочурка уже несколько дней ходила задумчивая, немногословная. Видно, ждала исполнения желаний. Она искренне радовалась подаркам — энциклопедии для девочек на Новый год, которую она так хотела прочитать, яркой компьютерной мышке и клавиатуре на Рождество. «Нам в таком возрасте дарили кукол», — думала мама. И улыбалась, глядя на свою красивую и умную девочку. «За нее, лучший подарок в моей жизни, я смогу простить подлость ее отца», — вдруг пришла мысль. Она удивилась ей. «Наверное, перед Рождеством всегда хочется кого-то простить и забыть причиненные обиды».

В Сочельник малышка поехала навестить бабушку и, наверное, останется там ночевать. А молодая мама будет одна. Ходить по пустым комнатам, смотреть в окно, пить чай. И грустить. Печальная перспектива... Чтобы развеяться, она, накинув шубу, вышла на улицу. Небо затянуло огромной серой тучей. Вечерело. Крепчал мороз. Людей почти не было — им, похоже, не хотелось выбираться из теплых уютных квартир на студеные улицы. А ей было все равно. Дома ее никто не ждал. И она бесцельно брела по пустому проспекту.

Откуда-то донеслось тихое пение. «Церковное?» — подумала она. Мелодия становилась все отчетливее. Рождественская... Знакомая... Колядка? Она вспомнила, что в детстве пела ее вместе с братиком на Рождество бабушке и дедушке. Их этой песне научила мама.

Из окон здания на улицу лился теплый свет. Именно за этими окнами пели знакомую ей песню. «Что это, церковь? Она нерешительно вошла, когда песня уже закончилась. Было тихо. Все молились. Она подошла к крайней колонне и в ее тени стала на колени. Склонила голову и закрыла глаза. О чем молиться? О том, чтобы жизнь ее изменилась, чтобы закончилось тяжелое одиночество, чтобы дочка выросла здоровой и счастливой. И чтобы... она смогла простить его. «Бог, наверное, не захочет меня слушать, если я не прощу», — откуда-то появилась мысль. «Боже, научи меня прощать», — шептали потрескавшиеся на морозе губы.

Все еще молились, когда она тихонько вышла на улицу. И не поверила своим глазам — падал снег. Первый, белый, пушистый... Чудесный! На душе было легко. Такого восторга она давно не испытывала. Этот снег, это прощение и этот разговор с Богом — все казалось чудом, долгожданным и таким нужным в канун Рождества.

Она не чувствовала холода, а спешила домой, хотя там ее все так же никто не ждал. Влетела в квартиру, включила свет. Взгляд упал на яркую открытку под елкой. Дрожащими руками она развернула ее и увидела знакомый детский почерк: «Боже, если Ты есть, помоги маме простить папу и быть счастливой!»

Он есть. Иначе Кто тогда исполнил это чистое детское желание?

По щекам потекли теплые слезы... А за окном неслышно падал первый снег.

Юлия Долматова-Агафонова — корреспондент «ЕН»

Вареные лягушки

и другие богословские упражнения

(Часть 1)

Вы когда-нибудь слышали, как лучше всего сварить живую лягушку? Не смейтесь. Это серьезный вопрос для тех, кто сталкивался с задачей приготовления лягушек для блюд *haute cuisine*, чем, к примеру, занимаются мои родственники во Франции.

[1] ***haute cuisine*** *— это французское выражение, используемое для обозначения «высокой кухни» — как аналог «высокой моды» (примеч. перев.).*

Так вот, лучший способ заключается вовсе не в том, чтобы взять живую лягушку и бросить ее в кастрюлю с кипятком — она сразу же выпрыгнет, слегка обваренная и совершенно обезумевшая. Лучше всего опустить лягушку в кастрюлю с прохладной водой и поставить на небольшой огонь. Лягушка будет счастливо плавать в кастрюле, а поскольку вода нагревается очень медленно, она не заподозрит ничего необычного, пока... вуаля, перед вами свежеприготовленная лягушка!

Я не знаю никаких рецептов блюд из лягушек, однако слышал, что в приготовлении бедной лягушки это — безотказное средство. Я хочу обратить ваше внимание на следующее: когда что-то становится частью нашего ежедневного окружения, привычным и естественным, мы склонны быть похожими на лягушку и совершенно об этом не задумываться. Здесь психологи сказали бы, что в отношении нашего окружения мы вырабатываем «защитные механизмы», которые помогают нам в случае необходимости приспосабливаться и относиться терпимо к тому, что нас окружает. Во многих вопросах это не так уж страшно, но когда в нашем окружении постоянно присутствует что-то вредное и пагубное, мы также можем стать похожими на госпожу Лягушку и принять его, даже не замечая, как варимся в нем.

На самом деле феномен «сваренной лягушки» отражает глубокую богословскую проблему: все, что окружает нас, может незаметно оказывать влияние на нашу христианскую жизнь. Сюда входит и то, как мы толкуем Библию, и как выглядят традиции, которые мы практикуем в церкви. В значительной части Украины и других государствах бывшего Советского Союза присутствие православной церкви играет определяющую роль в культуре. Даже многие неверующие знают и подчиняются, по крайней мере иногда, «культурным» элементам православия, включая праздники и обряды крещения, венчания и погребения. При таких обстоятельствах евангельские верующие должны очень бдительно относиться к двум элементам православной традиции, которые могут легко и незаметно прокрасться в нашу традицию и затмить дух новозаветного христианства. В этой и последующей частях мы проанализируем эти два вопроса.

В начале этой небольшой серии статей позвольте отметить: я не хочу, чтобы они рассматривались как нападки на православную церковь или искренних православных верующих. Для меня быть православным не значит быть неверующим. Евангельские и православные верующие имеют много общих убеждений, включая поклонение Триединому Богу, веру в Божественность, искупительную смерть и воскресение Сына и водительство Святым Духом Церкви в настоящем. Но есть и различия. И два вопроса, которые мы рассмотрим, проистекают из того, как была сформирована сама традиция православной церкви под влиянием различных обстоятельств, сложившихся на заре ее становления. Эти факторы направили православие на несколько другой путь, нежели тот, который представлен в Новом Завете.

Одним из главных факторов, сформировавших православное представление христианства, были трудности, с которыми Восточная Церковь принимала учения апостола Павла. Ни для православных, ни для протестантских историков не секрет, что за первые сто лет истории Церкви очень немногие из великих тем, изложенных в трудах Павла, были хоть сколько-нибудь рассмотрены или упомянуты в трудах Отцов Церкви. До Иринея (ок. 185 г.), пытавшегося реабилитировать Павла (см. *Против ересей*, IV.41.4), в Западной части Империи не было ни одной серьезной дискуссии о самозванном «служителе Нового Завета» (2 Кор. 3:6). Но это только на Западе. В Восточной Церкви, ставшей прародительницей современного православия, продолжали пренебрегать Павлом (и многие скажут, что они продолжают делать это), как если бы великого апостола «умышленно отбросили прочь», как подметил немецкий ученый Вильгельм Шнеемельхер.

Все, что окружает нас, может незаметно оказывать влияние на нашу христианскую жизнь

Два важных для нашего обсуждения вопроса естественным образом возникают из ситуации, сложившейся в ранней Церкви. Во-первых, откуда это странное пренебрежение Павлом, особенно на Востоке? И во-вторых, какое значение это пренебрежение имело для понимания христианства в православной церкви? Что упускалось? Что добавлялось? На первый вопрос можно привести несколько фактов из жизни Церкви и, говоря в защиту ранних христиан, их поведение в данных обстоятельствах можно было бы понять. Новый Завет приводит свидетельства того, что учение Павла о спасении только по благодати и вере некоторые верующие во Христа из числа евреев считали слишком радикальным. Суровое письмо Павла к галатийским церквам и его защита перед римлянами (Рим. 6:1–2) показывают, насколько радикальным было его евангелие для евреев, принявших Иисуса как Мессию. Иисус — это новая Тора? Иисус заменяет Храм наших отцов? Иисус — конец Закона? Да никогда! Для этих еврейских христиан Иисус — Мессия, но чтобы стать частью Божьего плана Завета все должны обратиться в иудаизм, непорочно исполнять заповеди Моисея, и только тогда прибавить веру в Иисуса. Принципиальный ответ Павла на такое понимание был таков: если вы что-нибудь добавляете к вере в Иисуса, если что-нибудь кроме Его жертвы на Голгофе помогает вам приобрести спасение, тогда Иисус не нужен вообще (Гал. 5:2–4)!

Ответ галатам был, конечно, хорошим медикаментозным средством для всех, кто считал в те дни и считает сегодня, что может сделать хоть какой-нибудь вклад, чтобы получить или удержать новую жизнь от Бога. Будет большой ошибкой считать, что когда Павел написал Послание к галатам, проблема исчезла навсегда. Нет! Слова церковного историка Кеннета Кирка дают нам представление о том, как галатийское мышление нашло свое продолжение в Ранней Церкви: «Негодующее удивление Павла было вызвано отходом небольшой части христианской церкви к законническому духу иудаистской религии. Если бы он жил полстолетия или столетие спустя, причина его удивления возросла бы во сто крат. Казалось, что пример галатов заразил всю христианскую Церковь; казалось, что у писателей не было другого интереса, чем выражать сущность христианства, говоря только лишь о законе и послушании, награде и наказании».

Другим фактом, сначала оттолкнувшим Церковь от Павла, была популярность апостола у еретиков. Архиеретик Маркион (II в. н.э.) считал Павла единственным истинным апостолом, поскольку только он лучше всех понимал свободу Евангелия и его превосходство над Законом Моисея. Вариант Нового Завета Маркиона включал только послания Павла и избранные части Евангелия от Луки, который, как мы помним, был сотрудником Павла в его миссионерских путешествиях, описанных в Деяниях. Гностикам, которые, по словам отца Церкви Тертуллиана, были настолько популярны, что на их сторону перешли даже некоторые христианские епископы, Павел был тоже по душе. «Духовные» и «душевные» типы

людей, описанные во 2 главе 1 Коринфянам полностью соответствовали их запросам после того, как их надлежащим образом загружали эзотерическими откровениями и мистическими гностическими сказками.

Вот в таком положении находился Павел: с одной стороны у него были проблемы со своими из-за его понимания духа благодати, с другой — он любимчик врагов Церкви. Естественно, что для большинства он был слишком «горячей» личностью, и безопаснее всего было просто обойти его стороной. Эта ситуация с Павлом была характерна для того, что великий историк Церкви Ярослав Пеликан называет «иудаизацией» христианской Церкви, произошедшей в ранние века. Это «возвращение» к иудаизму выразилось не только в неспособности понять благодать, но и, к примеру, в развитии церковью литургической системы поклонения, возрождении «священства», «храмов» для поклонения Богу (построенных по образцу храма Соломона в плане архитектуры и отделки) и использовании во время Вечери Господней терминологии как во время жертвоприношения. В Новом Завете все это было оставлено в прошлом, как достояние эпохи прообразов, замещенное реальностью Христа. Однако и ныне все это остается частью православной церкви.

Второй вопрос — что теряет Церковь, если упускает из виду Павла — более важен для нас, потому что здесь кроется опасность для евангельских верующих, живущих в атмосфере православной церкви. Как уже отмечалось, в трудах Павла чрезвычайно важное место занимал статус праведности христианина перед Богом, основанный исключительно на совершенной жертве Христа, Его воскресении и вознесении. Группы слов, обозначавшие «праведность», использовались Павлом больше, чем всеми остальными авторами Нового Завета вместе взятыми. «Оправдание» — еще одно слово этой группы и, согласно Павлу, оно происходит исключительно по вере (Рим. 3:21-28).

Но кроме того, что отнимем у протестантских реформаторов один из их любимых девизов *sola fide, sola gratia* (только верой, только благодатью), что еще мы потеряем, если ясный звук *sola fide* будет приглушен хотя бы чуть-чуть? Понятно, что православные христиане не верят, что человек спасается добрыми делами. Подобное было бы несправедливым обвинением, по крайней мере, на богословском уровне. В Филокалии, собрании особо почитаемых трудов православной традиции, есть трактат Марка Затворника (V в.) «О тех, кто думает, что они оправдываются по делам», который очень близко передает идею Нового Завета. Однако такие голоса — это драгоценное меньшинство в православной традиции, которое очень легко заглушается более громкими и продолжительными голосами в пользу синергизма — что Бог и человек работают вместе для достижения спасения, а не как изложил это Павел — Бог через человека (Флп. 2:12-13). Православные идут дальше, открыто отвергая формулу *sola fide* в том, как они это понимают. Первый и все еще самый влиятельный труд по православному систематическому богословию «Изложение православной веры», написанный Иоанном Дамаскиным (VIII в.), не содержит ни единой ссылки на оправдание верой. Ни единой! Но наиболее красноречивое свидетельство того, на что делается главное ударение относительно спасения в православии, вы получите, когда спросите среднестатистического православного верующего, как он может получить спасение. Ответ его начнется с перечисления дел, которые человек должен благоговейно выполнять — вроде соблюдения Евхаристии, постов, паломничеств, молитв и т.д.

«...со страхом и трепетом совершайте свое спасение, потому что Бог производит в вас и хотение, и действие по Своему благоволению» (Флп. 2:12-13)

Здесь важно не впасть в заблуждение и начать думать, что дела праведности и наше активное участие не является частью библейского христианства. Напротив, Иаков ясно указывает, что вера действует (Иак. 2:14 и дал.), и Павел говорит о «вере, действующей любовью» (Гал. 5:6). Но чрезвычайно важно, чтобы в понимании христианства и всего, что выделяет его из числа прочих человеческих религиозных систем, мы понимали связь между верой и делами. Именно здесь система православной традиции начинает тускнеть и кроет в себе реальную опасность для евангельских верующих.

Согласно авторам Нового Завета существует три времени нашего спасения: прошедшее — «я был спасен», настоящее — «я спасаем в настоящем» и будущее — «я буду спасен». Прошедшее время — это начало *sola fide* в учении Павла об оправдании и его связи с человеческими делами. К примеру, только верой все благословения первой главы Послания к ефесянам (1:1-14) становятся нашими в тот момент прошлого, когда мы уверовали. Лишь по вере уверовавший был прощен, усыновлен, искуплен, запечатлен, спасен, — перечисление продолжается — безо всяких дел, — говорит Павел (Еф. 2:8-10). Все эти составляющие состояния, характеризуемые прошедшим временем, приводятся в действие верой и продолжают быть нашей определяющей чертой в течение всей христианской жизни также по вере.

В православной церкви пренебрежение Павлом повлекло за собой пренебрежение его ясным учением об условии прошедшего времени христианской жизни. Все благословения, которые, по утверждению Павла, уже принадлежат нам, в православной системе большей частью относятся к будущему суду. Только тогда, когда странствия христианина будут успешно закончены, православный склонен использовать в отношении себя самого концепции типа прощен, оправдан, спасен и искуплен. Тогда я буду прощен, тогда я буду усыновлен, тогда я буду свят и т.д. Вот почему православный автор Каллистос Уэйр говорит, что православный колеблется с ответом на прямой вопрос: «Ты спасен?» и отвечает взамен: «Я нахожусь в процессе спасения», устремляя свои взоры в будущее. В своем утверждении православные в определенной мере правы, но к этому Новый Завет прибавляет также прошедшее время. Христианин одновременно предвкушает будущее и оглядывается в прошлое. Тот, кто верит, что он был оправдан, спасен, усыновлен будет также оправдан, спасен и т.д. в будущем. Здесь вы можете подумать, что мы уж слишком вдаемся в тонкости и пытаемся разобрать малозаметные различия в Новом Завете, но пренебрежение состоянием христианина, характеризуемым прошедшим временем, бьет, по крайней мере, по трем областям *sola fide* христианской жизни.

Первая — это вопрос отношения и связи наших добрых дел с нашей верой. Когда прошедшем времени нашего спасения отводится надлежащее ей место, наши добрые дела, или, правильнее сказать, добрые дела Христа, живущего в нас (Гал. 2:20), проистекают из жизни, зародившейся в прошлом лишь по вере. Мы делаем духовные дела, потому что мы были рождены заново и стали «духовными» людьми. Если эти слова вам кажутся слишком смелыми, прочитайте Иоанна 3:6 и 5:24. Верующие есть «дух» и уже перешли от смерти в жизнь. Павел считает коринфских верующих «святыми» (1 Кор. 1:2), основываясь на вере, которую они проявили в прошлом, а не на их нынешних делах, которые — мы все с этим согласны — едва ли отражают их святое положение. Но они являются святыми. В Новом Завете добрые дела христианина, следовательно, скорее проистекают из жизни, которой он обладает, чем являются средствами ее получения во время будущего суда. Согласно Новому Завету будущее решение суда было вынесено, когда была проявлена истинная вера. Поэтому вопрос ставится таким образом: добрые дела — следствие жизни или для получения жизни? Именно таким образом Новый Завет очерчивает этот вопрос и именно поэтому ответ на то, как человек примиряется с Богом, всегда начинается с того, что сделал Иисус и моей веры в Его дело, а не с того, что я сделал в моих делах.

Второе важное последствие пренебрежения прошедшим временем нашего спасения касается действительной силы верующего жить святой жизнью. Это звучит несколько иронично, потому что путь святости и измененной жизни — это то, что православные считают слабостью протестантского христианства. «Ваше оправдание только верой — это большей частью «юридическая фикция», — говорит православный автор Сергий Булгаков. — То, что вас провозгласили невиновным, в действительности не изменяет вас: все, что изменяется — лишь утверждение о вас». На самом деле ситуация выглядит как раз наоборот. Если человек не имеет ясного понимания, что он уже другой в своей сущности, что он уже рожден свыше, усыновлен, принят Богом, он не будет жить святой жизнью, обладая настоящей силой к изменению и развитию. Все, что будет делаться, будет делаться по плоти, лишь силой воли, в попытках стать тем, кем человек еще не является. Согласно Новому Завету то, чем Бог сделал христианина по вере, всегда поддерживает и предшествует Божественному повелению ходить в святости. «Поскольку вы избранные, святые и возлюбленные Богом, облекитесь в милосердие, благость, смиренномудрие, кротость, долготерпение», — вот что апостол говорит колоссянам (3:12). Другими словами: христианин, практикуй в жизни то, кем ты на самом деле являешься! В православной же системе повеление «будьте святы» поступает к верующему, но без необходимой помощи в реальности. «Бог вам поможет, — говорит синергист, — но стремитесь быть тем, кем вы еще не являетесь». Живите согласно тому, кем вы являетесь и сражайтесь смелым подвигом, стараясь стать тем, кем вы должны быть. Это две радикально разных мотивации подхода к задаче святости.

И, наконец, **третьим** и очень реальным следствием прошедшего времени как для протестантов, так и для православных, является вопрос уверенности. Для православного уверенность в спасении — это предположение греховное и даже еретическое, потому что наши дела в определенной мере определяют то, что, в конечном счете, Бог скажет о нас. Конечно, если дело в этом, то всегда остается определенная степень сомнения, потому что мы никогда не можем быть уверены, что со своей стороны поступали достаточно хорошо. С другой стороны, протестант, зная, что его положение спасения и усыновления наступило вследствие веры в Иисуса в прошлом, также знает, что Его совершенный труд является гарантией будущего спасения. Верующие могут «знать», что они спасены, как говорит Иоанн (1 Ин. 5:13), потому что будущее решение суда уже известно. Никакого осуждения или дальнейших обвинений не может быть выдвинуто против тех, кто во Христе (Рим. 8:1, 33), и существуют основания для уверенности перед Божьим престолом (Евр. 4:16), потому что карающий удар за наши грехи уже был нанесен и пал не на нас, а на Иисуса. Наше участие через дела послушания укрепляет веру и свидетельствует о ее наличии, но, в конечном счете, решение суда определяется только верой в то, что Христос сделал в нас и для нас.

Наше участие через дела послушания укрепляет веру и свидетельствует о ее наличии

Сложная задача, чтобы маяк Божьей благодати в Иисусе всегда светил ярким светом, но это постоянная цель церкви Христовой. Как свидетельствует сама православная традиция, во все времена и в каждой культуре всегда бурлят угрозы затуманить благодать и нагнать на нее оцепенение. Поэтому Церковь Иисуса Христа всегда должна быть бдительной, чтобы угрозы, компрометирующие благодать, получили надлежащий отпор.

Пусть Бог даст нам благодати заметить, что вода вокруг нас медленно нагревается, чтобы можно было найти выход прежде, нежели станет слишком поздно, и мы не возвратились к тому, от чего Бог освободил нас во Христе (Гал. 5:1).

Марк Соси

(Окончание, начало в ЕН №1, 3/2006)

Барометр христианской жизни

5. Практические пути возрождения духа молитвы в жизни верующих

А. Роль служителей церкви

Изучая молитвенное состояние Церкви в настоящее время, мы видим, что оно не вполне соответствует библейскому учению о молитве. Хотя отдельные верующие, несомненно, являются молитвенниками, в жизни многих других молитва не стала потребностью и наслаждением. Это является серьезной проблемой в вопросе духовного роста Церкви. Способствовать возрождению духа молитвы в жизни верующих могут, во-первых, служители церкви, во-вторых, сами члены церкви. Прежде всего, рассмотрим роль служителей церкви в этом вопросе.

1) Развивать личную молитвенную жизнь

Каждый служитель церкви (пастор, диакон, проповедник, руководитель группы) должен быть образцом «в слове, в житии, в любви, в духе, в вере, в чистоте» (1 Тим. 4:12). Однако это возможно лишь в том случае, если он будет образцом в молитве. Служитель церкви должен молиться «более чем обыкновенный христианин, иначе он окажется негодным для прохождения служения, которое принял на себя, — говорил Ч. Сперджен. — И если тускло горит огонь веры в других домах, то в доме избранного служителя Божия он должен гореть пламенно и неугасимо».

Все служители церкви ощущают недостаток времени. Однако многие тратят на бесполезные мечты и раздумья драгоценное время, которое можно было бы посвятить молитве. Научившись сохранять эти минуты, мы узнаем, что значит жить и двигаться в молитве. Час молитвы нужно строго установить, пунктуально придерживаться и любой ценой оберегать его. Каждый служитель должен стремиться быть постоянным в молитве (Кол. 4:2): иметь молитвенное настроение, ходить в духе молитвы, в течение дня мысленно ненадолго отвлекаясь для краткой молитвы.

Нельзя отрицать факт, что чувство ответственности перед Богом и людьми у служителя церкви иногда ослабевает, а при повторении одних и тех же душевных напряжений зачастую притупляется. Духовное обнищание в служении людям должно быть восполнено духовным обогащением в общении с Богом через молитву и чтение Слова Божьего.

Наше духовное укрепление, очищение и восполнение нужд является работой Духа Святого в нашей душе, и мы должны дать Ему нужное время для выполнения этой работы в нас. Служитель, поступающий так, и сам насладится жизнью в Боге, и будет благословением для других.

2) Больше проповедовать и учить о молитве

Как для служителя церкви, так и для всякого чада Божьего, пережившего рождение свыше, открыто величайшее в мире преимущество — возможность непрерывного личного общения с Богом. Оно развивается и углубляется через жизнь, проводимую в непрестанной молитвенной сосредоточенности в Господе, а также через чтение и исследование Слова Божьего. Когда мы молимся, то чаще всего сами говорим с Богом, а когда читаем Его Слово, Он говорит с нами.

Молитвенное состояние церкви и отдельных верующих показывает, что служителям Слова нужно больше проповедовать и учить о молитве. Нужно показывать верующим, что счастливы и радостны только те христиане, которые живут в постоянном общении с Богом и этим общением дорожат. Члены церкви должны знать, что если способность молиться и слышать Бога по какой-либо причине нарушается, это приводит христианина к духовному застою, духовному младенчеству, состоянию рационального мышления, духовной черствости, религиозности.

Пасторы и проповедники должны показывать в своих проповедях важность молитвы, взаимосвязь ее с Писанием, раскрывать значение различных элементов молитвы, приводить примеры молитвенных усилий из жизни Иисуса, библейских персонажей, а также современной жизни.

3) Побуждать верующих регулярно проводить встречи с Богом

К постоянству в молитве Слово Божье призывает не только пасторов и проповедников, но всякого последователя Христа (Кол. 4:2). Испытав в своей жизни благословения личных молитвенных усилий, познав сладость тихого часа общения с Богом, служители церкви должны побуждать и других верующих регулярно проводить встречи с Богом. Для этого уместны и личное свидетельство, и примеры из Писания: «Боже! Ты Бог мой, Тебя от ранней зари ищу я; Тебя жаждет душа моя, по Тебе томится плоть моя в земле пустой, иссохшей и безводной» (Пс. 62:2).

Утром, вечером и еще в некоторых случаях молятся все члены церкви. Но этого недостаточно для полноценного духовного развития. В распорядке дня каждого христианина должно быть время для тихого часа уединенного общения с Богом. Люди, утверждающие, что любят Господа, вряд ли могут проводить свое время без Него.

4) Учить верующих узнавать и преодолевать препятствия, мешающие молитве

Поскольку молитва — это могущественное средство обретения Божьего благословения, а также средство, при помощи которого прославляется Господь, не удивительно, что сатана делает все возможное, чтобы препятствовать молитве христиан. Многие верующие неосмотрительно допускают неугодное Господу в своей жизни. Это ведет к препятствиям в молитве. Служители церкви должны учить верующих узнавать и преодолевать эти препятствия. Рассмотрим возможные пути их преодоления:

- Неисповеданный грех препятствует общению с Богом.
- Неверие является серьезным препятствием к эффективной молитве. Неверие в жизни христиан проявляется в виде отсутствия безграничного доверия всемогущему Богу.
- Гордость в сердце верующего препятствует его общению с Богом, ибо «мерзость пред Господом всякий надменный сердцем» (Пр. 16:5). Служители церкви должны стоять на страже своего сердца, а также объяснять верующим, что гордость — это грех, меньше всего осознаваемый гордым человеком.
- Нарушенные взаимоотношения делают молитву неплодотворной (1 Пет. 3:7).

Бог не может отвечать на молитвы верующих людей, во взаимоотношениях которых есть недоброжелательность, зависть, обида, непрощение. Поэтому нужно побуждать членов церкви упорядочивать свои взаимоотношения как в семье, так и между другими братьями и сестрами по вере.

Нормальным взаимоотношениям верующих друг с другом способствует жизнь молитвы. Верующие должны понимать, что, молясь, они становятся похожими на Господа.

5) Знакомить верующих с личными свидетельствами тех, для кого молитва стала потребностью и наслаждением

Эффективным способом возрождения духа молитвы в жизни верующих является знакомство их с личными свидетельствами тех христиан, которые сделали молитву значительной частью своей жизни. «Будьте всегда готовы всякому, требующему у вас отчета в вашем уповании, дать ответ с кротостью и благоговением» (1 Пет. 3:15).

Свидетельствовать о полученных от Бога благословениях в ответ на молитву — величайшая привилегия, которая дана Богом для того, чтобы верующие могли духовно созидать друг друга. Верующие должны помнить, что они побеждают духовного врага «кровью Агнца и словом свидетельства своего» (От. 12:11).

6) Знакомить церковь со списком молитвенных нужд

Для побуждения к молитве полезно знакомить церковь со списком молитвенных нужд, зачитывая его на богослужении или вывешивая на доске объявлений. Получение ответа на конкретные просьбы укрепляет веру, открывает сердце для благодарности и побуждает к дальнейшей молитве.

Б. Личная ответственность членов церкви

Члены церкви, понимающие ценность молитвы, также могут способствовать возрождению своей молитвенной жизни. С этой целью предлагается следующее:

1) Больше времени уделять молитве

«Ошибается тот, кто полагает, что достаточно молиться в церкви или перед обедом, — писал д-р богословия Д. Нидерхуд. — Только личная молитва, личное обращение к Богу способны приблизить нас к Нему». Молитва предназначена Богом, чтобы сохранять нас в общении с Ним, отвечать на наши прошения по Его воле, вводить нас в победу Божью во Христе Иисусе.

К постоянству в молитве Слово Божье призывает всякого последователя Христа

В распорядке дня не только служителя, но каждого члена церкви должно быть время для тихого часа уединенного общения с Богом. Воздействие молитвы просветляет наш взгляд, делает нас мудрыми и учит поступать осмотрительно.

2) Изучать библейские примеры молитв для получения личного молитвенного вдохновения

С целью побуждения к молитве полезно изучать библейские молитвы. Большие благословения детям Божьим принесут молитва Авраама о Содоме, история борьбы Иакова с Богом, молитва Даниила об избавлении Божьего народа, молитва Анны о сыне, молитвы ап. Павла о верующих в разных городах и, конечно, молитвы нашего Господа.

Один из ключевых способов научиться лучше молиться — это взирать на библейские примеры мужей и жен, которые искали Бога в молитве и были услышаны. Мы должны помнить, что Бог не изменился, Его вечные законы остаются непоколебимыми.

3) Молиться по воле Божьей и изучать волю Божью

«Да будет воля Твоя» — не молитвенная формула, а состояние сердца,

отражение готовности просящего признать, что знание Отца превышает знание детей, — писал У. Бингем Хантер. — Оно указывает на то, что дитя хочет научиться желать того, что дает Отец».

Только молитва по воле Божьей может быть успешной. Вот несколько практических предложений по вопросу познания воли Божьей:

а) поставить чтение и изучение Библии на первое место;

б) принять решение исполнять волю Божью;

в) избегать влияния СМИ, поскольку они учат нас добиваться исполнения не Божьей, а своей воли, своих вожделений;

г) помнить о том, что мы уникальны, т.е. воля Божья для нашей жизни отличается от Его воли для жизни другого человека;

д) обращаться за советом к служителям церкви или другим христианам с духовным стажем;

е) молиться о других верующих и просить их молиться о нас, чтобы Господь исполнил «познанием воли Его» (Кол. 1:9).

4) Использовать молитву «Отче наш» в качестве плана для личной молитвы

Всего в нескольких словах наш Господь дал краткий, но удивительно глубокий план того, какой должна быть молитва. Хорошо, что многие верующие заучивают текст молитвы «Отче наш» (Мф. 6:5–15), но нужно не допускать механического ее произнесения. Согласно плану молитвы учеников, правильная молитва состоит из двух частей, при этом каждая часть включает несколько прошений. Важен не только сам принцип этой молитвы, но и ее структура.

Первая часть молитвы должна выражать идею прославления Бога:

а) мы приходим к Нему как к Отцу Небесному;

б) мы просим Бога о том, чтобы имя Его святилось во всей нашей жизни, во всех поступках;

в) мы молимся о распространении дела Божьего, о расширении Царства Божьего на земле (о труде церкви, о покаянии неверующих), о готовности Церкви к приходу Господа;

г) мы просим Господа о том, чтобы Он открыл нам Свою волю и дал способность ее исполнять, а также о том, чтобы воля Божья исполнялась в жизни других людей.

Вторая часть молитвы должна содержать всевозможные прошения о личных нуждах и нуждах других людей:

а) мы просим Господа о том, что нам нужно для жизни, о всех материальных нуждах на этот день, а также о нуждах других людей;

б) мы исповедуемся перед Богом и просим Его простить наши грехи, предварительно очищая свое сердце от греха непрощения других людей;

в) мы просим Господа сохранить нас от различных искушений и духовных падений.

> *«Чем выше мы ценим дух молитвы, тем больше освобождаемся от повседневного давления обстоятельств»*
> *Г. Макинтош*

Молитва заканчивается признанием Божьего могущества и прославлением Его.

5) Использовать молитвенный блокнот

Очень важно научиться слушать Бога, уделяя время молитвенному размышлению о стихе или отрывке, которым Бог обращается к нам. Помощь в личном применении Слова Божьего может оказать блокнот, куда заносится дата, место из Библии, ключевой стих, а также мысли о конкретном применении прочитанного текста. В блокнот нужно записывать темы регулярных молитв, а также особые темы или имена людей, о которых кто-либо попросил помолиться. В этом вопросе может оказать помощь опыт Роллина Ризонера: «Сначала я записываю имена тех, о ком должен молиться. Затем я прошу Бога, чтобы Он научил меня, как молиться за того или иного человека и немного жду. И практически каждый раз (это происходит не мгновенно) на память мне приходит отрывок из Писания, именно в котором нуждается этот человек».

6) Молиться вместе с «молитвенным другом»

Для христиан, которые испытывают одиночество, или чья семья не следует за Господом, уединенной молитвы не всегда будет достаточно. Такие верующие нуждаются в помощи брата или сестры: это должен быть такой человек, который может нести с ними их бремя, хранить тайны и проводить с ними время в молитве. К такой молитве призывает ап. Иаков: «Молитесь друг за друга» (Иак. 5:16). В совместной молитве должны участвовать братья с братьями, а сестры с сестрами.

Большим благословением для церкви являются молитвенные группы. Если в молитвенной группе не менее трех человек, в ней могут участвовать совместно братья и сестры. «Итак желаю, чтобы на всяком месте произносили молитвы мужи, воздевая чистые руки без гнева и сомнения» (1 Тим. 2:8).

Мы, верующие последнего времени, должны помнить, что молитва, являясь барометром христианской жизни, в то же время является и барометром готовности христианина к чудной встрече с дорогим Искупителем и Господом — нашим Небесным Женихом. Поэтому, как поется в известной песне, мы должны ежедневно молитвенно готовиться к этой встрече.

Геннадий Пилипенко — пастор Харьковской центральной церкви ЕХБ «Преображение», бакалавр пасторского служения

Заседание Ассоциации пасторов больших церквей

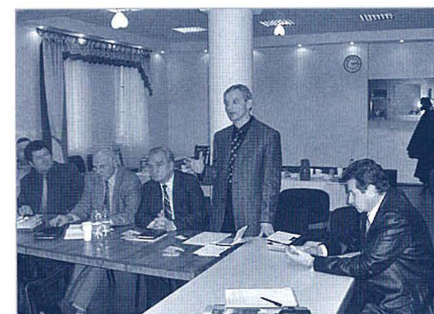
Двадцать восьмого ноября состоялось очередное заседание Ассоциации пасторов больших церквей, на котором присутствовали служители церквей почти из каждого объединения ВСО ЕХБ

Рассказывает председатель Ассоциации Виталий Козубовский:

— Цель и задание Ассоциации состоит в том, чтобы разработать и скоординировать основные направления в служении церквей и служении всего Братства, учитывая современные возможности, а также сложности согодняшнего дня.

Заседание было посвящено встрече с руководством ВСО ЕХБ. Прошло некоторое время после 25 съезда, новое руководство приступило к своим обязанностям, и хотелось подробнее узнать об их видении и стратегию на ближайшее будущее. Это было главным в нашей встрече.

Понятно, что большие церкви во многих случаях самодостаточны, имеют свое видение, программы и способны развивать свое служение на своем уровне. Но для нас важно, чтобы этот опыт распространялся на меньшие церкви. Служение больших церквей, их программы, направления, цели во многом определяют направления служений меньших церквей и церквей всего объединения и Союза. Это мобилизирует церкви на совместный труд, что очень важно для эффективности служения и сохранения единства.

Встреча с руководством Союза прошла в духе братской любви и взаимопонимания. Председатель ВСО ЕХБ В.В. Нестерук проинформировал о работе духовного центра, рассказал о планах и намерениях относительно духовного и структурного развития Братства, призвал к единству в труде. Пастора получили ответы на актуальные вопросы церковной жизни и служения, услышали много интересных, прогрессивных идей, направленных на развитие и созидание церкви и Братства в целом, выразили свою готовность к сотрудничеству и молитвенной и материальной поддержке, в чем также есть большая нужда.

Михаил Козубовский

Заседание Духовно-консультативного совета

Двадцать восьмого ноября в помещении церкви «Дом Евангелия» состоялось первое заседание Духовно-консультативного совета. Он был создан на 25 съезде ВСО ЕХБ. Главные задачи ДКС следующие: помощь объединениям и церквам в разрешении сложных вопросов; содействие сохранению евангельского учения и единства в Союзе

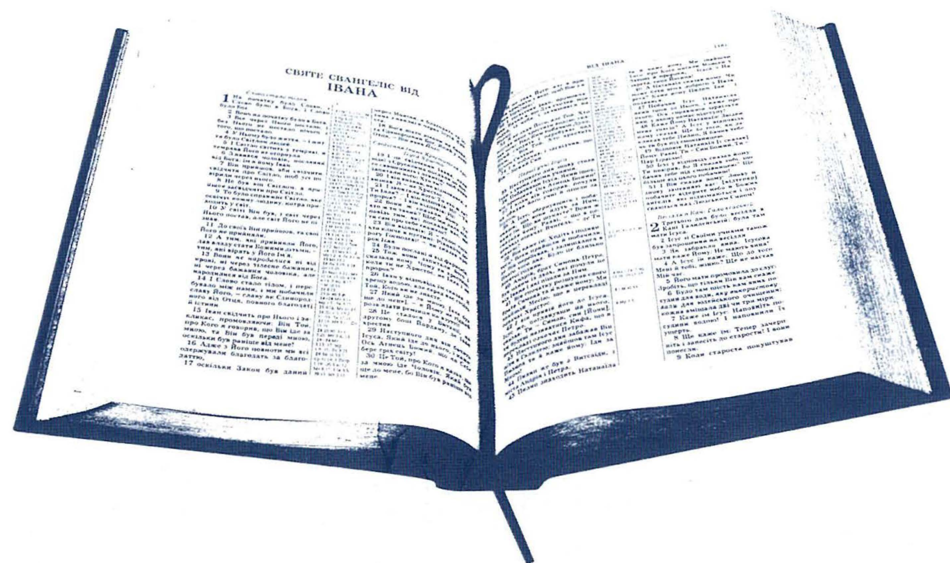

Рассказывает Президент Духовно-консультативного совета Г.И. Комендант:

— Я очень рад первой встрече с членами Совета. В состав ДКС вошли братья с большим духовным опытом, в основном бывшие руководители объединений и пастора церквей. Мы избрали секретаря Совета — В.Д. Ткачука, обсудили видение нашей работы, наметили планы. Основной задачей Совета является в первую очередь помощь Братству в разрешении сложных духовных вопросов и в вопросах созидания церкви. Я думаю, для руководства нашего Союза ДКС будет достаточно полезным. Сегодня первоочередным заданием Совета я считаю содействие укреплению хорошей братской атмосферы. Мы объединены на основах взаимной братской любви и поддержки, и поэтому всячески будем содействовать развитию и обогащению таких отношений.

Михаил Козубовский

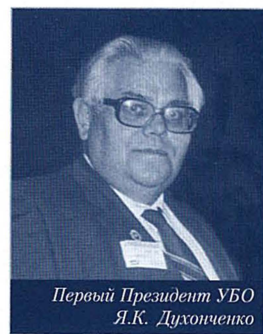
15 лет
Украинское Библейское Общество

«Все Писание богодухновенно и полезно для научения, для обличения, для исправления, для наставления в праведности»

(2 Тим. 3:16)

В этом году Украинское Библейское Общество отмечает пятнадцатую годовщину со дня учреждения. Его служение — перевод, печать и распространение Слова Божьего в Украине — благородное и благословенное дело. «Библию — в каждый дом» — таков девиз УБО, и важнейшие шаги в этом деле уже сделаны: сегодня Библию может приобрести каждый украинец. А значит, страна из недавно атеистического государства постепенно превращается в христианское.

Первый Президент УБО Я.К. Духонченко

Анатолий Глуховский, Президент УБО, убежден, «что каждая Библия — это спасенная надежда и родителей больного ребенка, и преклонных лет бабушки из дома престарелых, а также новая жизнь безнадежного рецидивиста».

Одним из основных направлений деятельности УБО является новый перевод Библии на современный украинский язык. Для этой работы в 1993 г. пригласили д-ра теологии Рафаила Турконяка, ученого-библеиста, который с 1975 г. занимается библейской текстологией.

В 2000 г. завершилась работа над Новым Заветом, в 2003 г. — над Книгой Псалмов. В скором времени выйдет из печати Новый Завет вместе с Книгой Псалмов. В ноябре 2003 г. во Львове состоялась презентация переиздания Острожской Библии — первого полного перевода Священного Писания на древнеукраинском языке, который был сделан из текста Септуагинты. Издание вышло одной книгой в 2006 г. и посвящено 425-летнему юбилею Острожской Библии.

Сегодня продолжается работа над переводом Старого Завета на современном украинском языке.

С Божьей помощью в скором времени будет осуществлен полный перевод Библии на современный украинский язык.

Празднование 15-й годовщины со дня учреждения УБО и ежегодный День Библии проходило в Киевском Доме Учителя. На это событие собрались представители многих конфессий — отцы, пасторы, научные работники, а также представители власти. В программе приняли участие хоры из разных церквей.

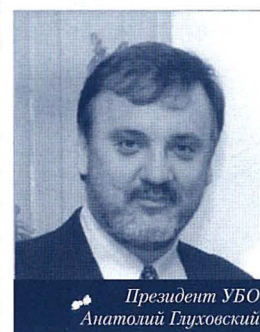
Приветствовал уважаемых гостей от лица правления и всех работников УБО его Президент Анатолий Глуховский:

— Каждый уважающий себя человек не пожалеет времени, чтобы прочитать Библию и принять ее как Книгу книг. Для верующего человека Библия — это духовная конституция, закон, который учит, как жить. Я верю, что в Украине День Библии будет национальным праздником. А. Глуховский презентовал 7-миллионный экземпляр Библии, отпечатанный Украинским Библейским Обществом. Он передал этот экземпляр Александру Сагану, советнику Президента Виктора Ющенко и члену правления УБО, с просьбой передать Библию Президенту.

Более детально об истории учреждения УБО рассказал Николай Жукалюк — один из его основателей и почетный член правления.

— Пятнадцать лет тому назад мы с пастором Яковом Духонченко обивали пороги разных государственных учреждений, чтобы добиться разрешения на основание Общества. И сегодня нет более счастливого человека, чем я, ведь дело увенчалось успехом. А Библия, после десятилетий уничтожения и запретов, жива.

Празднование продолжалось более 4 часов. Было немало приветствий, воспоминаний, говорилось и о планах на будущее. Надеемся, что еще много желающих присоединится к благородному и такому важному делу — содействию возрастания духовности народа Украины через распространение Священного Писания.

Президент УБО Анатолий Глуховский

1991 22 июня на Первой Учредительной Конференции основано Украинское Библейское Общество. Основателями были: Украинская Православная Церковь Киевского Патриархата, Объединенный Союз евангельских христиан-баптистов Украины, Всеукраинский Союз Церквей Христиан Веры Евангельской Пятидесятников, Церковь Адвентистов Седьмого Дня. Инициатором создания и первым президентом Общества был Председатель Союза евангельских христиан-баптистов Украины, известный пастор, доктор богословия Яков Духонченко. В этом же году, 21 ноября, принят Устав, которым была заложена концепция работы УБО и определены основные направления деятельности — перевод, печать и распространение Библии. В состав УБО изъявила желание войти Украинская Греко-Католическая Церковь.

1992 8 марта начата робота над Четвертым полным переводом Библии на украинский язык. Эта работа была поручена доктору о. Рафаилу (Турконяку) — работнику архиепархии Украинской Греко-Католической Церкви. Изъявила желание войти в УБО Римо-Католическая Церковь в Украине.

1993 Создано представительство УБО на западе Украины — открыт филиал Общества во Львове.

1994 28 декабря состоялась Вторая Учредительная Конференция Библейского Общества. Официально в состав УБО принимаются четыре конфессии: Украинская Православная Церковь, Украинская Греко-Католическая Церковь, Римо-Католическая Церковь, а также Лютеранская община г. Киева. Президентом избран Николай Мельник, вице-президентом — Дмитрий Степовик, председателем ревизионной комиссии — Николай Жукалюк. Создано Южное региональное отделение УБО в Херсоне. Впервые в Украине печатается Новый Завет на украинском языке.

1995 Расширяется сеть представительств УБО в Украине — открывается Восточное региональное отделение в г. Харькове. Издается «Бюллетень Украинского Библейского Общества», который выходит дважды на год. УБО становится членом организации Объединенных Библейских Обществ (ОБО).

1996 Получено разрешение Верховной Рады на печатание и распространение Библии в Украине. На отечественных полиграфических предприятиях было напечатано 265 тыс.

От имени ВСО ЕХБ Библейское Общество поздравил исполнительный секретарь Валерий Антонюк

Переводчик Библии на современный украинский язык Рафаил Турконяк

экземпляров библейской литературы: Библии на украинском и русском языках, Новые Заветы и детские Библии.

1997 24 сентября состоялась Третья Всеукраинская Конференция УБО. На следующий трехлетний период в полном составе переизбрано предыдущее руководство. В состав Общества приняты две новые Церкви: Украинская Автокефальная Православная и Украинская Лютеранская.

1998 23 декабря на заседании Правления УБО утвержден обновленный Устав.

2000 15 июня состоялась Четвертая Конференция УБО, на которой епископ Николай Мельник сложил свои полномочия президента. Новым президентом был избран Анатолий Глуховский. Профессор Дмитрий Степовик оставлен на должности вице-президента. Председателем ревизионной комиссии стал Владимир Матвиив. В состав УБО вошли новые конфессии: Союз Свободных Церквей Христиан Веры Евангельской, Братство Независимых Церквей и Миссий Евангельских Христиан-Баптистов Украины, Объединение Независимых Харизматических Христианских Церквей Украины, а также Институт Философии Национальной Академии Наук Украины.

2001 Состоялась презентация части нового Четвертого перевода Библии на современном украинском языке — Нового Завета. Начата программа «Возможности 21», рассчитанная на 4 года. В рамках такого беспрецедентного по масштабам проекта за этот период было напечатано и распространено около 2 млн. экземпляров библейской литературы, в том числе Библий.

2002 Открыт офис Южного Украинского Библейского Общества в Херсоне.

2003 28 мая состоялась Пятая Всеукраинская Конференция УБО. Анатолий Глуховский остался на должности президента, а вице-президентом избран Василий Луцишин. Под эгидой УБО международная организация «Осанна», которая осуществляет и распространяет аудиозаписи Божьего Слова, создала при обществе отдел, который готовит и тиражирует аудиозаписи на языках народов, проживающих в странах бывшего СССР и Центральной Европы. УБО выступило с предложением ввести ежегодный День Библии. Положено начало ежегодной традиции проведения благотворительных акций сбора средств для обеспечения потребностей в Слове Божьем беднейших слоев населения.

2005 В марте издано учебное пособие по христианской этике «Мировоззрение», подготовленное УБО совместно с фондом «Траст Миртфилд» (Великобритания). На государственном уровне пособие утверждено для использования в высших учебных заведениях. УБО входит в состав разных рабочих комиссий и комитетов по вопросам образования, здравоохранения и т.д.

2006 Украинское Библейское Общество отмечает 15-летие.

Редакция журнала «ЕН» искренне поздравляет Украинское Библейское Общество с праздником и желает успехов в этом благословенном служении. Пусть Божье Слово возрождает каждую душу к новой жизни.

Юлия Долматова-Агафонова

Спаситель остановил меня на краю бездны

Я Богу дякую за те нове життя,
Що з Його ласки розпочав я твердо.
Почув Він моє щире каяття
В молитві до небес відвертій.

Мне 36 лет, 17 из них я прожил как в кошмарном сне. Родился я в неверующей семье. Как и все окончил школу. Учился легко, но старания у меня не было, поэтому учился средне. В старших классах начал курить, прячась от родителей. Перед армией начал выпивать. Армейская жизнь могла быть лучше: выпивки, наказание командиров и даже суд за избиение товарища по службе. Тогда я отделался довольно легко, отсидев гауптвахту. Вернулся домой, но не опомнился. Моя жизнь катилась по наклонной, приближаясь к пропасти. Потом семья, ребенок, развод. Я все больше погружался в разврат, водочный чад, а затем попробовал и наркотики. Я думал, что не такой как другие, что смогу остановиться в любой момент и наркоманом не стану никогда. Но все больше садился на иглу. Ни на одной работе я долго не задерживался. Деньги были так нужны, но где их взять? Я начал выносить из дома вещи, сначала тайком, а когда об этом узнали родители, стал брать открыто. Ни уговоры, ни слезы матери на меня не действовали, хотя в глубине души я понимал, что поступаю нехорошо.

В 2000 г. покаялась моя мама, потом приняла водное крещение. Она приглашала меня в молитвенный дом, рассказывала о силе добра и зла, о Боге. Чтобы не обидеть ее, я согласился несколько раз пойти с ней, даже попросил помолиться за меня. Но жизнь продолжал по своим законам: друзья, наркотики. Ни о чем другом, кроме очередной дозы, думать я не мог. Мать не выдержала, и чтобы уберечь моего младшего брата от этого кошмара, ушла жить на квартиру, забрав с собой все необходимое для проживания, потом к ним присоединился и отец. А для меня наступило раздолье. Я продал все, что смог: котел, батареи, мебель, посуду. Остались голые стены и я среди них. И снова нужны были деньги, ведь та мелочь, которую я получил за проданные вещи, уже закончилась. Тогда начал воровать у соседей и по чужим дворам. Я брал все, что «плохо лежало». Не раз забирали в милицию, садили сначала на 15, 30 суток, а потом — суд, дали три года условно. Но и тогда не покаялся, продолжал воровать, колоться, не работать. Остановиться я уже не мог. У меня не было страха за свою жизнь, не пугали ни побои милиции на месте преступления, ни тюрьма. Была только одна мысль — где и как достать дозу. В 2001 г. за очередное воровство меня отправили в следственный изолятор г. Черкассы. Пробыв в изоляторе месяца три, я вдруг начал слепнуть. Сначала на один глаз, а через месяц — на другой. Врачи областной и городской больниц при милиции единогласно подтвердили диагноз — атрофия зрительного нерва, видеть не будет. И вот уже слепого меня привезли на суд по месту жительства. Дали три года условно. После суда мать забрала меня в с. Баштечки, где родители купили старенький домик. Прожив в селе два месяца, я почувствовал, что стали отказывать ноги и правая рука. Сначала я ходил вслепую, потом стал падать, а вскоре и совсем слег. Лежал парализованный почти год. Мама ухаживала за мной, как за маленьким ребенком. Долгими осенними вечерами я разговаривал с ней о жизни, о будущем, о Боге, о вечности и аде. И мне стало страшно. Страшно от того, куда я направляюсь, что меня ждет. Перед Новым 2003 годом я попросил маму позвать пресвитера из Жашковской церкви №2 Николая Павловича Поляруша, которого я хорошо знал. Решил покаяться перед Богом. Приехало четверо братьев, в том числе и Андрей Григорьевич Кривенко, который сейчас является моим пресвитером. Я покаялся, а 27 июля 2003 г. принял водное крещение. Этот день стал вторым днем моего рождения. Вредные привычки я оставил в прошлом. Бросил пить, колоться, а за три дня до крещения бросил курить. Но самое главное это то, что Бог частично вернул мне зрение, я сам встаю на ноги, хотя ходить еще не могу. Начал писать стихи. Пишу левой рукой большими печатными буквами. Перечитывать мне тяжело, но во многом помогает мама. У меня большое желание писать о Боге. Ведь это Спаситель остановил меня на краю пропасти, Он подарил мне спасение и вечную жизнь. Слава Ему!

Моя душа підвладна лише Богу,
Створивши тіло, Він вдихнув життя.
І я спішу до Божого порогу,
До вічного прямую майбуття.

Піднявши очі до небес сьогодні,
Душею лину в синій небокрай,
Де сонце віри золоте Господнє
Стежину вічну освітило в рай.

Я тільки Богу серце розкриваю,
Аби Він назавжди туди ввійшов.
Лише Йому я душу довіряю, -
Мене мій Бог могутній віднайшов.

Піднявши очі у молитві щирій,
Я за спасіння дякую своє.
Любові прошу, спокою і миру,
І радість, ніби пісня, виграє.

Моя душа лиш Господу підвладна,
Мене створивши, Він вдихнув життя.
Без Нього вона зовсім безпорадна,
Господь мене веде у майбуття.

Олег Владимирович Можевикин,
с. Баштечки

История христианства в Беларуси

Название Белая Русь связано с принятием христианства народом восточных белорусских земель одновременно с крещением Киевской Руси в 10 в. На этих землях побуждение к крещению исходило от полоцкого князя Изяслава, сына князя Владимира. Народ принял христианство как родную, святую, светлую веру и назвал свою землю Белой Русью в отличие от Черной Руси на западе, где язычество сохранялось дольше, но только в 19 в. название Белая Русь стало относиться ко всей территории нынешней республики.

В 10–13 вв. ведущую роль в религиозной жизни Беларуси играла православная церковь. В то время в городе Турове жил и трудился известный христианский деятель Кирилл Туровский (1130–1182), который содействовал распространению живой веры среди народа.

После принятия в 1385 г. Кревской унии, объединившей Литву и Польшу в одно государство, на беларусских землях началось принудительное насаждение католицизма.

В 1413 г. Беларусь посетил последователь Яна Гуса Иероним Пражский. Реформация оказала большое влияние на воззрения известного просветителя беларусского народа Георгия (Франциска) Скорину, чьи годы деятельности совпали с годами деятельности М. Лютера в Германии, Ж. Кальвина и У. Цвингли в Швейцарии. Не случайно православные богословы Москвы не одобрили переведенные и изданные Скориной в Праге с 1517 по 1525 гг. книги Священного Писания. В 1535 г. в Слуцке появились первые протестантские общины. Во второй половине 16 в. кальвинизм приняли богатые белорусские магнаты Радзивиллы, Сапеги, Ходкевичи, Тышкевичи и др. После образования в 1596 г. на соборе в Бресте униатской церкви начались гонения протестантов. В результате большинство реформатских церквей, ослабленных духовно еретическим учением, прекратили свое существование.

В последующие времена Слово Божье шло к белорусам по четырем путям:

- из России и юга Украины, куда во второй половине 19 в. крестьяне Беларуси ездили на заработки и встречались с живыми свидетелями Христовыми, а потом свидетельствовали своим землякам; так возникли церкви, например, в Гомельской области и других местах Восточной Беларуси;
- из центральной Польши, которая в 19 в. входила в состав Российской империи и где было много баптистских церквей;
- от побывавших в плену во время первой мировой войны;
- от уверовавших на заработках в Америке и Западной Европе.

Большую роль в деле распространения Евангелия среди беларусского народа сыграли книгоноши: Мина Родионович Вересов, Герасим Степанович Андрюхов, Антон Григорьевич Кирцун, Иеремия Терентьевич Михайлов, Мартын Лось и др.

Православные и католические священнослужители называли проповедников сектантами и штундистами, объявляли их раскольниками и смутьянами, отдавали властям. В с. Уть Добрушского р-на на Гомельщине в конце 19 в. образовалась первая евангельская церковь. Первыми ее пресвитерами были Никанор Копенков, Давид Иосифович Ревзенко, Устин Семенович Копенков и Макар Кириллович Кирющенко.

В 1917–1929 гг. проповедь Евангелия достигла самых отдаленных уголков восточной беларусской земли, возникли новые церкви евангельских христиан и баптистов. Например, в г. Слуцке Минской обл. в 1925 г. было крещено 270 новообращенных христиан-баптистов. Служение там совершал В. И. Величко. В Бресте работали регентские и Библейские курсы.

В 30-е гг. многие верующие пережили репрессии за свою веру. К 1937 г. все церкви баптистов и евангельских христиан были закрыты, а большинство пресвитеров и проповедников были репрессированы и сосланы в Сибирь.

В первые месяцы второй мировой войны Беларусь была оккупирована. Страдания сплотили христиан и послужили толчком к духовному пробуждению. Верующие баптистских и евангельских церквей по собственной инициативе слились в один союз и совершали совместные богослужения. В тяжелое послевоенное время верующие собирали средства, продукты и одежду для сиротских приютов.

Много трудностей испытали церкви Беларуси вследствие разделения, происшедшего в 60-е гг. в результате грубого вмешательства в жизнь церквей уполномоченных и местных органов власти.

В 70–80 гг. произошло много хороших изменений в беларусском братстве: было открыто много новых церквей, построено и реконструировано много молитвенных домов, возросло количество молодежи.

Из «Истории евангельских христиан-баптистов в СССР». — М., 1989. — С. 380 - 394.

Украина — Беларусь: ОДИН ДУХ И ОДИН ДНЕПР

Интервью с Александром Ивановичем Фирисюком, почетным епископом Беларусского баптистского братства

— Украина и Беларусь — соседи, но историю братьев-белорусов украинцы знают не очень хорошо. Могли бы вы вкратце описать основные вехи евангельско-баптистского движения в Беларуси «после перестройки»?

— Уже начиная с празднования 1000-летия христианства в 1988 г., в стране открылись все двери для евангелизации, в одинаковой мере с другими республиками Советского Союза. С развалом СССР начали создаваться независимые государства с различными политическими системами и с разным отношением к религии. У нас ситуация постепенно начала ухудшаться с 94-го г. Но резкое ухудшение положения евангельско-баптистской церкви произошло в 2002 г., когда был принят новый закон о религиозных объединениях, который в некоторых пунктах был даже хуже закона от 1929 г. В соответствии с тем законом не было запрета церкви собираться в частных домах, можно было также арендовать помещение. А по новому закону все это запрещено. У нас же четвертая часть церквей собиралась именно по частным домам. Теперь многие церкви оказались вне закона. Но слава Богу, мы имеем право эти законы не выполнять, потому что, как христиане, должны угождать Богу, а не человекам.

Пример. Как-то с музыкальной группой я поехал в пос. Ширешево Пружанского р-на. Служение там несет хороший брат, миссионер. Собираются они в частном доме, оформленном на сестру-пенсионерку, инвалида. В доме всем места не нашлось, и музыканты вынесли колонки на улицу. Прошло хорошее служение. И что же власти? Прислали бригаду, обрезали свет. Сестра пошла к начальнику, спрашивает, почему свет отключили, а ей отвечают, что она нарушила правила пожарной безопасности. Тогда она говорит: «У вас что, мало грехов, что вы еще и лжете? Вы отрезали мне свет за то, что я баптистка!» И начальник говорит: «Ну, если на чистоту, потому что баптистка». — «И что же, всем баптистам будете свет отключать?» — «Нет, только тем, кто Библию изучает». — «Так все баптисты в Беларуси Библию читают!» — «Сама можешь читать хоть 24 часа в сутки, а если позовешь кого-то — это нарушение закона».

А миссионера вызвали в милицию, выписали штраф. Он не стал подписывать. Тогда начальник милиции говорит: «А, так он еще и не подписывает! Мы думали по минимуму его штрафовать, а теперь по максимуму получишь». Потом его вызвала зам. председателя исполкома: «Николай Иванович, простите нас ради Господа, но мы должны вам сказать, чтобы вы больше не собирались». И что, вы думаете, на следующее воскресенье произошло? Опять пришли те же люди, пришел тот же милиционер, то же слово проповедовалось и проповедуется до сих пор. Начальник, в конце концов, свет подключил, председатель, говорит Николай Иванович, лучшим другом ему стал.

Как у вас в Украине — на стадионе, во дворце культуры — проводить служения нам не дадут. Официально это не запрещено, но практически — не дадут. При создании новой церкви, первая проблема — помещение. Никто не предоставит аренду. Кто-то может воспользоваться личным знакомством, хорошими отношениями, но это исключения из правила. Евангелизации мы проводим в здании самой церкви: делаем рекламу через верующих, в газете можно объявление давать. Такие мероприятия мы проводим постоянно. Недавно у нас прошла евангелизационная акция по многим городам и селениям, и ни разу власти не вмешались, не ставили препятствия. Но все мероприятия проходили в молитвенных домах.

— Есть ли случаи ареста верующих?

— Нет, известные истории с арестами были связаны с выборами, с политикой. В основном у нас — денежные штрафы. Размеры штрафов — около четверти средней зарплаты, для церкви ощутимо. Но трудные обстоятельства больше служат делу благовестия.

— Сколько человек должно быть в беларусской церкви, чтобы ее можно было зарегистрировать?

— Двадцать. Но проблема в том, что по закону зарегистрировать новую церковь невозможно, потому что для этого церковь должна иметь юридический адрес. Но аренду ей никто не даст, а свой молитвенный дом построить нельзя, поскольку юридически церкви нет. Такой вот юридический казус. Наши миссионеры едут в избранный город, покупают жилье, устраиваются на работу, а потом начинают благовествовать.

— Как у вас строится христианское образование?

— У нас одна большая духовная семинария, работают шесть факультетов. Есть отделения очное и заочное.

— Какие основные направления труда в беларусской церкви?

— Проповедь Евангелия в первую очередь. Потом, очень важно обучение, о котором шла речь и на этом вашем съезде, я имею в виду Воскресную школу для всех возрастов. Очень важно душепопечительство. Это — одна из больных точек современных церквей. Новый человек в церкви, говорит Слово Божье, — как новорожденный младенец, нужно о нем заботиться. В связи с Чернобыльской аварией у нас появилось особое служение для детей из Гомельской и Могилевской областей. Служение этим детям заключается в том, чтобы благовествовать им, посещать в больницах, оздоровлять в нашем лагере, оказывать другую помощь.

— Какова в Беларуси религиозная обстановка?

— По количеству церквей самая большая православная церковь (Московский патриархат), затем христиане веры евангельской (пятидесятники), на третьем месте католическая церковь, а затем христиане-баптисты. Законным считается лишь православие.

— В Минске в прекрасном исполнении печатаются Библии, материалы Библейского радиокласса, значит, с христианским книгоизданием дела обстоят неплохо?

— Да, печатать у нас разрешают все. В Беларуси издаются: журнал «Крыніца жыцця», для интеллигенции «Христианская культура», молодежный журнал «Куда идешь?», «Учитель Библии» — для преподавателей воскресных школ, есть хороший журнал для женщин «Надежда для тебя». А вот с распространением такой свободы нет. У нас один официальный магазин христианской литературы в Бресте, распространение литературы идет в основном по церквам.

— Как развиваются связи с Союзом баптистов Украины?

— У нас хорошие братские отношения. Хотя каких-то общих программ нет, если не считать отдельных мероприятий, как, например, семинар по духовному образованию, который будет проводить в нашей семинарии Сергей Санников.

— А что мы могли бы делать вместе?

— Возможно, для начала больше посещать друг друга. Тогда и общие программы появятся. Ведь между нашими странами нет визового режима, никто не смотрит, кто и зачем едет... По крайней мере, торговцы из Украины и других стран посещают нас постоянно.

— Считаете ли вы, что связи между баптистскими союзами Украины и Беларуси могли бы быть более оживленными?

— Конечно, могли бы. Мне кажется, что после распада СССР мы стали какими-то эгоцентричными, мало влияем на ситуацию в других странах. Ваше братство самое большое в Европе, и поэтому хотелось бы, чтобы вы нас чаще посещали.

— Ну, а о чем нам молиться за Беларусь?

— Василий Трубчик, главный редактор журнала «Крыніца жыцця», написал недавно стихотворение «Помолитесь за Беларусь!»

Мы просим украинских евангельских баптистов помолиться за пробуждение в беларусском народе, за свободу благовестия и за то, чтобы мы «в одном духе подвизались за веру евангельскую».

— ...Чтобы было более оживленное общение между нашими народами?

— Да, один Днепр протекает через наши страны: одна вода, одно Полесье. Ваша природа близка к нашей. Поэтому и дух наш, и менталитет переплетаются. Я сам родился в Полесье...

— Теперь мы плавно «перейдем на вашу личность». Расскажите о себе.

— Я родился в июле 1936 г., в этом году — 70. А в июне месяце в томже году в Днепробужском канале, который соединяет Украину и Беларусь, принимала крещение моя мама. Так что я был крещен дважды: первый раз — вместе с мамой, а второй — уже самостоятельно, в 28 лет, в том же Днепробужском канале. Крестил меня пресвитер нашей церкви Павел Яшнек, который тогда вышел из тюрьмы после срока «за совращение малолетних в секту». Он был осужден на 25 лет, а вышел раньше — умер Сталин. Отец мой до 80 лет был пресвитером церкви в Кобринском районе. Я учился в Беларусском технологическом институте. Но на последнем курсе узнали, что я хожу в церковь евангельских христиан-баптистов, и исключили меня за религиозные убеждения.

— Предлагали ли вам отречься, чтобы все было хорошо?

— Предлагали, и очень усиленно. Это было для меня большое испытание.

— До вашего крещения?

— Да. Мне сказали: «Советский инженер должен быть воспитателем коллектива. Баптист не может быть воспитателем коллектива. Поэтому советский инженер не может быть баптистом!» И я уехал в Кострому, там заочно закончил московский институт, вернулся, женился. Двадцать пять лет я работал конструктором на разных предприятиях Минска, а в 1985 г. перешел на церковное служение.

— Ваша семья?

— Наши дети — сын и две дочери. Сын уже у Господа, его еще маленьким забрал Господь. А дочери замужем, и меня три внука и одна внучка. Все мои дети — члены церкви.

— Как складывался ваш путь служителя?

— Сначала член церкви, потом хорист минской церкви, потом диакон, затем помощник пресвитера минской церкви, затем помощник старшего пресвитера по Беларуси, потом старший пресвитер по Минской области, затем заместитель старшего пресвитера по Беларуси, затем меня с Г.И. Комендантом избрали на служение генерального секретаря Союза ЕХБ Советского Союза в Москву. Через 4 года Григорий Иванович возвратился в Украину, а я — в Беларусь. Восемь лет я нес служение епископа Союза евангельских христиан-баптистов Беларуси. В 2002 г. я передал служение Николаю Васильевичу Синковцу. Сейчас он благословенно трудится вместе с другими братьями. А я — почетный епископ. Проповедую, посещаю церкви, все, что Братство поручает, в смирении выполняю. Я также являюсь пастором Минской богословской семинарии. Работаю со студентами, помогаю им возрастать, читаю лекции по пасторскому богословию. Координирую евангелизационное служение «От сердца к сердцу». Центр его в Ирпене, руководитель — Николай Иванович Ревтов.

— Какие, по вашему мнению, главные проблемы современной церкви в наших странах?

— Я считаю, что поскольку Церковь создал Господь, то врата ада не одолеют ее. Но врата ада постоянно ее атакуют. Поэтому не было такого периода в истории христианства, чтобы не было проблем в церкви. Только проблемы всегда разные. Проблема современной церкви в том, что «по мере умножения беззакония во многих охладеет любовь» (Мф. 24:12). В силу своего возраста я особенно это чувствую. Помню свою деревню — все работали, а сейчас в деревнях все пьянствуют, даже женщины спиваются. Я не помню, чтобы в округе кто-то разводился. А сейчас это чуть ли не нормой становится. И эти проблемы современного мира приходят в церковь. Сейчас много говорят о том, какими должны быть церкви: традиционными или современными. Я думаю, это не библейская характеристика, потому что считаю, что все церкви на земле традиционные. Почему? Потому что они стоят на фундаменте Священного Писания. И все они консервативные, потому что Библия тоже консервативна. Все наши церкви должны быть современными, потому что мы живем в современном мире и служим Господу сегодня. А разногласия начинаются тогда, когда мы утверждаем то, чего Библия не утверждает.

— Она не говорит и какая музыка должна быть, но я знаю церковь, где музыка упрощенная, ритмичная, близкая к дикарской.

— Неритмичной музыки вообще нет, музыка — это мелодия и ритм, а в песне еще и слово. «В начале было Слово», поэтому духовная музыка, пение, должны нести человеку слово, мелодия должна украшать это слово, а ритм помогает нести музыку. А если мы меняем их местами, и ритм выходит на первое место: грохот, потом мелодия, а только потом слово, тогда и происходит смещение духовных ценностей.

— Как бы вы озаглавили свою жизнь?

— (Задумчиво) Я бы сказал: «Межи мои прошли по прекрасным местам» (Пс. 15:6). Потому что межа — это граница с другим полем, а в человеческом плане «межи» — это соприкосновение с другими людьми. И Бог мне давал возможность быть во многих местах и видеть много прекрасных людей. Я убедился и всегда говорю, что самые прекрасные люди, самые талантливые и профессиональные — это евангельские христиане-баптисты. Самые прекрасные церкви на земле — это церкви евангельских христиан-баптистов, самые прекрасные люди Божьи на земле — в наших церквах. Мы радуемся в общении друг с другом. Радостно быть вместе в семье Божьей и ожидать прихода Господа, ведь приход Господа — это наша надежда.

Материал подготовила Ольга Дорофеева

«Межи мои прошли по прекрасным местам, и наследие мое приятно для меня»
(Пс. 15:6)

Помолитесь все за Беларусь!
За свободу, правду, справедливость!
Пусть падет оков греховных груз,
Чтоб любовь и братство утвердились.

Помолитесь все за наш народ,
Чтоб невинно кровь не проливалась!
Чтоб явил нам милость Сам Господь
И хвала Ему не прекращалась.

Попросив прощенья за грехи,
Ради Сына Божьего Иисуса
Мы взываем: Господи, спаси
От тирана лжи и белоруса!

Помолитесь все за Беларусь
Горячо и искренне сегодня.
Чтоб восстал Спаситель Иисус,
И для всех явилась власть Господня.

Ирпенская библейская семинария

отпраздновала 15-летний юбилей и открыла новый учебный корпус

Пятнадцать лет назад в жизни украинского баптистского Братства произошло знаменательное событие — была открыта Ирпенская библейская семинария. Она стала одним из крупнейших духовных учебных заведений в Украине. Этой осенью семинария, кроме пятнадцатилетнего юбилея, отмечала еще одно масштабное в ее истории событие — открытие нового учебного корпуса. Очевидным было Божье благословение этого дня — после череды дождливых дней 9 сентября установилась солнечная погода. И хотя небольшой дождик несколько раз порывался спугнуть собравшихся на праздник гостей, все же событие удалось отпраздновать просто под открытым небом, на просторном и светлом дворе нового здания ИБС.

Тысячи людей с разных уголков планеты прямо или косвенно — молитвами, деньгами, строительными материалами — участвовали в этом проекте. В этом Господь проявил особую заботу о Своем народе, о христианах, о церкви. Если Бог открывает, то никто не закроет, как написано в Откровении 3:7: «И Ангелу Филадельфийской церкви напиши: так говорит Святый, Истинный, имеющий ключ Давидов, Который отворяет — и никто не затворит, затворяет — и никто не отворит».

Думаю, что не ошибусь, если скажу, что наиболее важным этот день был для основателя и ректора ИБС, долголетнего служителя Алексея Гавриловича Брынзы.

— За годы существования нашей семинарии сложилась хорошая традиция, — рассказывает ректор, — каждое значительное событие мы отмечаем словами «Авен езер» — «До сего места помог нам Господь». И сегодня они как никогда нам понятны. На протяжении всех 15 лет Божья милость была над нами. И это новое здание — Его подарок нам.

Алексей Гаврилович поведал историю реконструкции шаг за шагом — от покупки в апреле 2002 г. здания бывшего детского садика до его перевоплощения в учебный корпус семинарии.

Преподаватели и работники ИБС, выпускники, студенты принимали поздравления от руководства ВСО ЕХБ — В.П. Шемчишина, М.М. Андрашко, В.С. Антонюка. Теплые слова в адрес семинарии и всего баптистского Братства были сказаны представителями Кабмина и мэрии города.

Много поздравлений было от иностранных гостей. Алан Винсон, президент Славянского Евангельского Общества Канады, Роберт Провост, президент СЕО в Америке, и их команды немало сделали для того, чтобы воплотить в жизнь идею об открытии нового корпуса ИБС.

Сегодня в семинарии обучается 277 студентов, а всего за 15 лет ее окончили 864 человека.

Корреспондент «ЕН»

Жизнь веры и служения

За последние 10 лет в Луганской области появилось более 40 новых церквей, количество братьев и сестер во Христе выросло до 4,5 тысяч. В христианском колледже подготовлено 35 служителей, около десятка братьев и сестер имеют дипломы Ирпенской, Восточно-Украинской семинарий и других духовных

учебных заведений. Есть дома для престарелых (г. Красный Луч), реабилитационные центры для бывших заключенных (г. Брянка), а также для людей, страдающих от алкогольной и наркотической зависимости (г. Ровеньки). Более 10 лет старшим пресвитером области является брат А.А. Бережной. Особенность церквей Луганщины в том, что здесь не боятся ставить молодых христиан на служение — из 134 пасторов и диаконов — 80 не достигли 40 лет, а двум десяткам нет еще и 30.

Христиане поместных церквей Луганщины очень гостеприимны, в чем мы имели благословенную возможность убедиться во время проведения в этой области Недели Союза ЕХБ. Президент Союза В.В. Нестерук, его заместители С.И. Корнута, Н.Е. Каспров, ответственные за различные виды служения братья — А.М. Пижевский, А.Н. Дорошенко, П.И. Трошин, В.И. Хмиль, С.С. Грунтковский и Я.И. Назаркевич за шесть дней посетили едва ли не все церкви областного объединения, проповедуя Слово Божье, призывая к единству и ревностному труду для Господа. В центральной церкви г. Красный Луч братья рукоположили пасторов для двух миссионерских церквей.

Елена Мокренчук

В помещении канцелярии ВСО ЕХБ 29 ноября состоялось заседание Совета Союза. В работе Совета также приняли участие представители центра «Возрождение» и миссии СЕО

Заседание Совета Союза

На заседании была заслушана информация о работе исполнительного комитета за август — ноябрь 2006 г. Обсуждались вопросы подготовки церквей ЕХБ к «Фестивалю Надежды» совместно с центром «Возрождение» (В. Гамм, М. Наконечный). Председатель ВСО ЕХБ В. Нестерук проинформировал Совет о посещении церквей по программе «Неделя Союза в области» в Луганском и Харьковском объединениях.

Были рассмотрены вопросы развития партнерских отношений поместных церквей Украины с церквами ассоциаций Алабамы (США). Затронут вопрос о необходимости подготовки евангелизационного проекта совместно с Д. Бетсом в следующем году (В. Нестерук, Н. Каспров). Ответственный за образование в Союзе В. Шемчишин информировал присутствующих о служении отдела образования. Обсуждался вопрос развития образовательной программы «Христианская этика» для учеников 5–6 классов общеобразовательных школ и христианских программ «Библейской лиги» для начальных классов (В. Нестерук, В. Антонюк). Рассмотрены вопросы формирования отделов при областных объединениях. Исполнительный директор миссии СЕО С. Гладышко информировал служителей о дальнейшем развитии миссионерских проектов через служение миссии. Принято «Положение о Творческом совете», К. Гончаров утвержден председателем Творческого совета. Обсуждался вопрос помещения канцелярии и планы на следующий год в служении церквей Союза.

Валерий Антонюк

Проводит заседание Председатель ВСО ЕХБ пастор Вячеслав Нестерук

Заместитель председателя ВСО ЕХБ Николай Каспров информирует Совет о работе по евангелизации и организации новых церквей

Во время заседания. На переднем плане председатели объединений: Черкасского — Василий Олийнык и Луганского — Анатолий Бережной

Братство любите

Трудно сказать, когда на наших широких степных просторах появились первые последователи учения Иисуса Христа. Очевидно, это произошло на заре новой эры, поскольку история свидетельствует, что апостол Андрей Первозванный, принесший славянам Благую Весть, обнаружил здесь тех, кто уже слышал о Христе. Евангельское движение возникло позже, где-то в конце 19 века. Зерно упало в благодатную почву, подготовленную предшественниками, глубоко пустило корни в душах людей и принесло обильные плоды

Сейчас в Донецкой области немного больше 12 тысяч евангельских христиан-баптистов, около 150 церквей, из которых примерно треть — крупные. Одной из старейших церквей нашего Братства, входящих в Донецкое областное объединение ЕХБ, является церковь «Преображение» г. Макеевки — скоро ей исполнится 135 лет. Мы беседуем со страшим пресвитером Донецкой области С.Ф. Карпенко, много лет являющимся членом этой церкви и одним из пресвитеров.

— Степан Федорович, как вы пришли к Богу?

— Мне тогда было 13 лет. Помню, однажды я шел по улице и услышал в Доме молитвы чудесное пение. Зашел внутрь, и такая благодать охватила меня! Я упал на колени и отдал свое сердце Господу. Первым в семье. Вскоре я вступил в завет с Господом через святое водное крещение. Через некоторое время покаялись и приняли крещение мои родители. Мы жили тогда в селе. После армии я женился, приехал на Донбасс с женой и ребенком. С тех пор я являюсь членом церкви «Преображение», правда, в те годы ее называли церковью на Григорьевке.

— Как жилось христианам в те трудные послевоенные годы?

— Очень нелегко. Это был период гонений, когда верующих не просто притесняли, но и уничтожали физически. В нашей церкви тоже многие были репрессированы. Из более чем 10 арестованных и сосланных братьев домой вернулись трое: пастор Яков Степанович Журба (был арестован в 1937 г., отсидел за веру 16 лет), Григорий Иванович Сасов (отсидел за веру 13 лет) и Николай Герасимович Калмыков (отсидел за веру 10 лет). В государственном архиве г. Донецка сохранились списки членов церкви. Этот документ невозможно читать без боли! До начала гонения церковь насчитывала 300 членов, а спустя несколько лет была закрыта, поскольку в ней осталось менее 10 членов! Но Господь хранил Своих детей и, как только ярость безбожного режима немного ослабевала, церковь количественно увеличивалась и начинала активно трудиться для Бога.

— Вот уже более 60 лет вы следуете за Господом. Изменилось ли христианство за это время?

— Конечно. Изменился мир вокруг нас и, как следствие, сознание людей. Раньше человек знал, что ему будет стоить следование за Господом, и совершал этот шаг только в том случае, когда отчетливо понимал, что без Бога он не сможет жить дальше. Нас называли фанатиками, но это был не слепой фанатизм, а твердая уверенность в том, что именно так и надо поступать. И люди, видя в нас эту непоколебимую твердость в желании исполнить волю Божью, начинали и сами искать Бога. Сегодня все по-другому. Хорошо, конечно, что христианство стало более радостным и открытым, но порой оно становится, на мой взгляд, слишком легковесным. Для некоторых следование за Господом представляется приятным времяпровождением в компании хороших людей. Общение, встречи, съезды, массовые евангелизации... Это, конечно, очень хорошо и приносит много благословений и верующим, и неверующим. Но что после них? Праздник закончился и пора приниматься за тяжелую повседневную работу — посещение больных, уход за престарелыми, воспитание «трудных» подростков и еще более «трудных» родителей, порабощенных пьянством и наркоманией; благовестие людям вполне благополучным и, на первый взгляд, не испытывающим острой нужды в Спасителе... Я знаю много верующих тружеников, год за годом, день за днем добросовестно несущих вверенное им Богом служение. Но, к сожалению, немало и тех, кто считает, что два раза в неделю исправно отсидев в Доме молитвы положенное время и опустив в сокровищницу определенную сумму, он уже «отдал долг Богу». Случается, что, спустя некоторое время этот человек вообще уходит из церкви.

— Может, оно и к лучшему? Зачем церкви лишний балласт?

— Балласт, говорите? Интересно, почему никто не употребляет это слово в отношении собственных детей, часто дерзких, непослушных, упрямых? Плачут о них, могут отшлепать иногда, но все-таки любят, жалеют, борются за них до конца. Члены церкви — такие же дети. Одни послушные, верные, трудолюбивые, за которых душа радуется. Другие — те, о которых плачешь, молишься, постишься, которых увещеваешь, убеждаешь, опекаешь... И так радуешься, когда видишь, что они, победив все искушения, остаются в церкви и начинают трудиться для Господа!

— Теперь понятно, почему именно вы много лет являетесь старшим пресвитером области! Но не тяжело ли вам иметь столько «духовных детей»?

— В нашем Братстве есть много христиан, которых я знаю лично. Одни из них — пережившие вместе с Братством трудные годы, сохранившие верность Господу в самых трудных ситуациях. Многие из них мои ровесники, некоторые старше меня годами — какие же они мне дети? Это мои возлюбленные братья и сестры, соработники на ниве Божьей. В церквах очень много ревностной, горящей любовью к Господу молодежи — их я тоже люблю, потому что и сам в их годы был таким. Ну, и зрелые христиане, верные, ответственные, надежные, исполняющие основной труд в церквах — я постоянно молюсь о них. Мы все одна семья, Тело Христово. Мне звонят и днем, и ночью, делятся проблемами, просят помощи или совета, потому что знают: я действительно беспокоюсь о них. А мне приятно, когда христиане разных церквей помогают друг другу, вместе проводят евангелизации, богослужения, устраивают лагеря... Видно, что эти люди правильно понимают слова Христа о братолюбии.

— К сожалению, есть и те, кто пренебрегает братскими узами, считая их слишком обременительными...

— По моему мнению, этому есть несколько причин. Одна из них состоит в том, что люди приносят в церковь отношения, характерные для мира сего. И это печально. Знаете, когда нам было трудно, мы крепко держались друг за друга, отчетливо понимая, что лишь сохранив единство, сможем уцелеть. Сегодня жизнь стала намного легче, поэтому блудные сыновья все настойчивее требуют раздела отцовского имения. Когда избрание пастором автоматически ставило христианина «№ 1» в расстрельном списке, желающих стать во главе церкви было значительно меньше. Не надо забывать, что пастор или пресвитер — служитель, а не начальник где-нибудь в учреждении. Это — служение, очень трудное и ответственное, которое Господь поручает тому, кому Он Сам посчитает нужным.

Совещание в церкви г. Славянск (в центре С.Ф. Карпенко)

— Вы упомянули о проблемах, имеющихся в нашем Братстве...

— Да, их действительно немало. Скажем, не все церкви смогли найти верный способ служения в новых условиях. Бог изменил отношения между людьми, и этого нельзя не учитывать. Конечно, никто не имеет права изменять слова, но формы и методы работы надо своевременно корректировать, в зависимости от конкретных условий. Тревожит и то, что молодежи у нас в церквах маловато. До сих пор не найдены достаточно эффективные методы работы с нецерковной молодежью. Часто бывает и так, что члены церкви оказываются неготовыми принять в свою устоявшуюся, спокойную жизнь молодых людей с их дерзостью, максимализмом, неугомонной энергией и резкими перепадами настроения, а порой даже с тяжкими грехами, о которых мы в свое время и не слышали. Далее, в церквах имеется большое количество новообращенных, «младенцев во Христе», которых надо опекать, учить, помогать им возрастать в Господе. Не надо забывать и о необходимости христианского обучения для зрелых христиан, желающих посвятить себя на служение Богу. Далее, для недавно открытых церквей необходимо приобретать или строить дома молитвы, а это — средства, и немалые, которых всегда не хватает. Это, так сказать, объективные трудности.

Имеется еще так называемый «конфликт поколений», когда пожилые христиане хотят любой ценой оставить все таким, как было во времена их молодости, а молодежь не менее рьяно пытается переделать все по-своему. Кроме того, чуть ли не в каждой общине есть те, кто считает, что их несправедливо обошли при разделе каких-то материальных благ или постановлении на служение. Прибавьте к ним желающих первенствовать, подобно Диотрефу — и вы получите яркую картину трудностей, которые люди сами себе создают, не желая или не умея подчиняться Господу до конца.

Но я бы не советовал христианам концентрироваться на «негативе». Господь благ, и Он в каждом деле посылает нам немало благословений, например, сегодня практически во всех церквах около 80% членов — это люди, чей христианский возраст не достигает и пяти лет. У каждого христианина сегодня есть личная Библия, а то и 2–3. В области и Братстве успешно работают различные

образовательные программы, семинария из года в год готовит служителей для поместных церквей. Сегодня в Донецкой области 90% общин имеют собственные дома молитвы, и строительства активно продолжаются, открываются новые церкви. Очень много внимания уделяется детям — практически в каждой церкви есть воскресная школа, в которой часто несколько классов, причем посещают ее как дети верующих, так и неверующих родителей. Есть церкви, где маленьких христиан больше, чем членов церкви! Душа радуется, когда смотришь на все, что сотворил нам Господь! И Он дает нам все больше возможностей для служения Ему и благовестия миру!

— Как вы считаете, чем сегодня христиане могли бы лучше всего прославить Господа?

— Конечно, исполнением воли Его. Поле деятельности безгранично! Например, погибающие без Бога молодые люди в этом мире, дети, брошенные родителями, престарелые родители, оставленные на произвол судьбы своими вполне успешными детьми. Избиваемые жены и обманутые мужья. Рабы пьянства и наркомании. Неизлечимо больные, медленно умирающие в лечебницах. Обитатели тюрем, не умеющие жить в нормальном человеческом обществе...

— Постойте, но разве это проблема церкви? Пусть мир сам разбирается со своими мерзостями!

— А мы, значит, будем спокойно сидеть на скамейках в уютных домах молитвы, наслаждаться умными проповедями и чудесным пением? Неужели ради этого умирал Христос? Неужели Он заповедал нам: «Сидите, получайте удовольствие и ни о чем не беспокойтесь»? Нет. Великое Поручение Иисуса Христа ученикам звучит так: «Итак идите, научите все народы, крестя их во имя Отца и Сына и Святаго Духа» (Мф. 28:19). В этом состоит наш труд, наша миссия на земле до тех пор, пока Он придет, чтобы взять нас к Себе. Причем, нам придется держать ответ перед Богом за все, что мы делали. Писание говорит: «Когда Я скажу беззаконнику: «беззаконник! ты смертью умрешь», а ты не будешь ничего говорить, чтобы предостеречь беззаконника от пути его, — то беззаконник тот умрет за грех свой, но кровь его взыщу от руки твоей» (Иез. 33:8). Сколько людей проживает в Донецкой области?

— Не знаю...

— Около пяти миллионов. А христиан из них — всего лишь 15 тыс., т.е. 0,3%. Есть много населенных пунктов, в которых вообще нет церквей, не то, чтобы евангельских — вообще никаких. Вот это и есть то дело, которым мы должны заняться в первую очередь. Второе — обучение христиан и строительство домов молитвы. А остальные проблемы, Бог даст, решатся со временем. Как сказал Господь: «Ищите же прежде Царства Божия и правды Его, и это все приложится вам» (Мф. 6:33).

— Аминь! И спасибо за беседу!

Беседовала Елена Мокренчук

Лишь Богу — слава!

В одно из воскресений Господь даровал нам благословенное общение. Центральную церковь «Дом молитвы» г. Макеевки посетили братья и сестры из г. Кривой Рог Днепропетровской области

Молодые христиане много лет служат Богу пением, проявляя в этом деле завидное усердие. И Господь обильно благословляет их. Многие, наверное, помнят чудесное пение хора, молодежной группы и мужского квартета «Глория» на одной из конференций. За то время, что мы не виделись, «Глории» пришлось многое перенести.

Самым большим ударом оказался отъезд в Америку музыкального руководителя, основателя этого коллектива В. Николенко. Сказать по правде, были опасения — как сложится дальнейшая судьба молодых певцов? Все-таки служение прославления требует многого: усердия, настойчивости, умения, посвящения, наконец. Не секрет, что без хорошего руководителя многие группы быстро «сходят с дистанции» и распадаются, а тем более, молодежные.

Но не так с «Глорией». Молодежь продолжала упорно заниматься пением самостоятельно. Здесь сформировался сильный «костяк» из братьев и сестер, которые, несмотря на молодой возраст, достаточно зрелы и рассудительны, жертвенны и трудолюбивы, чтобы не сломаться под натиском проблем. Одного из них Господь поставил руководителем коллектива вместо уехавшего регента. С Божьей помощью и с благословения церкви, при поддержке верных друзей из квартета и группы брат справился. Хор продолжал трудиться, прославлять Господа в своей церкви и в других поместных церквах.

Хор «Глория» славит Господа

В воскресенье, когда они приехали к нам снова, мы не почувствовали разницы между пением раньше и сейчас. Разве что наши друзья стали серьезнее, повзрослели, возмужали, закалившись в испытаниях. Репертуар пополнился новыми псалмами как вследствие самостоятельной работы, так и благодаря участию хора в различных христианских мероприятиях — например, в трехдневной евангелизации, проводимой Виктором Гаммом в Днепропетровске и т.д.

К нам, на Донетчину, «Глория» приехала с прежним руководителем В. Николенко, который прибыл ненадолго в Украину и, конечно же, сразу занялся тем делом, для которого его призвал Господь — прославлением Бога. Молодые христиане, доказавшие делом свою верность Господу, воспели Богу славу в церкви «Гефсимания» г. Донецка, а в воскресенье вечером приехали к нам, в Макеевку. Звучали любимые всеми псалмы «На улице славы», «Во имя Иисуса», «Царь царей» и другие, были и новые песнопения. Также были интересные музыкальные находки — например, глиссандо у баса в заключительной песне квартета.

Те, кто знает «Глорию» уже не один год, были искренне рады встрече со старыми друзьями и прославили Господа, сохранившего этот чудесный коллектив настоящих профессионалов; а те, кто слышал их пение, искренне благодарили Бога, дающего такие дары людям.

Елена Мокренчук

Праздник братства

Сказать по правде, мы и не заметили, когда служение, изначально задуманное как празднование столетия церкви г. Енакиево, переросло в праздник братства. Господь лучше знал, что надо праздновать...

За высокими стрельчатыми окнами студеный осенний ветер гонял по свинцово-серому небу рваные тучи. Время от времени небо прорывалось унылым дождем, который отчаянно барабанил в стекла, будто просился внутрь, в тепло и уют празднично украшенного Дома молитвы. Что ж, так было всегда в истории Церкви. Гонимая, бросаемая бурями, она всегда была островком мира и спокойствия для измученных душ.

Об этом, сменяя друг друга, читали братья из выпущенной к юбилею брошюры «История церкви г. Енакиево»; об этом рассказывали старейшие члены церкви, многие из которых ныне несут служение в других поместных церквах Украины и России. Об этом читали стихи собственного сочинения сестры и проповедовали братья-служители.

За пять часов, что длилось служение, перед мысленным взором собравшихся прошли вереницей все трудные и радостные годы, прожитые христианами этой общины, промелькнули лица дорогих братьев и сестер, героев веры, замученных, но оставшихся верными нашему дорогому Спасителю.

Торжественно пел хор, звонко воспевали хвалу Отцу Небесному молодежные группы из разных церквей Донецкой области. Звенели от волнения голоса детей — воспитанников воскресной школы, прославляющих Бога пением и чтением стихотворений. Конечно, больше всех волновались их воспитатели: вдруг малыши что-нибудь забудут или напутают. Но маленькие христиане не подвели, стихи рассказывали звонко, с чувством, пели стройно, слаженно.

Пресвитер церкви Ф.И. Токарчук

А вот старицы этой церкви, по собственной инициативе организовавшие свой хор, похоже, ничуть не волновались. В простоте сердечной, безыскусно, но горячо прославили они Господа под аккомпанемент баяна — совсем, как в старые добрые времена!

Воспитанники воскресной школы

Брат В. Щербина рассказал о том, как ему довелось однажды в Сибири ехать по дороге, построенной в буквальном смысле этого слова на костях узников сталинских лагерей, среди которых, конечно же, было немало наших братьев. Он спел несколько всеми любимых псалмов о церкви и о Божьей любви. Его сын Виталий аккомпанировал ему на рояле, а затем виртуозно исполнил сложный и очень красивый этюд Шопена.

Старицы поют Богу славу

«Поющая семья» С.В. Малова, внука бывшего пресвитера церкви, приехавшего на юбилей из г. Курска, где он несет пресвитерское служение, прославила Господа пением, причем дети аккомпанировали папе и маме на домре, балалайке, а затем и рояле.

Поздравить братьев и сестер с праздником приехали старший пресвитер Донецкой области С.Ф. Карпенко, ректор Восточно-Украинской теологической семинарии С.С. Карпенко, а также заместитель Президента ВСО ЕХБ С.И. Корнута.

Степан Иванович напомнил, что с 1927 по 1936 год были арестованы 25 тыс. братьев и сестер. Из них 22 тыс. так никогда и не вернулись в свои дома. Но мы обязательно встретимся с ними в небесных обителях, если только переданную веру сохраним до конца.

Иногда мы жалуемся на трудности, сетуем на какие-то жизненные обстоятельства. Но ведь наши нынешние страдания не сравнимы с тем, что довелось перенести нашим предшественникам, ничего не стоят по сравнению с той славой, которая должна в нас открыться! Как приятно нам находиться в этом красивом, уютном зале недавно выстроенного замечательного Дома молитвы, а на небесах будет неизмеримо прекраснее!

Все наши праздники можно считать лишь репетицией того грандиозного праздника, который состоится однажды на небесах, слабым отражением немеркнущей славы небес. Пусть даст Господь всем нам войти туда вслед за нашими братьями и сестрами, взошедшими туда прежде нас!

Елена Мокренчук

Лидеры молодежного служения из Харьковской, Луганской, Днепропетровской и Донецкой областей собрались в центральной церкви г. Макеевки, чтобы обсудить перспективы служения христианской молодежи, поделиться опытом

Молодежь Восточного региона о будущем и настоящем

Лидер молодежного служения по Украине Павел Унгурян (г. Киев) передал всем привет от молодых христиан поместных церквей нашего Братства.

«В настоящее время в церквах молодежи 10–25%, то есть примерно 20–25 тыс. человек по Украине, — сказал брат Павел. — Это достаточно заметная группа населения, причем не только количественно, но и качественно. Молодые христиане занимаются с детьми в воскресных школах и клубах, заботятся о престарелых, свидетельствуют о Христе всем людям, в том числе и мирской молодежи. У нас постоянно работа кипит: евангелизации, служения, посещения и т.д. Но вы, наверное, и сами знаете, что результаты этой деятельности не всегда оправдывают наши ожидания.

Дело в том, что мир вокруг нас меняется с поразительной быстротой, и прежние методы евангелизации в новых условиях попросту «не срабатывают». Кроме того, мы должны определиться с самим термином «молодежь», потому что под это определение подпадают и 14–16-летние подростки, чрезвычайно шумные, импульсивные, неуравновешенные создания, и достаточно зрелые, уверенно стоящие на ногах 20–25-летние парни и девушки, иногда уже успевшие обзавестись семьей и детьми. Понятное дело, что говорить с ними надо совсем не так, как с подростками, поскольку их волнуют совершенно другие проблемы. Да и образовательный уровень молодых людей очень разный, и с течением времени эта разница лишь усиливается.

Но самую большую проблему я бы определил словом из молодежного лексикона — «всеобщий параллелизм». Люди сегодня настолько устали от бесконечных проблем, настолько во всем разуверились, что уже просто не воспринимают новой информации. Им все безразлично. «Веришь — верь, на здоровье, а я вот пью, и буду пить, потому что мне так хочется. Погибну? Да бросьте! Все в одной земле гнить будем». Такая вот философия.

Наше время приучило людей к гипертолерантности по отношению к атеистам, сатанистам, «зеленым», «голубым» и прочим. Девиз сегодняшнего мира — делай все, что хочешь, только не мешай мне делать то, что я хочу. Поэтому люди вежливо слушают все, что им говорят, но ни одно слово, похоже, не проникает глубоко в их сознание. Это поколение скользящих по поверхности, не умеющих погружаться ни в горе, ни в радость людей.

«Рядом с молодежью и сам молодеешь», — так считает ректор ВУТС С.С. Карпенко. Справа — Павел Унгурян, лидер молодежного служения по Украине

Постоянно работающие телевизоры, радиоприемники приучили современного человека «отключать слух». Они даже гордятся тем, что телевизор не мешает им спать, общаться с друзьями, делать уроки, думать о своем... Такой своеобразный эффект называется «белый шум» — то есть человек, конечно, слышит звуки, но они проходят мимо сознания, нисколько не тревожа ни совесть, ни душу.

Порой и на собрании можно увидеть людей, сидящих в зале с безучастными лицами. А среди неверующих таких слушателей — масса. Потому так трудно их привести к Богу с помощью логики. Они просто на каком-то этапе рассуждений «отключаются».

Единственное, что способно пробить этот барьер равнодушия — любовь. Искренняя, истинная и жертвенная. Этот мир не понимает такой любви, всякое проявление без корысти повергает современного человека в шок. Да и не удивительно — родители вечно заняты, друзья стремятся лишь использовать друг друга, дети в обстановке всеобщего безразличия вырастают полными эгоистами. За прошлый год жители Донецкой области заключили 34 тыс. браков, при этом оформив 17,8 тыс. разводов. Было совершено 33470 абортов, причем 1077 из них приходятся на долю 14–17-летних девочек. Родилось 8, 3 тыс. внебрачных детей. В Донецкой области зафиксировано 2083 случая самоубийств молодых людей и подростков.

Вот к каким последствиям приводит отсутствие любви. Покажите этим изверившимся людям настоящую христианскую любовь! Помогите им увидеть в себе и в окружающих людях образ Божий!

И еще. Юношеский энтузиазм, горение первой любовью к Господу — это, конечно, хорошо. Но, чтобы наладить достаточно эффективное служение в поместных церквах, необходим профессиональный подход к делу. Был период, когда христиане, побуждаемые Духом Святым, на собственный страх брались за то или иное служение. Сегодня мы видим, что многие проекты, начатые тогда, доныне процветают, расширяются. А некоторые зачахли без надлежащей поддержки и попросту сошли на нет. Сегодня, когда практически в каждой церкви молодежь несет различные виды служений, нам необходимо объединить усилия, чтобы как можно лучше служить Господу всем вместе».

Обсудив проблемы, имеющиеся в поместных церквах, лидеры молодежного служения пришли к выводу: нужно объединиться по территориальному принципу и, так сказать, «по одинаковости ремесла». Было решено избрать на следующем совещании лидера молодежного служения по Восточному региону, ответственных за различные виды служений. Помимо проходящих в Донецкой области два раза в год молодежных конференций, братья решили подготовить и провести молодежный фестиваль Восточного региона. Вопрос о материальном обеспечении молодежных программ пока остался открытым.

Молодые христиане обменялись адресами и телефонами, чтобы поддерживать постоянный контакт и своевременно оказывать помощь друг другу.

Елена Мокренчук

Из уст детей Ты устроил хвалу

Шахтерск — город небольшой, однако людей, любящих Господа, здесь немало. Есть несколько церквей, в которых христиане от глубины сердец славят Его. Даже дети поют Богу славу!

Двенадцать лет назад одной из сестер церкви «Филадельфия» Господь положил на сердце организовать детский хор. Прослушав всех ребят, она отобрала для хора 70 юных христиан в возрасте от 6 до 17 лет и стала систематически с ними заниматься

Правда, проводить спевки чаще, чем раз в неделю, не получалось, так как многие дети, кроме занятий в школе общеобразовательной, учились еще и в музыкальной. Но при необходимости преподаватели охотно отпускали юных хористов с уроков, изменяли ради них расписание. А все потому, что дети служили и сейчас служат Господу пением не только в своем Доме молитвы и в других церквах, но и посещают с евангелизационными программами школы города, а однажды на Рождество исполнили несколько достаточно сложных рождественских песнопений в городском Доме культуры.

Репертуар хора достаточно разнообразен. Здесь и детские песни о Боге и жизни христианина, и серьезные псалмы, многие из которых не всякий «взрослый» хор берется исполнять. «Христу Иисусу песнь поют уста», «Прославлю я Бога», «На святых полях», «Наш Иисус», «О, Дух Святой», «Отче наш» и многие другие духовные песни ребята поют не только технически верно, слаженно, но и делают это с огромным удовольствием, эмоционально, соблюдая динамические оттенки.

Любопытно, что в репертуаре маленьких христиан отсутствуют одноголосные песни. Ребята говорят, что им неинтересно их петь. Им больше нравится исполнять двух-трех-четырехголосные произведения, хотя это и достаточно сложно. Как рассказала руководитель хора Елена Викторовна Гейнович (кстати, мать четверых детей), в их церкви много детей, страстно желающих петь в хоре, да и их неверующие друзья прибегают с большим удовольствием. Иной раз, правда, приходят дети, совершенно не умеющие петь. Их принимают с любовью, разрешают посещать спевки. А после того, как у ребенка немного разовьется слух, постепенно начинают приобщать к занятиям.

Сначала поют гаммы, трезвучия, терции и т.д., затем приступают к работе над новыми песнями. За двухчасовую спевку разучивают 4–5 псалмов, над которыми затем работают на занятиях в течении месяца. Потом из этих песнопений и хороших стихотворений составляют программу, славят Господа на богослужениях и во время евангелизаций.

Как видим, в церкви «Филадельфия» есть благословенные Богом люди, умеющие слышать Его голос и с радостью откликающиеся на Его призыв. И Господь обильно благословляет их, а через их служение — и других людей, как христиан, так и неверующих. Некоторые ребята, придя в хор просто ради пения, со временем принимают Господа в свое сердце и становятся Его детьми. Воистину, Слово Божье, особенно положенное на музыку и хорошо исполненное, живо и действенно!

Елена Мокренчук

Череда монотонных дней… Дом, работа, работа, дом… Все — люди, дома, города — кажутся такими обычными. В постоянной спешке некогда задуматься о смысле сегодняшнего дня. А ведь есть то, что может изменить жизнь, сделать ее уникальной, захватывающей, счастливой. Вера в Христа — это «больше, чем обычно…»

Больше, чем обычно…

Именно такое название получила христианская акция, проходившая 28–29 октября в Донецке. Инициаторами евангелизации была молодежь донецкой церкви «Преображение», побывавшая на одном из молодежных служений в центральной киевской церкви «Дом Евангелия», на котором и приняли решение провести это мероприятие совместно.

За две недели до поездки на Донбасс в Киеве, на молодежном собрании, все желающие поддержать евангелизационное служение получили по маленькому угольку, который напоминал бы о важности духовной поддержки группы миссионеров и молитвы о жителях Донецка, которые вскоре услышат о Господе.

Сформировалась команда из 25 киевлян. До поездки мы несколько раз собирались, составляли программу, репетировали, молились. И знали, что где-то за сотни километров также молятся и готовятся к этой евангелизации христиане Донецка...

Ночь в дороге — и рассвет мы уже встречали на Донецкой земле. В церкви «Преображение» с самого утра нас ждала молодежь. Мы разделились на группы по 4–5 человек. В каждой из них был один человек из поместной церкви, хорошо знавший район города, в котором мы приглашали людей на служение.

Люди вели себя по-разному: кто-то с интересом слушал и принимал приглашение прийти в церковь, кто-то просто уходил, не желая ничего слышать... Неверующая молодежь проявила к нам больший интерес, узнав о том, что мы, студенты из Киева, приехали познакомиться с молодежью Донецка и рассказать им, что в их обычной жизни может быть что-то большее — «больше, чем обычно». Мы приглашали их на встречу в кругу друзей.

Наше служение имело три цели: первая — рассказать людям о Христе, вторая — зажечь донецкую христианскую молодежь для евангелизационного служения, и третья — нам самим утвердиться в нем.

Воскресенье. Вечернее служение. После призывной проповеди Влада Козубовского четыре молодых человека — две девушки, парень и мальчик 12 лет — откликнулись на голос Божий. Трудно словами описать ту радость, которую подарил нам Господь в этот вечер! Четыре души получили спасение, и я уверен, что с этого дня их жизнь вырвется из привычного круга обыденности. В их жизни будет больше, чем обычно — больше мира, больше радости, больше друзей.

Мы уезжали из Донецка вдохновленными для еще более ревностного служения Христу. Молимся, чтобы христианская молодежь Донецка продолжала гореть для этого благословенного служения. Видеть, как разрываются цепи греха, и остаться равнодушным к евангелизационному служению просто невозможно.

Роман Агафонов

Четвертая годовщина киевской китайской баптистской церкви

Киевская церковь китайских христиан-баптистов отпраздновала четвертую годовщину

Пастор Питер Тоу (в центре) проповедует в церкви «Возрождение» (справа — пастор П. Марченко)

17 сентября китайская церковь приняла участие в праздничном утреннем богослужении церкви «Преображение». Около 100 человек, присутствовавших на богослужении, услышали прекрасную музыкальную программу: игру на фортепиано, скрипке, саксофоне, пение хора, дуэты, соло. Десять гостей приехали из новой китайской церкви в Одессе и двое — из Симферополя.

Треть китайских верующих учится в консерватории им. Чайковского и активно участвуют в музыкальном служении церкви. В будущем церковь планирует сформировать музыкальную евангелизационную команду, которая будет ездить в другие города и провозглашать Евангелие через музыку и свидетельства.

На юбилейном служении пастор Питер Тоу призвал Церковь к единству и любви, чтоб уподобиться первой новозаветней церкви. Он также призвал членов церкви к духовному возрастанию, которое станет залогом и количественного роста церкви. Пастор Чжан Ишен, временный пастор китайской церкви, возвращается в Америку в начале ноября. Молитесь, чтобы Бог помог новым миссионерам как можно быстрее оформить паспорта и визы, и без задержки начать своё служение в Украине.

Шестой ежегодный китайский библейский лагерь (7-14 августа)

Около 100 китайцев, в основном студентов, посетили лагерь в пгт Гаспра на Черноморском побережье. Этим летом 18

миссионеров (среди них — четыре пастора из США), большинство которых представляет церковь «Пятый дом Христа» в Купертино, Калифорния, а также из RCCC, взяли на себя руководство лагерем.

Пастор Стивен Чень из китайской христианской церкви в Ратджерз (RCCC), Нью Джерси, проповедовал на тему «Смысл жизни». Кульминацией лагеря стало время личных свидетельств в последний его день. Многие свидетельствовали о том, как Бог изменил их жизнь в лагере. Некоторые признались, что приехали просто развлечься и отдохнуть, но ежедневные духовные мероприятия заставили их задуматься о Боге и смысле жизни. Благодарность Господу за перемены в жизни многих студентов в лагере.

Крещение в Черном море

В этом году более 20-ти китайцев приняли Христа и 19 крестились. Китай – страна с коммунистической идеологией, поэтому многие китайцы с большой осторожностью относились к крещению. Но под водительством Духа Святого они приняли крещение в последний день лагеря!

Уже более 300 китайцев стали членами церкви с тех пор, как в Украине началось служение среди этого народа. Некоторые уже привели свои семьи ко Христу, многие активно служат Богу на родине. Мы поддерживаем с ними тесную связь. Некоторые являются сотрудниками китайской церкви в Киеве. Молитесь, чтобы обратившиеся к Богу остались верными Ему и Его Слову.

Пастор Питер Тоу

Сегодня у нас в гостях Александр Николаевич Пятоха — долголетний и неутомимый служитель на ниве Божьей. Почти 30 лет он был директором канадской «Евангельской миссии для Украины». Сегодня он ее почетный директор, но так же неутомимо трудится для славы Божьей. Он рассказал «Евангельской ниве» о своем служении

«Евангельская миссия» — из Канады в Украину

— Александр Николаевич, интересно, помните ли Вы, сколько раз были в Украине?

— По правде говоря, уже не помню. Двадцать девять лет я езжу в Украину. Сначала приезжал раз в год, со временем — два раза, поэтому точно уже не могу сказать.

— Двадцать девять лет — это продолжительное время, и Вы, наверное, имели возможность проследить путь развития нашего Братства, страны. Вы были и очевидцем, и участником всех событий и процессов, которые здесь происходили. Что Вы сказали бы по этому поводу? Поделитесь своим опытом.

— Скажу с уверенностью, наше Братство прогрессирует. Но между тем есть и отрицательная сторона. Я говорил братьям давно, когда еще были преследования, что придет свобода, и нужно быть готовыми к ней. Так как она принесет и расколы, и ереси в Братство. Потому, когда Христос говорил о Церкви в Евангелии от Матфея, Он предупреждал и об отрицательных, и о положительных сторонах последнего времени. *«Когда же люди спали, пришел враг его и посеял между пшеницею плевелы и ушел; когда взошла зелень и показался плод, тогда явились и плевелы. Придя же, рабы домовладыки сказали ему: господин! не доброе ли семя сеял ты на поле твоем? откуда же на нем плевелы? Он же сказал им: враг человека сделал это. А рабы сказали ему: хочешь ли, мы пойдем, выберем их? Но он сказал: нет, — чтобы, выбирая плевелы, вы не выдергали вместе с ними пшеницы, оставьте расти вместе то и другое до жатвы; и во время жатвы я скажу жнецам: соберите прежде плевелы и свяжите их в связки, чтобы сжечь их, а пшеницу уберите в житницу мою»* (13:25–30). Итак, ереси приходят не туда, где о Христе никто не слышал, а туда, где зерно уже посеяно. Поэтому, если дверь свободы открылась, началось и засевание плевелами.

Но благодарение Богу, что Братство наше устояло, и хотя плевелы до сих пор есть, они будут развеяны. Сегодня строится так много молитвенных домов, что не успевают заканчивать строительство. Слава Богу, что поддерживают молодых братьев, которые отделяются, чтобы сеять Слово Божье. Это прогресс. Одна беда — быстрая инфляция, и уже не каждая миссия может содержать миссионеров. И я все чаще говорю, что мы уже не содержим, а помогаем миссионерам.

— Как используется эта свобода нашим Братством, нашими верующими? И насколько разумно она используется? В каком объеме?

— Я думаю, что Братство использует не все возможности, которые есть. Возможно, братья думают, что так спокойно будет всегда. Библия говорит, что мир идет не к лучшему, а к худшему. Это будет влиять и на христианство. Поэтому надо использовать ту возможность, которая у нас есть, чтобы распространять Евангелие. Мы не знаем, как долго это будет продолжаться. Нам не известно, что будет завтра. Но есть день — работайте, так как придет ночь, и никто не будет трудиться.

— Александр Николаевич, хотелось бы немножко узнать, чем Вы сейчас занимаетесь? Расскажите о своей работе.

— Мне уже 78 лет. Сейчас я почетный директор «Евангельской миссии для Украины». Наша миссия уникальна, так как наша работа не оплачивается. Ни директор, ни секретарь, ни кассир не получают зарплаты. Я всегда хотел уйти с поста директора по собственному желанию, не дожидаясь, пока меня об этом попросят. Мы искали, кто бы мог после меня заниматься этим делом. И откликнулись супруги Цьона. Я пытаюсь помогать им, чем могу.

— Что является главным в работе миссии? В каких направлениях она работает?

— Когда я приезжал по просьбе Братства в Украину, то видел, что есть нужда в Украине в нашем служении и поддержке. С тех пор мы не навязываем свое служение, а помогаем украинскому Братству, ведь вы лучше знаете свои нужды. Мы не хотим делать из вас канадцев, а хотим лишь помочь. Держитесь, братья, своего, чтобы те, кто приезжает, видели украинское, а не копию американского или канадского. Вы имеете свою культуру, свою историю, свою христианскую историю, традицию.

— Помните ли Вы, сколько миссионеров поддерживается вами в Украине?

— Да, недавно было 45, теперь 32 миссионера. Мы прислали 42 контейнера с помощью, полмиллиона людей получили ее. Сегодня мы кормим 150–200 человек каждый день. Но мы не просто хотели помочь бедным, не это главное. Ни один человек не ушел, не услышав о Христе. Мы раздали около миллиона трактатов «Дорога в небо». Это наша цель — оказывать не только материальную помощь, но и духовную.

— С какой целью Вы приехали в Украину сейчас?

— В душе я евангелист, потому всегда проповедую. Кроме того, я пастор, а еще — лектор. Моей целью было привезти палатки для лагерей. А вообще мы работаем в очень многих направлениях.

— Скажите несколько слов о своей жене, ведь такого жертвенного человека, как она, не очень часто можно найти.

— Действительно, я очень признателен Господу за Мэри. Без нее я не был бы тем, кем я есть. Она — моя поддержка, поощрение, а иногда и упрек. Ее сердце открыто к Библии — это самое главное. Где бы она ни была — везде говорит о нужде в Слове Божьем. Она и теперь ходит по улицам и раздает Библии. Пошла в университет и раздала там студентам Евангелии. Ее сердце открыто для евангелизации. Хотя она и моложе меня, но иногда очень устает. Но и это ее не останавливает.

— Сегодня Вы вручили Председателю ВСО ЕХБ В.В. Нестеруку чашу. Что это значит?

— Это чаша от Братства Западной Канады украинскому. Мы хотим быть с вами, иметь Вашу молитвенную поддержку. Будете смотреть на чашу, вспоминайте, что мы любим вас.

— Интересно, что Вы думаете о нашем журнале «Евангельская нива»? Читаете ли его?

— Читаю. Я не журналист, не литературный критик, но хочу сказать, что журнал чудесный. У него очень высокий уровень, выше, чем у многих других журналов. Он дает очень много полезной информации, содержание духовных статей хорошее, здоровое. Держитесь этого. То, чем он был, и к чему вырос сегодня — это большой прогресс. Я люблю этот журнал. Говорят, что одна картина стоит тысячи слов. Добавьте больше фотографий, иллюстраций — и мы будем знать обо всем, что происходит в Украине. Со страниц журнала мы узнаем о ваших церквах, о молодежи, о миссионерах. Не оставляйте этого дела, ведь оно объединяет Братство.

— Сейчас у Вас есть возможность обратиться к читателям нашего журнала. Что Вы хотели бы пожелать им?

— Я знаю, что есть большая нужда у журнала в том, чтобы присылали больше информации о жизни верующих. Мы хотим слышать и знать, как развивается дело Божье по всей земле. Но не забывайте и о духовных статьях, которые духовно укрепляют. Читатели, цените, поддерживайте журнал, давайте информацию о своем служении. Ведь журнал — это инструмент, с помощью которого можно рассказать другим о Христе.

— Мы очень благодарны Вам за Ваш труд, который продолжается уже много лет, за то, что Вы любите наше Братство, наш народ. Вы очень родной нам, и такое впечатление, что в Канаде Вы бываете иногда, а вообще один из нас. Пусть Господь благословит Вас и здоровьем, и вдохновением еще трудиться для Его славы.

Беседовал Михаил Козубовский

Новый вид евангелизации

Сегодня мы живем во время технического прогресса, когда стремительно меняются все сферы земной жизни. В нашей жизни мы все больше используем разнообразные усовершенствования и приборы, которые помогают эффективнее работать, учиться, нести служение. Сегодня много нужной информации находится в электронном виде. Поэтому крайне важен компьютер. Многие люди с помощью компьютера получают доступ к сотням полезных газет, журналов, библиотек, которые находятся в Интернете. С помощью электронной почты можно за несколько секунд отправить письма в любой уголок земного шара и связаться с нужным человеком. Поэтому сегодня много людей хотят научиться пользоваться компьютером. Сейчас персональный компьютер, пусть самый простой, есть у многих, но, тем не менее, у значительного количества людей его еще нет. Они с удовольствием научились бы пользоваться компьютером, но не имеют такой возможности. Курсы, которые сейчас предлагаются — дорогие, и часто слишком сложные, поэтому немногие могут себе их позволить.

Сегодня Библейская миссия, отвечая на потребность настоящего времени, создала новый евангелизационный проект — компьютерные классы. Цель этого проекта — пригласить в церкви неверующих подростков, молодежь и взрослых для изучения компьютера. На этих курсах они научатся самому простому — набирать текст, рисовать графики, создавать и отсылать электронные письма, пользоваться электронными книгами... Но параллельно они будут изучать Библию, а также пройдут электронные учебные курсы — «Жизнь Иисуса Христа», «Обзор Нового Завета», «Обзор Старого Завета». Им будут рассказывать о Боге, о христианстве. Например, на практических занятиях людей учат набирать на компьютере тексты, но эти тексты взяты из Библии. На занятия вместе с ними будут приходить члены церкви, будут знакомиться с неверующими и приглашать их на группы по изучению Библии, на служение, на молодежные вечера. Все это поможет привести многих людей к Богу.

Сегодня неверующие люди часто не хотят идти в церковь из-за неправильной информации о христианах, но когда их приглашают в церковь для изучения компьютера, то большинство приходят. Родители с готовностью отправляют детей на компьютерные курсы при церкви, так как им лучше, чтобы ребенок

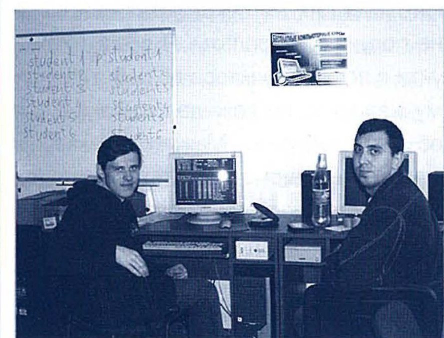
провел время там, чем где-то в плохой компании или прокуренном компьютерном клубе. Попав в церковь, многие люди меняют свое мнение о христианах, видя, что люди там искренние, что это замечательное место, где можно найти покой для души. Они начинают интересоваться христианством, хотят больше узнать о Боге, посещают богослужения, приходят на библейские группы.

На протяжении 2006 г. Господь дал возможность Библейской миссии совместно с Европейской миссией открыть 5 компьютерных классов в разных уголках Украины — в Киеве (Святошинская церковь), в Житомире (вторая Житомирская церковь), в Луцке (церковь «Возрождение»), в Ялте, в Радомышле (Житомирщина). Общаясь с пасторами церквей, где был начат этот евангелизационный проект, мы услышали от них добрые отзывы об этом новом виде служения.

г. Киев,
Святошинская церковь

«На базе компьютерного класса мы планируем открыть молодежный клуб. Используем класс для евангелизации, а также для обучения нашей молодежи. Кроме этого постоянно будет функционировать класс для неверующих. Этот класс полезен для церкви,

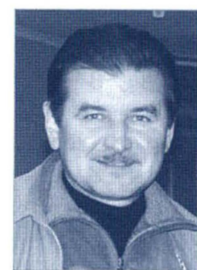

но все должно происходить под контролем ответственного брата и быть в разумных рамках. Тогда польза будет самой большой».

Первый пресвитер церкви
Владимир Васильевич Бойко

Церковь г. Житомир

«Мы ожидаем, что через этот класс сможем привлечь много молодых людей и подростков в церковь. Они научатся пользоваться компьютером, это понадобится им в будущем — в школе или в техникуме. Но самое главное — через компьютерные курсы мы хо-

тим достичь их сердец Евангелием и привести их к Богу. Еще есть идея — на базе класса организовать библейские группы».

Пресвитер церкви
Павел Михайлович Храпак

г. Луцк,
церковь «Возрождение»

«Сейчас в компьютерном классе мы проводим занятия трижды в неделю. Уже 7 человек начали регулярно ходить в церковь благодаря компьютерному классу. Много неверующих пока приходят только на занятия. Один разведенный мужчина сначала стал ходить на компьютерные курсы, а сейчас ходит в церковь и посещает семинар «Библейский портрет супружества».

Сейчас мы проводим компьютерные занятия для детей, подростков, молодежи. Один день в неделю

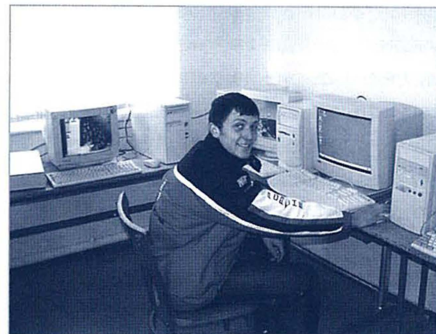
проходит библейская группа для новообращенных, они изучают электронный курс Библейской миссии «Жизнь Иисуса Христа». Кроме этого раз в неделю в классе занимается группа молодежных руководителей. На базе нашего класса одна из луцких церквей вскоре начнет проводить занятия для своей группы неверующей молодежи».

Второй пресвитер церкви
Александр Федорович Самрук

Житомирская область,
церковь г. Радомышль

«Мы хотим научить молодежь пользоваться компьютером, а также хотим использовать этот класс для евангелизации через электронный курс «Жизнь Иисуса Христа». Верующим мы хотим помочь углубить их знание Библии через изучение христианских курсов, доступных в электронном виде. А также хотим

использовать этот класс для евангелизации неверующих, чтобы помочь им прийти в церковь. А во время учебы будем достигать их сердца Евангелием».

Пресвитер церкви
Олег Леонидович Огородник

Церковь г. Ялта

«Компьютерный класс очень помогает в евангелизационной работе с подростками и молодежью. Когда мы начали компьютерные курсы, то даже не ожидали, что столько людей захотят их посещать. Пришло около 50 человек. Сейчас мы организовали молодежный клуб для работы с теми, кто пришли через этот класс.

Студенты, которые учились на компьютерных курсах, сейчас ходят на библейскую группу, созданную для них. Некоторые из них уже посещают богослужения».

Старший пресвитер ОЦ ЕХБ Крыма
Вениамин Иванович Юхимец

Молитесь об этом проекте. Чтобы еще много людей через него смогли прийти к Богу и примириться с Ним.

Арсен Малец — заведующий информационным отделом Библейской миссии

В этом году миссия «Украина для Христа» празднует 15-летие

Помните ли вы себя, когда вам было 15? Какой была ваша жизнь? О чем вы думали, мечтали, чего боялись, чем гордились? Может, в вашем старом фотоальбоме есть фотографии тех лет? Загляните в свои «пятнадцатилетние» глаза. Что вы видите в них? Надежду, желание достижений, страх перед будущим?

Мы благодарны Богу за все, что было, и с надеждой смотрим в будущее. У нас много планов по достижению нашей страны и русскоговорящего мира Евангелием. За 15 лет в нашей миссии появилось много разных служений, многие люди познали Бога.

Сегодня я хочу немного рассказать о студенческом служении «Украины для Христа», которое называется «Кемпус», вспомнить прошедшие пятнадцать лет и вместе с вами воздать славу Господу за совершенный труд. Цель нашего служения в Украине — чтобы во всех высших учебных заведениях Украины возникли духовные движения, характеризующиеся тем, что каждый из 1000000 неверующих студентов (включая 11000 иностранцев) был знаком хотя бы с одним человеком, истинно преданным Христу.

Мы верим, что будущее страны зависит от того, какую молодежь мы воспитаем. Если сегодня студенты будут верить в Бога и строить свою жизнь на библейских принципах, то завтра у нашей страны будет другое будущее. У нас появятся преподаватели и врачи, которые будут добросовестно исполнять свою работу и не брать взяток. У нас появятся юристы и политики, которые будут чтить закон и служить народу, а не своему кошельку.

Итак, как же все начиналось?

В 1991 г. несколько семейных пар из Америки приехали в Украину, чтобы сделать первые шаги в изменении наших студентов. Они были настоящими героями. Оставив комфортную Америку, они стояли в наших очередях за колбасой и маслом. Они сидели в темных квартирах, когда отключали электричество. Несмотря на эти трудности, они проповедовали Евангелие, изучали Библию со студентами в общежитиях. В 1994 г. первая студентка из Украины стала сотрудницей миссии. С каждым годом ряды спасенных студентов умножались, а вместе с ними росло число штатных сотрудников миссии. На сегодняшний день в миссии «Украина для Христа» трудится 74 украинских сотрудника, большая часть которых занята в служении со студентами.

Студенческое служение охватывает самые большие города Украины — Харьков, Донецк, Львов, Одессу, Киев. В этих городах постоянно живут и трудятся команды наших миссионеров. Есть и другие города, в которых также есть движение «Кемпус»: Мариуполь, Мелитополь, Николаев, Черкассы, Полтава, Сумы, Тернополь, Золотоноша. В этих городах нет постоянной команды, но есть добровольцы из церквей, которые активно благовествуют студентам. Есть еще одна команда наших миссионеров, которые помогают им в этом служении, по очереди посещая каждый город.

В 2000 г. команда украинских миссионеров поехала в Россию, в г. Воронеж, а в этом году две семьи поселились в Тбилиси, чтобы распространять Евангелие в Грузии.

Студенты — особая часть нашего общества. Иногда бывает трудно понять, как достучаться до молодых людей, которые желают больше развлечений и поменьше ответственности. И приходится быть очень изобретательными, чтобы заинтересовать студентов. Мы проводим различные ток-шоу, дискуссионные клубы, изучение английского языка, реалити-шоу, издаем журнал для студентов, проводим конференции.

За 15 лет работы каждый сотрудник «Кемпуса» имеет в своем багаже множество историй чудесных обращений студентов к Богу. Хочется поделиться одной из них.

— С этим студентом наши сотрудники во Львове познакомились случайно, его зовут Сергей. Когда в общежитии проводили дискуссионные группы, он на них не попал, хотя очень хотел познакомиться с верующими. Но потом он узнал о программе, которая проводилась за пределами студгородка и пришел туда. И сразу же стал задавать массу вопросов о Боге.

Он приходил на встречи, не раз слышал Евангелие, говорил, что всему верит, но искал каких-то особых подтверждений Божьего присутствия в жизни. И сам не понимал — уверовал в Бога или нет? Несмотря на то, что Сергей считал себя неверующим, это не мешало ему свидетельствовать другим о Боге. Через полгода Сергей поделился Евангелием со своим бывшим одноклассником — Ромой, с которым живет в одном общежитии. Рома уверовал через несколько месяцев.

Спустя некоторое время Сергей понял, что он верующий и уже не ждет особых переживаний и подтверждений своей веры. Он просто живет с Богом, и на каждом шагу свидетельствует людям о Христе.

Сейчас эти двое парней помогают миссионеру организовать в их городке церковь. За полгода их совместных действий появились еще парень и девушка, которые также уверовали. Они проводят группу по изучению Библии по выходным. В их городе нет протестантской церкви, и они очень хотят, чтобы Бог использовал их для донесения Евангелия своим землякам.

Сергей и Рома активно участвуют в жизни «Кемпуса» во Львове, сейчас они — в составе группы студентов-лидеров.

Когда я слышу такие истории, мое сердце исполняется благодарностью Богу за спасение еще одной души.

Каждый из нас всем сердцем переживает за молодежь в Украине. Когда мы собираемся вместе на миссионерские конференции, то спрашиваем себя: «На что мы готовы ради Христа?» Мы думаем о том, что заставляет нас не сдаваться и продолжать совершать миссионерское служение, несмотря на трудности с финансовой поддержкой, жильем, здоровьем и заманчивые возможности, которые предлагает мир. И каждый из нас снова всецело отдает себя Божьему призванию, которое так метко описал Иеремия (20:9): *«Но было в сердце моем как бы горящий огонь, заключенный в костях моих, и я истомился, удерживая его, и не мог»*.

Оглядываясь на 15 лет назад, мы видим, что нам есть за что прославлять Бога. И несомненно, что все мы чувствуем себя подростками, которым надо расти, извлекать уроки из своих ошибок, становиться более мудрыми и зрелыми. А цель остается неизменной — чтобы каждый житель Украины имел много возможностей слышать Евангелие, чтобы погибающие грешники силой Божьей становились делателями на ниве Его, чтобы через Украину был благословлен весь русскоговорящий мир. Как во времена Иисуса, так и сейчас, остаются актуальными Его слова: *«Жатвы много, а делателей мало; итак молите Господина жатвы, чтобы выслал делателей на жатву Свою»* (Мф. 9:37, 38).

Молитесь о новых служителях среди студентов и присоединяйтесь к ним.

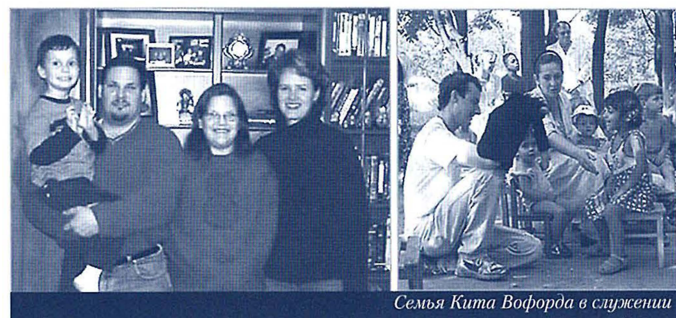
Людмила Угримова

Служение среди детей

Уже около 8 лет американец Кит Вофорд живет и совершает служение в Украине. У него есть помощники, и кроме общего дела их объединяет и фамилия — это жена Венди, а также четырнадцатилетняя дочь Шенди и шестилетний сын Раян. Также им помогает Линда Грей (она работает с женщинами). Особое внимание сегодня уделяется детям. О детском служении в Харькове рассказывает миссионер Южной Баптистской Конвенции Кит Вофорд — координатор миссии в области

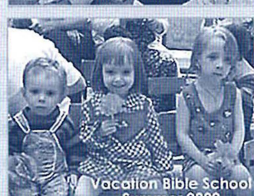
Я с удовольствием расскажу о работе среди детей, которую мы проводим в Харькове. Мы сотрудничаем с отдельными пасторами и поместными церквами. Наиболее близкое сотрудничество у нас с Сергеем Павловичем Дацко — пастором харьковской баптистской церкви «Живая надежда» и координатором восточного региона по евангелизму и открытию церквей, а также с Ассоциацией миссионерских церквей. Наш труд направлен на открытие новых церквей.

Начиная это служение, мы решили проводить детские библейские клубы во дворах тех районов города, где планировалось начать группу по изучению Библии или церковь. По понятным причинам такая работа проводилась в летние месяцы. Приглашались также баптистские церкви из Америки, многие из них с радостью откликались, приезжали и руководили этим служением на протяжении недели. В этой работе им помогали лидеры из харьковских церквей. После того, как американская команда уезжает, украинские лидеры продолжают уже организованную работу с детьми. В таких дворовых клубах деток знакомят с библейскими историями (обычно о сотворении мира, падении человека, жизни Христа и Его втором пришествии), занимаются изготовлением поделок, проводят игры, просмотр фильмов и т.п. Лидеры разучивают с детьми христианские песни, а также изучают английский язык. На протяжении летних месяцев мы проводим недельные клубы, иногда два раза в месяц, и это позволяет нам наладить постоянное посещение лагеря детьми и их родителями. Мы стараемся выстроить дружеские отношения, заслужить доверие, а впоследствии получить право поделиться Благой Вестью как с детьми, так и с их родителями. Вначале родители чаще всего относятся ко всему с подозрением, но в процессе занятий они осмысливают, что мы здесь, чтобы послужить их детям и с пользой провести с ними время, дать им новые знания и приобщить к активному и захватывающему отдыху.

Семья Кита Вофорда в служении

Несколько лет назад мы провели небольшой опрос (он проводился в районе Харькова, где мы запланировали открыть церковь и хотели достичь людей посредством подобных детских клубов) людей, в чем они испытывают нужду. Было опрошено около 300 человек, и они ответили, что хотят, чтобы во дворах обустроили детские площадки и организовали занятия для детей. Поэтому мы привели в порядок и оборудовали детские площадки, а затем проводили там детские библейские клубы, чтобы во имя Иисуса Христа ответить на обе нужды жителей города.

Один из местных телевизионных каналов заинтересовался нашей работой, и этим летом, когда мы проводили в одном из районов города детский лагерь, сделали небольшую передачу о нашей совместной с Церковью Рождества работе среди детей.

Когда в начале осени погода ухудшилась, мы начали занятия в воскресной школе, так что у детей есть возможность продолжать собираться вместе и изучать Библию, узнавать больше о Христе, а также весело и проводить свой досуг.

«Форум 4-14»

Чем старше становится человек, тем сложнее привести его ко Христу, — так считает Джек Эггар, Президент международных клубов АВАНА. Что это значит для нас, христиан? Сегодня мы должны пересмотреть свое отношение к евангелизации детей.

— Для меня большая радость рассказать вам о том, что мальчики и девочки по всему миру продолжают приходить к Иисусу Христу, — поделился Джек Эггар. — Служение среди детей должно быть приоритетом Церкви. Я верю: если Церковь сделает детское и молодежное служения приоритетными, то впоследствии дети окажут доброе влияние на все общество. Дети и подростки — это самая плодородная почва на земле.

«Окно 4–14» — это возраст от 4 до 14 лет. Что это значит? Большинство людей, которые когда-либо приходят к Господу, делают это в возрасте от 4 до 14 лет. По этому поводу в США группой «Барна» проводилось исследование. Сотни студентов на улицах, в магазинах, задавали людям два вопроса. Первый — поверили ли они в Иисуса Христа как в своего Спасителя? Опросили тысячу человек. Из каждой сотни человек 42 сказали, что рождены свыше. Второй вопрос — в каком возрасте они это сделали? 32 из 42 получили спасение в возрасте от 4 до 14 лет. 76% уверовавших становились христианами в детстве и юношестве.

Детские сердца открыты, они готовы принимать Слово Божье. Если Церковь хочет влиять на общество, ей нужно осознать, что она должна достигать детей. Сегодня нас ожидает большая жатва. Я не знаю, сколько детей сегодня в Украине, возможно несколько миллионов. И какая замечательная возможность проповедовать им.

Френк Кармайкл, пастор и координатор международных «Форумов 4–14», в продолжении темы привел 10 причин, по которым детское служение в церквах должно быть приоритетным. Это:

1. самое лучшее распоряжение ресурсами, которые Бог вручил нам для выполнения Великого Поручения (Мк. 16:15; Мф. 28:18–20; Лк. 14:28–30);
2. один из наиболее легких и естественных методов проповеди родителям и семьям — через их детей (Мк. 10:13–16);
3. идеальная возможность для церкви сотрудничать с родителями — учить их как наставлять собственных детей (Еф. 6:1–4);
4. дети — будущее любого общества, и духовный рост детей будет иметь большое значение для этого общества (Вт. 6:4–9; Пс. 77:1–8);
5. моральные ценности и мировоззрение детей определяются в первой половине возрастного окна 4–14 на всю жизнь (Пр. 22:6; 2 Пар. 33:1–34:3);
6. самое активное интеллектуальное развитие ребенка происходит в период возрастного окна 4–14 (Пс. 118:11, 104);
7. физическое, эмоционалфьное, социальное и сексуальное созревание происходит в последние годы возрастного окна 4–14 (Лк. 2:40–52);
8. обращение ко Христу детей в возрасте 4 — 14 лет дает в последующем поколение миссионеров и христианских лидеров (2 Тим. 1:5–6);
9. сатана ненавидит детей и подростков, совершает на них особенные атаки (Исх. 1:8–22; Мф. 2:1–18; От. 12:1–18);
10. дети важны для Бога-Отца, для ангелов и Божьего Царства (Мф. 18:1–14).

Сегодня самая большая проблема Церкви в том, что большинство церквей не видят первостепенной важности служения детям и молодежи. Церковь и христианские руководители должны иметь видение и оснащение для евангелизации детей. Поэтому в Киеве проходил всеукраинский «Форум 4–14». На нем были представлены программы четырех наиболее распространенных в Украине направлений детского служения: АВАНА, «Майбутнє України», Христианские молодежные лагеря и Общество евангелизации детей. Приглашенные на Форум пастора и служители во время презентации служений могли определиться, какое именно из них более всего подойдет для их церкви, их местности, для каждой конкретной ситуации. Например, в клубах АВАНА много внимания уделяется спортивным играм, а в клубах «Майбутнє України» значительная часть времени отводится изготовлению поделок. Но и те, и другие основной целью ставят именно евангелизацию детей.

«Но Иисус сказал: пустите детей и не препятствуйте им приходить ко Мне, ибо таковых есть Царство Небесное. И, возложив на них руки, пошел оттуда» (Мф. 19:14–15). На сколько мы, служители церквей, верны тому, чтобы евангелизировать и обучать молодое поколение? Пусть для каждого из нас этот вопрос останется открытым.

Юлия Долматова-Агафонова

Международная школа благовестия Билли Грэма

«...чтобы благовествовать живущим на земле и всякому племени и колену, и языку и народу» (Отк. 14:6), — такими библейскими словами можно дать определение Школе благовестия Билли Грэма, работавшей в Киеве с 10 по 13 октября. На занятия в школу были приглашены участники из 25 областей Украины. Это, в основном, пастора, диаконы, проповедники, миссионеры, музыкальные, молодежные и детские служители, — всего более тысячи человек. Школа была инициирована христианским центром «Возрождение» и евангельской ассоциацией Билли Грэма при поддержке церквей и миссий Украины

Программа Школы была очень насыщенной; она разработана для помощи церквам в подготовке к предстоящему Фестивалю надежды с участием Франклина Грэма. Кроме проповедей и лекций опытных служителей, богословов и евангелистов, участники Школы благовестия могли выбрать семинары по своему желанию. На пленарных заседаниях разбирались проблемы, с которыми ежедневно сталкиваются проповедники Слова Божьего, обсуждались ключевые концепции благовестия, которые необходимо знать современному евангелисту. Каждое пленарное заседание посвящалось одному докладу на ключевую тему, например: «Содержание благовестия» (И. Бандура), «Личная святость и жизнь благовестника» (М. Паночко), «Стратегия ученичества» (Г. Кобб), «Служение своему поколению» (В. Гамм). А на семинарах освещались практические вопросы, касающиеся повышения эффективности служения евангелистов. Вот лишь некоторые темы семинаров: «Как подготовить призывную проповедь» (В. Гамм), «Благовестие среди проблемных социальных групп» (Ю. Костюк), «Музыка в благовестии» (Х. Браун), «Благовестие и благотворительность» (В. Кульбич), «Благовестие среди интеллигенции» (А. Глуховский), «Малые группы как метод благовестия» (Р. Коулман) и др. Лично мне удалось побывать на двух семинарах — «Благовестие через СМИ» (И. Матвиенко) и «Курс «Христианская жизнь и свидетельство» (Г. Кобб). Семинары еще раз напомнили, что благовестие должно играть главную роль в жизни верующего человека. Признаюсь: в рабочей тетради, которую выдали каждому участнику ШБ, не хватало места, чтобы записать все услышанное. А записывать нужно было — жаль было упускать такую ценную и полезную информацию. В перерывах я слышала отзывы участников Школы, и они делились друг с другом, что на всех других семинарах было не менее увлекательно.

Преподаватель по ученичеству и благовестию д-р Роберт Коулман

Хантли Браун проповедует о Христе через музыку

В одной из своих проповедей евангелист Виктор Гамм назвал Украину очень религиозной и очень безбожной страной. Как сегодня привести людей ко Христу? На занятиях ШБ не раз звучало, что благовестие начинается с каждого из нас: приблизиться к Господу, укрепить свое хождение перед Ним, проникнуться Словом Божьим и молитвой, свидетельствовать другим о Христе, — вот первые шаги к эффективному благовестию. Еще одним важным шагом навстречу нуждающимся в спасении должен стать Фестиваль надежды, который будет проходить следующим летом в Киеве на Олимпийском стадионе. Во время ШБ прозвучал призыв объединить усилия всех христиан в их стремлении донести до украинцев Евангелие Иисуса Христа с помощью Фестиваля.

Председатель ВСО ЕХБ В.В. Нестерук во время открытия ШБ сказал, что нет более важного труда в Украине, чем благовествовать Слово Божье. Уверена, что каждый, посетивший этой осенью Школу благовестия, не остался равнодушным к Великому поручению Христа и с полной серьезностью отнесется к подготовке Фестиваля надежды Франклина Грэма. Молитвой, средствами, транспортом, участием в хоре или став добровольным помощником — каждый из нас может вложить свою, такую драгоценную лепту во всеобщее дело благовестия. «И до старости, и до седины не оставь меня, Боже, доколе не возвещу силы Твоей роду сему и всем грядущим могущества Твоего» (Пс. 70:18).

Юлия Долматова–Агафонова

«Сам же Бог мира да освятит вас во всей полноте, и ваш дух и душа и тело во всей целости да сохранится без порока в пришествие Господа нашего Иисуса Христа» (1 Фес. 5:23)

XV Всеукраинская христианская медицинская конференция

На страницах современных христианских изданий, на телевидении и радио немало внимания уделяется разным видам служения, проектам, конференциям. Но совсем мало освещается служение христиан-медиков, которые жертвенно, часто в полевых условиях — в морозы, жару, снег и дождь совершают благотворительное служение и Словом, и добрым делом.

Председатель ХМАУ А.Н. Дорошенко

Событием в жизни и служении медицинских работников стала юбилейная всеукраинская медицинская конференция, которая проходила 7–9 мая 2006 г. в г. Ривне. На конференцию были приглашены медики-христиане со всей Украины, а также из Беларуси, Западной Европы и Северной Америки.

Один из участников конференции врач М.Г. Калмыков на вопрос «Что вы хотите пожелать юбилейной конференции?» ответил лаконично: «Чтобы начиная с этой конференции служение Христианской медицинской ассоциации Украины «горело несгорающим кустом».

Приветствовал участников конференции пастор ривненской церкви В.С. Гребенюк, подчеркнув, что медики-христиане — это те, кто лечат и тело, и душу. Белая одежда медиков напоминает белоснежные ангельские одежды и свидетельствует, что служение это — от Бога.

Цель служения медиков-христиан — содействовать обращению людей ко Христу через личное свидетельство, проповедь Слова Божьего и, что особенно важно в последнее время — оказание благотворительной медицинской помощи и предоставление лечебных препаратов. Члены ХМАУ осуществляют такую деятельность:

1. участие в евангелизационных мероприятиях с оказанием врачебной помощи;
2. создание медкабинетов для благотворительного лечения при больших церквах;
3. оборудование аптек при молитвенных домах для обслуживания как верующих, так и неверующих;
4. открытие медицинских центров медицинской помощи «Милосердие» (уже действуют в Ривном, Запорожье, Одессе, Луцке, Полонном, планируется в Кировограде);
5. предоставление не только консультаций и лекарств, но и душепопечительской помощи пациентам.

Во время конференции затрагивалось много вопросов этики в медицине. В частности коснулись проблемы злоупотребления стимуляторами в большом спорте, что приводит к сокращению жизни спортсменов. На эту тему выслушали лекцию д-ра мед. наук, проф. Ростислава Сабадишина «Баланс при использовании психотропных препаратов в кардиологии». Он подчеркнул: лечи, но не навреди.

Председатель ХМАУ доктор А.Н. Дорошенко представил конференции реферат «2006 год — год христианской семьи и благовестия», отметив, что семья — это место, где мы проводим большую часть нашего времени. Поэтому ее нужно особенно защищать от атак сатаны. И научить этому должны поместные церкви.

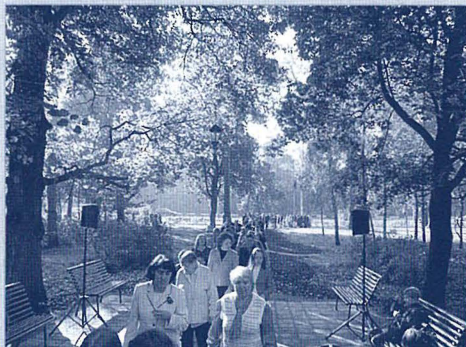
София Янаки, координатор программы «Избери жизнь» прочитала лекцию «Предупреждение и победа над ВИЧ/СПИД». Конечно, эту проблему может решить Сам Бог, но и врачи не должны стоять в стороне, отметила она.

Ободренные, вдохновленные на служение, с новыми духовными и профессиональными силами медицинские работники-христиане уехали в свои города нести свидетельство Божьей любви и милости людям.

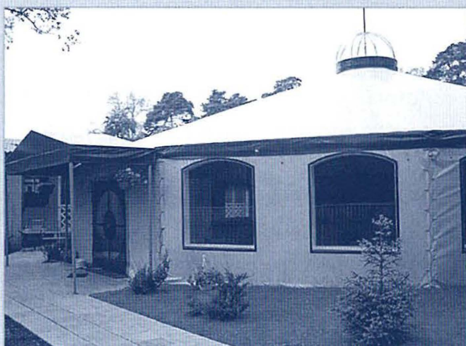
Алексей Чурилов

Церковь «Возрождение»

или церковь в Храме-палатке, г. Киев

Царство Божье не заключается лишь в том, чтобы заполнять ряды сидений людьми один или два раза в неделю.

Что за люди собрались на воскресное богослужение?
Растут ли они во Христе?
Идут ли они в мир Христа ради?
Что они думают о тех, кто остался за пределами шатра?

Эти и многие другие вопросы мы постоянно задаем себе в церкви «Возрождение».

В нашей недолгой истории (нам 15 лет) мы видели множество Божьих чудес и Его милостей. Церковь лишилась своего здания — Бог дал нам землю под строительство храма. Была огромная нужда в служителях — по молитвам святых Господь посылает Своих тружеников.

Наша цель:

- Стать духовно сильной церковью с людьми, имеющими глубокие отношения с Богом, с хорошо подготовленной командой лидеров. Поверхностность — это бич нашего времени. Самая большая нужда — это люди глубокие и посвященные Богу.
- Стать сильной миссионерской церковью с четким миссионерским видением. Мы убеждены — только выполнением своих миссионерских обязанностей церковь оправдывает свое существование.

Благодарность Богу за нашу церковную семью, за страстную любовь к Нему и Его Дому, где люди щедро отдают и с радостью служат.

Для всех нас — это не просто собрание в палатке, это Дом, которым мы живем. ЕН

Пастор Николай Пономарев

Одесской церкви — 130!

Это был не просто праздник. В эти дни христиане Одессы объединились, чтобы рассказать согражданам о Христе и Его работе по созиданию Церкви в родном городе

Само празднование проходило с 10 по 17 сентября, а в течение последующих двух месяцев планировались еженедельные встречи с людьми, заинтересовавшимися познанием евангельской вести через историю и современную жизнь одесских церквей ЕХБ.

Празднование прошло под лозунгом: *«Благодарение Богу, Который всегда дает нам торжествовать во Христе и благоухание познания о Себе распространяет нами во всяком месте»* (2 Кор. 2:14).

К подготовке и проведению праздничных мероприятий были приглашены все баптистские церкви Одессы. Был создан оргкомитет под председательством пастора I Одесской церкви В.Л. Парфененко. Без активного участия всех без исключения членов церкви, заинтересованных в расширении Царства Божьего и спасении погибающего мира, цель празднования не была бы достигнута.

Празднование 130-летия одесской церкви впечатляло разнообразием своей программы, которая включала следующие пункты:

1. Праздничные богослужения с благодарением Господу во всех церквах ЕХБ Одессы (10 сентября).
2. Вечер памяти. Воспоминания и интервью ветеранов баптистского движения в Одессе, премьера фильма о баптистском движении в Одессе (10 сентября).
3. Вечер авторской песни (12 сентября в Золотом зале Литературного музея).
4. Концерт духовной музыки (15 сентября в Болгарском культурном центре).
5. День открытых дверей церкви с 11 по 16 сентября (проводили экскурсоводы-добровольцы).
6. Выставка «Баптисты Одессы» (31 стенд в фойе и у входа в Молитвенный дом).
7. Показ христианских видеофильмов с 5 по 16 сентября каждый вечер с 20 часов во дворе церкви.
8. Музыкальный марафон «Стоп наркотик» (16 сентября на Греческой площади).
9. Богослужение с участием д-ра Г.И. Коменданта (17 сентября).

Каждый вечер с 18.00 до 19.00 проводились молитвенные богослужения для поддержки душепопечителей, добровольных помощников и проповедующих Слово Божье. Завершающим мероприятием был Вечер 17 сентября, на котором проповедовал евангелист Виктор Гамм. На это служение на протяжении всей праздничной недели приглашались жители города. ЕН

«Мы неизвестны,
но нас узнают;
нас почитают умершими,
но вот, мы живы;
нас наказывают,
но мы не умираем»
(2 Кор. 6:9)

линия отреза

«ЕВАНГЕЛЬСКАЯ НИВА»

Получатель (ФИО) ______________________ Год рождения 19____

Город / страна ______________________ Индекс ☐☐☐☐☐

Область / район ____________ Улица ____________ дом ____ квартира ____

Тел.: +____ (________) ____________ E-mail: ______________________

Церковь ______________________ Служение в церкви ______________________

Язык издания: рус. ☐ укр. ☐ количество экземпляров ____ 200__ год № 1☐, 2☐, 3☐, 4☐

Свой адрес пишите, пожалуйста, четко и желательно печатными буквами.

Впечатления от пребывания в Украине

«... и будут называть тебя восстановителем развалин, возобновителем путей для населения» (Ис. 58:12)

Приезжая в Украину, можете быть уверены, что вас встретит страна, богатая своей историей, культурой и религией. То, что вы увидите и услышите, может очень вас впечатлить. Посещая разные области, вы заметите отличия и в архитектуре, и вкультуре, и в природе.

Путешествие по Украине — нелегкое испытание и для транспортного средства, и для самих путешественников. Но, не смотря на это, вы будете наслаждаться тем, что увидите. Что касается меня, то я люблю приезжать на эту землю, — обильно покрытую лесами и лугами и очень плодородную. Она засеяна пахучими колосьями и пестреет садами, а местами бывает пуста и суха, словно ждет жизненной влаги. Прекрасная почва — это благословение для Украины .

Однажды, посетив Каменец-Подольскую крепость, возведенную еще тысячелетие тому назад, я задумалась над тем, что в Украине еще с давних пор существует христианство. Что случилось с этой страной сегодня? Какие планы у Бога по отношению к этой земле?

Наблюдая за церковью в Украине, можно заметить определенные изменения. Печально смотреть, как верующие эмигрируют на Запад в поисках лучшей жизни для себя и своих семей. Этот отток наносит большой ущерб будущему поколению. Те, кто остаются здесь, борются до последних сил. Это действительно большая проблема, о которой говорил еще Иисус Христос:

Председатель «Евангельской миссии для Украины» (Канада) Ден Цьона с женой Нелли

«Жатвы много, а работников мало; итак, молите Господина жатвы, чтобы выслал работников на жатву свою» (Мф. 9:37-38).

Каждый день я видела огромную нужду людей, которые не знают, что для них сделал Христос. Пастора церквей знают это. Но теперь, когда в Украине свобода, сложнее достигать людей. Но у украинцев есть удивительная способность открывать Бога детям. Можно быть уверенными, что плоды этого труда дозреют в следующем поколении.

Люди, живущие на Западе, должны особенно об этом молиться. Мы не знаем, что принесет нам завтрашний день, но надеемся, что эта страна может снова стать чудесным Христовым свидетельством для мира.

На мой взгляд, самой большой проблемой Украины является отсутствие духовных лидеров, которые готовили бы людей для служения и собирали духовный урожай. Здесь, в Украине, есть возможность многому научиться, а также нужно ободрять верующих, становясь рядом с ними и работая вместе на Господней ниве.

Пусть воля Божья будет исполнена!

Нелли Цьона

линия отреза

Для получения журнала «ЕВАНГЕЛЬСКАЯ НИВА»

присылайте почтовым переводом добровольные пожертвования в сумме 20 гривень по адресу:

ВСО ЕХБ
«Евангельская нива»
ул. Л. Толстого, 3-Б, Киев-4, Украина, 01004

или на

ВСО ЕХБ
р\с 26007031255641
в Старокиевском отделении Киевского городского филиала АКБ «Укрсоцбанк», МФО 322012, код 14357313.

На квитанции сделайте пометку:
«Добровольное пожертвование на журнал ВСО ЕХБ «Евангельская нива».

Редакция журнала «ЕН»
Правление ВСО ЕХБ

Запорожский Библейский Колледж и Семинария приглашает на учебу!

Дорогой друг, если ты осознаешь, что нет более высокого положения здесь, на земле, чем служить Богу, и понимаешь, что это служение должно совершаться на должном уровне, то двери Запорожского Библейского Колледжа и Семинарии открыты для тебя.

Цель ЗБКС — подготовить эфективных служителей для поместных церквей ЕХБ.

Здесь ты сможешь изучить фундаментальные библейские истины, на которых основывалось и развивалось наше евангельско-баптистское Братство.

Академические программы неразрывно связаны с практическим служением наших студентов; таким образом, годы учебы не станут препятствием для служения Богу, но сделают его более плодотворным.

Владимир Дегтярев,
ректор ЗБКС

Запорожский Библейский Колледж и Семинария — высшее богословское учебное заведение ВСО ЕХБ, имеющее следующие образовательные программы:

Очная форма обучения:

- Программа «Церковное служение» (2 года)
- Программа «Бакалавр пасторского служения» (3 года)
- Программа «Бакалавр богословия» (4 года)
- Программа «Христианское образование» (1 год)
- Программа «Бакалавр христианского образования» (3 года)
- Программа «Музыкальное служение» (2 года)

Очно-заочная форма обучения:

- Программа «Бакалавр пасторского служения» (4 года)
- Программа «Бакалавр богословия» (5 лет)
- Программа «Христианское образование» (2 года)
- Программа «Библиотекарь церкви» (2 года)

Запорожский Библейский Колледж и Семинария
ул. Совхозная, 38-а, г. Запорожье, 69050, т./факс (0612)95-05-46
E-mail: administration@zbcs.com.ua

Рождественская
ночь

Уходите, беды, прочь,
Уползай, тоска, змеею!
Заиграли в эту ночь
Звезды счастья над землею.

Под ногами снег скрипит.
И до самого рассвета
Сердце с сердцем говорит,
И поет, поет планета!

Что за дивная молва:
Человеку Бог открылся!
И летят, летят слова:
Иисус Христос родился!

Иван Абрамов